
New York Times Bestseller
Geleceğe doğru yol alan
dev bir uzay gemisinde aşk, cinayet ve çılgınlığın hikâyesi.
EVRENİN
ÖTESİ
BETH REVIS
"Kurnazca örülmüş bir gerilim... tutkuyla beğenilerek okunacak."
–The Publishers Weekly

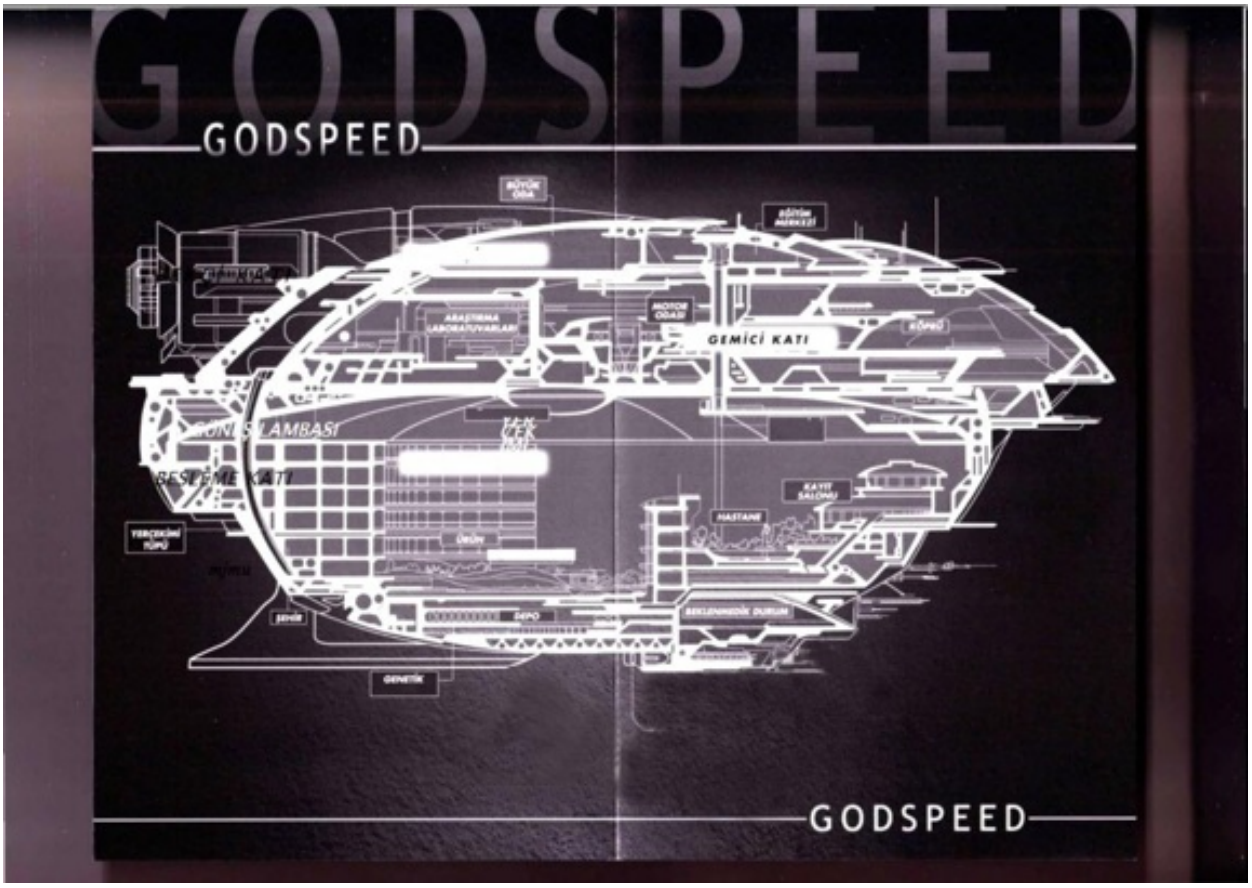

1: **Amy**

Babam, "Önce annenin gitmesine izin ver," dedi.

Annem ise benim önden gitmemi istiyordu. Sanırım annem onlar dondurulduktan sonra, çekip gitmemden ve kendimi o soğuk, şeffaf kutuya emanet etmektense normal yaşama dönmeyi tercih etmemden korkuyordu. Ama babam ısrar etti.

"Amy'nin bu işlemin nasıl olduğunu görmesi gerekiyor. Önce sen git ve onun izlemesine izin ver. Ardından o gider ve ben de o gidene dek onunla olabilirim. En son ben gideceğim."

Annem, "Sen önce git," dedi. "En son ben gideceğim."

Uzun lafın kısası, işlem esnasında çıplak olmanız gerekir ve ikisi de kendilerini çıplak görmemi istemiyorlardı (sanki ben onları çıplak görmek istiyormuşum gibi) ama seçim şansı verildiğinde, en iyisi annemin önce gitmesiydi. Sonuçta ikimiz de benzer vücut parçalarına sahiptik.

Annem soyunduğunda, onun çok sıska olduğunu gördüm. Köprücük kemiği daha da çıkık görünüyordu; cildi incecik ve yaşı geçkin insanların cildi gibi fazlasıyla nemliydi. Midesi—daima giysilerinin altına saklar—buruş buruş sarkmıştı ve onu daha da hassas ve zayıf gösteriyordu. Laboratuvarda çalışan adamlar, babamın ve benim varlığıma ne kadar ilgisizlerse, annemin çıplaklığına karşı da o kadar ilgisizlerdi. Annemin şeffaf ve soğuk sirojenik *(Sirujeni: Aşırı soğuk ısı derecelerine erişim ve bu şartlar altında incelemeler yapan bir bilim dalı.)* kutuya yatmasına yardımcı oldular. Kutu bir tabuta benzetilebilirdi ama tabutların yastıkları olur ve çok daha rahat görünürler. Bu kutu ise daha çok bir ayakkabı kutusuna benziyordu. Annem, "Soğuk," dedi. Solgun ve beyaz cildi, kutunun tabanına yapıştı.

İlk görevli, "Hissetmeyeceksiniz," diye homurdandı. İsim etiketinde ED yazıyordu.

Diğer görevli Hassan annemin cildine damar enjeksiyon iğnelerini yerleştirirken öteki tarafa baktım. Biri annemin sol koluna, dirseğinin iç kısmındaki kıvrıma tutturulmuştu; diğeri ise sol eline, parmak ekleminin altındaki büyük damardan fırlıyordu. Ed, "Rahat ol," dedi. Bu nazik bir istek değil, bir emirdi. Annem dudağını ısırdı.

Damar enjeksiyon torbasındaki ilaç, su gibi akmıyordu. Bal gibiydi. Hassan torbayı sıktı ve böylece sıvının damar içi boyunca hızlı akmasını sağladı. Sıvı gök mavisi rengindeydi, tıpkı Jason'ın bana mezuniyet balosunda verdiği mavi peygamber çiçekleri gibi... Annem acıyla tısladı. Ed, annemin dirseğindeki boş damar enjeksiyonundan san plastik bir pens çıkarttı. Damar enjeksiyonundan parlak kırmızı renkte kan fışkırarak, torbaya doldu. Annemin gözleri dolmuştu. Diğer damar enjeksiyonundaki mavi yapışkan madde parladı, gökyüzünün yumuşak parıltısı annemin damarlarında, kolu boyunca hareket etmeye başlamıştı.

Ed bize bakarak, "Kalbe ulaşmasını beklememiz gerekiyor," dedi. Babam yumruklarını sıktı ve gözlerini anneme dikti. Annemin gözleri sımsıkı kapalıydı,

kirpiklerinin ucunda iki damla sıcak gözyaşı vardı.

Hassan, mavi yapışkan maddenin olduğu torbayı yine sıktı. Annemin dudaklarını ısırdığı yerden kan damladı.

"Bu ilaç sayesinde sirojenik dondurma işe yarıyor." Ed, sohbet ediyormuş gibi konuşmuştu, sanki bir fırıncı idi ve ekmeğin kabarmasını sağlayan mayasından bahsediyordu. "O olmadan, hücrelerde küçük buz kristalleri oluşur ve hücre duvarlarını yararlar. Bu ilaç hücre duvarlarını güçlendiriyor, anladınız mı? Buz, onları yaramıyor." Anneme baktı. "Ama yine de çok fazla acı verir."

Annemin yüzü solgundu ve o kutuda yatıyordu, hiç kıpırdamıyordu, sanki kıpırdamak onu parçalayacakmış gibi. Çoktan Ölü gibi görünmeye başlamıştı.

Babam, "Bunu görmeni istedim," diye fısıldadı. Bana bakmadı— hâlâ anneme bakıyordu. Gözlerini bile kırpmıyordu. "Neden?"

"Böylece yapmadan önce ne yapacağını bileceksin."

Hassan içinde mavi yapışkan maddenin olduğu torbayı ovalamaya devam ediyordu. Annemin gözleri bir an için geriye kaydı ve ben de onun bayılacağını sandım. Ama bayılmadı.

Ed, annemin kan torbasına bakarak, "Neredeyse bitti," dedi. Akış yavaşlamıştı. Çıkan tek ses, yapışkan madde torbasının plastik kenarlarını ovalayan Hassan'ın ağır nefes alıp verişleriydi. Ve annemden de tıpkı ölmekte olan bir kedi yavrusu gibi hafif bir inilti yükseliyordu.

Annemin dirseğindeki damar enjeksiyonunda hafif mavi bir parıldama meydana geldi. Ed, "Tamam, dur," dedi. "Şu an hepsi kanında"

Hassan damar enjeksiyonlarını çıkarttı. Annem hırıltıyla içini çekti. Babam beni ileriye doğru sürükledi. Anneme baktığımda, aklıma geçen sene kilisede büyükanneme baktığım an geldi. O zaman ona veda ediyorduk ve annem onun daha iyi bir yerde olduğunu söylemişti ama aslında onun öldüğünü anlatmaya çalışıyordu.

"Nasıldı?" diye sordum.

Annem, "Kötü değildi," diye yalan söyledi. En azından hâlâ konuşabiliyordu. Ed'e, "Ona dokunabilir miyim?" diye sordum. Omzunu silkti. Ben de uzandım ve annemin sol elindeki parmaklan kavradım. Çoktan buz gibi olmuşlardı. Parmaklarını sıkmama karşılık vermedi.

Ed, "Devam edebilir miyiz?" diye sordu. Elindeki büyük göz damlalığını salladı. Babamla birlikte geri çekildik ama çok da uzaklaşmadık. Annem, kendisini o buz gibi tabutta yalnız bıraktığımızı düşünmemeliydi. Adamın parmaklan iri ve nasırlıydı. Annemin incecik göz kapaklarının yanında kaba kütüklere benziyordu. Her iki yeşil gözbebeğine de birer damla sarı sıvı düştü. Ed hızlı davranıyordu—*tıp* tıp—ardından annemin gözlerini kapattı. Annem de tekrar açmadı. Sanırım şok olmuş gibi görünüyordum çünkü Ed, bu noktada bana baktığında, güven verici bir biçimde gülümsemek için bir müddet yaptığı işi bıraktı. "Kör olmasını engelliyor," dedi.

Annem ayakkabı kutusuna benzer tabutundan, "Bir şey yok," dedi. Gözleri tamamen kapalı olsa da, sesinden ağladığını anlayabiliyordum. Ed, "Tüpler," dedi. Hassan ona üç tane temiz plastik tüp uzattı. Ed, annemin yüzüne doğru yaklaşarak, "Tamam, bak," dedi. "Bu tüpleri boğazına yerleştireceğim. Pek iyi hissetmeyeceksin. Onları yutuyormuşsun gibi yap."

Annem başıyla onayladı ve ağzını açtı. Ed tüpleri boğazına yerleştirdi. Annem öğürdü ve karnından yukarıya, kuru ve çatlamış dudaklarına doğru şiddetli bir hareket başladı.

Babama göz attım. Gözleri buz gibiydi ve sertti. Hareketsiz kalana ve sessizleşene dek uzun süre geçti. Yutkunmaya çalışıp duruyordu, boynundaki kaslar tüplere uyum sağlayabilmek için kendilerini yeniden düzenliyorlardı. Ed, tüpleri ayakkabı kutusuna benzeyen tabutun üst kısmında, annemin kafasının yanındaki bir delikten geçirdi. Hassan bir çekmece açtı ve bir sürü elektrik kablosu çıkarttı. İlk tüpten bir dizi, parlak renkli tel geçirdi. Ardından ikincinin sonundan küçük bir kutuyla birlikte uzun siyah bir kablo ve son olarak da bir güneş paneline benzeyen, fiber optik bir sicime bağlı küçük dikdörtgen şeklinde siyah bir plastik parçası geçirdi. Hassan tüm telleri, Ed'in karmaşık bir paketleme kasasının üzerinde tepedeki bir deliğe yerleştirdiği küçük, beyaz bir kutuya bağladı. "Vedalaşabilirsiniz." Kafamı kaldırdım, nazik ses tonu yüzünden şaşırmıştım. Ed'in sırtı bize dönüktü, bilgisayara bir şeyler yazıyordu. Konuşan Hassan idi. Cesaret verici bir biçimde bana doğru kafasını salladı. Babam,

anneme yaklaşmamı sağlamak için kolumdan çekmek zorunda kaldı. Bu... Bu annemle ilgili hatırlamak istediğim son anı değildi. Gözlerinde sarı tabakalar oluşmuştu, boğazı tellerle bağlanmış tüplerle doluydu ve damarlarında yumuşak gök mavisi renginde bir parıldama vardı. Babam, annemi öptüğünde sanki cam tabutunun içinde yatan Pamuk Prenses'i öper gibiydi ama bu Pamuk Prenses uyanmadı sadece tüplerin arasından azıcık gülümseyebildi. Ben de omzun u sıvazladım. Çok soğuktu. Bana bir şeyler söylemeye çalıştı, duyabilmek için eğildim. İki kelime, iki anlaşılmaz homurdanma, gerçekten... Annemin kolunu sıktım. Tüpleri aşarak ne söylemeye çalıştığını biliyordum. "Seni seviyorum."

"Anneciğim," diye fısıldadım. Bir yandan incecik cildini okşuyordum. Yedi yaşımdan beri ona anneciğim diye seslenmemiştim.

Ed, "Tamam, bu kadar," dedi. Babamın eli, dirseğimi tuttu ve beni nazikçe çekti. Kendimi kurtardım. O da taktiğini değiştirdi ve omzumu kavradı. Beni sert ve kaslı göğsüne doğru çekerek, sıkıca sarıldı. Bu defa karşı koymadım. Ed ve Hassan, hastane versiyonu yangın hortumuna benzer bir şey kaldırdılar ve gök mavisi renkte parıldayan sirojenik suyu ayakkabı kutusuna benzeyen tabuta doldurmaya başladılar. Su annemin burnuna kadar ulaştığında, annem tükürmeye çalıştı.

Ed dolan suyun gürültüsü arasından, "Yalnızca nefes alır gibi içine çek," dedi. "Rahat ol."

Mavi suda kabarcıklar oluştu ve annemin yüzü belirsiz hale geldi. Suya kendisini boğma şansını vermek istemiyormuşçasına kafasını salladı ama bir andan sonra vazgeçti. Sıvı her yanını kapladı. Ed, hortumu kapattı ve dalgalanmalar kesildi. Su sakinleşti. Annem de aıtık hareketsizdi. Ed ve Hassan, ayakkabı kutusuna benzeyen tabutun kapağını annemin üzerine doğru indirdiler. Kutuyu arka duvara doğru ittiler ve ancak o zaman duvardaki küçük kapıyı gördüm. Aslında tıpkı bir morg gibi pek çok küçük kapı vardı. Kulpunu indirdiler. Kapıdan buhar çıktı— hızlı dondurma işlemi sona ermişti. Bir an annem oradaydı ve ardından annemi annem yapan her şey donmuştu ve cansız hale gelmişti. Sonraki üç yüz yıl boyunca, biri gelip o kapıyı açana ve onu uyandırana dek bir ölüden farksız olacaktı. Ed, "Sırada kız mı var?" diye sordu.

Öne doğru bir adım attım. Titrememeleri için ellerimi yumruk haline getirmiştim.

Babam, "Hayır," dedi.

Babamın yanıtını beklemeden, Ed ve Hassan çoktan diğer ayakkabı kutusu tabutunu hazırlamaya başlamışlardı. Benim veya babamın sırada olması onlar için önemli değildi. Onlar yalnızca görevlerini yerine getiriyorlardı.

Babama, "Ne?" diye sordum.

"Şimdi ben gideceğim. Annen bunu kabul etmezdi—senin vazgeçeceğini, bizimle gelmemeye karar vereceğini düşünüyordu. Şimdi, ben sana bu seçeneği sunuyorum. Sırada ben varım. Ardından, eğer çekip gitmek istersen, donmak istemezsen, sorun değil. Teyzene ve amcana söyledim. Dışarıda bekliyorlar; saat beşe kadar orada olacaklar. Ben dondurulduktan sonra, çekip gidebilirsin. Annen ve ben, yüzyıllar boyunca, uyanana dek bunu bilmeyeceğiz ve eğer sen dondurulmak yerine yaşamayı tercih edersen, biz yine de seni anlarız." "Ama baba, ben—"

"Hayır. Seni buna sürüklememiz doğru değil. Bizimle yüzleşmeden dürüstçe bir karar alman çok daha kolay olacaktır."

"Ama sana söz verdim. Anneme söz verdim." Sesim çatladı. Gözlerim acı içinde yandı ve ben de gözlerimi sımsıkı kapattım. Sımsıcak iki damla gözyaşı, yanaklarımdan süzüldü.

"Önemli değil. Bu tutmanı bekleyemeyeceğimiz kadar büyük bir söz. Seçimi kendin yapmalısın — eğer burada kalmak istersen, seni anlarım. Sana bir çıkış yolu sunuyorum."

"Ama onların sana ihtiyacı yok! Burada benimle kalabilirsin! Hatta görev için bile önemli değilsin — Tanrı aşkına, ordu için çalışıyorsun! Yeni bir gezegende bir savaş alanı analisti nasıl yardımcı olabilir? Burada kalabilirsin—sen—" Babam kafasını salladı.

"—benimle kalabilirsin," diye fısıldadım ama ondan kalmasını istemenin bir anlamı yoktu. Kararını çoktan vermişti. Doğru da değildi zaten. Babam idarede altıncı seviyedeydi ve bu onu her ne kadar başkomutan yapmasa da, yine de oldukça üst seviyedeydi. Annem de önemliydi; genetik bağlamada kimse onun kadar iyi değildi ve yeni gezegende yetiştirilecek ürünlerin gelişimi için ona

ihtiyaçları vardı. İhtiyaç duymadıkları tek kişi bendim.

Babam perdenin ardına geçti ve soyundu. Dışarıya çıktığında, soğuk hazneye doğru giderken kullanması için Ed ve Hassan ona bir el havlusu uzattılar. Yattığında havluyu aldılar ve ben de gözlerimi yüzünde tutabilmek için kendimi zorladım. Bu durumu her ikimiz için de daha fazla zorlaştırmaya gerek yoktu. Ama yüzü korkuyla doluydu, babamın yüzünü daha önce hiç böyle görmemiştim. İçim daha da fazla korkuyla ve şüpheyle doldu. İki damar enjeksiyonunu ona taktıklarını gördüm. Gözlerini sabitlemelerini izledim. Kendi içime kapanarak, zihnimde beliren korku çığlıklarını susturmaya çalıştım ve demirden yapılmış bir omurgayla ve taştan bir yüzle dimdik durmaya çabaladım. Ardından boğazına tüpleri yerleştirirlerken, babam bir kez ve güçlü bir biçimde elimi sıktığında hem içten hem de dıştan parçalandığımı hissettim. Kutusunu mavi parıltılı sıvıyla doldurmadan önce, babam kolunu kaldırdı ve serçe parmağını uzattı. Ben de serçe parmağımı onunkine doladım. Bu şekilde bana her şeyin yolunda gideceğini anlatmaya çalıştığını biliyordum. Ve neredeyse ona inandım.

Soğuk haznesini yüzü görülmeyecek biçimde sıvıyla doldururlarken, hıçkıra hıçkıra ağladım. Ardından kapağı indirdiler, onu morguna kaldırdılar ve morgunun boşluklarından beyaz bir buhar kütlesi dışarıya yayıldı. "Onu görebilir miyim?" diye sordum.

Ed ve Hassan birbirlerine baktılar. Hassan omzunu silkti. Ed, küçük kapının kulpunu tekrar kaldırdı ve şeffaf ayakkabı kutusu tabutu dışarıya çekti. İşte babam oradaydı. Yarı saydam sirojenik sıvı donmuştu, katıydı ve babamın da aynı şekilde donduğunu biliyordum. Elimi camın üzerine koydum. Buzun üzerinden onun sıcaklığını hissetmenin bir yolu olmasını diliyordum ama hızla elimi kaçırdım. Cam öylesine soğuktu ki, elimi yakmıştı. Hassan'ın, babamın soğuk haznesinin tepesine yerleştirdiği küçük elektrik kutusunda yeşil ışıklar yandı. Buzun altında babama benzemiyordu.

Ed, "Ee," dedi. "Eğlenceye devam mı yoksa partiden erken mi ayrılacaksın?" Babamın ayakkabı kutusu tabutunu tekrar duvardaki küçük yuvaya yerleştirdi. Kafamı kaldırıp Ed'e baktığımda, gözlerim öylesine yaşarmıştı ki yüzünü erimiş gibi görüyordum ve bu şekilde biraz da Tepegöz'e benziyordu. "Ben... " Gözlerimi odanın diğer yanındaki tüm dondurucu aletlerin üzerinden geçirerek, çıkışa çevirdim. O kapının diğer yanında teyzem ve amcam duruyordu. Onları

seviyordum ve mutlulukla onlarla birlikte yaşayabilirdim. Ve ayrıca Jason da vardı. Ve Rebecca, Heather, Robyn ve tüm arkadaşlarım. Ve dağlar, çiçekler ve gökyüzü... Dünya. O kapının dışında Dünya vardı. Ve yaşam. Ama gözlerim duvardaki küçük kapılara doğru sürüklendi. O kapıların ardında da annem ve babam vardı.

Soyunurken bir yandan da ağlıyordum. Beni çıplak gören ilk oğlan, Jason'dı, sadece bir kere, Dünya'daki her şeyi bırakıp gideceğimi öğrendiğim o gece, hatta Jason'ı da... Beni bu gezegende çıplak olarak görecek son kişilerin Ed ve Hassan olacakları fikrinden hoşlanmamıştım. Kendimi kollarım ve ellerimle gizlemeye çalıştım ama Ed ve Hassan damar enjeksiyonlarını yerleştirebilmek için onları çektiler.

Ve Tanrım, annemin belli ettiğinden daha kötüydü. Oh, Tanrım. Oh, *Tanrım.* Aynı anda hem soğuktu hem de yakıyordu. O mavi yapışkan madde vücuduma girerken, kaslarımın gerildiğini hissedebiliyordum. Kalbim *hızla çarpmak* istiyordu, tıpkı bir aşığın kapıyı çalması gibi göğüs kafesimde gümbürdemek istiyordu ama mavi yapışkan madde tersini sağlıyordu. *Tık tık tık tık tık* yerine yavaaaaaşlatıyordu ve *tık... tık...* atmaya başlıyordu. *...tık.....tık...*

Ed göz kapaklarımı açtı. *Cup!* Soğuk, sarı sıvı gözlerimi doldurdu ve onları tıpkı bir sakız gibi sabitledi. *Cup!* Artık kördüm.

İkisinden biri, belki de Hassan, çeneme hafifçe vurdu ve ben de uysalca ağzımı açtım. Belli ki, yeterince açmamıştım—tüpler dişlerime çarptı. Daha geniş açtım.

Ardından tüpleri zorla ve sertçe boğazımdan aşağı ittiler. Göründükleri kadar esnek değillerdi; sanki ağzımdan aşağıya doğru yağlanmış süpürge sapı sokuluyordu. Tekrar tekrar öğürdüm. Tüplerin çevresindeki plastikten safra ve bakırın tadını alabiliyordum.

Ed kulağıma, "Yut onu!" diye bağırdı. "Rahat ol!" Onun için söylemesi kolay.

Bu işlemden birkaç dakika sonra, midem yanmaya başladı. Hassan benim kendi ayakkabı kutusu tabutumun dışına küçük siyah kutuyu yerleştirirken, içimdeki tellerin çekiştirildiğini hissedebiliyordum. Karıştırma sesleri. Hortum.

Hassan, "Neden birisi böyle bir şey için kaydolur anlamam," dedi. Sessizlik.

Metalik bir ses—hortum açılıyor olmalı. Soğuk, soğuk sıvı kalçama sıçradı. *Oramı* kapatmak için ellerimi hareket ettirmeye çalıştım ama vücudum ağır işliyordu.

Ed, "Ne bileyim," dedi. "Buralar da süper değil artık. Piyasaların ilk durgunlaştığı zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi değil, bırak ikinciyi... Finansal Kaynak Borsası daha fazla iş sağlamalıydı, öyle değil mi? Bu iş dışında şimdi başka hiçbir iş yok ve onların hepsi donduktan sonra bu iş de bitecek." Yine sessizlik. Dondurucu sıvı şimdi dizlerimde, vücudumun ılık olan yerlerini de soğutuyor— dizlerim, kollarımın altı ve göğüslerimin altı.

"Sundukları şey karşılığında hayatlarını vermeye değmez." Ed homurdandı. "Ne sunuyorlar ki? Ömür boyu maaş, hepsi tek çekte... " "Üç yüz bir yıl boyunca inmeyecek bir gemi içindeyken bir anlamı yok ki." *Kalbim durdu. Üç yüz... bir? Hayır—bu yanlış. Yalnızca üç yüz yıl olmalı. Üç yüz bir değil.*

"O kadar para eminim bir ailenin işine yarar. Fark yaratır." Hassan, "Ne farkı?" diye sordu.

"Hayatta kalıp kalmamak arasındaki fark... Artık çocukluğumuzdaki gibi değil her şey. Başkanın ne dediği umurumda değil, o Finans Yasası, bu büyüklükteki borcu düzeltemeyecek."

Ne saçmalıyorlar? Ulusal borç ve işler kimin umurunda? O ekstra yıla dönün! Ed, "İnsanın yine de düşünmek için zamanı olur," diye devam etti. "Seçenekleri gözden geçir. Neden kalkışı yine geciktirdiler?"

Ayakkabı kutusu tabutum dolarken, dondurucu sıvı kulaklarıma ulaştı; kafamı kaldırdım. Geciktirme? Ne geciktirmesi? Tüplerin arasından konuşmaya çalıştım ama ağzım onlarla doluydu, dilimi kaplamışlardı ve kelimeleri sessizleştiriyorlardı.

"Hiçbir fikrim yok. Yakıtla ve gönderdikleri insansız roketlerden gelen bildirimlerle ilgili bir sebebi var. Ama neden tüm dondurma işlemlerini tam planlandığı zamanında yapmamızı sağlıyorlar?" Dondurucu sıvı hızla yükseliyordu. Kafamı çevirdim, böylece sağ kulağım onların konuşmasını duyabilecekti.

Ed, "Kimin umurunda?" diye sordu. "Onların değil—tüm bunlar boyunca uyuyacaklar. Geminin yalnızca diğer gezegene ulaşmasının üç yüz yıl süreceğini söylüyorlar—fazladan bir yıl daha neyi değiştirir?" Oturmaya çalıştım. Kaslarım sertleşmişti, yavaşlamıştı ama mücadele ettim. Tekrar konuşmaya çalıştım, ses çıkarmaya uğraştım. Herhangi bir ses ama dondurucu sıvı yüzümü kaplıyordu. Ed son derece yüksek bir sesle, "Rahat ol," dedi.

Kafamı salladım. Tanrım, *bilmiyorlar* mıydı? Bir yıl çok şey değiştirir! Jason'la beraber olabileceğim bir yıl daha, *yaşayabileceğim* bir yıl daha! Ben üç yüz yıl için kaydolmuştum... Üç yüz bir için değil! Nazik eller—Hassan'ın?—beni dondurucu sıvının altına itti. Nefesimi tuttum. Kalkmaya çalıştım. Bir yılımı istiyordum! Son yılım—bir yıl daha! "Sıvıyı içine çek!" Ed'in sesi boğuktu, dondurucu sıvının altında neredeyse anlaşılmıyordu. Kafamı sallamaya çalıştım ama boyun kaslarım gerildikçe, akciğerlerim başkaldırıyordu ve soğuk, buz gibi soğuk dondurucu sıvı burnumdan geçiyordu, tüpleri aşıyordu ve vücuduma giriyordu. Pamuk Prenses tabutumun içinde son anıma yaklaştığımı hissettim. Biri beni ayak tarafından morguma doğru iterken, Büyüleyici Prensimin o küçük kapının ardında olduğunu hayal ettim. Gerçekten gelecek ve beni öperek uyandıracaktı ve beraber koca bir yıl daha geçirecektik. Dişli aletlerin *klik klik, grr* seslerini duydum, kısa süre sonra ani dondurma işlemi başlayacaktı. Ardından hayatım yalnızca kendi morg kapımın boşluklarından sızan beyaz bir buhardan ibaret olacaktı.

Şöyle düşündüm: En azından uyuyacağım. Üç yüz bir yıl boyunca diğer her şeyi unutacağım.

Ardından şöyle düşündüm: *Bu güzel olacak.*

Ve ardından tısss! Ani dondurma işlemi, benim küçük haznemde başladı. Buzdaydım. Buzdum.

Ben buzum.

Ama eğer ben buzsam, nasıl bilinçli olabilirim? Uyuyor olmalıydım; Jason'ı, yaşamı, Dünya'yı üç yüz bir yıl boyunca unutmalıydım. Benden önce de insanlar dondurulmuşlardı ve hiçbiri bilinçli değildi. *Zihnim* donduruldu; uyanık veya farkında olamaz.

Daha önce ameliyat esnasında anestezi ile uyutulmuş olmaları gereken ama aslında uyanık ve her şeyi hissedebilen koma kurbanlarını duymuştum. Umarım —*dua ediyorum*—bana öyle olmamıştır. Üç yüz bir yıl boyunca uyanık olamam. Bunun asla üstesinden gelemem.

Belki de şu an rüya görüyorum. Belki bütün ömrümü yarım saatlik bir şekerleme esnasında hayal etmişimdir. Belki de ben hâlâ donma ve donmama arasındaki boşluktayım ve tüm bunlar bir rüya. Belki de henüz Dünya'yı terk etmedik. Belki de hâlâ geminin fırlatılmadan önceki belirsiz yılındayım ve uyanamadığım bir rüyada kapana kısıldım. Belki de önümde hâlâ beni bekleyen üç yüz bir yılım var.

Belki de daha uykuya bile dalmadım. Tam olarak.

Belki, belki, belki...

Yalnızca tek bir şeyden eminim.

Bir yılımı geri istiyorum.

2: Çırak

Kapı kilitli.

Boş odaya doğru, "İşte bu enteresan," dedim.

Görüyorsunuz, kimse *Godspeed'in* kapılarını kilitlemeye tenezzül etmez. Gerek yok. *Godspeed* küçük değil—iki buçuk yüz yıl önce fırlatıldığında, inşa edilmiş en büyük gemiydi— ama duvarlar üstümüze gelmiyormuş gibi hissetmemize yetecek kadarda devasa değil. Gemide sahip olduğumuz en değerli şeyimiz, mahremiyetimizdir. Kimse—hiç kimse—mahremiyete ihanet etmeye cesaret edemez.

İşte bu sebeple, önümdeki kilitli kapı bana çok tuhaf geldi. Kimsenin açmayacağı bir kapıya neden kilit konulsun ki? Aslında çok da şaşırmam gerekmiyordu. Bilge ile ilgili kilitli bir kapı. Dudaklarım kaskatı kesildi. Bu durumun en kötü kısmı, o kapının benim yüzümden kilitlendiğini biliyor olmamdı.

Öyle olmalıydı. Burası Bekçi Katı ve geminin şimdiki ve gelecekteki başkanları olarak yalnızca Bilge ve benim buraya girme iznimiz vardı.

Kapıyı yumruklayarak, "Kahretsin!" diye haykırdım.

Çünkü kaderimin o kapının öteki tarafında olduğunu biliyordum— *biliyordum.* Bilge, motoru denetlemek için Gemici Katı'na çağırıldığında, bir kutuyu almak için hızla kendi odasına doğru yönelmişti. Kapağa kadar gidip, tekrar dönmüş ve kutuyu odasına geri götürmüştü. Ve çıkmadan önce de kapıyı kilitlemişti. Belli ki, o kutunun içindeki her ne ise önemliydi ve gemiyle bir alakası vardı. Stajyer başkan olarak benim bilmem gereken bir şeydi. Bilge'nin benden gizlediği şeylerden biri daha. Yıldızlar korusun, bana anlamsız dersler ve raporlar vermek yerine beni gerçekten eğitebilirdi. Eğer o kutu bende olsaydı, ona *kanıtlayabilirdim...* Neyi? Kutunun içinde ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama içindeki her ne ise onun Gemici Katı'nda daha fazla zaman geçirmesine neden olduğunu biliyorum. Ortada ciddi bir problem var ve bu problem Bilge'yi daha önce hiç görmediğim kadar fazla meşgul ediyor. Ve bana yalnızca kahrolası bir şans verseler, belki de onlara yardımcı olabilirim.

Kapıyı tekmeledim ve ardından dönüp kapıya yüklendim. Üç yıl önce eğitim zamanım başladığında, Bilge'nin beni gerektiği gibi eğitip eğitmemesi zerre kadar umurumda değildi. Besleme Katı'ndan kurtulduğum için minnettardım. Her ne kadar Çırak olsam da, ben bu gemideki en genç kişiyim ve Sezon Dışı yıllarda doğan biri olarak, benden sonra doğacak nesildeki Bilge olacağımı her zaman biliyordum. Besleyicilerle birlikte yaşamak ve onların çiftçilik takıntılarına maruz kalmak konusunda içim hiçbir zaman rahat olmamıştı. Bilge'yle birlikte ilerlemek rahatlamamı sağladı.

Ama şu an on altı yaşındayım ve dersler dışında hiçbir şey yapmamaktan sıkıldım. Bilge'nin hoşuna gitse de gitmese de, gerçek bir başkan olma zamanım geldi.

Kilitli bir kapı tarafından yenilgiye uğratıldım. Bilge'nin beni eğitmeye zahmet etmemesine şaşmamalı.

Kafamı duvara vurdum ve kafam kare şeklindeki bir metal çıkıntıya çarptı. Biyometrik tarayıcı. Tarayıcının her zaman, Büyük Oda'nın ışıklarını yaktığını düşünmüşümdür. Çoğu biyometrik tarayıcı, geminin ara yüzüdür. Örneğin

ışıkları yakar, elektronikleri çalıştırır veya *kapıları açar.* Döndüm ve başparmağımı biyometrik tarayıcı çizgisinin üzerine getirdim. Bilgisayarda hoş bir kadın sesi, "Bilge/Çırak erişimi onaylandı," diye cıvıldadı. Bir Çırak olarak daima Bilge ile aynı güvenlik erişimi hakkına sahiptim. Bilgisayar, "Komut?" diye sordu.

Hmm. Bu tuhaf. Genellikle erişim onaylandıktan sonra, bir kapı açılır. Bir kapının başka ne komuta ihtiyacı olabilir ki?

"Ee,aç?"

Bilge'nin hazne kapısı beklediğim gibi açılmadı. Onun yerine, tavan hareket etti. Kendi çevremde döndüm, kalbim göğüs kafesimin içinde deli gibi çarpıyordu. Üzerimde, metal tavan ikiye ayrıldı yavaşça aşağıya doğru indi, ortaya çıkan şey — *Bir pencereydi.*

Dışarıyı gösteren bir pencere...

Ve yıldızları.

Gemide kapaklar var, olduklarını biliyorum ama Bilge hiçbir zaman görmeme izin vermez. Ayrıca gemiye yakıt sağlayan devasa motoru veya Salgın'dan önceki gemideki bazı kayıtları da görmeme izin vermez. Büyük Oda'nın metal tavanının evreni gösteren bir penceresi olduğunu bile bilmiyordum.

Daha önce hiç yıldızları görmemiştim.

Ve bu kadar güzel olduklarını da bilmiyordum.

Tüm evren gözlerimin önünde. Çok büyük, çok kahredici büyük. Gözlerim yıldızların parıltısıyla doldu. *Öylesine* çoklar ki... Yıldızlar, gökte solmuş renkte çizgilerle beyaz izler bırakıyor—çoğunlukla kırmızı ve sarılar ama bazen de maviler ve yeşiller. Ve hepsini gördüğümde, kendimi gezegene inişe her zamankinden daha yakın hissettim. Görebiliyorum: gemi ilk defa karaya ayak basıyor. Gece, ay veya bulutlar yok ve yeni dünyamızı inşa etmeye başlamadan, hepimiz durarak tepedeki yıldızları seyrediyoruz.

Bilgisayar yine hoş bir sesle, "Erişim geçersiz," dedi. "Ekran kapatılıyor." *Ekran mı kapatılıyor?*

Ne? Tepemde, yıldızlar parıldıyordu.

Ardından evrene açılan pencere kırıldı. Pencerenin tam ortası ince bir çizgi şeklinde çatladı ve gitgide genişlemeye başladı. *Kahretsin. Kahretsin!*

Büyük Oda'yı bir gürleme sesi kapladı. Kafamı tekrar tekrar sağa sola çevirdim, tutunacak bir şey arıyordum ama burada hiçbir şey yoktu—Büyük Oda yalnızca geniş boş bir zeminden ibaret. Neden daha önce içinde tutunacak hiçbir şeyin olmadığı bir odanın ne kadar kullanışsız olduğunu fark etmemiştim ki? Elbette devasa bir oda ama *burada* muazzam bir zemin, duvarlar ve kapılar dışında hiçbir şey yok ki—bu odada, beni uzaya fırlatacak kırık bir camdan kurtaracak hiçbir şey yok. Tuniğim omuzlarımın üzerinde ağırlaştı, terimle yapış yapış ama tüm düşünebildiğim, malzemenin uzayın yıkıcılığı karşısındaki zayıflığı... Öleceğim.

Uzay tarafından yutulacağım. İçe doğru patlama.

Ölüm.

Ardından başka bir düşünce beynime saplanıverdi: geminin geriye kalanı. Eğer Bekçi Katı'nda bir gedik meydana gelirse, uzay yalnızca beni yutmakla kalmayıp, Bekçi Katı'nı, Besleme Katı'nı ve altındakileri de yutacak. Herkes Ölecek. Herkes. Gemide bulunan her bir insan.

Odanın karşı tarafına doğru koşarken ayağım parke zeminde kaydı. (Kısacık bir an, ayaklarım kapak kapısına doğru dönmeye çalıştı, yaşam ve özgürlüğe uzanan kapıya ama ayaklarımı umursamadım. Yalnızca beni hayatta tutmaya çalışıyorlardı, geminin geriye kalanını umursamıyorlardı.) Kendimi kapağın üzerindeki büyük ve kırmızı kilitleme düğmesine doğru attım. Bekçi Katı kendisini geminin geriye kalanından ayırdığında, zemin sarsıldı. Artık geriye dönüş yok.

Tavana, açılmakta olan evrene doğru döndüm. Ölüme doğru.

3: Amy

Başkan ona, "Amerikan rüyasının simgesi," diyordu.

Babam ona, iş çevresi ve hükümetin kötü iş birliği diyordu.

Ama aslında, Amerika bir şeylerden vazgeçiyordu. Finansal Kaynak Borsası'na katılabilmek için kefalet ödüyordu. Tek bir şeye odaklanmış çok uluslu bir ittifak: kâr. Aşıları tekelleştirmek için küresel sağlık yardımına fon sağla. Gezegen çapında ilgi uyandırmak için birleşik para birimini destekle. Seçilmiş bilim insanı ve ordu personeli grubuna daha fazla doğal kaynak—daha fazla kâr — bulabilmek amacıyla ne gerçekleştirilecek ilk yolculuk için gereken kaynakları sağla.

Ebeveynlerimin rüyalarına cevap.

Ve benim en kötü kâbusum.

Ve ben kâbuslar hakkında çok şey biliyorum çünkü hayatta kaldığım süreden daha uzun bir süredir onları görmekteyim.

Umut ediyorum. Ya tüm bunlar Ed'in soğutucunun kapısını kapatıp, Hassan'ın beni dondurmak üzere düğmeye basması arasında geçen kısa sürede gördüğüm uzun rüyanın bir parçasıysa? Ya öyleyse?

Bu gerçekten tuhaf bir uyku... Asla gerçekten uyanmıyorum ama hareketsiz bir bedenin içinde bilincimi kazanıyorum.

Rüyalarım anılara dalıp, çıkıyor.

Kâbusların beni içine çekmesini engelleyen tek şey, uyanmama yüzyıldan daha fazla kalmasının imkânsız olduğu ümidi.

Yüzyıl değil. Üç yüz yıl değil. Üç yüz bir yıl değil. Lütfen, Tanrım, hayır...

Bazen sanki bin yıl geçmiş gibi hissediyorum; bazen yalnızca birkaç saniyedir uyuyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi şu yarı uykulu, yarı uyanık haldeyken hissedildiği gibi hissediyorum. Öğle vakti uyumaya devam etmeye çalıştığım ama kalkmam gerektiğini bildiğim zamanlardaki gibi. Ama zihnim gezinmeye başlıyor ve tekrar uyuyamayacağımı biliyorum. Birkaç dakikalığına bir rüyaya dalsam bile, aslında gözlerim kapalıyken uyanık oluyorum.

Evet. Donma uykusu böyle bir şey.

Bazen bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorum. Bu kadar *bilincim yerinde*

olmamalı. Ama sonra yalnızca bir anlığına bilinçli olduğumu fark ediyorum, sonra başka bir rüyaya dalıyorum.

Çoğunlukla Dünya'yı düşlüyorum. Çünkü sanırım oradan ayrılmak istemiyordum.

Bir çiçek tarlası; toprak ve yağmurun kokusu. Bir esinti... Ama aslında gerçek bir esinti değil, bir esintinin anısı, donmuş zihnimi bastırmaya çalışan rüya şekline girebilmiş bir anı.

Dünya. Dünya'ya dair düşüncelerime tutunuyorum. Rüya zamanından hoşlanmıyorum. Rüya zamanı ölmeye çok benziyor. Rüya görüyorum ama kontrol tamamen benim dışımda. İçlerinde kendimi kaybediyorum ve onların kontrolü ele geçirmeleri için zaten gereğinden fazlasını kaybettim. *Babamın parmağını doladığı serçe parmağımdaki basınç ve teyzem ve amcamla birlikte kalabileceğime dair fısıldadığı kelimeler. Bu kararı düşündüğüm yer, bunu gerçekten düşündüğüm yer, göğsümde meydana gelen ağırlık...* Rüya anısını dibe bastırıyorum. Bu olay yüzyıllar önce olmuştu ve pişman olmak için artık çok geç. Çünkü ebeveynlerimin bütün istediği ilk insanlı yıldızlararası keşif görevinin bir parçası olmaktı ve benim de bütün istediğim onlarla birlikte olmaktı. Ve sanırım Dünya'daki yaşantımın, Dünya'yı sevmemin artık bir anlamı yok çünkü şu anda tüm arkadaşlarım yaşamış, yaşlanmış ve ölmüşlerdir. Ve ben de tüm bu süre boyunca donmuş vaziyette uyumaktayım. Jason yaşamış ve yaşlanmıştı. Belki evlenmişti, çocukları olmuştu ve her şeye sahip olmuştu. Ama bunların bir önemi yok artık çünkü şimdi ölmüş olmalı. Tanrım, torunlarının torunları benimle aynı yaşta olabilirler.

Tenime bir yağmur damlası düşüyor ama hava masmavi gökyüzünün altında güneşli ve aydınlık. Ve Jason da orada, neredeyse öpüşüyoruz ama birden her şey değişiyor. Onunla tanıştığım partideyiz çünkü rüyalar o şekilde oluyor: anılara ve görüntülere dalıp çıkıyorlar ama hiçbir zaman gerçek değiller, hiçbir zaman ve bu sebeple de onlardan nefret ediyorum.

4: Çırak

Bir manivela sesi duyarak, yüzümü kırık pencereye, camın iki eşit parçaya ayrıldığı yere doğru çevirdim. Neden hâlâ ölü değilim? Cam o şekilde kırılmaz, dümdüz bir çizgiyle ikiye ayrılmaz. Ve... Camın ardındaki de uzayın siyah

boşluğu değildi. Metal bu. Pencerenin ardında metal bir tavan?

Pencerenin iki yarısı aşağıya doğru kaydı, kaydı ve yıldızlar da onlarla birlikte kaydı. Ama bu... İmkânsız. Yıldızlar yerlerinden kıpırdayamaz, pencereyle birlikte hareket edemez.

Bekle... Bu... Bir pencere değil. Bu, şeyy, ne olduğundan pek emin değilim. Büyük Oda'nın tavanı kubbeli ve metal kaplama, neredeyse göğüs hizasına kadar odanın kenarlarına katlandı. Pencere— pencere olduğunu düşündüğüm şey— aslında devasa bir camın ve ışıklar saçan ve tıslayarak ve inleyerek bana doğru hidrolik kollarını savuran metal ekranın iki yarısı... Katlanmış iki yarı, kubbeli odanın her iki tarafında da omuz hizasında duruyorlardı ve arkalarında da Bekçi Katı'nın gerçek tavanı vardı. Daha fazla metal. Daha karanlık, boş ve yıldızsız metal...

Yıldızlar, çok güzel parıldayan yıldızlar aslında yıldız bile değillerdi. Onlar sadece yıldız gibi parıldayan camlar ve ampullerdi. İki metal tavan arasındaki ekranda sandviç edilmiş sahte yıldızlardı.

Nedeni

Bana en yakındaki evrenin yarısına dokunabilmek için uzandım. Küçük ampuller dokunulmayacak kadar yakıcı değillerdi ama parmaklarımı çekmeme neden olacak kadar sıcaktılar. Bir örümcek ağının kalıntıları, bir ampulün alt kısmından panonun altındaki küçük metal plakaya doğru uzanıyordu.

SEYİR TAKİP ÇİZELGESİ

PATENT NO.7329035

FRX—2036 CE

Bir seyir takip çizelgesi? Burada? Önümdeki ekranı gözden geçirdim ve alt kısmının yanında bir ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Işık, plakanın altında, birbirine çok yakın iki yıldız-ampulün yanındaydı. Kırmızı bir ışık, üçgen şeklindeydi ve yıldızları işaret ediyordu. Yanıp sönen kırmızı ışığın, ampuller gibi sabit olmadığını fark ettim. Kısa bir yolu takip ediyordu ve neredeyse yolunun sonuna gelmişti. Benim gemim. Neredeyse yeni gezegene ulaşmıştı, yeni evine. Bilge, Bekçi Katı'nı Gemici Katı'na bağlayan kapıdan, "Çırak? Çırak!

Neler oluyor?" diye haykırdı. Onu kapının ardında hayal edebiliyordum: ağır metal kapıyı yumruklarken kızgın bir surat, cayır cayır yanan gözler ve omuzlarına dökülen uzun, beyaz saçlar...

Sahte pencerenin parçalarına doğru geriye döndüm. Yıldızlar yalandı. Bir anlığına onlara sahip olmuştum ama aslında gerçek değillerdi. Sol kulağıma *bip, bip bip* sesleri çalındı. Kablosuz iletişim cihazım ötüyordu, birinin benimle bağlantı kurmaya çalıştığını haber veriyordu. Hepimizin doğduğumuzda sol kulağımıza yerleştirilmiş wi-com (kablosuz iletişim) cihazlarımız var—hem birbirimizle hem de gemiyle bu şekilde bağlantı kurabiliyoruz.

Bilgisayar wi-com'umdan sol kulağıma, "Com bağlantısı: Bilge," dedi. Tenimin altındaki tuşa basarak, "Yok say," dedim. Yıldızlar yalan. Peki, daha başka neler yalan?

Bip, bip bip. Wi-com neşe içinde, "Bilge geçersiz kıldı," dedi. "Com bağlantısı:

Bilge."

"Çırak!" Bilge'nin sesi kulaklarımda yankılandı, homurdanıyordu. "Ne oldu?

Neden Bekçi Katı'nı tecrit altına aldın?"

Boş boş, "Yıldızlar yalan," dedim.

"Ne? Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Her şey sorun. "Hiçbir sorun yok," dedim.

"Tecridi kaldıracağım." Bilge bağlantıyı kesti. Bir dakika sonra, zemin gümbürdedi ve kapağın girişi açıldı. Bilge, Bekçi Katı'na tırmandı ve girişi ardından öfkeyle kapattı. Israrla, "Ne oldu?" diye sordu. Kapısının yanındaki biyometrik tarayıcıya baktım. "Erişimimi kullandım ve bu—" Hâlâ inik biçimde duran "pencerenin" iki yarısını işaret ettim. Bilge, "Neden bunlarla uğraşıyorsun?" diye kükredi.

Odayı uzun adımlarla geçti ve o sinir harbinde, bacağına karşı nazik olmayı unuttu. Bacağı ben henüz doğmadan yaralanmıştı ve asla tam olarak iyileşmemişti. Ama yaşı ilerledikçe topallamaya başlamıştı. Bacağı metal

zeminde düzensiz bir ses çıkartıyordu: *tak*, adım, *tak*, adım, *tak*. Sonradan canı yanacaktı ve bunun için de beni suçlayacaktı.

Bilge, biyometrik tarayıcıya ulaştığında, başparmağını çubuğun üzerine götürdü. Önce cam yükseldi, ardından tavanla birlikte yıldızlar da havalandı ve hidrolik kollar da rahatladı. Sonra sürtünen metal ekran onları sakladı ve yalancı ışıklan da kayboldu.

"Sen bir ahmaksın! Bekçi Katı'nı *bunun* için mi tecrit ettin?" Bilge'nin öfkesi beni neredeyse sindirecekti. Neredeyse.

"Gerçek olduklarını sandım! Gemide uzaya doğru bir gedik açıldığını düşündüm!"

"Bunlar yalnızca ampul!"

"Kahretsin, bunu bilmiyordum! Onları gerçek yıldız sanmıştım! Hem onlar ne için oradalar?"

Bilge, "Senin için orada değiller!" diye kükredi.

"O zaman kimin için oradalar?" diye haykırdım. "Bu kademede yalnızca sen ve ben varız!"

Bilge beni azarlıyordu. Boğazımda bir düğüm oluştu ama onu yuttum. Bilge'nin beni, yıldızların gerçek olmadığını fark ettiğinde sinir krizi geçiren küçük bir çocuk olarak görmesini istemiyordum. "Bunu yapamazsın, Çırak. Tüm gemide panik yaratabilirdin!" Bilge hem öfkeli hem de bezgin görünüyordu. "Anlamıyor musun? Sen Çıraksın. Benim yerime Bilge olduğunda, tüm yaşamını tek bir fikre adamalısın: sen bu gemideki herkesin koruyucususun. Bu senin sorumluluğun. Önlerinde asla güçsüz görünmemelisin. Seni asla ümitsiz görmemeliler: sen onların umudusun. Bu gemide daima herkesin her şeyi olmalısın." Derin bir nefes aldı. "Ve bu da panik *olmamayı* ve geminin bir kademesini tecrit altına almamayı da içeriyor!" "Gemide gedik açıldığını düşünmüştüm," dedim. Bilge gözlerini bana dikti. "Ve sen de gemiyi tecride aldın." Bana bunu hatırlatmak zorunda mı? Ben kahrolası bir gerzek değilim, anladım. "Ve bunu sen hâlâ içerideyken yaptın." Sesi değişmişti. Daha sakindi. Gözlerine baktım ve daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

Gurur.

"Gemi için kendini feda edecektin," dedi.

Omzumu silktim. "Aptalcaydı. Üzgünüm."

"Hayır." Bilge, kelimeyi çok yavaş söyledi. "Pekâlâ, evet, aptalcaydı. Ama aynı zamanda asil bir hareketti. Bu hareket cesaret gerektirir, evlat. Bu hareket, liderlik gerektirir. Geminin geriye kalanı için kendini feda etmeye hazır olmak? Senin düşündüğünü gösterir. Bekçi Katı'nın en üst kat olduğunu düşündün, öyle değil mi? Eğer Bekçi Katı'ndan uzaya bir delik açılırsa, iç patlama alt katı ve bir altı da etkileyecekti. Harekete geçmeden önce düşündün. Aşağıdaki tüm insanları düşündün." Uzaklara doğru baktım. Belki asil bir hareketti ama düşünebildiğim tek şey, yıldızların gerçek olmadığıydı.

Bilge, "Üzgünüm," dedi. Şaşkın bakışımı gördüğünde, ekledi. "Seni görmezden geldim. Bu benim hatam. Bana diğer Çırak'ı hatırlattın ve biz... Onunla pek anlaşamamıştık. Onu eğitirken, çok fazla bilgiyi çok erken vermiştim. O da aptalca ve bencilce hareket etti. Ama sen farklısın. Senin farklı olduğunu unutuyorum ama öylesin."

Şimdi bütün dikkatimi Bilge'ye vermiştim. Ben ve Bilge'den önce arada bir tane daha Çırak olduğunu çok iyi biliyordum. Ben doğmadan önce ölmüştü ve Bilge daha önce hiç ondan bahsetmemişti.

"O Çırak'ı çoktan eğitmiştim. Onun seni eğitmesi gerekiyordu. Böylece ben de gemi ile ilgilenebilecektim. O öldüğünde, benim seni de eğitmem gerekti... Asla başka bir Çırak'a eğitim vermemem gerekiyordu ve ben de sana karşı sorumluluklarımdan kaçtım."

Gözlerine baktım. Besleme Katı'ndaydık ve burada Bilge bir nevi büyükbabaydı. Gemici Katı'nda emir veren, nazik yaşlı bir kral gibiydi. Ama yalnızca o ve ben kaldığımızda, gerçekten kendisini gösteriyordu—ya da en azından ben öyle varsayıyordum—ve kendisi yaşlı olabilirdi ama ne nazik ne de zayıftı.

Sessizlik içinde, Bilge'nin yalnızca benim bu halini görmeme izin verdiğini fark ettim. Ve bu da onun ihmalini her şeyden fazla affetmeme neden oluyordu. "Pekâlâ?" dedim. "Artık beni doğru düzgün eğitmeye başlayacak mısın?" Bilge

bir kez kafasıyla onayladı ve Eğitim Merkezi'ne gelmem için işaret etti. Düzensiz adımları her zamankinden daha belirgindi ve bacağı yüzünden çoktan öfkesinden pişman olmuş olmalıydı.

Bekçi Katı'nda sadece dört oda vardır: Bilge'nin ve benim odalarımız, Eğitim Merkezi ve Büyük Oda. En küçükleri Eğitim Odası, içinde yalnızca bir masa ve yerçekimi tüpüne geçen bir portal var. En büyükleri ise Büyük Oda. Öylesine büyük ki, eğer birbirlerine yakın durmayı umursamazlarsa gemide bulunan herkes bu odaya gelip ayakta dursa, buraya sığabilirler. Ama bu kata yalnızca benim ve Bilge'nin giriş izni var. Burası Salgın döneminden kalmış ve daha sonra bir Bilge yönetim sistemi haline gelmiş. O zamanlar benim odam ve Bilge'nin odası hem Eğitim Merkezi hem de mürettebat için ofis olarak kullanılıyormuş ve metal ekranın ardındaki parlayan ışık çizelgesine bakılırsa, Büyük Oda seyir takibi için kullanılıyormuş.

Çok uzun yıllar önce gerçekleşen Salgın sonrasında, gemi değişmiş. Öyle gerekliymiş. Salgın Bilgesi, katları yeniden adlandırmış, bunu da kendine ve kendinden sonra gelecek Bilgeler için ayırmış. Buna ben de dâhilim.

Bilge, Eğitim Merkezi'ndeki masalardan birinin önüne oturmuştu. Ben de karşısına geçtim. Masa, yüzyıllar öncesinden kalma nadir bir antikaydı. Gemi yola çıktığında konulmuştu ve gerçek ağaçtan imal edilişti. Güneş-Dünya'daki ağaçlardan. Ağacın saklı yaşamını merak ettim: Güneş-Dünya havasını soluyan, Güneş-Dünya toprağında yetişmiş bir ağaç. Sonra kesilmiş, bir masaya dönüştürülmüş ve *Godspeed'in* içinde uzaya fırlatılmıştı. "Bilmen gereken şeyler var," dedi. Masadan bir flopi aldı— yumuşaklığı yüzünden flopi denilen dijital bir zar ekran—ve parmağını üzerinde dolaştırarak, açtı. Ekran ışıkları yandığında, başparmağını kimlik kutusunun üzerinden geçirdi.

Flopi, "Bilge/Çırak erişimi onaylandı," diye şakıdı. Bilge, ekrandaki bir şeye tıkladı ve ardından flopiyi bana doğru çevirdi. İnce zardan neredeyse tahta masayı görebiliyordum ama ardından Bilge'nin bana gösterdiği şey dikkatimi çekti.

Bana Gemici Katı'nın zemin planını gösteriyordu— ana merkezi holün büyük odalara ayrıldığını ve bilim, endüstri, imalat ve araştırma için kullanıldığını fark ettim. Haritanın her yanında parıldayan noktalar vardı, yanıp sönüyorlar ve hareket ediyorlardı.

Flopiyi geri alan Bilge, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Wi-com yer belirleyici harita." Sol kulağımıza yerleştirilen kablosuz iletişim cihazları, yalnızca birbirimizle ve gemiyle bağlantı kurmamızı sağlamıyor, aynı zamanda yer belirleyici olarak da işe yarıyordu.

Wi-com haritasını daha iyi görebilmek için masaya doğru eğildim. Bilge'nin uzun beyaz saçları, onları eliyle kulağının arkasına götürmeden önce yüzüme değiyordu. Saçlarındaki sabun kokusunun yanı sıra çok güçlü bir koku burnuma geldi.

"Tüm o noktaları görüyor musun? Her biri bir Gemicidir. Her birinin çok özel bir görevi vardır: geminin düzgün çalıştığından emin olmak. Burada on tane Gemici var." Bilge, enerji odasını işaret etti ve ardından parmakları onun arkasındaki daha önce hiç girmediğim motor odasına geçti. Sonra da onun ardındaki odaya geçti... "Komuta merkezi burada. Her ne kadar gemi kendi kendine çalışsa da, eğer bir sorun çıkarsa—"

Saygıyla karışık bir korkuyla, "Gemiyi siz mi kullanacaksınız?" diye sordum. Bilge'yi cesur bir kumandan olarak hayal ediyordum. Antik Güneş-Dünya'da denize açılan kaptanlardan biri gibi, evrene değil... Ardından dümene geçtiğimi hayal ettim.

Bilge güldü. "Ben? Hayır. Bu çok saçma. Çıraklar, gemiyi kullanmak için eğitim almamışlardır. Bir Bilge'nin işi gemiye komuta etmek değildir. İnsanlara emir vermektir. Bu gemicilerin"—yanıp sönen noktaları işaret etti—"herhangi bir acil durum anında gemiyi çalıştırmak amacıyla, özel görevler için eğitilmeleri gerekir." Bana baktı. Gözleri yaşı yüzünden yıpranmıştı ama hâlâ beni netçe görebiliyordu. "Anlıyorsun, öyle değil mi? Gemiciler gemiyi çalıştırırlar—biz değil."

Gemiyi Centauri-Dünya'ya sürerken beni alkışlayan insanların görüntüleri silindi ve yok oldu. "Gemiciler gemiyi çalıştıran kişilerdir ama gemi yalnızca metalden ibarettir. İnsanlarla ilgilenmesi gereken kişi sensin."

Uzaklaştırma tuşuna bastı ve bir anlığına geminin üç kademesi de ekrana geldi ve yer belirleyici ışıkları yandı, çapraz çizgilerden oluşan baş döndürücü bir labirent gibiydi. Geminin iç kısmı çoğunlukla yuvarlaktı. En üstteki küçük şerit, Bekçi Katı idi. Onun altında biraz daha büyük olan Gemici Katı vardı. Bir çok

ofis ve laboratuvara bölünmüştü. En sonda ise geminin en büyük kısmı olan Besleme Katı yer alıyordu. Bekçi Katı'nda Bilge ve beni temsil eden iki tane yanıp sönen nokta vardı. Gemici Katı'nda ise elli veya daha fazla yanıp sönen nokta vardı. Bilge, geminin en büyük kademesi olan Besleme Katı'na tıkladı. Çemberin sağ tarafında Hastane'deki insanlar için birkaç düzine nokta vardı. Ama Kayıt Salonu'nda hiç nokta yoktu. Ortada, düzinelerce nokta çevreye dağılmıştı. Her biri çeşitli çiftliklerde yaşayan insanları temsil ediyordu. Bilge, ekranın sol kısmına tıkladı. O kısımda Şehir vardı. Orada öylesine çok nokta vardı ki, saymak imkânsızdı. Zaten saymam da gerekmiyordu. Gemide kaç kişi bulunduğunu biliyordum, 2312 kişi vardı.

2312 tane yanıp sönen ışık, omuzlanma bir ağırlık gibi binmişti. Her biri beni daha da aşağıya doğru çekiyordu. Her biri, *benim sorumluluğumdu.* Bilge, tekrar Gemici Katı'nı açtı ve parmağını katın en büyük odasına yani motorun bulunduğu odaya getirdi. "Motor, bilgisayarlar ve seyir takip sistemi ve diğer her şey arasında pek çok sorun yaşanabilir. Bu yolculuk... Uzun." Bunu söylerken sanki 250 yıllık yolculuğu hissediyor gibiydi. "Bu gemiyi inşa edenler bunu biliyorlardı: bu sebeple de ona *Godspeed* adını verdiler." İsmi sessizce onunla tekrarladım, sanki dilimde metalimsi bir tat uyandırmıştı. Bilge, "İyi şans anlamına gelen eski bir Güneş-Dünya tabiridir," diye homurdandı. "Atalarımızı uzaya doğru fırlatmışlar, iyi şans dilemişler ve bizleri unutmuşlar. Bize yardım edemezler. Salgın esnasında Güneş-Dünya ile iletişimimiz kayboldu ve bir daha asla iletişime geçemedik. Geriye dönemeyiz. Güneş-Dünya'daki insanların bize verebildiği tek şeyi *Godspeed* oldu." Bize şans mı yoksa gemiyi mi verdiler demek istemişti? Bundan emin değildim ama her ikisi de biraz yetersizdi.

"Ama bizim şanstan fazlasına ihtiyacımız var. Gemide birinin insanları koruması gerekiyor, yalnızca gemiyi değil. O lider de sen olacaksın." Bilge derin bir nefes aldı. "Artık çatışmanın üç sebebini öğrenme zamanın geldi."

Sandalyemi daha da yakına çektim. Bu yeni bir şeydi. Sonunda— *sonunda* —Bilge, kendisinden sonraki lider olabilmem için beni *gerçekten* eğitecekti.

"Godspeed'de," dedi. "Hepimiz tek bir dil mi konuşuyoruz?" Şaşkın bir biçimde,

"Elbette," dedim. "Irklarımız arasında herhangi bir farklılık var mı?" "Irk?"

"Ten rengi." "Hayır." Gemideki herkesin cildi esmerdi, hepimizin saçları ve

gözleri koyu kahverengiydi.

"Sen Güneş-Dünya'daki mitleri çalışmıştın: Budizm, Hıristiyanlık, Hinduizm, İslam. *Godspeed'deki* herhangi biri 'ibadet' ediyor mu?" Son kelimeyi küçümseyerek söylemişti.

"Elbette hayır!" Güldüm. Bekçi Katı'na geçtiğimde, Bilge'nin verdiği ilk derslerden biri Güneş-Dünya dinleriydi. Büyülü hikâyelerden, peri masallarından oluşuyordu ve Bilge bana Güneş-Dünya'daki insanların bu hayali karakterler için nasıl öldüklerini veya öldürdüklerini anlattığında kendi kendime güldüğümü anımsıyorum.

Bilge bir kez kafasını salladı. "Çatışmanın ilk sebebi farklılıktır. *Godspeed'de* herhangi bir din yoktur. Hepimiz aynı dili konuşuruz. Hepimiz aynı ırkız. Ve birbirimizden farkımız olmadığı için de kavga etmiyoruz. Sana anlattığım Haçlı Seferleri'ni hatırlıyor musun? Soykırımları? Bu tür korkunç hadiseler için *Godspeed'de* endişelenmemiz gerekmiyor."

Sandalyemin uçundaydım ve kafamı sallıyordum ama içinden Bilge'nin gerçekte ne kadar şapşal olduğumu görmemesini umuyordum. O dersleri hatırlıyordum. On üç yaşındayken, Bilge'yle beraber yaşamak üzere Bekçi Katı'na geçtiğim zamanlarda aldığım ilk derslerden biriydi. Yıldızlar aşkına, o zamanlar yalnızca bir çocuktum. Değişik deri ve saç rengine sahip insanların uzun giysiler veya peştamallar giydiğini ve anlayamadığım dillerde konuştuğu flopiler gördüğümü anımsıyordum. Ve o zamanlar bunların bir çeşit delilik olduğunu düşünmüştüm."

Sandalyemde biraz daha kamburlaştım. Bilge'nin beni yavaş eğitmesine şaşmamalıydım—belli ki bana gerçekten öğretmeye çalıştığı dersleri hiç anlamamıştım.

Bilge, "Çatışmanın ikinci sebebi," diye devam etti. "Güçlü bir **merkezî** liderin eksikliğidir."

Öne doğru eğildi ve boğumlu, buruşuk ellerini bana doğru uzattı. "Bunun önemini anlıyor musun?" diye sordu. Gözleri yaşlılıktan veya başka bir şeyden sulanmış gibiydi.

Kafamla onayladım.

Daha da ısrarla, "Gerçekten anlıyor musun?" dedi. Ellerimi öylesine sıkıyordu ki, bazı boğum yerleri çatırdadı.

Tekrar başımla onayladım. Gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. "Bu gemideki en büyük tehlike nedir?" Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Hmm. Belki de anlamamıştım. Bilge gözlerini bana dikmiş, b ir cevap bekliyordu. Ben de baktım.

"İsyan. İsyandır, Çırak. Teknik hatalardan, geminin arızalanmasından veya dış tehlikelerden daha büyük bir tehdittir. Bu yüzden Salgın sonrasında, Bilge sistemi oluşturulmuştur. Diğer insanlardan önce doğan biri, diğerlerini yönetecekti. Lider kabul edilecekti ve kendinden genç olanları yönetecekti. Her nesilde yönetecek bir Bilge bulunur. *Sen* de bir gün Bilge olacaksın. Çatışmayı engelleyen güçlü bir merkezî lider olacaksın. Bu gemide yaşayan herkesi koruyacaksın."

5: Amy

Ölüm kadar sessizim.

Şunu yapın: Yatak odanıza gidin. Bir morg kapısının ardındaki cam tabuta değil de güzel, güvenli ve sıcak yatak odanıza gidin. Buzdan yapılmamış yatağınıza uzanın. Parmaklarınızla kulaklarınızı tıkayın. Duyuyor musunuz? Kalbinizdeki yaşamın atışını ve ciğerlerinizin yavaşça nefes alış verişini? Sessiz olduğunuzda bile, dışarıdan gelen tüm sesleri kestiğinizde bile, vücudunuz hâlâ yaşamın sesini yansıtmaktadır. Benimki öyle değil. Beni deli eden işte bu sessizlik. Tüm kâbusları üzerime çökerten sessizlik.

Çünkü ya ben ölüysem? Nasıl olur da kalbi çarpmayan ve ciğerlerinden nefes almayan biri bu şekilde yaşıyor olabilir? Ölü olmalıyım. Ve işte en büyük korkum: 301 yılın sonunda, beni bu morgdaki cam tabutumdan çıkarttıklarında ve tıpkı mutfak tezgâhının üzerindeki tavuk eti gibi bedenimin buzlarını çözdürdüklerinde, aynen şimdiki gibi olmak. Tüm yaşantımı sonsuza dek ölii bedenimde geçireceğim. Bunun ötesinde hiçbir şey yok. Sonsuza dek kendi içimde tıkılmış olarak kalacağım.

Ve çığlık atmak istiyorum. Gözlerimi kocaman açmak, uyanmak ve artık kendimle baş başa kalmamak istiyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum.

6: Çırak

Eğitim Merkezi'nde sessizlik olduğunda, Bilge'ye, "Peki, geçimsizliğin üçüncü sebebi nedir?" diye sordum.

Beni dikkatle süzdü. Bir an, solgun gözlerinde kızgınlık belirdi ve bana vuracağını düşündüm. Yine de gözümü kırptığımda, o delice düşünce kayboldu. Bilge her iki elini de dizlerine koydu ve kalkmak için dizlerinden destek aldı. Eğitim Merkezi küçüktü ve Bilge de ayağa kalkınca, insanı daraltacak kadar ufaldı. Sandalyesini duvara doğru itti ve aramızdaki masa tıpkı derin bir kanyon gibi kaldı. Arkasındaki solmuş Güneş-Dünya küresi çok küçük, normalden de küçük ve benden bile önemsiz görünüyordu. Kapıya doğru giderken, "Sana yeterince anlattım," dedi. "Ve yapmam gereken işler var. Kayıt Salonu'na gidip, biraz araştırma yap. Güneş-Dünya'da neden bu kadar çatışma olduğuna dair sebepleri anlayabilecek misin bakalım. Onların kan ve savaş egemenliğinde yaşamalarının ilk iki sebebini öğrendin. Üçüncüyü kendin bulabilmelisin. Zor değil, Güneş-Dünya tarihini okursan zorlanmazsın." Buradaki meydan okumayı anlamıştım. Bilge, benim liderlik yeteneğimi ve bir sonraki Bilge olabilmek için onun adımlarını takip etmeye değip değmediğimi test ediyordu. Her ne kadar benimle Bilge arasında olması gereken Çırak çok uzun zaman önce ölmüş olsa da, Bilge onu sevmemişti. Yalnızca onu benimle kıyaslarken, Bilge'nin ondan bahsettiğini duyuyordum. Ve bu kıyaslamalar da asla pozitif değildi. Bilge, "Tıpkı onun gibi yavaşsın," derdi. "Böyle bir fikir ancak bir de *ondan* çıkabilirdi." Bekçi Katı'nda yaşamaya başlar başlamaz, fikirlerimi kendime saklamayı ve ağzımı kapalı tutmayı öğrenmiştim. Bilge hâlâ sık sık diğer Çırak gibi kötü çıkıp çıkmayacağımda n emin olabilmek için beni test ederdi. Kendime güvenli, iddialı görünmeye çalıştım—ama boşa gitti çünkü Bilge bir kez bile dönüp bana bakmadı.

Bir yanım bana doğru dönmesi için Bilge'ye seslenmek ve onunla tartışmak istiyordu. Bana her şeyi anlatacağına dair verdiği sözü hatırlatmak ve bana geçimsizliğin üçüncü sebebini öğretmesi için ısrar etmek istiyordu. Bütün günü flopilerdeki Güneş-Dünya resimlerine bakarak geçirebilecek diğer yanım ise Bilge tarafından kendisine bir görev verildiği için çok hoşnuttu. Eğitim Merkezi'nin diğer tarafında Bilge'yle birlikte kullandığımız yer çekim tüpünün girişi vardı. Bu yalnızca bizim içindi, Besleme Katı'na doğrudan bağlanıyordu. Gemici Katı ve Besleme Katı ile Şehir arasındaki ise diğer herkes içindi.

Sol kulağımın ardındaki wi-com düğmesine bastım. Wi-com'umdaki hoş kadın sesi, "Komut?" dedi. "Yer çekimi tüpü kontrolü," dedim.

Wi-com'um yer çekimi tüpü kontrolüne bağlanırken bip, bip bip sesi kulaklarımı doldurdu. Başparmağımı Eğitim Merkezi'nin duvarındaki biyometrik tarayıcıya koydum ve zeminde dairesel bir bölme açıldı. Altında hiçbir şey yoktu. Yalnızca boşluk...

Yer çekimi tüpündeki boş havaya adım attığımda midem büzüldü— her zaman olduğu gibi. Ama wi-com, tüpün içinde geminin yer çekimi sistemine bağlanmıştı ve ben de tıpkı bir havuza düşen madeni para gibi batmadan önce havanın üstünde yavaşça hareket etmiştim. Tüpte Gemici Katı'na doğru kayarken, karanlık çevremi sardı. Ardından ışık gözlerimi aldı. Gözlerimi kırpıştırdım; Besleme Katı altımdaydı, açık yer çekimi tüpü boyunca eğik görünüyordu. Duvar boyunca Şehir yükseliyordu ve merkezde tarlalar vardı. Ekinler, inekler, koyunlar ve keçiler... Buradan itibaren Besleme Katı devasa görünürdü. Hem içindeki yaşam hem de kendisi çok büyüktü. 3000'den fazla insanı besleyebilecek kapasitede 6400 dönümlük arazi, aşağıdan bakıldığında sonsuzluk kadar büyük gibiydi. Ama gerçekten oradayken, yani tarlalardayken veya şehirdeyken, insanların gözleri sizin üzerinizdeyken çok daha kalabalık görünüyordu.

Yer çekimi tüpü, Besleme Katı'nın zemininin iki metre aşağısında sona eriyordu. Bir anlığına, tüpün sonundaki havada hareket ettim ve ardından wi-com'um geminin yer çekimi sistemine bağlandığında kulağımda *bip, bip bip* sesi belirdi. Tüpün altındaki küçük yuvarlak metal platforma indim. Platformdan zıpladım ve Besleme Katı'ndaki dört ana yoldan birinde yürümeye başladım. Yalnızca birkaç metre ileride, uzun tuğla bir bina olan Kayıt Salonu ve onun ardında da Hastane vardı.

Kayıt Salonu boyunca uzun adımlarla ilerlerken, hayatımın bundan üç yıl öncesine göre ne kadar değiştiğini düşündüm. On üç yaşına gelene dek, bu katta yaşamıştım. Bir aileden diğerine geçmiştim. Çok küçük yaştan itibaren, asla uyum sağlayamayacağım çok açıktı. Öncelikle, herkes Çırak olduğumu biliyordu. Belki de benden önceki Çırak, beklenmedik bir biçimde öldüğü için Besleyiciler daima aşırı korumacı davranıyorlardı. Ama dahası—birbirimizden farklıydık. Besleyiciler *farklı bir biçimde* düşünüyorlardı. Onlar mutluydular, tarlayı sürmekten ve koyun kırpmaktan hoşnuttular. Çevrelerini saran gemi

duvarlarını asla hissetmiyor gibiydiler ve son derece yavaş geçen zamana hiç sinirlenmiyorlardı. *Godspeed'de* gerçekten mutlu olmaya başladığımı ilk kez ancak on üç yaşındayken Hastane'ye geçip, Harley'le tanışıp ve Doktor ile konuştuktan sonra Bekçi Katı'na taşınarak Bilge ile eğitime başladığımda hissettim. Yaşamdan keyif almaya başlamıştım.

Bilge ile daima aynı fikri paylaşmıyordum ve yalnızca Bekçi Katı'nda gördüğüm öfkeli hali çok korkutucu olabiliyordu ama beni sıkıcı tarlalardan kurtardığı için daima onu sevecektim. Tahtaya benzetilmek için kahverengiye boyanmış büyük kapıdan içeriye doğru adımımı attım. Kayıt Salonu bana daima çok büyük görünmüştür ama Bilge, *Godspeed'deki* pek çok kişinin orayı küçük bulduğunu söylemişti. Sanırım bunun sebebi oraya ya hep tek başıma ya da Bilge ile birlikte gidiyor olmam. Diğer herkes ise oraya büyükleriyle birlikte daha küçükken veya hâlâ okuldayken gidiyordu. Gemideki hiç kimse benim kadar genç olmadığı için okul olmasının bir anlamı yoktu. Yalnızca Bilge'ye sahiptim. Kayıt Salonu'na attığım adımları Bilge takip ediyordu. Gerçek Bilge değil elbette — onun ben doğmadan önce, Doktor'un yaşındayken yapılmış bir portresi. Portre büyüktü, kapının yarısı kadardı ve girişin hemen yanındaki küçük gömme yere asılmıştı.

Eninde sonunda, Bilge'nin tablosunu oradan kaldıracaklar ve Kayıt Salonu'nun arka tarafındaki tozlu bir yere asacaklar. Diğer Bilge portrelerinin yanına... Ve buraya da benim portrem asılacak. Benim küçük krallığıma bakacak portrem...

Tablodaki Bilge geçerken bana bakıyordu. Kayıt Salonu'ndaki verandanın ötesine, ilerideki tarlalara ve uzakta bulunan ve pek çok Besleyicinin ve Gemicinin yaşadığı boyalı metal kutulardan oluşan yüksek ve karmaşık Şehre bakıyordu. Ressam, Bilge'ye benim o buruk yüzünde daha önce hiç görmediğim nazik gözler ve dudaklarına da merakını ve belki de haylazlığını belirten hafif bir kıvrım vermişti. Veya belki de vermemişti. Bu resimde gereğinden fazlasını görüyorum. Bu Bilge, benim tanıdığım Bilge değil. Bu Bilge benim asla bir lider olarak göremeyeceğim nazik bir adam. Korkuyla hükmeden bir lider değil— diğerlerini dinleyen ve söyleyeceklerini önemseyen ve onlara bir şans veren bir lider. İkimiz de aynı dar burna sahibiz, aynı çıkık elmacık kemiklerine ve aynı esmer tene — ama Bilge'nin hali hazırda gözlerinde otorite var, çenesinden kendine güveni anlaşılıyor. Benim asla sahip olmadığım güç onda mevcut. Gerçek Bilge, tıpkı bir avcının bıçağını bilediği gibi kendini bilemiş.

Bilge'nin görüş hizasından bakabilmek için arkama baktım ama *Godspeed'i* onun

kadar net göremiyorum. Resimdeki Bilge, yönetmekten memnun—o kadarı yağlı boyadan belli oluyordu. Resmi oluşturulurken olanları hayal edebiliyordum. Eminim Bilge tam burada durmuştur, benim durduğum yerde. Tırabzana bakıyordur. Ressam ise çimenlerde durmuştur, Bilge'den daha alçakta—elbette—ve sert ve geniş fırça darbeleriyle resmetmiştir. Bilge, *Godspeed'e* baktığında, tıpkı benim de şu an baktığım gibi, benim gördüğüm şeyleri görmüştür: İç kısmı Güneş-Dünya'daki Amerika gibi modellenmiş bir gemi. Ama gemi duvarları içerisinde hapsolmuş bir minyatürüydü aslında. Bir tarafa yığılmış bir şehir. Düzgün bir şebekeyle tasarlanmış temiz ve düzenli yollar, her bloğun merkezinde tüccarların ev ve çalışma yeri olarak kullandıkları karavanlar vardı. Bir blok dokumacılar içindi, tıpkı arkadaşım Harley'in ailesi gibi. Bir blok kurutucular, bir blok eğiriciler ve biri de terziler içindi. Üç blok besin koruması içindi: konserveciler, kurutucular ve dondurucular. İki blok kasaplar içindi. Dört blok bu katta çalışan bilim insanları ve Gemicilerin evleri için ayrılmıştı. Her aile, nesiller boyunca aynı geminin aynı Şehrindeki aynı blokta doğuyorlar ve ölene kadar çalışmak üzere yetiştiriliyorlardı.

Bilge tablosu için burada poz verirken, bunları düşünmüş müydü? Şehre bakarak, düzgün randımanı, dikkatli kuruluşu ve istikrarlı üretkenliği karşısında hayrete düşmüş müydü?

Ya da benim gördüğüm gibi mi görmüştü: metal duvarlar tarafından çevrelenmiş bir geminin içindeki bölgelere tıkılmış şehir bloklarındaki karavanlara hapsolmuş insanlar?

Hayır. Bilge asla *Godspeed'in* bir kutu olduğunu düşünmezdi. Şehri asla bir kafes olarak görmemişti. Bunu resimdeki gözlerinden anlayabilirdiniz, Şehri uzun adımlarla geçişinden anlayabilirdiniz. Sanki onların sahibiydi. Aslında gerçekten de sahibiydi.

Burada bile, arkasında tarlaların, çayırların ve meraların uzandığı Kayıt Salonu verandasından en uzak duvara kadar kutulardan kaçamazsınız. Her mera, tarla ve çayır düzgün çitlerle çevrilidir. Her çit bundan yüzyıllar önce Güneş-Dünya'da gemi fırlatılmadan dikkatle ölçülmüştür. Arazi blokları aynı büyüklükte değildir ama her biri kare şeklindedir ve titizlikle ölçülmüştür. Otlak tepeleri eşit aralıklı olacak biçimde tasarlanmışlardı. Koyunların ve keçilerin ise toprak ve gübre yığınlarının kendileri için dikkatlice organize edilerek, imal edildiklerinden haberleri yoktu.

Videolarda ve haritalarda Güneş-Dünya manzaraları görmüştüm. Topraklar tertemiz ve minik karelere düzgünce yerleştirilmemişti. Hatta en düzgün şehirlerin bile yan yolları ve arka sokakları vardı. Tarlaların çitleri vardı ama çitler mükemmel sıralar halinde yerleştirilmemişti— ağaçların çevresinden geçiyorlardı, derelerden kaçınmak veya havuzları içermeleri için tuhaf açılar yapıyorlardı. Dizi dizi tümsekler de yoktu.

Tarlalara baktığımda, gördüğüm tek şey onların ne kadar sahte oldukları, Güneş-Dünya tarlalarının resimlerinin kötü birer kopyaları.

Bahse girerim Bilge burada portresi için poz verirken, gemideki hayatla ilgili benim katlanamadığını tek şeyden zevk alıyordu: her şeyin mükemmel aynılığı.

Tam da bu sebeple asla onun kadar iyi bir Bilge olamayacağım.

Çünkü ben biraz karmaşadan hoşlanırım.

Kayıt Salonu'nun koca kapılarını açtım ve büyük giriş yerindeki tavandan sarkan topografik modellere gülümsedim. Ardımdaki açık kapıdan giren ışık, üzeri tozlu, büyük bir Güneş-Dünya modelini çerçeveliyordu. *Godspeed'in* ölçekli bir modeli de Güneş-Dünya'nın çevresinde dönüyordu. Bu şekilde uzun zaman önce geminin kalkışını taklit ediyordu. Arkasındaki gezegenlere göre küçük ve önemsiz görünüyordu, kanatları olan bir top ve sivri bir uç. Hole adım attım ve kafamı kaldırdım. Tam kafamın üzerinde *Godspeed'in* hedefinin bir modeli vardı: büyük ve yuvarlak küre, Centauri-Dünya. Diğer iki modelden de büyüktü ve giriş yerinin merkezinde asılıydı. Tasarımcılar özellikle mi yaptılar bilmiyorum ama büyük giriş kapılarından içeriye giren ışık, Centauri-Dünya modelinin çevresinde bir hale yaratıyordu.

İleriye doğru uzandım ve parmak uçlarımla Güneş-Dünya'da Avustralya'ya dokundum. Daima Güneş-Dünya'nın modelini Centauri-Dünya'nın modeline tercih ediyordum. Güneş-Dünya'nın modeli detaylıydı. Dağlar için tümsekler ve okyanustaki dalgalar için kıvrımlı çizgiler vardı. Centauri -Dünya'nın modeli ise pürüzsüzdü ve sadece büyüklüğü doğru orantılıydı. Orada ne bulacağımızdan emin değildik, dağlar, okyanuslar veya tamamen bambaşka bir şey. Yalnızca bizden önce gönderilen ölçüm raporlarına göre Centauri-Dünya "yaşanılabilir" bir ortama sahipti—oksijen tabanlı atmosfer, büyük miktarda tatlı su ve bitki yetiştirme için uygun toprak örnekleri. Emin olduğumuz tek şey bu ölçüm

raporlarıydı.

Ona da dokunmak istiyordum ama çok yüksekteydi.

Centauri-Dünya benim hiçbir zaman uzanamayacağım bir yerde gibi görünüyordu.

Bilge'nin kelimeleri zihnime yankılandı: benim görevim gemiyi Centauri-Dünya'ya götürmek değil, içindeki insanları oraya ulaştırmak. "Yardımcı olabilir miyim?"

Neredeyse kalbim yerinden fırlayacaktı. Gerginliğime gülerek, "Oh, sensin," dedim.

Orion bir kaydediciydi. Ne zaman birisi bir şey icat etse veya bir şeyler yazsa veya abartılı bir şeyler yapsa, kaydedici hemen kaydeder ve buraya depolardı. En son en iyi arkadaşım Harley'e bazı tabloları taşıması için yardım etmek amacıyla buraya gelmiştim. O bir ressamdır—Kayıt Salonu'nun ikinci katında tablolarının asılı olduğu bir oda vardır. Ama o sebeple burada değilim. Orion'a, "Güneş-Dünya ile ilgili bazı bilgiler bulmama yardımcı olabilir misin?" diye sordum.

Orion sırıttı. Korkuyla geriledim—dişleri lekeliydi ve sararmıştı. "Elbette."

"Şey hakkında bilgiye ihtiyacım var..." Duraksadım, nasıl dillendireceğimi düşünüyordum. Ona doğrudan geçimsizliğin üçüncü sebebini soramazdım—neden bahsettiğimi anlamayacaktı. Sonunda, "Güneş-Dünya'daki savaşlar," dedim. "Çatışmalar. Savaşlar. Buna benzer şeyler." "Özel bir şey var mı?" Orion bana doğru eğildi, yüzünde belirgin bir heyecan vardı. Sanırım okul kapandığından beri, Kayıt Salonu'nun çok az ziyaretçisi oluyordu. Düşününce, Orion'u Kayıt Salonu'nun dışında hiç görmediğimi fark ettim. Yalnız bir yaşamı olmalıydı. "Güneş-Dünya'daki sorunlara neden olan her ne varsa."

"Oh."

"Efendim?"

Orion uzun bir müddet bir şey söylemedi, sadece beni sanki bir bulmacanın kayıp parçasıymışım gibi süzmekle yetindi. "Senin araştırman için biraz sıra dışı

bir konu, hepsi bu. Biraz tatsız bir konu..." Omzumu silktim. "Bilge, bir şeyin sebebini bulmamı istedi."

"Ah, Bilge için araştırma demek! Pekâlâ, bunu yapmanın en kolay yolu duvar flopilerini kullanmaktır." Orion kafasıyla, girişteki duvarlarda duvar halısı gibi asılı olan dört uzun ekranı gösterdi. Karşılıklı ikişer tane asılıydı. Yakınındaki ekrana doğru ilerleyen Orion, ekrana tıkladı ve dört flopi de açıldı ve tüm giriş aydınlandı.

Resimler birbiri ardına belirmeye başladı: kurşun soğutmalı hızlı bir reaktörün diyagramları, Besleme Katı'nın sulama haritası, arkadaşım Harley'in ve gemideki diğer ressamların tabloları ve Centauri-Dünya'nın muhtemel coğrafi özelliklerinin dijital sunumu.

Orion dikkatimi duvardaki flopilerden kendisine çekerek, "Erişim hakkına ihtiyacımız olacak," dedi. Sorgulayan bakışımı görünce, "Besleyicilerin Güneş-Dünya resimlerini görme izinleri yoktur," diye ekledi. Ah. Unutmuştum. Bu görüntüleri herkes görebilirdi ama Bilge'nin bulmamı istediği bilgiye erişim limitliydi. Duvardaki biyometrik taracıya doğru bir adım attım ve başparmağımı tarayıcıya doğru uzattım. Bilgisayardaki kadın sesi, "Bilge/Çırak erişimi onaylandı," diye cıvıldadı. Görüntüler değişti. Şimdi yalnızca *Godspeed'den* değil Güneş-Dünya'dan da sanat örnekleri gösteriliyordu. İnsanlar tek ırk değillerdi. Centauri-Dünya'nın görüntülerinin aksine, Güneş-Dünya'nınkiler bir ressamın yorumu değildi. Bembeyaz yüzü, son derece kabarık saçları olan ve ekrana sığmayacak genişlikte bir kıyafet giymiş bir kadına bakıyordum. Bulunduğu zamanda ve yerde nasıl bir insan olduğunu düşünüyordum. Başka bir dünyanın yüzüne bakıyordum ve bu dünya da benim için Centauri-Dünya kadar ulaşılmazdı. Orion, "Belki de Bilge'nin öğrenmeni istediği şey Cengiz Han'ın savaşıdır?" diye mırıldandı. Ekrana tıkladı ve beyaza boyanmış kadın suratı eridi ve onun yerine badem şeklinde gözleri ve keçe gibi kirli saçları olan kahverengi derili, çığlık atan bir adam belirdi. Korkutucu görünüme sahip adamın yerine ekranda küçük bir ülke belirdi ve yanıp sönmeye başladı. Üzerine tıklamam ve daha fazlasını öğrenmem için beni davet ediyordu.

Ben ona dokunamadan, Orion ekrandaki başka bir şeye tıkladı. Harita kayboldu ve onun yerine bir çizelge belirdi. Gözlerimi kısarak küçük kelimelere ve düzensiz çizgilere baktım. Bir soy çizelgesiy di, ebeveynleri ve çocuklarını gösteriyordu. Gözlerim çizelgede dolanmaya başladı. Orion, "Oops," diye

mırıldanana ve ekrana başka bir harita getirene dek, gözlerim bir isimden diğerine geçip duruyordu. O an ne kadar aptalca olsa da, ekranda kendi adımı aradığımı anladım—çizelge fazlasıyla eskiydi. Derin bir nefes aldım ve Orion'un bana ekranda göstermeye çalıştığı savaş her ne ise onu görmezden geldim.

Bir Çırak olarak, ebeveynlerimi bilmeme izin yoktu. Bu beni tarafçı ve ön yargılı hale getirirdi; bir Bilge olarak liderliğime ve kararlarıma mani olacak duygusal reaksiyonlar vermeme neden olabilirdi. Bunu biliyordum. Hatta buna *katılıyordum.* Ama yine de... Kim olduklarını bilmek isterdim.

Orion, "Çırak?" diye sordu. Sesi endişeliydi. "Bir sorun mu var?" Kafamı salladım. "Bir şey yok."

Orion yüzüme baktı ama ne bulmayı umduğundan emin değildim.

Ve ben de ona bakmaya başladım ve ben ne aradığımı biliyordum. Yüzündeki *benim* burnum muydu? Benim gözlerim? Benim dudaklarım? Daha önce Orion'a hiç dikkat etmemiştim. Daima arka planda, tuttuğu kayıtların arasındaydı. Ama şimdi ona gerçekten baktığımda...

Bu adam benim babam olabilir miydi?

Nefesim kesildi ve kendime gelebilmem için kafamı sallamam gerekti. Elbette, Orion bana kendimi hatırlatıyordu. Ama herkesin aynı soydan olduğu bir gemide, bu çok da zor değildi. Bilge'de de tıpkı Orion'da olduğu gibi rahatlıkla kendimi görebilirdim.

Keşke kendimde de kendimi görebilseydim.

Orion bana gülümsedi, sanki nelerden geçtiğimi anlıyor gibiydi ama aslında anlayamazdı. Beni ürküten babacan bir ses tonuyla, "O halde," dedi. "Bilge sana araştırma mı yaptırıyor? Görünen o ki, artık seni eğitmeye odaklanmış."

"Evet."

"Seni Besleme Katı'nın altına götürmedi mi daha?" Orion öne doğru eğildi, gözleri ateş saçıyordu.

"Altına? Besleme Katı'nın altında bir şey yok ki."

Orion'un yüzüne bir anda sanki bir maske yerleşmişti. Geriye doğru çekilerek,

"Oh," dedi. Aşağıya dönük dudaklarından hayal kırıklığı okunuyordu. "Pekâlâ, o araştırmaya bakalım." Tekrar ekrana doğru döndü.

"Hayır, bekle! Bu katın altında bir kat daha olduğunu mu ima ettin?" Orion duraksadı. Uzun saçını kulağının ardına götürdü. O esnada boynunun sol tarafında örümcek ağı şeklinde garip bir yara izi gördüm. "Emin değilim," dedi. "Kısa süre önce flopilere bakıyordum ve bir şey gördüm..." parmağını flopiye tıklattı ve ekrandan hızla resimler geçmeye başladı. *"Godspeed'in* bazı diyagramlarını buldum. Ama bunlara bakmamam gerekiyordu. Ayrıca, elbette Bilge eğitimin esnasında sana bunların hepsini anlatacaktır. Bu tür şeyleri öğrenme zamanın geldiğinde... Ben yalnızca merak etmiştim." Elbette merak etmişti. Bir Kaydedici olarak, evi ve iş yeri Besleme Katı'ndaydı. Gemiciler dışındaki herkes Besleme Katı'na tıkılmışlardı. Gemiciler ise Gemici Katı'na da gidebiliyorlardı. Bilge ve ben onların yanı sıra Bekçi Katı'na da girebiliyorduk. Orion muhtemelen tüm hayatını geminin bu kısmında geçirmişti. "Diyagrama bakabilir miyim?"

Orion'un eli ekrana doğru uzandı ama herhangi bir şeye tıklamadı. "Bilge muhtemelen bunu istemez..."Sesi hafifledi, kararsızlık içindeydi. Ona doğru gülümsedim. "Ben yapayım," dedim. "Böylece sen suçlanamazsın. "Ben elimi uzatıp, *"Godspeed* gemi diyagramına" tıklarken, Orion biraz suçlu gibi bakıyordu ama aynı zamanda hevesli ve meraklı da görünüyordu. Resim yerine bir liste belirdi. İki seçeneği vardı. İki farklı diyagram.

SALGIN'DAN ÖNCE SALGIN'DAN SONRA

"Bu ne demek?" diye sordum. "Gemi, Salgın'dan sonra nasıl değişti?" Salgın'dan sonra Bilge'nin katları yeniden isimlendirdiğini ve bazı odaların yerini değiştirerek, Bekçi Katı'na yalnızca Bilge ve Çırak'ın girmesine izin verdiğini biliyordum ama hepsi buydu. *Veya ben hepsinin bu olduğunu sanıyordum. O gizli yıldız ekranı bir sebepten dolayı gizlenmiş olmalıydı...* Orion daha da yaklaştı. "Gördün mü, benim ilgimi çeken de bu. Bak." Uzandı ve "Salgın'dan Sonra" seçeneğine tıkladı. Ekranda bir diyagram belirdi: geminin enine kesiti, katlara ayrılmış büyük bir çember. Bu görüntüde sıra dışı hiçbir şey yoktu. En üst kat, "Bekçi Katı" olarak işaretlenmişti. Basit ve bulanıktı— yalnızca Bilge ve benim kullandığımız odaların ana hatları belliydi. Onun altında, Gemici Katı

daha karmaşıktı. Motor odası, komuta merkezi ve bilim insanları tarafından kullanılan tüm araştırma laboratuvarları vardı. Besleme Katı ise çizelgenin üçte ikisinden fazlasını kaplıyordu. Diyagram eskiydi; yalnızca geminin orijinal tasarımının parçası olan binaları gösteriyordu. Bunlar arasında şu an bizim de içinde bulunduğumuz Hastane ve Kayıt Odası da vardı. Ama kalkıştan beri gerçekleştirilen yeni eklemeleri göstermiyordu—Bilge'den iki nesil önce geliştirilmiş yer çekimi tüpleri, diyagramda yoktu. Onun yerine, Besleme Katı'nı Gemici Katı'na bağlayan bir dizi merdiven vardı ama yer çekimi tüpleri yapıldığında, merdivenler parçalanmıştı.

Gözlerimi aşağıya doğru indirdim. Diyagramda Besleme Katı'nın etiketlenmemiş alt kısmını göstererek, "Bahsettiğin bu muydu?" diye sordum. "Muhtemelen yalnızca elektrik kabloları veya borular veya benzer bir şey." Orion, "Onu ben de düşündüm," dedi. "Ama bak." Ekrana tıkladı v e tekrar ana menüye gitti ve ardından "Salgın Öncesi" seçeneğine tıkladı. Aynı çizelge ekranda belirdi ama şimdi her şey farklı isimlendirilmişti. Bekçi Katı'nın adı "Seyir Takip" idi, tıpkı tavandaki gizli ekrandaki plakadaki gibiydi. Gemici Katı üç bölüme ayrılmıştı: teknolojik araştırma (şimdi laboratuvarların olduğu yerde), motor odası ve "Köprü" adı verilen bir yer vardı. Şu an bulunduğumuz yerden pek de uzakta değildi. Aynı şeyler için farklı isimler verilmişti. Asıl Besleme

Katı'nda işler değişmeye başlıyordu. Sol tarafta şehrin bulunduğu yer, "Barakalar (dâhil)" ve Besleme Katı'nın geri kalanı "Biyolojik Araştırma" olarak adlandırılmıştı. Biyolojik Araştırma? Eskiden keçi otlatmaya ve koyun kırpmaya böyle mi diyorlardı?

Ama asıl Besleme Katı'nın alt kısmı beni dehşete düşürmüştü. Diğer diyagramda boş olan yer, tamamen doluydu. Sanki gerçekten ayaklarımızın altında geminin başka bir katı bulunmaktaydı. Bu daha önce hiç duymadığım katta genetik bir araştırma laboratuvarın, ikinci su pompası ve "Depo — Önemli" diye adlandırılmış devasa bir bölüm ve yalnızca "Beklenmedik Durum" olarak adlandırılmış çok küçük bir alan vardı.

Gözlerimi diyagrama dikerek, "Bu nedir?" diye sordum. "Salgın'dan sonra katların isimlerini ve bazı şeylerin yerlerini değiştirdiklerini biliyorum ama bu? Bu yalnızca yer değiştirme filan değil. Burada koskoca bir *kat* daha var." Ağzımdan dökülmeyen kelimeler ise şöyleydi: *Ben bunu neden bilmiyorum? Neden Bilge bana öğretmedi?* Cevabı ise zaten biliyordum: çünkü hazır

olmadığımı düşünüyor veya—daha kötüsü—geminin sırrını bilmeye değecek biri olduğuma inanmıyor.

Orion, "Salgın'dan sonra pek çok şeyi değiştirdiler," dedi. "O zamanlar Bilge sistemi diye bir şey yoktu."

En azından o kadarını biliyordum. Onu herkes biliyordu. Salgın geminin dörtte üçünü öldürdükten sonra, sayımız üç binden fazlayken yedi yüz civarına düşmüştü. Salgın Bilgesi, kontrolü ve hükümeti ele geçirerek şu anki barışçıl ve çalışkan toplumu oluşturmuştu. O zamanki nesilden beri, nüfusumuzu iki bine çıkartmıştık, yer çekimi tüpleri gibi yeni teknolojiler geliştirmiştik ve Salgın Bilgesi'nin orijinal olarak öngördüğü barışçıl toplumu idame ettirmiştik. Ama ben onun gemide gerçekleştirdiği tüm değişiklikleri bilmiyordum veya o değişikliklerin anlamını kavrayamıyordum. Gözlerini dördüncü kata dikmiş olan Orion, "Orada ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye sordu.

Ve şimdi böyle söylendiğinde—evet, gerçekten istiyordum. "Dur, şuna bakayım." Orion' u önümden çekerek, duvar flopisine tıkladım ve aramaya başladım. Birkaç dakikamı aldı ama sonunda aradığımı bulmuştum. Zafer içinde sırıtarak, "Bakalım tasarımcılar buraya ne koymuşlar," dedim. Ekranda detaylı bir plan belirdi. Geminin katlarının diyagramlarından çok daha karmaşıktı. Gözlerimi kısarak çizgilere baktım. Boruları, elektrik kabloları takip etmeye ve onları duvarlardan ve kapılardan ayırmaya çalıştım. Görüntü öylesine büyüktü ki ya ekranı yakınlaştırmam ve kaydırmam veya uzaklaştırmam ve gözlerimi kısmam gerekti.

Sonunda ellerimi havaya kaldırarak, "Bunların hiçbirini anlamıyorum," dedim. "Ben asansörle başladım." Orion detaylı planı yukarıya doğru kaydırdı ve birden hangi binanın planı olduğunu anladım. Hastane. Orion, dördüncü kata işaret etti. "Burada ikinci bir asansör var."

"İkinci bir asansör yok!" diye güldüm. Boş zamanlarımı Hastane'de geçirirdim ve orada yalnızca bir tane asansör vardı.

"Holün sonunda, bir tane daha asansör var. Planlar yalan söylemez." "O kattaki tüm kapılar kilitlidir," dedim. Biliyordum. Hepsini denemiştim. Ve biyometrik tarayıcılarla kilitlenmemişlerdi— öyle olsaydı, başparmağımı değdirerek geçebilirdim. Hayır, o kapılar eski moda Güneş-Dünya kilitleriyle

kilitlenmişlerdi. Metalden yapılmışlardı. Bir keresinde Doktor bizi yakalayana kadar arkadaşım Harley ile birlikte bir hafta boyunca kapılardan içeriye girmeye çalışmıştık.

Orion kafasını sallıyordu. "Son kapı değil. O açık. Ve orada ikinci bir asansör var."

Yine güldüm. "Mümkün değil. Eğer gemideki gizli bir kata açılan gizli bir asansör olsaydı, bunu bilirdim."

Orion sadece bana baktı. Sessizliği bir suçlamaydı: Gerçekten bilir miydim? Bilge daha önce de benden bir şeyler saklamıştı. Belki başka bir kat daha vardı.

7: Amy

Bir ses duydum.

Bir gıcırtı. Kapım açık, küçük morg kapım açıldı ve içerisi daha aydınlık, kapalı göz kapaklarımın arasından hafif bir ışık görüyorum. Ve şimdi de bir şey, biri benim cam tabutumu dışarıya doğru çekiyor.

Bir şey cam tabutumu yukarıya kaldırdı; donmuş midemde sallandığıma dair bir his oluştu ve ben de bu hisse sıkı sıkı tutunmaya çalıştım. Bunun gerçek olduğuna kendimi inandırdım. Kapağı açmışlar mıydı? Duyabiliyorum—duyabiliyorum!—buzdan geçip gelen boğuk sesler duyuyorum. Sesler gitgide yükseliyor! Bunlar yalnızca buzdaki titreşimler değil, bunlar konuşma sesleri! İnsanların konuşma sesleri! Bana Ed'i hatırlatan bir ses, "Biraz daha," dedi. "Buz hızla eriyor."

"Bu— " Kelimelerin hepsini dayamıyordum—her yanı bir tıslama sesi kaplamıştı.

Ve sıcaklık. 301 yıldır ilk defa sıcaklık hissediyordum. Buz değil— yakıcı bir his, cildimdeki sinir uçlarında çıtır çıtır sesler, sonsuza kadar kaybettiğimi düşündüğüm bir hisle beni yakıyordu. Sıcaklık! İlk ses tekrar, "Neden hâlâ hareket etmedi? " diye sordu. Cırtlak bir ses değildi. Düşüncesiz Ed ya da nazik Hassan değildi.

"Biraz daha jel sür." Cildime bir şeyler sürüyorlardı. Üç yüz yıldır ilk kez birinin bana dokunduğunu hissettim. Nazik eller, soğuk cildimi yapışkan bir şeyle ovalıyordu. Bu da bana üniversitedeki birinci senemdeki arazi koşusunda dizimi burktuğumda sürdüğüm ley Hot losyonu hatırlattı. Öylesine mutluyum ki, sevincimden patlayabilirim.

İşte o anda gülümseyemediğimi fark ettim.

Nazik ses, "İşe yaramıyor," dedi. Şimdi sesi üzgün çıkıyordu. Mağlup.

"Dene—"

"Hayır, bak. Kız nefes almıyor bile." Sessizlik.

Ciğerlerimi havayla dolduracağım ve göğsümü yaşamın ritmiyle indirip, kaldıracağım.

Soğuk bir şey—bir daha asla soğuğu hissetmek istemiyordum —sol göğsümün üst kısmına bastırıldı. "Kalp atışı yok."

Tamamen kalbime odaklandım—atmaya başla, kahrolası! At! Ama kalbinize nasıl atmasını söyleyebilirsiniz ki? Donmadan önce de kalbime atmayı durdurmasını söylememiştim ki. "Beklemeli miyiz?"

Evet! EVET! Bekleyin—geliyorum. Yalnızca buzları çözmem için bana süre verin ve ben de buzların arasından yükselip yeniden yaşayabileyim. Sizin donmuş anka kuşunuz bile olurum. Yalnızca bana bir şans verin!

"Hayır."

Ağzım. İçimde her ne varsa, hepsiyle ağzıma odaklandım. Dudaklar, hareket edin! Konuşun, bağırın—çığlık atın! "Kızı geri koy."

Ve masa, üzerime kapanan kapının ağırlığıyla aşağıya doğru indi. Beni morga geri koyarlarken midem kasılmaya başladı. Kapı kapandı.

Çığlık atmak istedim ama yapamadım. Çünkü bunların hiçbiri gerçek değil. Yalnızca kâbuslarımdan biri...

8: Çırak

Doktor, Hastane'nin lobisinde bir hemşirenin yaşlı bir adamı resepsiyona doğru götürmesine yardımcı oluyordu. Orada başka bir hemşire adamın girişini yapacaktı. Doktor beni gördüğünde, bana doğru yöneldi. "Harley'i gördün mü?" diye sordu.

"Hayır." Kendimi tutamayıp, gülümsedim. Harley ilaç vakti geldiğinde, Doktor'dan kaçmasıyla meşhurdu.

Doktor parmaklarını kalın telli saçlarında gezdirdi, ardından gülümsediğimi fark etti ve kaşlarını çattı. "Gülünecek bir durum değil. Harley'in düzenli olarak ilaçlarını alması gerekiyor."

Ciddi görünmeye çalıştım. Harley bazen gergin ve korkutucu oluyordu ama bence bu durum ne kadar deli olduğundan ziyade ne kadar sanatsal olduğuyla daha çok ilgiliydi. Ayrıca, o benim en yakın arkadaşım; onu Doktor'a gammazlamayacağım.

Resepsiyondaki yaşlı adam, "Gitmeyeceğim!" diye bağırdı. Doktor bir koşu gitti. Yaşlı adam kendisine yürümesi için yardımcı olan hemşireden kurtulmuştu ve resepsiyonda oturana doğru eğiliyordu. "Bunu bana yaptıramazsınız! Hastane yatağına yatmayacağım, hasta değilim!" Sözlerini ağır bir öksürük kesti ve yere ağız dolusu balgam tükürdü. Doktor, adama doğru ilerlerken, "Hey, hey, sakin ol şimdi," dedi. Yaşlı adam, kataraktlı gözlerini Doktor'a doğru çevirdi. "Eşim nerede? Onu aldınız mı?"

Doktor, elini adamın koluna koyarak, "Bayan Steela, burada değil," dedi. "O hasta değil. Sen hastasın."

Yaşlı adam, "Hasta değilim!" diye kükredi. Ama hemen ardından gözlerinde donuk bir ifade belirdi. Nefes alıp verişi sakinleşti ve kıyafetlerinin içine çöküverdi. Doktor elini çektiğinde, sebebini anladım: Doktor ona bir ilaç plasteri yapıştırmıştı. Yaşlı adamın kolundaki yapışkan plaster, lavantalıydı ve adamı çoktan sakinleştirmeye başlamıştı.

Doktor, adamı tekerlekli sandalyesine yerleştirirken bana doğru zafer içinde sırıttı ve ardından adamı ve hemşireyi asansöre yolladı. Güçlükle yutkundum. Doktor iyi bir adamdı ama her şeye ilaç la cevap veriyordu. Hislerden hoşlanmıyordu, hiçbir histen. İşlerin sessiz ve kontrollü olmasını tercih ediyordu.

Tam da bu sebeple Bilge'yle yakındı. Benzer düşünüyorlardı.

Yaşlı adam güvenli bir biçimde asansöre bindirildiğinde ve tedavi için yoluna koyulduğunda, Doktor, "Ne yapıyorsun burada?" diye bana sordu.

Ayaklarımı pürüzsüz zemine sürttüm. Ona kesinlikle dördüncü kattaki gizli asansörü araştıracağımı söylemeyecektim. Hatta deneyecek kadar Orion'a inandığımdan bile emin değildim.

Sonunda, "Harley'e bakınmıştım," dedim.

Doktor kaşlarını çattı. "Eğer onu bulursan, doğrudan bana gönder. İlaç saatini

çoktan geçti." Hemşirenin masasındaki saate göz attı. "Bu arada, sen aldın mı seninkileri?"

Kızardım. Burada geçirdiğim yılla gurur duymuyordum. Üçüncü kattaki Koğuş'ta kalmıştım. Orada akıl hastaları bulunurdu. Sanırım Besleyicilerle birlikte yaşamak keçileri kaçırmama neden olmuştu. Küçükken durum iyiydi ama yaşım ilerledikçe diğerlerinden farklı olduğumu daha fazla hissetmeye başladım. Onlar gibi ekinler veya inekler için endişelenemiyordum.

(Doktor'un ilk kez bana sinir ilaçları almaya başlattığı zamanı hatırlıyorum, şöyle sormuştum: Yine de Çırak olabilir miyim? Sonuçta sinir ilaçlan kullanıyordum! Koğuş'ta bir yıl geçirmiştim! Artık çekilmeye hazırdım. Ama Doktor ve Bilge bana izin vermiyorlardı.)

Yüzüm kızarmış vaziyette, "İlaçlarımı bu sabah almıştım," diye mırıldandım. Resepsiyondaki hemşirenin duymadığını umdum. Gelecekte lider olacak birinin sinir ilaçlan kullandığını duysaydı, ne düşünürdü? Doktor bana dikkatle baktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Bilge bana yıldızlar hakkında yalan söyledi, gemide gizli bir kat olabilir ve Orion bana kabul etmek istediğimden daha fazla benziyor ama hayır, hiçbir sorun yok çünkü eğer Doktor, bir şeylerin yanlış olduğunu düşünürse, yalnızca bana daha fazla ilaç verir. Kafamı salladım.

Doktor ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Senin için zor olduğunu biliyorum. Sen farklısın." "Ben farklı değilim."

"Elbette öylesin. Öyle olduğunu biliyorsun."

Omzumu silktim. Şimdi boşalmış olan asansör, lobiye döndü. Onunla kaçmak istedim ve neyse ki Doktor da gitmeme izin verdi.

Asansörün içinde, parmağımı önce dörde götürdüm, ardından üçe indim. Eğer Harley, ilaçlarını bıraktıysa, belki de gizemli ikinci asansörü aramaya başlamadan önce onu kontrol *etmeliydim.* Asansör yükselirken neşe oranım da yükselmeye başladı. Doktor'a rağmen, içinde bulunmaktan en fazla hoşlandığım yer Koğuş'tu. Tüm arkadaşlarım buradaydı. Asansör sallanarak, durdu. Kapılar, üçüncü kattaki orta odada durdu. Öylesine sırıttım ki, neredeyse canım acıdı. Her

ne kadar içi akıl hastalarıyla dolu olsa da, Koğuş'tayken gemideki her yerden daha fazla evdeymiş gibi hissediyordum.

Kıyafetime boya sıçradı; kafamı kaldırdım ve Harley'in bir tuvalle uğraştığını gördüm. Tuvalin kenarına fırçayla fiskeler atıyordu. Oturduğu yerin çevresinde halka şeklinde kırmızı ve mavi boya sıçramıştı. "Selam, Harley," dedim. "Doktor sana bakmıyor."

"Ona ayıracak zamanım yok"—bana doğru şöyle bir baktı—"49 ve 267," dedi. Ardından tuvale doğru döndü ve yine fırçasıyla uğraşmaya başladı. Alaycı bir biçimde güldüm. Geminin ne zaman yere ineceği konusunda Harley'e güvenebilirdiniz. Çoğu insan—demek istiyorum ki, Koğuş'taki çoğu insan—geminin yere ineceği zamanı takip ederdi ama bahse girerim, Harley yalnızca yıl (49) ve gün (267) olarak değil, aynı zamanda dakika ve saniye olarak da söyleyebilir.

Sıçrayan boyalardan kaçınmak için çekildim ve neyin resmini yaptığını görmek için göz attım. Parlak mavi bir denizde bir koi balığı yüzüyordu ama balığın pullarından gelen ışık ve su yüzeyinde birbirine karışan parıltılar yüzünden sanki balık suyun bir parçası gibi görünüyordu ve su da balığın bir parçası gibi görünüyordu. Harley bu muhteşem renkleri kullanıyordu — başka kimsenin düşünemeyeceği renkler. Balığın gözleri parlaktı, parlak yeşil, neredeyse sarı. Tıpkı altınla sarılmış yeşim taşı gibiydi. Pullar da parlak ve parıltılıydı ama hepsinin çevresi kan kırmızısıydı ve daha açık renklerle çatışma halinde gibi görünüyordu ama aslında öyle değildi. Kırmızı, daha gerçek görünmesini sağlıyordu ve bir şekilde sanki su tuvalden dökülüyordu ve balık da ayaklarımızın dibinde yüzüyordu.

Uzun bir duraksamanın ardından, "Bu hoşuma gitti," dedim. "Gerçekten muhteşem."

Harley homurdandı. Resim yapma modundaydı ve onunla konuşmaya çalışmanın pek de anlamı yoktu. Doktor onu bulsa da, ilaçlarını vermekte çok zorlanacaktı.

Çevrem zekice şekillendirilmiş kaos çiçekleriyle doluydu. Tüm bu oda, yaratıcılık ve sanatla bezenmişti. İçinde vakit geçirmek için çok güzel bir yerdi. Yalnız şu an herkes kendi işiyle meşguldü. Herkes kendi işiyle bu kadar

meşgulken, orada sadece öyle dikilerek durduğum için biraz tuhaf hissetmeye başlamıştım.

"Görüşürüz," dedim ama Harley fark etmemişti bile.

Tekrar asansöre binerken, suçluluk hissiyle mideme sancı girdi ve dördüncü kata bastım. Bilge, benim çatışmanın üçüncü sebebini araştırmamı istemişti ve ben kesinlikle o işi yapmıyordum. Asansörün kapısı açılırken, *ama yalanlar da çatışma sebebidir,* diye düşündüm.

Dördüncü kat sessizdi. Solda ve sağda bulunan kapıların önünden geçtim ve doğrudan holün sonuna gittim. Elimi kapı kulpuna koydum. Kilitli olmalıydı. Dördüncü kattaki tüm kapılar kilitlidir. Daha önce burada bulunmuştum ve hepsini denemiştim.

Ama kapının kulpu elimin altında döndü ve tıpkı Orion'un söylediği gibi küçük bir oda belirdi. İçinde bir masa, metal bir kutu ve duvarda— Başka bir asansör.

Çağrı tuşunun üzerinde biyometrik bir tarayıcı vardı. Erişim iznimin bloke edilmiş olmasını bekliyordum. Bilge, Gemici Katı'ndaki odalarına ve motor odasına girmemi yasaklamıştı. Geminin geri kalanına tam erişim hakkım olmasına rağmen, eğer bilseydi Bilge benim buraya girmemi dengeler miydi, diye düşünmekten kendimi alamadım. Başparmağımı tarayıcıya götürdüğümde, kapılar anında açılıverdi.

İçeride beş tuş vardı—her kat için bir tane ve başka bir katın üzerinde "C" yazıyordu. C? *C ne anlama geliyordu?* Sanırım Orion bana diyagramda göstermişti. "Beklenmedik Durum" diye işaretlenmiş bir bölüm vardı ama bu asansör oraya gitmiyordu; "Depo—Önemli" yazan yere gidiyordu. C tuşuna parmağımı koydum ama basmadım. Sadece harfin kavisini hissettim. Nasıl başka bir asansör daha olurdu ve geminin nasıl başka bir *katı* daha olabilirdi? Öne doğru eğildim, böylece neredeyse tüm bedenimin ağırlığıyla tuşa basmış oldum. Kapılar kapandı. Her katta kapıların küçük ışığı yanıyordu. Üç. İki. Bir. Işıklar yanıp sönüyordu. İlk katı geçtim. Saniyeleri saymaya başladım. Kapıdaki tuşlara gözümü diktim ama "C" ışıkları yanmadı. Asansör inmeye devam etti. Normalde Hastane'de kattan kata gittiği sürenin iki katı geçmişti... Olması gerekenden üç kat daha fazla. Tam bir dakika geçti. Gerçekten *Godspeed* ne kadar büyüktü? Hafif bir zıplamayla, asansör durdu. Kapılar açıldı.

Derin bir nefes aldım ve var olmaması gereken geminin katına adımımı attım. Karanlıktı. Wi-com'uma basarak, "Işıklar," dedim ama hiçbir şey olmadı. Asansör kapıları vınlayarak, kapandı ve asansörün ışığını da götürdü. Tamamen kaybolmamak için elimi en yakındaki duvara koydum. Parmaklarım sert bir plastik parçasına değdi.

Titreyen bir floresan lambası yandı, ardından biri daha ve biri daha. Sanki tavanda ışıklardan oluşan bir domino vardı. Hıh. Lamba düğmesi. Bunları yalnızca flopilerde ve Güneş-Dünya resimlerinde görmüştüm. Salgın'dan çok uzun bir zaman önce geminin wi-com kontrol kabloları yenilenmişti Bu yer, büyüktü. İnanılmaz derecede büyüktü. Aslında bana Bekçi Katı'nı hatırlattı — pek çok boşluk ve dolduran hiçbir şey yok. Tıpkı Büyük Oda gibi gemideki herkesi ayakta yan yana koyarsak sığacak kadar büyük. Solda kapalı bir kapı vardı ve sağ tarafta hole doğru dallanıyordu. Her taraf metaldi ve sert kenarlardan oluşuyordu. Büyüklüğünün yanı sıra, tuhaf bir şekli vardı, neredeyse yumurta benzeri ve tavana doğru sivrilen bir kubbe gibiydi. Neden tavanın kubbe gibi olduğundan emin değildim—hemen üstündeki Besleme Katı düzdü—ama kavislerden uzanan ağır demir borular görebiliyordum. Bu büyük odada dizi dizi küçük metal kapılar vardı. Tıpkı Kayıt Salonu'nun arka kısmındaki eski Güneş-Dünya kitaplıkları gibiydi (elbette Besleyicilere kilitliydi). Bu kapılar araştırılmaya hazır halde duruyorlardı ama içindekilere ulaşmak için ağır sürgülü, küçük kare kapıları aşmak gerekiyordu. Burada hava soğuktu ve duvarlar daha sessiz görünüyorlardı. Sanki burası sadece fısıltılara ve birkaç kişinin bulunmasına izin verilen bir yerdi.

En yakınımdaki koridordan başladım, her iki yanımda da küçük kapılar vardı. Kapılar eğreti şekilde beyaz boyayla numaralandırılmıştı. Her metal kapının üzerine küçük dikdörtgen kabartmalar yapılmıştı. Gözlerimi kıstım—bunlar bayraklardı, yarım düzine bayrak. Güneş-Dünya'daki ülkelerin bayrakları. Bayrak dizilerinin sonunda, metale üç harf kazınmıştı: FRX. Yıldız ekranındaki harfler. Bu şey, eskiydi. Geminin orijinal tasarımının bir parçası. Elimi kapıya koydum—34 numara—ağır kolu çevirmeye başladım. O sırada gözüme kırmızı bir ışık çarptı.

Kapılardan biri zaten açıktı. Kapının ağzından uzun bir metal tepsi tıpkı bir dil gibi çıkmıştı ve tepsinin içindeki dar ve açık renkli kutu, mavi ışıltılarla kaplı donmuş suyla doldurulmuştu. Buzun içinde ise tıpkı bu boş oda kadar sakin, hareketsiz ve sessizce duran bir kız vardı.

Beni ona çeken saçlarıydı. *Kıpkırmızı.* Daha önce fotoğraflar dışında hiç kırmızı saçlı birini görmemiştim. Ve fotoğraflar da buza dolanmış bu parlak saç tellerinin canlılığını hiçbir şekilde yakalayamamıştı. Harley'in Kayıt Salonu'ndan çaldığı bir resim kitabı vardı. Kitabın içindeki tablolardan birinde günün farklı saatlerinde saman balyalarının görüntüsü resmedilmişti. Bana resmedilen son saman balyasını gösterdiğini anımsıyorum: Üzeri karla kaplanmıştı ve güneş batıyordu. Harley, o resme bayılıyordu. Sanatçının nesneleri farklı ışıklarla boyamasının çok dâhiyane olduğunu söylüyordu. Ben bunun aptalca bir şey olduğunu, ışık olsa da olmasa da bir şey değişmediğini söyledim. Harley aptal olanın *ben* olduğumu, Güneş-Dünya'da gün doğumu ve gün batımı diye şeyler olduğunu çünkü güneşin canlı bir şey gibi sürekli hareket halinde olduğunu söyledi ve gökyüzünde ısıtma lambaları değil de Güneş'in olduğunu ekledi.

Bu kızın saçları, Harley'in Güneş-Dünya'da gelmiş geçmiş en dahi insan olarak betimlediği sanatçı tarafından resmedilen güneş ışıklarından bile daha güzeldi.

Onu içine hapsetmiş olan cam bölmeye dokunmak için uzandığımda, camın ne kadar soğuk olduğunu fark ettim. Nefesim beyaz bulutlar halinde yükseliyor. Parmak uçlarım cama yapışık.

Kızı izliyorum. Gördüğüm en güzel ama aynı zamanda da en garip şey. Cildi solgun, neredeyse şeffaf beyazlıkta ve bunun tek nedeninin buz olduğunu düşünmüyorum. Elimi camdan kutusunun tepesine, kalbinin tam üstüne koyuyorum. Cildim onun parıltısının üstünde koyu bir gölge gibi. Bu kız kesinlikle tek bir ırktan değil. *Godspeed* deki herhangi birine benzemiyor. Cildi, saçı, yaşı—benim yaşım!—hatları... Kısa boylu, zayıf ama göğüs ve kalçalarında çekici kıvrımlar var.

Bu kız Bilge'nin mükemmel barışı sağlayacağını söylediği tek ırklı, hiçbir farklılık içermeyen dünyaya nasıl uyum sağlayacak?

Gözlerim vücudunda gezindikten sonra göğüslerine geri döndü. Orada buz biraz bulanıktı ve bu durum beni biraz kızdırdı ama onların dolgun olduğunu bilecek kadar çok şey görebiliyordum ve göğüsleri donmuş da olsa sıcakken nasıl olduklarını hayal edebiliyordum...

"Çırak!" Birden saydam kutudan uzağa fırladım. Kutunun içindeki güzellik bir

anda ayağa kalksaydı anca bu kadar irkilebilirdim. Ama bana seslenen Doktor'du.

"Burada ne *yapıyorsun?* Daha da önemlisi buraya nasıl geldin?" Duraksadı. "Buranın var olduğunu nereden bildin?"

"Asansöre bindim." Sakin görünmeye çalışıyordum ama kalbim göğüs kafesimin içinde küt küt atıyordu.

"Burada olmamalıydın." Kaşlarını çattı. Sol kulağının arkasındaki wi-com tuşuna dokundu. "Com bağlantısı: Bilge," dedi.

"Hayır! Bilge'ye söyleme! Gideceğim!" dedim ama gitmek istemiyordum, gün batımı saçlı o kızı biraz daha izlemek istiyordum.

Doktor kafasını bana doğru salladı. "Burası oldukça tehlikeli... Şu tuşlardan birine basarsan," kafasıyla donmuş kızın başucundaki küçük ve siyah bir elektrik kutusunu işaret etti, "kızı uyandırabilirsin."

Kutuya baktım. Çok basitti. Üstte üç buton vardı: ELEKTRİKLİ NABIZ, KONTROL VERİLERİ ve parmak ucu tarayıcılı saydam bir kapağın altında da CANLANDIRMA yazan sarı bir buton vardı. Bu tuşa bağlı kablolar camdan kutunun içine gidiyordu; gözlerimle tüpleri takip ederek onun mükemmel kiraz dudaklarına vardım.

"Ona dokunmam," dedim ama Doktor çoktan bana arkasını dönmüştü bile. "Çırak aşağı geldi," dedi. O sözlerin bana değil de Doktor'un wicom'una bağlanmış olan Bilge'ye sarf edildiğini biliyordum. Doktor, "Evet," dedi. Duraksadı. "Hiçbir fikrim yok." Bana yeniden baktı. Gözlerinde hastası olduğum günlerden kalma soğuk ve kuşkulu bir ifade vardı. Doktor wi-com'una dokundu ve Bilge ile bağlantısı kesildi. Bilge'nin kısa bir süre sonra oraya gelerek beni Eğitim Merkezi'ne geri götüreceğini biliyordum. "Kim bu kız?" diye sordum. Onunla ilgili öğrenebileceğim her şeyi vaktim varken öğrenmek istiyordum.

Doktor gözlerini bana dikti. Sonra aşağı eğilerek metal kapının önüne baktı. "Numara 42. Bugün tüm kırkları inceliyordum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için görsel bir kontrol yapıyordum sadece." Kafasını salladı. Kendi kendine, "Yukarıdaki Koğuş'a gitmeden önce işimi bitirmeliydim," diye

mırıldandı. "Kırklar mı?"

Doktor kafasını kaldırarak bana baktı. "Hepsinin bir numarası var."

"Evet, onu *görebiliyorum."* Sesimdeki sabırsızlığı gizleyemedim. "Ama bu ne *anlama* geliyor? Neden burada numaralandırılmış kapılar ve donmuş insanlar var?"

Doktor gün batımı saçlı kıza baktı. "Onu Bilge'ye sormalısın." *"Sana* soruyorum."

Doktor bana doğru döndü. "Eğer buraya nasıl geldiğini söylersen sana anlatırım. O asansöre giden tüm kapılar kilitlidir." "Dördüncü kattaki dışında," dedim. "Orası açıktı."

Gözlerini bana dikti. "Ve sen de *şans eseri* dördüncü kattaki kilitlenmemiş bir kapıyla mı karşılaştın?" Duraksadım. "Kayıt Salonu'nda geminin bir taslağını buldum. Taslakta ikinci asansörü gördüm." Orion'u ispiyonlayacak *değildim* ya. Yakalanmış olmam onun hatası değildi.

Doktor'un hızlı düşündüğünü söyleyebilirim—yüzü boş ve duygusuz bir ifadeye bürünmüştü. Kıza yeniden bakarak, "Ee," dedim. "Bu kız gerçekte kim?"

Doktor camdan kutuyu geçerek karşı duvardaki bir çalışma masasına gitti ve elinde bir flopiyle birlikte geri geldi. Bir program açmak için ona parmağını dokundurdu, bir kod girdi ve işaret parmağını bir Kimlik karesine bastırdı. Sonra tek elle yazdı.

"42 Numara, 42 Numara. Ah. Kız önemsizmiş."

"Ne?" Yüzüm onun yüzüyle aynı hizaya gelene kadar çömeldim. Saçları sanki birisi sarı, turuncu ve kırmızı mürekkebi bir bardak suya dökmüş gibi görünüyordu; saç telleri dalgalanarak başından akıp camdan kutunun dibinde kıvrılıyordu. Gün batımı saçlı birinin önemsiz olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz ki?

Doktor flopiyi aşağı kaydırarak devam etti. "Ailesi onun da dâhil edilmesi için özel bir talepte bulunmuşlar. Onlar oldukça önemli görünüyor—anne genetik mühendisi ve baba da askeriyede üst seviyede. Şanslı kız. Önemsizlerin çoğuna

izin verilmemiş. Yeterli kargo alanı olmadığı için."

Gözlerimi kırptım. Bu kız bir kargo muydu? Önemsiz bir kargo?

"O neden burada? Neden bu vücutlar burada? Neden bir kat dolusu donmuş insan var?"

Doktor flopiyi yerine koyarken, "İşte bunu," dedi, "Bilge'ye sorman gerekiyor."

Gün batımı saçlı kıza, "Bilge'ye güvenebileceğimden emin değilim," diye fısıldadım ama Doktor beni duymadı.

Kızın gözlerinin ne renk olduğunu çok merak ediyordum. Buza doğru eğildim. Kirpiklerinin uzun ve kırmızımsı sarı olduğunu görebiliyordum—kahretsin! Bu şekilde kirpikler yapabildiklerini bilmiyordum!—Ama kirpikleri sıkıca kapalıydı. Tek bildiğim şey eğer bir kızın böyle solgun bir t eni ve böyle kırmızı saçları ve gün ışığına benzeyen kirpikleri varsa, kim bilir gözlerinde ne renkler yaşıyordur?

"Çırak."

Konuşanın Bilge olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu ama gene de döndüm. Bir elim sanki onu Bilge'nin ilgisinden koruyormuşum gibi kızın camdan kutusunun üstündeydi.

"Buraya nasıl indin?" Bilge'nin sözcükleri kısa ve özdü. Sinirliydi ama sinirinin nedeni ben olmayabilirdim.

Doktor konuşmama fırsat vermeden, "Kapıyı açık bırakmış olmalıyım. Hemşirelerden biri ilaç alması gereken bir hastayı bulamadığından dikkatim dağıldı; dikkatsiz davrandım."

Bu tam bir yalandı. Doktor'un dördüncü kattaki o kapıyı açık bırakmadığını biliyordum çünkü benim oraya nasıl indiğimi bilmiyordu. Gene de Doktor'a saygı duymak gerek. Bilge'ye yalan söyleyebilmek yürek ister.

Bilge, "Gel," dedi.

"Neden bu kızın—neden bu insanların burada donmuş bir şekilde tutulduğunu

bilmek istiyorum," dedim. "Bunun anlamı ne? Bu insanlar nereden geldi? Neden bu kız bu kadar farklı görünüyor?"

Bilge soğuk bakışını gün batımı saçlı kıza döndürdü. Sonra yavaşça bana baktı. "Saçma bir görüntüsü var çünkü Güneş-Dünya'dan geldi," dedi. "Hepsi öyle. Şimdi gel."

"Ama—"

"Gel." Arkasını döndü ve asansöre doğru uzun adımlarla ilerledi. Hızlı yürüyordu ve ellerinden birini incinmiş bacağının üstünde tutuyordu. Her zamanki gibi itaatkâr davranarak onu takip ettim.

9: Amy

Ama rüyalar da var.

Muhteşem rüyalar. Güzel rüyalar. Yeni bir dünyayla ilgili rüyalar. Oranın nasıl olacağını bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ancak kâbuslarımda ender olarak yeni dünyayı görüyorum ve zihnimde orası her zaman için bir cennet gibi.

Orası Dünya'dan vazgeçmeye değecek bir yer.

Sıcaklık. Her zaman için önce sıcaklığı fark ederim.

Ve rüyamda, uyanıyorum ve evimdeyim.

Büyük annem mutfakta krep yapıyor. Her zaman için biraz şurubu hamurla karıştırır. Bu nedenle mutfak çoktan bana evi anımsatan yapışkan tatlı bir kokuyla dolmuş.

Büyük annem bana bakıyor ve gülümsüyor—Ve bazen tam o noktada rüyadan çıkıyorum çünkü yeniden bir büyük anneye sahip olmak herhangi bir rüyanın en inanılmaz kısmı oluyor— *Gülümsüyor ve gülümsediğinde yüzündeki tüm kırışıklıklar yok oluyor. Babam, "Hadi gidelim!" diyor. Bir eşofman giymiş. Çevrede biraz yürüyor ve lastik pabuçları döşemeyi gıcırdatıyor. Sonra annem de üzerinde koşu şortu ve kısa spor bluzuyla babamın arkasında koşuyor*—Ve bazen de rüyadan bu noktada çıkıyorum çünkü annem asla benimle birlikte koşmaz. Hep babamla birlikte koşarız —

Ve koşmaya başlıyoruz.-

Ve biz koşarken yeni Dünya çevremize yayılıyor. Her zaman için güzel bir dünya bu. Evin en iyi kısımlarının daha iyi bir hale getirilmiş şekli. Kumun ayaklarımızın altına yapışmadığı ve suyun mavi değil altın renkte olduğu bir kumsal var. Esintileri limon ve bal kokan ve garip, yumuşak tüylü orman hayvanlarının bizimle oynadığı soğuk ormanlar var. Bize içecek tatlı su veren büyük kumdan heykellerle dolu çöller var.

Yeni Dünya her zaman için güzel ve mükemmel.

Ve eğer şanslıysam rüya burada biter.

Her zaman şanslı değilim.

Biz koşarken, yol bir kıvrım çiziyor. Kıvrımdan geriye doğru gitmeye başlıyoruz. Ve evimizi görüyorum. Karışık evimiz, daha çok ben küçükken yaşadığımız Florida'daki eve benziyor ama tuğlaları Colorado 'dakine benziyor ve büyük annem verandadan bize el sallıyor ve bizi içeri davet ediyor.

Ve annem yolu terk ederek eve gidiyor.

Babam, "Gel," diyor ve verandanın merdivenlerini çıkıyor.

Ama ben koşmayı bırakamıyorum. Ayaklarım eve doğru dönmüyor.

Duramıyorum.

Güzel, huzurlu ve mükemmel bir dünyada daireler çizerek koşuyor, koşuyor ve koşuyorum.

Durmayı deniyorum. Eve doğru daire çiziyorum ve annem, büyük annem ve babam orada krep yiyorlar. Bazen Jason da orada ve küçükken baktığım köpek de ve lisedeki arkadaşlarım da. Ve ben duramıyorum.

Çünkü bazen yeni dünyayla ilgili rüyalarım birer kâbusa dönüşüyor.

10: Çırak

Bilge, görünüşe göre beni derslerle cezalandırmaya karar vermişti. Asansörden yukarı çıkarken uzun süre sessizdi. Hastane'den yer çekim tüpüne doğru ilerlerken, ona kızla ilgili bir şeyler sormaya çalıştığımda bana aşağılayıcı bir bakış atmakla yetindi. Sonra Eğitim Merkezi'nde beni soluk Güneş-Dünya küresinin yanındaki sert mavi plastik sandalyeye oturttu. Yine kızla ilgili sorular sormaya başladım ama Bilge ağırlığını zorlukla sağlam ayağına vererek, tam karşımdaki sandalyeye çöktü. Bacağını kürenin üstüne yaslarken yüzünü buruşturdu. Ayakkabısı Avustralya'yı kaplıyordu.

Bilge, "Ee?" dedi.

"Ne?" Elimde olmadan sesim ağlamaklı çıkıyordu.

"Çatışmanın üçüncü nedenini bulabildin mi?"

Gözlerim kürenin dağlı şişkinliklerinde gezinirken, "Hayır," dedim.

"Ah, yani çevrede ait olmadığın yerlere gizlice girmek için *bolca* vaktin vardı ama sana sorduğum *soruyu* cevaplayacak vaktin yoktu, öyle mi?" Bilge'nin alaycılığı zalimceydi; sözcükleri adeta yüzüme tükürdü.

"Neden bana donmuş *insanlarla* dolu gizli kattan bahsetmedin?" diye bağırarak karşılık verdim. "Ben bu geminin bir sonraki lideriyim! Gemiyle ilgili her şeyi bilmem gerekiyor!"

"Her şeyi bilmen gerek öyle mi? O zaman neden bana çatışmanın üçüncü nedenim söylemiyorsun?" "Bilmiyorum!" diye bağırdım. "O zaman burada kal ve öğren!" Bilge kükredi ve bana doğru bir flopi fırlattı. Flopinin ekranında çoktan Güneş-Dünya'nın tarihi açılmıştı. Flopiyi Bilge'ye geri atamadan, odadan çıkıp gitti ve yolunun üstündeki küreye çarparak onu düşürdü. Güneş-Dünya onun kalkışıyla dönmeye başladı. Mavi-yeşil bir hiçlik masanın ayağına çarparak ses çıkarıyordu. Bilge'nin kızgınlığı daha da kötüydü çünkü baş başa kalana kadar onu içinde tutardı. Eğer burada, Bekçi Katı'nda yalnız olmasaydık bu şekilde konuşmayacağını biliyorum.

Bilge, Eğitim Merkezi'nin kapısını açık bıraktı ve o hızla dışarı çıkarken gözlerim metal ekrana takıldı. Arkasında yıldızlar olduğunu sandığım yanıp sönen ışık lambaları vardı.

Neden ekranla ve geminin gizli katıyla ilgili yalan söylüyordu? Ve söylediklerinin daha hangileri yalandı?

Parmaklarımı önümde duran ve gerçek Güneş-Dünya tahtasından yapılmış olan masaya vurdum. Yeni planlar tasarlamaya çalışıyordum. Eğer Bilge bana neler döndüğünü söylemeyecekse, her şeyi kendim öğrenecektim. Gözlerim odanın köşesindeki yer çekim tüpünü çevreleyen metal halkaya takıldı.

Kaçabilirdim. Tüpü Besleme Katı'na geri götürerek başka neler bulabileceğime bakabilirdim. Belki Orion bir şeyler daha biliyordur. Bu küçük odada düşünemiyordum. Sadece çevrede biraz yürümek, koyunların otladığı çayırları ziyaret etmek, rotası yüzlerce yıl önce belirlenmiş olan bir gemide amaçsızca dolaşmak istiyordum. Her şeyi tek bir çizgi halinde görebilmek için fikirlerimi biraz toparlamam gerekiyordu. Ama Bilge'nin direk bir emrine karşı mı gelecektim?

Benim bile bu kadar cesaretim yoktu.

11: Amy

Saatin tik tak sesini, kalbimin atış sesinden bile çok özlüyorum. Zaman geçiyor, geçmek zorunda, ama uzayda ilerlediğimizden, zamanın içinde ilerlediğimizden emin olduğum kadar emin değilim. Bir açıdan bundan memnunum: yani belki de 300 yıl ve 364 gün geçti ve ben yarın uyanacağım. Bazen bir arazi koşusu buluşması veya okulda uzun bir gün sonrasında üzerimde kıyafetlerimle kendimi yatağa atardım ve farkına dahi varmadan uyuyakalırdım. Sonunda gözlerimi açtığımda sanki onları daha bir dakika önce kapamışım gibi hissederdim ama gerçekte günün geriye kalanı ve gecenin yarısı geçmiş olurdu. Ama.

Ama başka zamanlarda da yatağıma çöker, gözlerimi kapatır ve rüya görürdüm ve o rüyada sanki bir ömür boyu yaşamışım gibi hissederdim ama uyandığımda sadece birkaç dakika geçmiş olurdu. Ya daha sadece bir yıl geçtiyse? Ya daha oradan ayrılmadıysak bile?

İşte bu benim en büyük korkum.

Jason, ("Oraya gittiğinde yıldızlara bakınca beni düşün," demişti. Ben de, "Kendimi yıldızlarla sınırlamayacağını," diye cevap vermiştim. Aynı

karşılaştığımız ilk gündeki gibi—

O neydi?

—partinin yüksek sesli müziği yüzünden döşemelerin ayaklarımızın altında titreştiği anlarda esen o soğuk esinti gibi. Topuklu giydiğimde Jason'dan uzundum ama artık çıplak ayaklıydım ve onun gözlerine baktığımda soğuk çimenler yorgun ayaklarıma bir rahatlık sağlıyordu.

Hareket mi ettim?

Rüya yok oldu, çimen-esinti-Jason hissiyatı yok oldu. Karanlık. Kâbuslar zihnimi gıdıklıyor.

Bir şeyler oluyor.

Hayır, hayır, hayır. Hiçbir şey olmuyor. Hiçbir şey olmayacak. Gene o kâbustayım. Gene o kâbus. Ed/Hassan buzu eritecek ve şimdiki gibi olacağım ve beni yeniden geri koyacaklar. Ya da gemi kaza yapacak ve sonsuza kadar burada çözülmeden kalacağım. Ya da belki bu beni çöz meyi tamamen unuttukları—

Pat.

—geminin yanaştığı ve herkesin heyecanlanarak beni geride bıraktığı kâbustur ve— bir şeyler oluyor.

Hayır, Kâbuslar daha da gerçekçi bir hal alıyor ve bu yüzden de çok daha kötüler. Sanırı m bir şey duyuyorum. Her şey benim zihnimde. Hiçbiri gerçek değil. Daha iyi bir şeyler düşün. Jason'ı düşün. Annemi, Babamı düşün—

Tık.

Hayır. Bir tık sesi çıkmadı. Tık sesi buzun içine titreşim halinde gelmedi. Bu olmadı. Bunlar sadece kâbusların bir parçası... Bir başka kâbus daha. İşte bu kadar basit...

Eğer elimde olsaydı, gözlerimi sımsıkı kapalı tutardım. Bunlar yerine, eskiden bir şeylere çok yakından bakınca olduğu gibi gözlerimi içeri ve dışarı odaklayabildiğim gibi zihnimi de odaklardım. Anılar. Anılar her zaman için

kâbusları öldürür.

Zihnimin gözü görüntüleri yakıp söndürüyor. Anılarımdan bir görüntü ziyafeti sunuyor bana. Büyük Kanyon'a çıkışımız. Kumsala ortaokulda yaptığımız gezi. Çocukken yaptığım jimnastikler. İlk araba kullanışım. Arabayı (aynı gün) ilk kez çarpışım ve babamın bana bağrışı ama sonra gene de dondurma alışı ve kazayı anneme söylemeyeceğimize dair birbirimize izci sözü verişimiz. Annem ve büyükannemle birlikte, büyükannemin bakım evine gitmesinden bir yıl önce Noel kurabiyeleri hazırlayışımız. Kır koşusu toplantıları. Maraton çalışmaları.

Bir şey hissediyorum. Bir şey *hissediyorum.* Midemde bir sıcaklık var. Ve bir... Elektrik cızırtısı duyuyorum. Bu sesi gerçekten duyuyorum çünkü boğazımın altındaki tüplerden geliyor.

Vücudum kayıyor. Sadece bir milimetre kadar ama kayıyor.

Buz eriyor. Ah Tanrım. Güm. Kalbim. Güm Güm.

Sol gözümün kirpik kısmına su dökülüyor. İstemsiz olarak kıpırdıyorum. Gözlerimi kim bilir ne kadar süredir kaplayan san kabuk, ben *hareket ettiğimde* (donmam sonrasında ilk kez) çıtırdadı.

Ah Tanrım ah Tanrım ah Tanrım.

12: Çırak

"Burada ne yapıyorsun?"

Zıpladım sonra yüzümü ekşittim. Hiçbir şey suçumu daha fazla açığa vuramazdı.

Doktor, "Neredeyse karanlık çökmek üzere," diye devam etti. "Bilge burada olduğunu biliyor mu?" Doktor, wi-com butonuna uzanırken, "Yapma!" dedim. Doktor elini aşağı indirmeyince, "Bak... Gizlice geldim. Okumaktan yorulmuştum! Lütfen," dedim. "Sadece... Biraz dışarı çıkmam gerekiyordu. Beni ele verme. Biraz müsaade et."

Doktor'un sırıtışı benim orada olmamdan mutlu olmadığını gösteriyordu ama en azından Bilge'yi aramadı. Biraz daha kolay nefes alabildim. Bir an için ikimiz de orada öylece durduk. Ben Hastane'nin arkasındaki bahçenin derinlerine giden

yoldaydım ve Doktor da basamaklardaydı. O bahçeyi çok seviyordum. Bilge beni o yıl Koğuş'a gönderdiğinde, çoğu boş zamanımı o bahçede geçirdim. Ben oraya gitmeden uzun bir süre önce Koğuş'ta yaşamış Steela adındaki yaşlı bir kadın bahçenin çimenlik ve çitli olan bu alam çiçeklerden, sebzelerden, asmalardan ve ağaçlardan oluşan zengin bir orman haline getirmiş.

"Ee, ilham arayışı içindesin galiba?" Doktor, bahçenin ortasındaki heykeli işaret etti. Salgın Bilgesi, sert yüzünü yukarı döndürmüş, kollarını tamamen açmış bahçenin koruyucusu olarak duruyordu. Zaman ve planlı yağmurlar yüzünü ve ellerini yumuşatmış, en büyük yöneticimizin detaylarını belirsizleştirmişti.

"Ah! Evet... Tabii." Bu bahaneye tütündüm. "Biliyorsun, Bilge liderliği öğrenmemi istiyor ve Salgın Bilgesi liderliği en iyi yapan kişiydi diye düşündüm... " Salgın Bilgesi ilk ve en büyük Bilge'ydi. Bilge'nin hayran olduğunu gördüğüm tek kişi Salgın Bilgesi idi ve ileride herhangi birimizin olabileceğinden çok daha iyi bir liderdi.

"Buraya yalnızca heykele bakmak için mi geldin?" Bir iç geçirdim. "Onu görmek istedim."

"Bunu bir takıntı haline getirme evlat. Hiç iyi değil, hiç kimse için iyi değil. O donmuş ve hepsi bu kadar."

"Biliyorum ama... "

"Ama filan yok. Onu aklından çıkar."

Havayı düşük tıılı bir alarm kapladı. *Din. Din. Din.* Gün batımının çökmek üzere olduğu uyarısı... Yeşil bir ışığın yanıp söndüğünü fark ettim. Geminin diğer tarafında, Gemiciler yer çekim tüpünü Gemici Katı'ndaki ofislerden alıp buraya, ikamet ettikleri Besleme Katı'ndaki şehre getiriyordu. Buradan tüp sayesinde küçük renk karaltıları görülüyordu: kahverengi, beyaz, siyah, yeşil. Doktor, yüzünü gökyüzünün ortasına doğru kaldırdı. Oradaki güneş değildi, hareketsiz bir plazma tutulması füzyon konteyneri, Besleme Katı'na hem ışık hem de sıcaklık sağlayan solar bir lambaydı. Aynı zamanda da geminin iç işlevinin yakıtıydı. Bir kere yanıp sönüyordu—bizi gecenin yaklaştığı konusunda uyarmak için—renkli perdeler konteynerin üzerine iniyordu. Güneş-Dünya artık karanlıktı. Biz buna gün batımı diyoruz. Güneş-Dünya'dan kalan bir

sözcük ama bu gün batımı, aslında ışığın kapatılmasından başka bir şey değildir. Bu gün batımında herhangi bir kırmızı-sarı-turuncu-altın renk yoktu.

Doktor kolunu omzuma atarak, "Gel hadi oğlum," dedi ve beni bahçe yolundan aşağı götürdü. "Bilge orada olmadığını fark etmeden önce yer çekimi tüpüne geri dönmelisin."

"Ama... "

"Tüm kapılar kilitli, dördüncü kattaki bile. Hadi gel. Saplantı yapmanın bir anlamı yok."

Arkamı dönerek Doktor'un sözlerinin beni gün batımı saçlı kızla ilgili olan düşüncelerimden uzaklaştırmasına izin verdim. Bilge bana güneşe tapan antik dinleri öğretmişti. Bunun nedenini hiç anlayamamıştım—güneş sadece ışık ve ısıdan oluşan bir toptu. Ama eğer Güneş-Dünya'daki Güneş, o kızın saçları gibi çevreye renkler ve ışıklar saçarak hareket ediyorsa, antik insanların ned en ona taptıklarını anlayabilirim.

Hastane'ye giden yol akşam vaktinin gölgeleri içinde iç karartıcı görünüyordu.

Doktor'un kolu, omzumun çevresinde sıkılaştı ve parmakları kolumu sıkmaya başladı. "O da kim?" diye tısladı.

Karanlığa gözlerimi kısarak baktım. Bizden birkaç adım ötede bir adam karanlığa doğru yürüyordu. Kayıt Salonu'nun basamaklarına ulaştığında neşeli bir edayla ortaya çıktı. Bir ıslık mırıldanıyordu — eski bir Güneş-Dünya çocuk şarkısı.

"Bu muhtemelen Orion'dur," dedim. Yalnızca bir Kaydedici Güneş-Dünya'dan şarkılar bilebilirdi. Doktor, kolumu rahat bırakmadı. "Bir Kaydedici."

"Sana geminin taslağını gösterenle aynı kişi mi?"

Kafamı rahatsızlıkla oynattım. Doktor hâlâ bizim orada olduğumuzdan tamamen habersiz olan ve Kayıt Salonu'nun verandasında duran Orion'a bakıyordu. Kendimi Doktor'un sıkı elinden kurtardım.

"Bana taslakları bir Kaydedicinin gösterdiğini nasıl bildin?" Doktor homurdandı

ama hiç bocalamadı. "Onu tek başına bulmuş olamazdın." Yol bizi Kayıt Salonu'na yaklaştırdığında, vera ndadaki adam "Merhaba!" dedi. Derin sesinden Orion olduğu anlaşılıyordu. "Merhaba!" diye cevap verdim.

Orion, "Bu akşam hava biraz soğuk, değil mi?" dedi ama bu soruyu neden sorduğundan emin olamadım. Genelde karanlık saatler başladığında sıcaklık düşer ama bunu hissetmek için fazla erkendi.

Ancak Doktor iz sürme işini bıraktı, yüzünün rengi attı. "Onun sadece bir Kaydedici olduğundan *emin misin?'*

"Evet," dedim. "Orion."

Doktor rahatladı. Doktor, "Sesi bana tanıdığım birini hatırlatıyor. En son ne zaman Kayıt Salonu'nda olduğumu hatırlamıyorum. Hey, Orion!" dedi. "Bizi Salona götürebilir misin?" Ama Orion gölgelerin arasından çıkmadı.

Naa! Nü!

Doktor Hastane'ye doğru dönerek, "Donma katı alarmı," diye mırıldandı. Hastane'nin çevresinde uyarısını karanlığa yapan derin bir siren çalıyordu. "Bir sorun var!"

Yoldan aşağıya doğru sanki uzay boşluğu ayaklarımın altındaymış gibi yolu kaplayan plastik çimenlerin üzerinden kayarak indim. Arkamdan gelen ayak sesleri, Doktor' un beni yakından takip ettiği kötü haberini veriyordu. Lobideki hemşireler sirenin nereden geldiğini anlayamamış, panik içinde çevreye bakıyordu ama Doktor'la birlikte bağıra bağıra sordukları soruları duymazdan gelerek asansöre koştuk.

Asansör yavaş yavaş yükselirken Doktor hırıldayarak soluyordu. Üçüncü katı geçtiğimizi haber veren çan sesinin ardından Doktor elini sol kulağına doğru götürdü.

Elini wi-com butonundan uzaklaştırarak "Bekle," dedim. "Bilge'yle bağlantıya geçmeden önce neler olduğuna bakalım. Belki ciddi bir şey değildir." Bu sözümün ardından bir sessizlik oldu. Hâlâ alarmın biz yukarı çıktıkça daha da artan sesini duyuyordum.

Doktor elimi kendinden uzaklaştırdı. Asansör durdu ve kapıları açıldı. Koridorun sonundaki kapı açıktı.

Doktor hızla koridoru geçerek odaya girdi ve doğrudan çalışma masasına ilerledi. Parmağını masanın ortasında duran metal kutunun biyometrik tarayıcısının üzerine götürdü. Hiçbir şey olmadı. "Kahretsin," diye homurdandı. Metal kutuyu bana doğru iterek, "Kendini tarat," dedi.

"Ama-"

"Bu kutu yalnızca Çırak veya Bilge güvenlik geçiş izniyle açılabilir. Eğer alarmı kapatmazsak Hastane tecrit edilecek. Kendini. Tarat." Parmağımı biyometrik tarayıcıya bastırdım. Kutunun kapağı kayarak kendini katladı ve çeşitli sayı bütanlarından ve yanıp sönen kırmızı bir ışıktan oluşan bir kontrol paneli açıldı. Doktor bir kod girer girmez alarmın *Naa! Nü!* çığlıkları kesildi.

Doktor asansöre döndü, geçiş iznini tarattı, hızla içeri girdi ve ben daha asansöre binmeden donma katının butonuna bastı. Asansörle aşağı inişimiz esnasında nefesi kesilmişti ve asansörün zeminine ayağıyla vuruyordu. Doktor inişimiz esnasında bir kere bile konuşmadı. Sanki zamanı kalp atışlarıyla takip ediyormuş gibi elini yumruk haline getirip açıyordu. Yüzü gergindi. Asansör durdu ve donma katının zemininde hafifçe sarsıldı. Kapılar açıldı. İkimiz de bir an için asansörde durarak diğer tarafta kimin ya da neyin olduğunu görmeyi bekledik.

Tüm ışıklar açıktı. Doktor temkinli bir şekilde asansörden indi. Elleri yumruk şeklindeydi.

Doktor telaşlı bir şekilde, *"Hayır hayır hayır"* dedi. Bir adım attı, duraksadı sonra koşmaya başladı. Onun peşinden gittim. Kırkların numaralanmış kapılarının yanında kayarak durdu.

42 numara, duvarındaki dondurucudan çıkarılmıştı; camdan kutusu koridorun ortasındaki masada duruyordu.

Gün batımı saçlı kız içindeydi. Gözleri açıktı—çimenler gibi soluk, açık yeşil—ve panik içindeydi. Kız mavi kristallerle dolu suyun içinde çözülüyordu. Artık uyanmış ve hareket eder halde olduğu için kutu onun için fazla küçüktü; dizleri ve dirsekleri cama çarpıyordu. Vücudu çırpınıyordu—midesi kutunun kapağına

yapışmış; kafası ve bacakları ise kutunun tabanına dayanmıştı. Ellerini yüzüne götürdü ve bir an için kendini tırmaladığını düşündüm ama sonra tüpleri ağzından çektiğini fark ettim. Bu esnada böğürüyor ve öksürüyordu.

Doktor, "Acele et!" dedi. "Tüpleri çıkarması bitmeden kapağı açmalıyız!" Bunun nedenini sormaya gerek duymadım; hemen kutunun diğer yanına geçtim ve ağır camdan kapağı kaydırmasına yardım ettim. İçeride kızın boğazından çıkan tüpler kafasını ve boynunu sarmıştı ama kız hâlâ onları çekiyordu; tüpler hâlâ boğazından aşağıya kadar uzanıyordu. Kız böğürdü ve suyun içinde yüzünün çevresini kırmızı kan ve san safra bulutları kapladı. Doktor'la birlikte son bir hamleyle kapağı kutunun üstünden kaldırdık. Doktor kapağı elimden birdenbire çekti ve camdan kapağı beton döşemeye biraz fırlattı biraz da düşürdü. Kapak yerde iki eşit olmayan parçaya aynldı. Tuzla buz olamayacak kadar kalın ve ağırdı.

Kız, mavi kristallerle dolu suyun altından son tüpleri de çıkardı ve tüplerin ucuna bağlı küçük elektronik aygıtlar olduğunu gördüm. Kızın gözleri sonuna kadar açıktı ve bize bakıyordu. Ağzı mükemmel bir daire şeklinde açıktı ve su yutuyordu.

Doktor suyun içinden kıza uzanırken, "Ne yapmaya çalışıyor, tüm suyu içmeye mi?" diye sordu. Dehşet içinde gerileyerek,

"Hayır," dedim. "Çığlık atıyor."

13: Amy

Acı.

Soğuk. O kadar soğuk ki yakıyor ama dağlayan türden bir yakış değil, hayır, yerle bir eden, katleden türden bir yakış. Acı.

Kavuran, çeken, donduran, parçalayan, kanatan, kırıp geçen bir acı.

Mide kaslarım yapışmış. Boş mideyle kusamıyorum. Gözlerim yalnızca su kabarcıkları görüyor. Bazıları açık renkte. Bazıları değil. Odaklanma yok. Burun deliklerimdeki mukuslar boğazıma kaçıyor. Nefessiz kalıyorum. Kusacak gibi oluyorum. Öksürüyorum.

Kulaklarıma su giriyor, çevremdeki derinden gelen erkek seslerini susturuyor. Camdan tabutumun içinden birileri beni eliyle yakalıyor ve sanki beni bir bataklıktan kurtarıyorlar. Donma sıvısı her yanıma yapışmış, beni sudan mezarıma geri çekiyor ve soğuk ellerini cildimde gezdiriyor. Beni soğuk, sert ve düz bir şeyin üzerine yatırıyorlar. Burnumun üzerine huniye benzer bir maske koyuyorlar ve hava o kadar sıcak ki burun deliklerimi acıtıyor ve ciğerlerime çalışmaları gerektiğin i anımsatıyor. Eller tenime yapışkan bir şey bastırıyor ve kısa bir süre sonra kaslarıma acı verici bir kramp giriyor. İki nazik el, kafamın iki yanını tutuyor ve iki sert parmak da göz kapaklarımı açıyor. *Hayır,* diye düşünüyorum, *daha fazla göz damlası istemiyorum.* Ama *cup! cup!* Soğuk sıvı gözlerime düşüyor. Acıyla gözlerimi kırpıyorum ve gözyaşlarım oraya koymuş oldukları yapışkan maddeyle karışıyor.

Sert eller bu sefer de ağzıma gidiyor. Önce ne olduğunu anlamıyorum ve dudaklarım kolayca ayrılıyor. Sonra o kişinin *bir şey* yapıyor olduğunu anlıyorum ve boğazıma soğuk bir sıvı gidiyor ama onun ne olduğunu bilmiyorum. Sonra dişlerimi kenetleyip kafamı sallıyorum ama boynum hareket etmeye alışkın değil bu nedenle kafam sadece azıcık dönüyor. Nazik eller kafamı gene sabitliyor. Hayal meyal başka bir yüz görüyorum. Bir erkek—Jason'ın yaşlarında ama daha uzun ve daha geniş ve Jason'ın olduğundan daha kaslı biri. Esmer bir ten, üzerine tarçın serpilmiş sütlü çikolata rengi badem gözler. Yakışıklı bir yüz bu, güvenmek istediğim bir yüz. Ona baktığımda, başıma keskin bir ağrı saplanıyor; gözlerimi herhangi bir şeye odaklamaya alışkın değilim.

Çocuk konuşuyor ve her ne kadar kulaklarım herhangi bir şeyi açıkça duyamayacağım kadar tıkalı olsa da çeneme hafifçe vururken duyduğum ses tonu nazik ve rahatlatıcı. Çenemin düşmesine izin veriyorum—evet, bir kafa sallama—ve sonra dudaklarımı onun için aralıyorum. Neredeyse şeftali tadında sıcak, kıvamlı ama azıcık da alkollü bir sıvı dilimden aşağı kayarak boğazımı kaplıyor. Ağrının bir kısmı geçiyor. Çocuğu hayal meyal görüyorum.

"Seniykaldıraycağımm," diyor. Onu anlayamadığımı fark ediyorum. Kafasını sallıyor. Sanki her şeyin düzeleceğini söylemeye çalışıyor ama bu gerçek değil—her şey düzelmeyecek, her şey yeniden nasıl güzel olabilir ki?

Çocuk sağ elimi tutuyor; sert eller de sol elimi tutuyor. Ve daha boynumu hareket ettiremeden — hayır! —beni oturur pozisyona getiriyorlar. Sanki ortadan

ikiye ayrılıyor gibi hissediyorum.

Bir zamanlar buzdum. Şimdiyse acının ta kendisiyim.

14: Çırak

Kız rahatsız edici bir sesle, "Anne?" diye inledi. "Baba?"

Güzel yeşil gözleri yeniden kapandı; gün batımı saçları metal muayene masasında dolaşmış, ıslak bir yığın şeklinde yayıldı.

Doktor'a, "Daha ne kadar süre bu şekilde olacak?" diye sordum.

"Bir gün. Belki daha da uzun... Doğru şekilde canlandırılmadı. Dondurucu muhafaza kutularından canlandırma işlemi öncesinde çıkarılmaları gerekir ve sonra canlandırma banyosunda ısıtılmalılar. Bir masada eritilmemeliler.

Yaşıyor olması bir mucize."

Zorlukla yutkundum. Sanki boğazımdan aşağı bir taş inmişti.

Doktor, kızın boğazındaki tüplerin ucuna bağlanmış kutuyu eline aldı. "Birisi butona basmış," dedi. "Hâlbuki vücut canlandırmaya hazırlanmadan *önce* bu butona basılmamalıydı. Bu güç bağlantısını kesiyor." Doktor bana baktı. "Fişi çekilmiş. Eğer buraya zamanında gelmeseydik..." Kıza doğru baktı. "Kız ölmüş olacaktı."

Korkunç. Midem ağırlaştı. "Yani böyle? Ölecekti?" Doktor kafasını salladı.

"Bilge ile bağlantıya geçmeliyim." "Hayır, ama—"

"Başın belaya girmeyecek. Bunu sen yapmadın. Hatta burada olduğun için memnunum. Bilge bana güçlü **merkezî** liderlikle ilgili bir şeyler öğrenmeye başladığını söyledi. İşte bu sana liderliği öğretecek türden bir şey."

Kızın göğüs kafesi aşağı yukarı hareket etti, ama bu bana verebildiği tek yaşam belirtisi. Vücudunun buzun dışındayken bu kadar farklı görünmesi komik. Daha küçük, daha zayıf ve kırılgan görünüyor. Buz onun kalkanıydı. Şimdi onu ben korumak istiyorum. Parmaklarımı kıvrımları üzerinde gezdirmek yerine onları

örtmek istiyorum.

Elimi omzuna koydum ve ten renklerimiz arasındaki farka hayret ettim. Kız gözlerini açtı. "Soğuk," diye fısıldadı.

Doktor kıza baktı. "Bu kahrolası bir kâbus olmalı."

O buradayken bu nasıl bir kâbus olabilir ki, demek istedim. Ama kız inledi, bir zamanlar büyüttüğüm bir kuzunun sesine benzeyen yumuşak ve acılı bir inlemeydi bu ve gene boğazımdan aşağı bir taş indi.

Doktor kıza bir hastane önlüğü getirdi. Şu arkası olmayanlardan... Ama kızın kollarını deliklerinden geçirdiğimiz esnada kız ağlamaya başladı. Sonra Doktor onu bir battaniyeyle kapladı. Kız gözlerini kapalı tutuyordu ve başta onun uyuyor olduğunu düşündüm ama nefes alıp verişi kesik kesik ve düzensizdi. Kendini ayık tutarak bizi dinlediğini anladım. Pek konuşmadık.

Bilge, donma katına fırtına gibi gelerek beraberinde tüm korkuları da getirdi.

Önce kıza baktı, sonra bana ve sonra da Doktor'a.

"Bunu yapan o mu?"

Hemen, "Hayır!" diye karşı çıktım.

Doktor, "Elbette hayır," dedi. Sonra bana dönerek, "Senden bahsetmiyor," dedi. "Bu imkânsız ve bunu biliyorsun. Paranoyakça davranıyorsun." "Siz kimden—" diye başladım ama ikisi de beni duymazdan geldi. Doktor, "Bu bir işleyiş hatasıydı," dedi. "Kutusunun güç kaynağında bozukluk olmuş." Amy'nin donma muhafazasının üstündeki siyah elektrik kutusunu yukarı kaldırdı. Işığı hâlâ hafif kırmızıydı. Bilge, "Bundan emin misin?" diye sordu.

Doktor kafasını salladı. "Elbette eminim. Kim buraya inip bir kızın fişini öylesine çekip gitsin ki? Bu sadece bir çalışma hatasıydı. Makineler eskidi. Sürekli olarak onları tamir ediyorum. Kız çok şanslı, vaktinde burada olmasak ölebilirdi."

Daha fazla yalan. Doktor'un söylediği şeylerin içinde ne kadar gerçek olduğunu merak ediyordum. Kızın donma haznesini daha bugün kontrol etmişti. Ve Bilge

gelmeden önce çok daha panik bir haldeydi. Ve bana birinin kızın çözülmesi için butona bastığını söylemişti. Masanın üstündeki kız inledi.

Bilge'nin ilgisi kıza döndü ve "Kız kim?" diye sordu. "42 numara."

"Peki önem—?"

"Önemsiz."

Kız, "Amy," diye boğuk bir ses çıkardı.

Yanında diz çökerek, çatlamış dudaklarına yaklaştım, "Ne?" diye sordum. "Benim ad-ı-m Amy."

Bilge kıza doğru baktı. Amy gözlerini açtı—yeni çimen yeşili görüntüsü— ama onları tekrar kapattı. Floresan ışıktan kaçınıyordu. "İsmin önemsiz." Bilge, Doktor'a döndü. "Onu kimin canlandırdığını bulmamız gerekiyor."

"Ailem nerede?" Kızın sesi acıyla karışmış bir fısıltı şeklindeydi. Diğerleri onun farkına bile varmadı. Bilge, Doktor'a "Onu geri koyabilir miyiz?" diye sordu. Doktor onaylamayan bir ifadeyle kafasını salladı. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

Amy panik içinde, "Beni yeniden dondurmayın!" dedi. Sesi kullanılmamaktan dolayı çatlamıştı. Öksürdü.

Doktor Bilge'ye, "İstesek de yapamayız," dedi.

"Neden olmasın? Başka dondurma haznelerimiz var." Bilge, Doktor'un omzunun üstünden odanın diğer tarafındaki kapıya doğru baktı. O kapıyı daha önce fark etmemiştim. Sonradan keşfetmek üzere hafızama kaydettim. "Canlandırılma yetisi, çoklu dondurmalar sonrasında özellikle de canlandırma doğru bir şekilde yapılmadığında azalıyor. Onu başka bir donma haznesine koyarsak uyanamayabilir."

Kız, "Babamı istiyorum," diye inledi ve her ne kadar bir kız olmaktan çok bir kadın olduğunu biliyor olsam da, o an için tam bir çocuğa benziyordu. Doktor, "Uyku zamanı," dedi. Çantasından ilaç kutusunu çıkardı ve açtı. Amy gözlerini tamamen açtı. "HAYIR!" diye bağırdı. Sözcük ses tellerini titretti.

Doktor ona yaklaştı ve kız kolunu bir sopa gibi kabaca yukarı kaldırdı ve Doktor'un dirseğine vurdu. İlaç bandı yere düştü. Doktor ilacı alıp çöpe attı. Sonra çekmeceyi açıp bir başka ilaç çıkardı. İlacı açarken bir yandan da kıza, "Bu kendini iyi hissetmeni sağlayacak," dedi.

"İstemiyorum." Gözleri açık yeşil dairelerin ortasında siyah iğne delikleri gibiydi.

Doktor bana, "Tut onu," dedi. Orada öylece durup ona baktım. Bilge, beni yana iterek ağırlığını kızın omuzlarına verdi.

Kız, " İstemiyorum!" diye bağırdı ama Doktor çoktan ilaç bandını koluna yapıştırmıştı ve küçük iğneler kızın cildini keskin zımpara kâğıdı gibi delmiş, ilaçları sistemine yolluyordu.

"Yeniden uyumak istemiyorum." Sözcükler birbirine dolanıyordu ve anlaşılması zordu. "İs...te...miyorum," derken sesi giderek azaldı. Göz damlalarıyla karışmış birkaç gözyaşı kirpiklerinden sızdı. "Uyumak," dedi. Bu sefer sesi daha da kısık ve etkisiz çıkmıştı. "Daha fazla... uyumak... istemiyorum." Sonra gözleri geri gitti ve kafası gün batımı saçlarının üstüne yığıldı ve bilincini tamamen yitirdi.

Ona baktım ve göğüs kafesi yukarı aşağı sabit bir şekilde hareket etse de, buzun içindeki halinden daha ölü görünüyordu.

Rüya görüp görmediğini merak ediyorum.

15: Amy

Uyanığım. Ama gerinemiyorum, esneyemiyorum ya da gözlerimi açamıyorum. Bunların hiçbirini yapmaya alışkın değilim. En azından artık değilim. Bu yüzden burada öylece yatıyorum ve duyularımın farkına varıyorum. Burnuma küf kokusu geliyor. Birinin uyuyor gibi yumuşakça nefes aldığını duyabiliyorum. Sıcaklığı hissediyorum. Sıcaklığı hissedene kadar artık donmuş olmadığımı hatırlamıyordum. İlk düşüncem: Rüyalarımın ve kâbuslarımın ne kadarı gerçekti? Şimdi bile donmuşken gördüğüm rüyaları tam olarak hatırlayamıyorum. Aynı rüyalar gibi silik anılar şeklini alıyorlar. Gerçekten yüzlerce yıl boyunca rüya mı gördüm yoksa tamamen uyanmakla çözülmek arasında mı rüya gördüm? Kafamın içinde sanki yüzlerce yıl boyunca rüya

görmüşüm gibi hissediyorum—ama rüyalar böyledir, zaman gerçekçi değildir. Bademciklerim alındığında, düzinelerce detaylı rüya görmüştüm ama yalnızca bir saat kadar bir süre anestezi altındaydım. Ayrıca, donmuşken rüya görmüş *olamam—bu* imkânsız, rüyalar donmuş nöronlar arasından geçemez. *Peki ya ameliyat esnasında uyanık olan hastalarla ilgili o hikâyeler? Anestezinin onları hissetmeyecek bir hale getirmiş olması gerekmiyor mu?* Hayır. Bunu görmezden geleceğim. Aynı şey değil. Sadece vücudumun eridiği ve ruhumun daha erimediği o zaman aralığında rüya görmüş olabilirim. Eğer zamanla ve ne kadar zaman geçtiğiyle ve ne kadarının geçtiğinin farkında olduğumla ilgili düşünmeye başlarsam çıldıracağım.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum. Eğer uyanıksam rüyalar yüzlerce yıllık olsalar da olmasalar da beni korkutamazlar.

Kirpiklerimdeki hışırtı benim için çok yeni bir şey ve gözlerimi açarken eğleniyorum.

Ve sonra—ah—geriniyorum. Kaslarım yanıyor. Kaslarımın gerildiğini hissedebiliyorum, sırtımdaki küçük kas, baldırlarımın yanındaki kas, dirseklerimi çevreleyen ince kaslar...

Battaniye bacaklarımın üzerinden kayıyor. Doğruluyorum. Abdominal kaslarım beni zevkle ileri itiyor. Baştan aşağı çıplağım ve üzerimdeki tek giysi mavi-yeşil ve arkası kapanmayan türden bir hastane önlüğü. Yatağımın yanında düzenli bir şekilde horlayan ve nefes alıp veren bir çocuk oturuyor. Battaniyeyi omuzlarıma kadar çıkarıyorum. Çocuk sandalyede otururken uyuyakalmış ve rahatsız bir şekilde yatıyor. Beni gözlüyor olmalı. Ben uyurken onun orada uyanık ve bilinçli bir şekilde durduğu fikrinden nefret ediyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

Camdan tabutumda ilk uyandığımda da aynı çocuk vardı. Yüzü yumuşak ama aynı zamanda da uyurken ki o masum görüntüsüyle çelişen bir hali var. Hangi ırktan olduğundan emin değilim—siyahi değil ama beyaz da değil; İspanyol ya da Asyalı değil. Ama hoş bir rengi var— koyu bir krem rengi ve neredeyse siyah olan saçlarını tamamlıyor. Elmacık kemiklerinin yüksekliği ve alnındaki güçlü kıvrım, güvenilir ve hatta nazik görünmesini sağlıyor.

Yüksek sesle, "Sen kimsin?" dedim. Yüzlerce yıllık uykumdan uyandığımdan beri sesim ilk defa çatlak çıkmadı. Sanırım boğazıma bir şey yaptılar. Vücudumu

donuk, çarpıcı bir ağrı kapladı. Çocuk yerinden zıpladı. Gözlerini bana doğrulttuğunda yüzünde bir suçluluk ya da ihtiyat ifadesi belirdi. Şaşkın bir şekilde onunla mı konuşuyorum diye çevresine bakındı ama odada benim dışımda bir tek o vardı.

"Ben eee... Ben Çırak'ım. Ben gelecekteki, eee, liderim. Geminin lideri. Ee."

Ayağa kalktı ama ben kalkmadım. O da beceriksizce geri oturdu.

Geminin gelecekteki lideri mi? Neden *geminin* bir gelecek liderine ihtiyacı vardı ki?

"Neredeyim ben?"

"Koğuş'tasın," dedi ama onu pek anlayamadım. Sözcükleri garip bir şekilde kesiyordu ve şarkı söylermiş gibi konuşuyordu. Kısa konuşması aynen şöyleydi: "Koş'tasın," ve her sözcüğün hoş bir iniş çıkış vardı. "Koğuş nerede?" diye sordum. "Hastane'de." ("Hasende.")

Çevreme bakındım. Beklediğim gibi değildi. "Neden bir hastanedeyim? Burada ne yapıyorsunuz?" Tam olarak ne dediğine konsantre olamıyordum ve verdiği her cevabı da anlayamıyordum. Oda birden soğudu ve battaniyeye daha da sıkı bir şekilde sarıldım. Çok önemliymiş gibi gene gelecek lideri olmakla ilgili bir şeyler söyledi. Geminin gelecekteki lideri... E tabii o olacak. Onu daha yakından inceledim. Geniş, büyük omuzları ve uzun bluzunun altında fazla belli olmayacak kadar kası vardı ama gene de kol kaslarını görebiliyordum. Uzun boyluydu—yaklaşık olarak benim yaşlarımda olsa da benden çok daha uzundu ama ortalama birinden birkaç santim uzundu. Ama kambur duruyordu. Dar bir yüzü vardı ama delici badem gözleriyle çekici bir hal alıyordu. Tüm bunlar anlayamadığım *bir şeyle* birleşerek onu tam da lider olabilecek bir adam gibi gösteriyordu. Sanki Tanrı Çırak'ın bir tür lider olacağını bilmiş ve ona doğru yüz ve vücudu vermiş gibiydi.

Yatakta dönerek ayaklarımı yere değdirdim. Ama yer soğuktu, ben de dizlerimi çeneme yasladım — elbette bunu battaniyenin altında yaptım zira hastane giysisi çok az yerimi kapatıyordu. "Nasıl bir şey?" "Ne nasıl bir şey?" ("Ne-nas bi şe?")

"Yeni gezegen." Ve her ne kadar aslında oraya gitmeyi ben istemesem ve oraya

gitmek uğruna yaşadığım donmuş yıllarımın her birinden nefret etsem de sesimde saklayamadığım bir merak vardı. Yeni bir gezegen. Sonunda yeni bir gezegendeydik. Daha önce hiçbir insanın üzerine ayak basmadığı bir gezegende.

Çocuk ayağa kalktı. O kadar uzun boyluydu ki ona çocuk demek haksızlık olurdu ama aynı zamanda da sanki büyümesini sağlayacak hiçbir şey görmemiş veya yapmamış gibi gözükmesine neden olan bebek gibi bir suratı vardı ve yüz hatları hiç keskinleşmemişti. Bana sırtını dönüp karşıdaki duvara doğru ilerledi. Sanki odaya göre boyu fazla uzundu, neredeyse tavana değecek gibiydi. Bana çok az da olsa Jason'ı hatırlatıyor. Görüntüsü değil—çocuk Jason'dan daha koyu tenli ve daha kaslıydı — ama oturuşu kalkışıyla sanki dünyadaki yerini kesin olarak biliyor gibiydi. Duvara yaslandı. Karşısında tavana asılmış bir parça dikdörtgen metal vardı. Bir çeşit pencere kaplaması olmalı.

"Da gezgen galmdık," dedi. Benden uzaklaşıp da dudaklarını görüş alanımdan uzaklaştırana kadar aksanının ne kadar akıl karıştırıcı olduğunu fark etmemiştim.

"Efendim?" diye sordum.

Bana döndü; bu sefer söylediklerini deşifre edebiliyordum. "Daha gezegene gelmedik."

"Nasıl... yani?" Soğuk, buzun ve cehennemin soğukluğu boş midemi dolduruverdi.

"Gezegene varmamıza daha elli yıl var."

"Ne?"

"Pardon. 49 yıl ve 266 gün. Pardon."

"Neden beni erken uyandırdın?"

Çocuk kızgın bir edayla, "Ben uyandırmadım!" diye karşı çıktı. "Bunu yapan ben değildim! Neden beni suçluyorsun?"

"Sadece hepimiz neden 49 yıl iki yüz bilmem kaç gün önce kalktık onu bilmek istiyorum! Ve ailem nerede?"

Çocuk gözlerini aşağı indirdi. O andaki bakışı midemdeki buzların düğümlenmesine neden oldu. "Hepiniz erken uyandırılmadınız," dedi. Gözleri ne demek istediğini anlamam ve başka soru sormamam için yalvarıyor gibiydi. "Ailem nerede?" diye tekrarladım. "Onlar... aşağıda."

"Ailemi görmek istiyorum. Onlarla konuşmak istiyorum."

"Onlar... "

"Aileme ne oldu?"

"Daha canlandırılmadılar. Hâlâ donmuş haldeler. Aşağıda senin dışındaki herkes hâlâ donmuş durumda."

"Ne zaman uyanacaklar? Onları ne zaman görebileceğim?"

Çocuk kapıya yöneldi. "Bilge'nin gelip sana açıklamasını ister misin?"

"Bilge de kim? Neyi açıklayacak?" Bağırıyordum ama umurumda değildi. Battaniye bacaklarımdan kaydı. Beynim yarışıyor, yere düşüyor, çocuğun söyleyeceğini düşündüğüm sözcüklerle çarpışıyordu. O sözcükleri duymaktan korkuyordum, onlara inanabilmem için çocuğun onları yüksek sesle söylediğini duymam gerekiyordu.

"Ee... yani, şeyy... Biz oraya varmadan önce uyandırılmayacaklar."

Hayalet gibi, "Elli yıl sonra," dedim.

Çocuk kafasını salladı. "49 yıl ve 266 gün sonra."

Yüzyıllardır donmuş bir haldeydim ama gene de hiçbir zaman o an olduğumdan daha yalnız hissetmemiştim. Benim hayatta ve bilinçli ve uyanık olduğumu ama onların hâlâ uyuyor olduğunu anladığım o ana kadar.

16: Çırak

Kız ağlamaya başladı. Gözyaşları yumuşak ya da hüzünlü değildi, daha çok sinirliydi. Sanki tüm dünyadan ya da en azından o an için dünyası olan gemiden nefret ediyordu. Ben de ağlayan bir kızla karşı karşıya olan herhangi bir aklı

başında insanın yapacağı şeyi yaptım. Kaçtım.

Sol kulağıma tanıdık bir *bip, bip bip* sesi geldi. Wi-com bağlayıcımdaki yumuşak kadın sesi, "Com bağlantısı: Bilge," dedi.

"Kabul etme."

Bilge, Doktor'un Amy'ye canlandırma sonrası ilaçlar yapmaya başlamasının ardından Hastane'den ayrılmıştı. IV serumlarım yerleştirmemize yardım etmemişti ya da üç poşet dolusu serum kızın damarlarına besin ve sıvı şeklinde yavaşça dolarken onu izlememişti. Kızı kaldırarak Doktor'un onun için Koğuş'ta hazırladığı yeni yatağa taşımamıza yardım etmek için orada değildi. Kız uyandığında yanında değildi ve kız yalnız başına uyanmasın diye yedi saat boyunca başında nöbet tutmamıştı. Bunların ardından o anda ne söyleyeceği çok da umurumda değildi. Umurumda olan kişi Amy. Belki *Godspeed'in* diğer yerlerini görse o kadar da fazla ağlamaz. Belki ona evinden bir şeyler, ona Güneş -Dünya'yı hatırlatacak bir parça götürebilirsem belki o...

Doğrudan Hastane'nin arkasındaki bahçeye gittim. Bahçe çeşit çeşit çiçekle doluydu ama ben ne istediğimi biliyordum—gölün yakınında büyüyen büyük sarı ve turuncu çiçeklerden istiyordum. Onların rengi neredeyse Amy'nin saçları kadar güzeldi.

Onları bulmam yalnızca bir dakikamı aldı; çiçeklerden yalnızca birkaç tane kalmıştı ve kalanların büyük başları göl suyuna doğru eğilmişti. Pantolonumu lekeleyen çamurları umursamadan diz çöktüm ve yarım düzine kadar çiçeğin dallarını kestim. Çiçeklerin taç yapraklan parmaklarım kadar uzundu ve bal gibi kokulan burnumu hafifçe okşuyordu.

"Çırak."

Olamaz. Parmaklarım dalların çevresinde gerginleşmişti.

"Bağlantı isteğimi geri çevirdin." Sesi düşük ve aynı tondaydı.

"Meşguldüm."

Soğuk gözleri elimdeki çiçeklere yöneldi. "Görüyorum." Hastane'ye doğru yürümeye başladım. Bilge beni takip etti. "Sorumluluklarını unutuyorsun. Sana

dün verdiğim görevi hâlâ yerine getirmen gerekiyor"

"Bekleyebilir."

Hastane'ye giden basamakları çıkmaya başladım ama Bilge gömleğimi yakasından yakaladı ve beni geri çekti.

"Geminin lideri olmak, herhangi bir kızdan daha önemlidir."

Başımı salladım. *Haklıydı*.

Bilge, "Zaten kız en baştan buraya alınmamalıydı," diye mırıldandı. "Baş belası."

Çiçek dallarını avuçlarımda sıktım.

"Baş belası mı?" Şimdi *benim* sesim düşük ve aynı tondaydı. "Onun varlığı gemi için kötü bir şey. Farklılık. Çatışmanın ilk nedeni." İçimde ona karşı çıkan bir şey sanki kükredi. Bu benim olmak istediğim lider tipi değildi—Amy'i önemsemeyen bir lider. Bir gün önce Bilge bana işimin insanları korumak olduğunu söyledi. Kastettiğinin yalnızca *bizim* insanlarımız olduğunu bilmiyordum.

"Şimdi Bekçi Katı'na dön ve ödevin üzerinde çalış."

"Hayır."

Bilge'nin gözleri büyüdü ve küçüldü. "Hayır mı?"

"Hayır." Kendimi onun ellerinden kurtardım ve Hastane'nin asansörüne doğru ilerledim. Kapılar daha kapanmadan Bilge de içeri girdi.

"Çocuklukla harcayacak zamanım yok. Sana son kez söylüyorum. Bekçi Katı'na dön."

"Hayır," dedim. Hâlâ gülümsüyordum ama gülümsemem korkumu saklamak için bir kalkandı. Bilge asiliğe gelemezdi ve daha önce ona bu kadar ağır bir şekilde karşı çıkmamıştım. Bir parçam sözlerimi geri alarak özür dilemek ve her zamanki gibi ona itaat etmek istiyordu. Bir parçam da bir dönüş yaparak ona yumruk atmak istiyordu. Bilge sol elini wi-com butonuna doğru kaldırdı.

"Bekçi'yi geçersiz kıl, Bilge yetkisi," dedi ve mideme bir ağrı saplandı. Bu iyi olamaz. "Emir: Çırak'ın wi-com'una gürültü modifikasyonu ayarlayıcısı uygula. Tonu ve atımı değiştir. Yoğunluk seviyesi: üç. Kişinin Bekçi Katı'na giriş yapması halinde durdur."

Birden kulağımda düşük tonda bir çınlama sesi yankılandı. Sesi duymamak için elimle kulağımı kapadım ama ses dışarıdan gelmiyordu; kulağımın içindeki wi-com'umdan geliyordu. Çınlama bir anlığına tizleşti, yeniden çınlamaya dönüştü ve sonra da kulak zarıma karşı gıcırdayıcı, diş gıcırdatıcı bir cızırtı haline geldi.

Parmağımla wi-com'umu dürttüm. "Geçersiz kıl!" dedim. "Emir: Tüm sesleri durdur!"

Doğum yapan bir ineğin acı çığlıklarından da kötü bir sesin üzerinden wi-com'daki kadın sesi "Erişim reddedildi," dedi. Ahh! Bu, Bilge'yle aynı izne sahip olduğum biyometrik tarayıcı durumundan farklıydı. Wi-com'lar farklıdır, herkesin wi-com'u kendine özgüdür. Benimkinin sesini kısabilecek tek wi-com Bilge'ninkidir.

Bilge'ye, "Durdur şunu," dedim. Kulağımda bir gürüldeme duydum. Bu ses kendi başına o kadar da kötü değildi ama her bir gürültünün ardından kısa ve yüksek tonlu bir *biiiip!* sesi geliyordu ve bu ses her iki saniye başı yerimden şaşkınlıkla sıçramama neden oluyordu. Asansörün kapıları açıldı ve salona girdik.

Bilge nazik bir şekilde, "Öğrenmeye ve dinlemeye hazırlıklı bir şekilde Eğitim Merkezi'ne girdiğin anda ses susacak," dedi. Wi-com'una yeniden bastı. "Emir:

Dördüncü seviyeye yükselt." Sesler daha da yükseldi. Bilge gülümsedi. Sonra arkasını dönerek salondan Doktor'un ofisine doğru gitti.

Parmağımı kulağıma yapıştırmayı denedim ama bu pek işe yaramayacaktı. Wi-com doğrudan kulak zarıma bağlanmıştı. Horoz ötüşünün üstüne cam kırılıyormuş gibi bir ses kulağımı tırmalıyordu. "Güzel çiçekler."

"Orion?" Kaydediciyi burada, Koğuş'ta görmenin vereceği şaşkınlık duygusu, sol kulağımda çınlayan kakafoni yüzünden kayboldu. Sağ elimde tuttuğum çiçekleri bile unutmuştum. Yeşil çiçek kanı, kırılmış dallardan parmaklarımın

arasına akmıştı.

"Daha fazla malzeme edinmem gerekti." Orion küçük plastik bir şişeyi salladı, içindeki haplar tıngırdadı. Onları araklamış olmalıydı. Kimsede böyle sinir ilaçları olmamalıydı—Koğuş'ta yaşamıyorsanız bile, Engelleyiciler günlük olarak dağıtılır ve her seferinde bir hap verilir.

"Bilge ya da Doktor'un beni yakalamasını istemiyorum." Orion ilaçları cebine koydu.

Gürültüyü durdurmak için bir elimi kulağımın üzerine vurdum ama işe yaramadı.

Orion vahşice gülümsedi. "Şu eski numara ha. Gürültüyü durdurmaya çalışmanın bir anlamı yok. Ne kadar uzun sürerse o kadar kötüleşir." Kulağıma yumruk atışımı izledi. "Ne yapmayı istiyorsa yap, yoksa bu ses seni çıldırtır." "Nereden biliyorsun?" Sözcükler ağzımdan sert ve sinirli bir şekilde çıktı ama bunun nedeni kulağımdaki ses dışında herhangi bir şeye konsantre olmakta zorluk çekmemdi. "Sadece sana tavsiyede bulunmak istedim—Bilge'ye doğrudan karşı çıkmanın hiçbir anlamı yok. İşe yaramayacaktır. O yaşlı bir kral ve güce fazla alışmış. Onunla doğrudan yüzleşemezsin. Bu işi gizliden gizliye yapmalısın." Orion, uzun dağınık saçının bir tutamını kulağının arkasına götürdü ve boynunun sol kısmından aşağı inen örümcek ağına benzeyen beyaz renkteki yaraları yeniden fark ettim. Sanki eti açılmıştı ve parçalar sonradan doğru bir şekilde bir araya getirilememişti.

Bir elim kulağımda onu itip geçerken, "Ben ne istersem onu yaparım," dedim. Salon boyunca sendeleyerek ilerledim. Tam Harley'in yanından geçerken, başka bir doğa dışı kesik tını yüksek bir sesle aniden başlayarak dengemi bozdu ve Harley'in tuvallerinden birine çarptım. Endişeyle zıplayarak, "Çırak?" diye sordu.

Koridor kapısını açıp Amy'nin odasına doğru ilerlerken onu görmezden geldim. Ölsem de ona o çiçekleri vermekten vazgeçmeyecektim. Bilge'nin bana istediği her şeyi yaptırmasına izin veremezdim.

Harley peşimden gelerek, "Sorun ne?" diye sordu. Bana uzanmaya çalışırken kolumda koi renkli bir el izi bıraktı ama ondan kurtulmayı başardım. Amy'nin

odasının önünde durup kapıyı çaldım. Cevap gelmedi.

"Burada ne arıyorsun?" Harley'in sesinde, sol kulağımda başlamış olan yüksek sesli çınlamaya rağmen anlayabildiğim bir terslik vardı. O an hatırladım—orası Amy'ye verilmeden önce onun eski kız arkadaşının odasıydı. İrkilmiş bir şekilde, "Odada yeni biri yatıyor," dedim. Sesim acı çeken kulağıma yüksek geliyordu.

Harley elini duvara koydu ve mat beyaz renkte duvar boyasının üzerinde turuncu-sarı bir iz bıraktı. O izi kimse umursamayacaktı, o izden daha bir sürü vardı. Harley, Koğuş'a kalıcı olarak yerleştiğind en beri gittiği her yere aynı gökkuşağı izlerinden bırakıyordu.

Wi-com dikkatimi dağıtmak için en iyi hamlesini yapıyordu—ses ve tonlar sersemletici bir düzenle sıralanıyordu. Bir yanım yalnızca sesi durdurmak için kafamı duvara kuvvetlice vurmamı söylüyordu. Ses, beni Doktor'un ilaçlarının bile iyileştiremeyeceği türden bir çılgınlığa sürüklüyordu. Sol elim kulağımı öyle sıkı tutmuştu ki parmaklarımın arasından kan akıyordu—korkarım onu koparacaktım. Bunun yerine sağ elimle duvarı yumrukladım.

Bahçeden dikkatle seçmiş olduğum çiçekler—bana Amy'nin saçlarını hatırlattıkları için seçtiğim büyük, parlak çiçekler—yumruğumu duvara vurmamla birlikte kıvrıldı ve taç yapraklan kırmızı ve altuni bir yağmur gibi yere yağdı. Yumruğumu gevşettim. Çiçek sapları ipliksi ve yapış yapış bir hale gelmişti. Yapraklar tamamen ezilmişti. Çiçekler, artık havuzun köşesindeki doğal güzelliğin yalnızca birer kalıntısıydı.

Ses tonlarından oluşan işkenceme bir de düşük akımlı tıklama gürültüleri eklendi. Çiçeklerin Amy'nin kapısına düşmesine izin vererek iki elimi de kulaklarımın üstüne götürdüm ve Hastane'den yerçekimi tüpü ve Bekçi Katı'na ve sessizliğe doğru koşarken gürültüleri kafatasıma hapsettim.

17: Amy

Önümdeki adamın uzun parmakları var. Onları aşağı yukarı dalgalar halinde oynatıyor, sonra da bana çözemediği bir bulmacaymışım gibi bakarken kafasını onların üzerinde dinlendiriyor. Beni odamdan buraya getirirken nazikti, hatta sempatik bile sayılırdı. Ama şimdi ofis kapısını açık bırakmış olmasını diliyorum.

"Böyle bir durumda olduğun için üzgünüm." Her ne kadar sesi samimi olsa da görüntüsü sadece meraklı olduğunu düşünmemi sağlıyor.

Çocuk bana her şeyi açıklamış olsa da, şu "doktor"un da bunu onaylamasını istiyordum.

"Gerçekten inişe elli yıl mı var?" Sesim, hâlâ içinde donmuş halde duruyor olmayı dilediğim buz gibi soğuk ve sertti, "Yaklaşık 49 yıl ve 250 gün var, evet."

Çocuğun söylediğinden anımsadığım kadarıyla *266 gün* vardı. "Beni tekrar donduramaz mısınız?"

Doktor, kısa ve öz bir şekilde "Hayır," dedi. Orada öylece durup gözümü ona diktiğimdeyse, "Aslında birkaç tane daha dondurma haznemiz var—," dedi. Öne doğru eğilerek, "Beni onlardan birine koyun!" dedim. Ailemle uyanabilmek için birkaç yüzyıl daha kâbus görmeye razıydım. *""Eğer* doğru bir şekilde canlandırılmış olsaydın, bunu *belki* yapabilirdik ama o zaman bile seni tekrar dondurmak tehlikeli olurdu. Hücreler donmaya ve sonra yeniden donmaya uygun bir yapıya sahip değil. Çoklu yeniden canlandırmalar vücuda zarar verir." Doktor kafasını salladı. "Seni yeniden dondurmak, ölmene neden olabilir." Durumu açıklamak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Söylediklerinin hevesimi azaltmadığını görünce, "Dondurucu yanığı olmuş et gibi olursun. Kurumuş. Ölü," diye ekledi.

Bir an için hüzünlendim. Ama sonra aklıma bir şey geldi. "Peki ya ailem?" "Ne olmuş onlara?"

"Onlar da erken mi çözülecekler?"

"Ah." Parmaklarını açtı ve masasındaki objeleri düzeltmeye başladı: not defterini masanın köşesine paralel hale getirdi, kalemlikteki tüm kurşun kalemleri aynı yöne yatırdı. Oyalanıyor ve göz teması yapmaktan kaçınıyordu. "Senin çözülmen planlanmış bir olay değildi. Anlaman gereken şey, ailenin yani Numara 41 ve 40'ın önemli olduğu. İkisinin de indiğimizde ihtiyacımız olacak yetenekleri var. Centauri-Dünya'nın gelişim aşamalarında onların bilgi ve yardımına ihtiyacımız var."

"O halde cevap hayır." Bunu ondan duymak istiyordum.

"Hayır."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Bu olanlar ve yapacak hiçbir şeyimin olmaması beni çok sinirlendirmiş—hayal kırıklığına uğratmış—ve kızdırmıştı. Gözlerimdeki sıcak, akmak isteyen gözyaşlarını hissedebiliyordum ama doktorun yanında bir daha ağlamak *istemiyordum.*

Doktor büyük not defterinin köşesini ittirdi, böylece defter masanın köşesiyle mükemmel bir kare oluşturdu. Kasılmış uzun parmakları duraksadı. Masasında artık düzgün olmayan hiçbir şey kalmamıştı. Tüm ofisinde düzgün olmayan hiçbir şey kalmamıştı. Benim dışımda.

Doktor, "Burası çok da kötü bir yer değildir," dedi. Yukarı baktım. Gözlerimde hafif bir bulanıklık oluşmuştu ve dikkat etmezsem ağlayacağımı biliyordum. Doktor'un konuşmaya devam etmesine izin verdim. "Aslında senin orada değil de burada olman çok daha iyi bir şey. Kim bilir Centauri-Dünya nasıl bir yer olacak? Belki de Güneş Dünya'dan *Godspeed* öncesinde oraya gönderilen insansız roketlerin ölçümlerine rağmen yaşanılacak bir yer bile değildir. Bu hoşumuza giden bir olasılık değil ama gene de mümkün..." Göz göze geldiğimizde sesi canlılığını yitirdi. *"Peki, ben ne yapmalıyım?"* "Nasıl yani?"

"Şimdi ne yapmalıyım?" Sesimin yükseldiğini fark ettim. "Yani öylece oturmamı mı söylüyorsunuz? Ailemi yeniden görebilmek için geminin yanaşmasını mı bekleyeceğim?" Duraksadım. "Tanrım, o zaman çok *yaşlı* olacağım. Onlardan yaşlı olacağım! Bu *haksızlık!"* Masaya bir yumruk attım. Kalemleri temiz küçük kalemliğin içinde titreşti ve içlerinden biri diğerleriyle uyumsuz bir hale geldi. Doktor uzanarak onu diğerlerinin yanına itti. Hayal kırıklığımın verdiği cesaretle, kalemliği elime alarak doktora doğru fırlattım ama doktor tam zamanında yana doğru kaçtı. Kalemler özgür bırakılmış kuşlar gibi uçtu ve sonra da ölmüş gibi yere çakıldı.

Doktor düşen kalemleri almak için eğildiğinde, "Aptal kalemlerin kimsenin umurunda değil!" diye bağırdım. "Kimsenin umurunda değil! Neden anlamıyorsun?"

Doktor sırtını bana dönmüş kalemlerini toplarken bağrışımı duyduğunda donakaldı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum..."

"Zor? *Zor?* Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun! Ne kadar acı çektim bilemezsin, hem de bir hiç uğruna! *BİR HİÇ UĞRUNA!"*

Doktor kalemleri kalemliğe o kadar vahşi bir biçimde koydu ki iki tanesi yeniden dışına düştü. Onları yerine koymadı, düzensiz ve rastgele bir şekilde masasında bıraktı. Sakin ve durağan bir ses tonuyla, "Vahşilik yapmaya gerek yok," dedi. "Gemide hayat senin için çok da kötü olmayacak. İşin sırrı," diye ekledi, "Zaman geçirecek bir şeyler bulabilmekte."

Yumruğumu sıktım. Masasına yumruk atmamak, üzerinde oturduğum koltuğu ona fırlatmamak, çevremdeki duvarları yıkmamak için kendimi zor tutuyordum. "Elli yıl sonra ailemden daha yaşlı olacağım ve sen bana bu *kahrolası zamanı* doldurmanın bir yolunu bulmamı mı söylüyorsun?!" "Bir hobi belki?"

"HAH!" diye tiz bir ses çıkardım. Üzerindeki her şeyi yere fırlatmak için masasına saldırdım. Doktor da ayağa kalktı ama beni durdurmaya çalışmak yerine arkasındaki kabine uzandı. Bu harekette rahatsız edici sakinlikte bir tavır vardı. Bu tavır, duraksamama neden oldu. Doktor bir çekmeceyi açtı ve biraz karıştırdıktan sonra, Jason'ın beni ilk randevumuzda götürdüğü Çin restoranındaki ıslak mendillere benzeyen küçük kare bir paket çıkardı. Doktor, "Bu bir ilaç bandı," dedi. "Yapışkana bağlı ince iğneler sakinleştirici ilaçlan doğrudan sistemine gönderir. Gelecek elli yılımı seni sakinleştirmekle harcamak istemiyorum." Paketi masanın ortasına koydu sonra gözlerime baktı. "Ama gerekirse yaparım."

İlaç kutusu orada öylece duruyordu. Ona maruz kalmak istemiyordum. Oturdum ve arkama yaslandım.

"Şimdi, gemide uğraşabileceğin hobi ya da yeteneklerin var mı?"

Hobi mi? Hobiler garajlarında oyalanan doksan yaşındaki yaşlı adamlar içindir. Her ne kadar okulu düşünmek kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyorsa da sonunda, "Okuldayken tarih dersini severdim," diyebildim.

"Burada okul yok." Doktor, okul olmadan yaşanan bir hayatı düşünmeme fırsat vermeden devam etti. "Şimdilik. Ayrıca şu anda senin yaşamış olduğun hayat... "

Ah. Anlıyorum. Yaşamım, *eski* yaşamım zaten bir tarih. Sevdiğim ve yaşadığım

şeyleri bir tarih kitabında görmek nasıl olacak acaba? Ya sayfaları çevirirken tanıdık birine rastlarsam? Ya benden daha yaşlı bir tarih kitabının sayfalarında kendimi görürsem?

"Arazi koşusu takımındaydım," dedim. Doktor bana boş bir bakış attı. "Arazi" teriminin onun için hiçbir şey ifade etmediğini anladım. Zira gemide koşacak bir arazi olamazdı. "Koşardım. Arazi koşusu bir tür koşudur."

Doktor şüpheli bir şekilde bakıyordu. "Elbette istediğin zaman 'koşabilirsin'. Ama..." Beni tepeden aşağı süzdü. "Bu çok da mantıklı olmayabilir. Koşmak için Hastane'nin dışında olman lazım... Buradan ayrılırsan emniyetini garantileyemem."

Mideme bir ağrı saplandı. Nasıl insanlarla karşı karşıyaydım? Ve "güvenlik" derken neyi kastediyordu? Bana saldırı filan mı olacağını düşünüyordu?

Ancak Doktor endişemden habersiz görünüyordu. "Başka ne tür aktiviteler gerçekleştirebilirsin?" "Yıllık komitesindeydim. Fotoğraf çekmeyi severim," dedim. Hâlâ dışarı çıktığımda nasıl bir muameleyle karşılaşacağımı düşünüyordum.

"Hmm." Doktor'un ses tonunda bir olumsuzluk vardı. "Gemideyken bilimsel amaçlar dışında fotoğraf çekilmesine izin vermiyoruz."

Her ne kadar doktora ilaç olmadan sakinleşebileceğimi göstermeye kararlı da olsam, kuşkumu göstermeden edemedim. "Ciddi misin? Fotoğraf çekmek yasak mı yani?"

Doktor sorumu tamamen görmezden gelerek, "Başka ne tür aktiviteler yapmaktan hoşlanıyorsun?" dedi.

Ellerimi yukarı kaldırarak, "Bilmiyorum," dedim. "Buralardaki gençlerin çoğu ne yapıyor? Kulüpler? Partiler?"

Doktor masasındaki iki kalemi kalemliğe yerleştirirken yavaşça, "Burada okul ya da parti ya da bu tarz herhangi bir şeyimiz yok," dedi, "çünkü gemide çocuk yok. Yani şu anda."

Sanki eğildiğimde ne söylediğini gerçekten anlayabilecekmişim gibi öne

eğilerek, "Ne?" diye

sordum. Arkamdaki kapı açıldı.

Doktor kapıdan giren adamı karşılamak için ayağa kalktı ama ben yerimde oturdum. Adam yaşlıydı

ama hafif topallasa da ofise sanki oranın sahibiymiş gibi girmişti.

"Bu Amy." Her ne kadar ismim sadece üç harften oluşsa da doktor onu nasıl telaffuz edeceğinden emin olmayan bir tavırla söylemişti.

Adam, "Elbette," diye cevap verdi. Orada öylece durup bana küçümseyici bir bakış attı. "Bana *Godspeed* hakkında neler bildiğini anlat."

"Bu geminin ismi mi?"

Sabırsızca başını salladı. Geminin içinde "Tanrı" sözcüğü geçen bir isminin olması bana çok garip gelmişti. Dezenfektan ve bir de ekşi bir madde kokan bu fazla temiz ofis bana hiç de Tanrı'yı anımsatmıyordu.

"Ben donmadan önce geminin adı Proje Nuh'un Gemisi'ydi. Gemiyle ilgili tek bildiğim şey içinde olduğum. NASA'nın ben doğmadan birkaç yıl önce keşfetmiş olduğu Centauri sistemindeki bir gezegene gidiyoruz. Bu bir jenerasyon gemisi—yani hepiniz gemide doğmuş olmalısınız, oraya varıp ta ailem ve diğerleri yeni gezegende yaşamak için gerekli koşulları sağlayana kadar onun ilerlemeye devam etmesini sağlamak için."

Adam kafasını salladı. *"Godspeed* ile ilgili bilmen gereken her şeyi söyledin," dedi. "Ama şunu da bilmelisin. Ben Bilge'yim."

Senin adına sevindim, diye düşündüm. Bilge biri olduğun için seni tebrik ederim.

Sessizliğimi devam etmek için bir ipucu olarak gördü. "Bu geminin bir kaptana ihtiyacı yok. Rotası uzun zaman önce belirlendi ve gemi de insan yardımı almadan çalışacak şekilde tasarlandı." Yaşlı adam iç geçirdi. "Yani geminin kılavuzluğa ihtiyacı yok ama insanların var. En yaşlı benim. Liderleri benim." Yaşlı adam doktorun masasının üzerinden yuvarlak bir kâğıt tutucu aldı. Sanki ellerinde dünyayı tutuyormuş gibi baktı ve o an anladım ki onun dünyası bu

gemiydi.

"Peki."

"Bu durumda herkes benim kurallarıma uyuyor." "İyi."

"Sen de dâhil." "Her neyse."

Bilge kızgın bir bakış attı. Kâğıt tutucuyu doktorun masasına geri koydu ama aldığı yere değil. Doktorun elleri onu eski yerine koymak için birden kıpırdadı ama kendini tutmayı başarabildi.

"Bu yüzden," diye devam etti, "İnsanların hayatına sekte vuracak herhangi bir karışıklığa izin veremem. *Sen* bir kargaşasın." "Ben mi?"

"Sen. Bize benzemiyorsun, sesin bizimkine benzemiyor. Sen bizden biri değilsin."

"Ben bir tür ucube filan değilim!"

"Bu gemide öylesin." Karşı çıkmama fırsat vermeden devam etti, "Öncelikle, fiziksel görünüşün." "Ha?"

Doktor eğilerek, "Biz tekbir ırka sahibiz," dedi. "Hepimizin fiziksel özellikleri aynı—ten, saç ve göz rengimiz. Bu gemide hiçbir yeni kan olmaması bekleniyordu; özelliklerimiz genetik olarak birleştirildi." Omuzlarımdan aşağı inen kızıl saçlarıma ve üzerinde çiller olan tenime baktım. Doktorun koyu renk teni ve hâlâ aralarında koyu kahve renkler olan gri saçlarıyla benim aramda

dağlar kadar fark vardı. Bilge'nin saçı çoğunlukla beyazdı ama göz rengi ve ten rengine bakarak onun da bir zamanlar koyu renkte olduğunu söyleyebilirim.

Bilge, "Garip saçın ve bembeyaz garip ten renginle bitmiyor iş, aynı zamanda da anormal bir gençliktesin," diye ekledi. "On yedi yaşındayım!"

Doktor yavaşça, "Evet," dedi. Sanki yaşım onu tiksindiriyordu. "Ama biz çiftleşmeyi düzenliyoruz." Sakin ve nazik bir şekilde konuşmaya çalışıyor ama Bilge'ye gergin bir şekilde bakıp duruyordu. Kuşkulu bir tavırla, "Çiftleşmeyi mi?" dedim. Seksle ilgili de mi kuralları vardı?

"Ensesti engellememiz gerekiyor."

"Ah, ıyy!"

Bilge beni görmezden geldi. "Ve belirli jenerasyonlarda kontrol çok daha kolay sağlanıyor. Genç jenerasyon ki bu Koğuş'taki çoğu kişi bu kategoriye giriyor, yirmilerinde ve onların Sezon'u çok yakın. Doktorun jenerasyonu, yani daha yaşlılar, kırklarının başında."

Beynim döndü. "Yani bana gemide iki jenerasyon olduğunu ve herkesin ya yirmi ya da kırk yaşında olduğunu mu söylüyorsun?"

Yaşlı adam kafasını salladı. "Biraz çeşitlilik var. Bazı çocuklar biraz erken ya da geç doğdu ve bazı ailelerin de birden çok çocuğu oldu. Birkaç nesil önce bir Salgın olduğunda kaybettiğimiz popülasyonu hâlâ telafi ediyoruz."

"Salgın mı?"

Doktor, "Ağır bir Salgın," diye atladı. "Gemi nüfusunun dörtte üçünden fazlasının ölmesine neden oldu ve hâlâ kayıplarımızı telafi edemedik." Dünyadaki son yılımı düşündüm. Babam, Proje Nuh'un Gemisi'nin tamamlanmasını kutlamak için beni Utah gözlemevine götürmüştü. Gemiyi doğrudan uzayda kurmuşlar ve Dünya'nın yörüngesinde geminin inşası için gerekli materyal ve insan gücünü sağlayabilmek için yüzlerce mekik kullanmışlardı. Bu herhangi bir ulus tarafından girişilen en büyük uzay projesiydi.

Ama teleskopta gözüme yalnızca parlak ve yuvarlak bir su kabarcığı gibi görünmüştü.

Babam gururla, "Yaklaşık yirmi beş yıl önce, Uluslararası Uzay İstasyonu'nun tamamlanması on yıl kadar sürmüştü ve büyüklüğü yaklaşık yüz metre uzunluğundaydı. Şimdi dört yıldan kısa bir sürede tamamlanan ve tüm Iwo Jima adasından daha büyük olan bir gemimiz var," dedi. Üç yüz yıl boyunca içinde olacağım bir geminin kanlı bir savaştaki kanlı bir mücadeleyle anılan bir adayla bağlantılandırılması hoşuma gitmemişti. Şimdi tüm yaşamlarını bu gemide geçirmiş ve geçmişlerinde neredeyse hepsini katleden bir Salgın yaşamış olan bu iki adama bakıyorum da, bu bağlantılandırma uygun görünüyor.

Doktor, "Ama dediğimiz gibi," diye devam etti, "gemideki çoğu kişi ya yirmilerinin ya da kırklarının başındadır."

Yaşlı adama baktım. "Siz kırklarınızın başında değilsiniz," dedim. Bu cümle istediğimden daha uygunsuz olmuştu. Yaşlı adamın gözleri bana ya bir spekülasyon ya da bir tiksinti havasıyla baktı— hangisi olduğundan emin değilim.

"Ben elli altı yaşındayım." Gülmemek için kendimi zor tuttum, zira yaşlı adam elli altıdan çok daha yaşlı görünüyordu. "Ben geminin Bilge'siyim—en yaşlı olan ve kural koyma yetisi olan kişi. Her jenerasyonun öncesinde o jenerasyona liderlik edecek bir Çırak doğar."

"Gemide elli altı yaşından fazla olan kimse yok mu?" diye sordum. "Hâlâ birkaç yaşlı var, hepsi altmışlarındalar ama çok yaşamazlar."

"Neden ki?"

"Yaşlı insanlar ölür. Bu onların yaptığı şeydir."

Bu bana mantıklı görünmedi. Yani evet, altmış yaş oldukça yaşlı... ama insanlar belli bir yaşa ulaşıp ölecekler diye bir kural yok ki. Çok sayıda insan altmış yaşın üstündedir. Benim büyük büyükannem öldüğünde doksan dört yaşındaydı. "Peki ya şu çocuk?" Bilge, "Hangi çocuk?" diye sordu. "Çırak'tan bahsediyor." Bilge homurdandı.

Doktor, "Amy," dedi. "Çırak jenerasyonlar arasında doğdu. Şimdi on altı yaşında. Sezon açılıp da genç jenerasyon çiftleşmeye başladığında, onlardan doğan çocukların oluşturduğu jenerasyonu, Bilge'nin ölümünün ardından Çırak yönetecek. Senin tanıştığın çocuk bir sonraki Bilge'dir." "Peki diğeri nerede?" diye sordum.

"Diğeri derken?" Doktor yuvarlak kâğıt tutucuyu alarak asıl yerine koydu. "Diğer Çırak-bilmem ne. Şimdi, bir yanda siz varsınız," dedim Bilge'ye. "Siz doktorun jenerasyonundan sorumlusunuz. Ve karşılaştığım çocuk da yeni jenerasyondan sorumlu olacak. Peki, tüm o yirmi yaşındakilere ne olacak? Onlardan kim sorumlu?" Doktor ve Bilge birbirlerine baktılar.

Bilge, "O Çırak öldü," dedi. Yüzü karanlıktı. Doktora baktım. Hüzünlüydü ve

göz kenarındaki kırışıklıklar sanki daha derinleşti. O Çırak'ın nasıl öldüğünü merak ettim.

Bilge sesinde bir sonlandırma ifadesiyle, "Açıkça söylemek gerekirse," dedi. "Sen farklısın. Garip bir görüntün var ve anormal bir şekilde gençsin."

"Ee?"

"Farklılıkları sevmem. Soruna yol açarlar."

Doktor gergin bir şekilde kıpırdandı. Gene masasını düzenlemeye başladı. "Tanrım, tüm bunlar için üzgünüm. Ama biliyorsunuz, burada olmayı isteyen ben değildim."

"Fark etmez. Yapılacak en kolay şey, seni yıldızlara atmak olacak."

"Bilge!" Doktor ileriye doğru bir adım attı. Yüzünde bir şok ve endişe ifadesi vardı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Boşaltım bölümlerimiz var." Bilge, sanki karşısında aptal biri varmış gibi yavaş yavaş konuşuyordu. "Dışarıya açılırlar."

Söylediklerini tüm varlığımla anlamlandırdığımda, sözcükler yavaşça tenime batmaya başladı.

"Beni öylece uzaya mı fırlatmak istiyorsunuz?" Sesim az çıkıyordu ama bu çok da sürmedi. "Ben yanlış bir şey yapmadım ki! Sizin de bildiğiniz gibi kendi kendimi uyandıramam!"

Bilge omuz silkti. "Bu en kolay çözüm olurdu. Her şeyden öte sen önemsizsin." Doktor, "Bunu yapamayız," dedi ve onu tüyler ürperticiliği ve ilaçla yaptığı tehditler için tamamen affettim. En azından beni uzaya fırlatmak istemiyordu.

Bilge, "Hayır Doktor," dedi. "Onu uzaya fırlatabileceğimizi anlamanız ve *onun* da bunu anlaması önemli. Bunu yapabilirdik," diye tekrarladı ve yüzüme baktı. Doktor kesin olarak, *"Ama yapmayacağız,"* dedi. "Burada, Koğuş'ta kalabilir. Bu onu genel popülasyondan uzakta tutacaktır. Burada kalırsa çok fazla kargaşaya

neden olmaz."

Bilge yumuşak ama kuşkulu bir tavırla, "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi. "Bundan eminim. Ayrıca, Sezon yakında başlayacak. Bu diğerlerinin dikkatini dağıtır."

Bilge gözlerini doktora dikti. Doktor'un söylediği bir şeyden rahatsız olduğu kesindi. Ağzını açtı, onu heyecanla izlediğimi fark etti ve bana baktı. "Benimle dışarı gelin Doktor," diye emretti. Doktor gergin görünüyordu. Suçlu gibiydi.

"Ah, beni önemsemeyin," dedim ve arkama yaslandım. "Devam edin ve ne söylemek istiyorsanız benim önümde söyleyin." Bilge kapıya döndü. "Doktor," diye emretti. Doktor hızla Bilge'nin peşinden dışarı çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz sandalyemden kalktım ve kulağımı metale dayadım. Hiçbir şey. Doktorun masasına geri döndüm, kalemlerini boşalttım ve kalemliği kapıya dayadım. Eski Disney filmlerinde de böyle yaparlardı. Gene bir şey yok.

"—en son!" Bilge o kadar yüksek bir sesle kükredi ki, neredeyse kabı düşürüyordum. Kulağımı metal duvara iyice dayadım ve bir ses duymaya çalıştım.

Doktor, "Son olanla bu aynı *değil,"* diye karşı çıktı. Kapıya daha yakın duruyor olmalı—sesi daha yumuşaktı ama onu daha iyi duyabiliyordum. Ben duyayım diye mi yaklaştığını merak ettim.

Bilge, bu arada sesini alçalttı ve söylediklerinden sadece bazılarını duyabildim.

"Gerçekten mi?—Sezon başlıyor... Biri gene çözüldü—ve sen... "

Doktor, "Bunu yapanın gene *o* olamayacağını biliyorsunuz," dedi. Bir mırıltı ve derin bir gürleme oldu ama tam olarak anlayamadım. Tek bir sözcük yakaladım: "İmkânsız."

"Peki ya *sen?* Garip aksanları da dinlememi iyice güçleştiriyordu. Doktor, "Ben mi?" dedi.

"Sen." Bilge'nin sesindeki küçümsemeyi metal kapının ardından bile hissedebilmiştim. "Geçen sefer ona karşı anlayışlı davrandın, bunu inkâr etme." Doktor, "—mantık dışı," diye homurdandı, "...bunun *siz* olduğunu kolayca

söyleyebilirim."

Bir tane düşük sesli homurtu daha. Bilge sanki tamamen gürlüyordu. Doktor, "Ee?" dedi. "Çırak ona fikir ayrımını öğrettiğinizi söyledi. Bunun çocuğu test etmek için planladığınız hastalıklı bir deney olmadığını nasıl bilebilirim?!" *Bir şeyler, bir şeyler—aptal* kapı konuşulanları tam olarak duymamı imkânsız bir hale getiriyor—"En son olduğu gibi." Bilge'nin sesi derinleşti ve azaldı. Bir itişip kakışma sesi duydum ve hareket etmeye vaktim olmadan kapı açıldı. Doktor doğrudan bana çarptı ve bu sefer kalemliği yere düşürdüm. Yerde biraz yuvarlandı. Üçümüz birbirimize bakarken çıkan tek ses kalemliğin yuvarlanma sesiydi.

Bilge'nin yüzünde sert ve katı bir ifade vardı. "Bu durumla...yakından ilgileneceğim," dedi ama bana değil Doktor'a bakıyordu. Tunik gibi bluzunu düzeltti ve gitmek için arkasını döndü. Sonra durup bana baktı. "Hastane bölümünden çıkma. Seninle ne yapacağıma daha karar vermedim." "Ben sizin esiriniz filan değilim!" diye bağırdım. "Bu gemide, hepimiz esiriz," dedi ve sonra gitti.

Doktor omzuma dokunmak için uzandı ve "Endişelenme," dedi. "Onu uzaklaştırdım. "Seni boşaltım kısmına koymayacak." "Saçmalık." Buna tam olarak inanamamıştım.

"Senin için gereken her şeyi içeren bir oda hazırladım. Orada yaşayacaksın, en azından şimdilik. Herhangi bir sorun var mı?"

Gerçekten hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı? Onların neyle ilgili tartıştığını duymamışım gibi mi konuşacaktık? Tamam, belki çoğunluğunu *duymamış* olabilirim ama yeterli miktarda konuşma duydum. "En son ne oldu?" diye sordum.

Doktor masasına oturarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Tam karşısındaki sandalyeyi işaret etti ve ben de oturdum. Ona bir bakış attım ama beni görmezden geldi. "Hadi ama. Gerçekten?" Doktor, masasına döktüğüm kalemleri düzeltmeye başladı. Gerçek bir Obsesif Kompulsif bozukluğu vardı. Ama... Bunların ne kadarının gerçek olduğunu merak ettim. Benimleyken aynı Bilge'yle olduğundaki gibi ifadesiz bir bakışı vardı. Benden hoşlandığından şüpheliydim —ama Bilge beni boşaltım kısmına koymakla tehdit ettiğinde yanımda olmuştu.

Doktor'un Bilge ile ilgili ne düşündüğüne gelince... Sanırım ona saygı duyuyor hatta ondan korkuyordu ama Bilge'yle olan konuşmalarını dinlemeye çalıştığım esnada kapıya yakın duruyor gibiydi. Bunu kasıtlı olarak mı yapmıştı? Şimdi— doğru sorulan sormamı sağlamaya mı çalışıyordu? Yoksa ben kendi çapımda zihin oyunları mı oynuyordum?

Doktor, "En son Sezonda," dedi, "bazı sorunlar yaşadık. Ama bu durumla alakalı bir şey değildi." "Ama olabilir de. Nasıl bileceksiniz ki?"

Doktor, "Çünkü en son Sezonda soruna yol açan kişi öldü," dedi. "Başka sorun var mı?"

Sinirlenmeye başlamıştı. Belki de beni gemiden atmamaya söz verdiğine pişmandı. Çevresindeki her şeyin düzenli olmasından hoşlanıyordu ve bu küçük ofiste kalemlerini düzenleyebildiği gibi beni de düzenleyemeyeceğini ona birden çok kez ispatlamıştım.

"Evet," dedim. Sesimdeki kızgınlığı saklayamıyordum. "Ben neden erken uyandırıldım? Ne oldu?" Doktor kaşlarını çattı. Sonunda Emin değilim," diyebildi. "Ama görünüşe göre biri ...bağlantını kesmiş."

"Bağlantımı mı kesmiş?" "Dondurma hazneleri oldukça basit yapıda bir elektrikli aygıta bağlıdır ve bu aygıt da sıcaklıkları ve yaşam destek sistemlerini görüntüler. Senin... Güç ünitesinden bağlantın kesilmiş. Kapatılmış. Fişin çekilmiş." Ayağa kalkarak, "Benim fişimi kim çekti?!" diye sordum. Doktor'un eli birden kıpırdadı ve masasındaki ilaç kutusuna yöneldi. Geri oturdum ama kalp atışlarım ve soluk alıp verişim hızlanmıştı. Koridordaki konuşmayla bu açıklama arasında bir şeyler olup bittiği açıktı. Ve bunların tam ortasında kalakalmıştım.

"Emin değiliz. Ama bulacağız." Sonra zar zor duyabildiğim bir sesle, "Ama erişimi olan birisi olması gerekiyor," diye ekledi. Gözleri arkamdaki kapıya yöneldi ve Bilge'yi düşündüğünü anladım. Ki bu aptalcaydı: Bilge ben donmadan önce ölmemi istemiyordu ki. Ama... *biri* beni neden çözmüştü ki? Öldürmek için mi? Ama neden ben? Ben, doktorun da nazikçe belirttiği üzere önemsizim Ve bir başka soru daha vardı ki bu her şeyden önemliydi. "Peki ya ailem? Benim fişimi çeken kişi aileminkini de çekecek mi?" O donmuş sıvının içinde tıkandığımı ve o kutuda boğulacağıma inandığımı hatırlıyorum. Ailemin

de aynı şeyleri hissetmesini istemiyorum. Buz eridikten çok sonra kutuları açıldı diye ailemi kaybetmek gibi bir riske girmek istemiyordum.

"Dinlenmek için odana git. Bu rahatsız edici şeyleri düşünmemeye çalış. Rahat uyu çünkü ailen—ve donmuş diğer herkes—güvende. Bilge bununla ilgilenecek."

Gözlerimi kıstım. O yaşlı adamın herhangi birine yardım etmek için herhangi bir şey yapacağından kuşkuluyum. Muhtemelen dondurma haznelerinin etrafına korumalar koymayı fazla "karışık" bir durum olarak görecektir. Ve o umursamaz doğasıyla beni sadece acaba ölür müyüm diye bakmak için çözmüş olduğu ortaya çıkarsa da hiç şaşırmam.

Ama orada düşünemiyordum. Ne yapacağıma karar veremiyordum. Dinlenmek istemesem de, düşüncelerimle yalnız kalabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Bu yüzden oradan ayrıldım.

Kapımın yanında ezilmiş bir çiçek yığını vardı. Eğilip onları aldım. Bana Dünya'daki pars zambaklarını anımsattılar. Mahvolmuş olsalar da, bir parçam onları suya koymak istedi—çok güzellerdi ve tatlı bir kokuları vardı. Ama sonunda ayağa kalktım ve ezilmiş çiçekleri koridorda bıraktım. Bana çok fazla kendimi anımsatıyorlardı.

18: Çırak

Bilge, Bekçi Katı'nı Gemici Katı'na bağlayan bölmeye tırmanırken, "Oh, buradasın demek," dedi.

Sahte yıldızları gizleyen ekranın altındaki soğuk metale uzandım. Başım, Bilge'nin ufak ve gürültülü numarası yüzünden zonkluyordu. Daha önce hayatım boyunca hiç bu kadar başım ağrımamıştı. Kafamı ne zaman bir yere koysam, sanki çevrede tonlarca ağırlık kafatasıma çarpıyor gibi hissediyordum. Beynimi işe yaramaz bir pelteye çeviriyordu. Kıpırdamamaya çalıştım.

Avuç içlerimi alnıma koyarak, "Bu yaptığın lanet kötü bir şeydi," diye mırıldandım.

"Ne? Oh, ses olayı... O zaman bir dahaki sefere komut verdiğimde, hiçe saymazsın." "Eğer istersem, yapabilirim!" Kulağa çocukça geldiğini biliyorum ama bu baş ağrısıyla zaten zar zor *görebiliyordum.* Kafamı yukarıya, metal tavana doğru çevirdim. Neyse ki yıldız ekranı görünürde değildi. Ampullerin ufak ışıklarını düşünmek bile başımın daha fazla ağrımasına neden oluyordu. Bilge, Büyük Oda'dan geçerek, odasına gitti ve içeriye girdi. Birkaç dakika sonra elinde bir şeyle döndü. Bana doğru fırlattı. Lavanta renkli bir ilaç bandı. Anında açtım ve bandı doğrudan alnıma koydum. Ufak iğneler anında cildime yapıştılar. Derin derin nefes aldım, ilacın etkisini göstermesini umuyordum. Böylece zonklayan ve ağrıyan başım iyileşecekti. Bilge, "Bu sana ders olsun," dedi. Sesi, Büyük Oda'da yankılanmıştı. Bağırmasına gerek yoktu — burada yalnızca ikimiz vardık. Baş ağrımı daha da kötüleştirmek için bağırıp bağırmadığını merak ettim. "Bilge'nin görevi, çatışmayı engellemektir. Yüzyıllar içerisinde çatışmayı, ana sebebini yani farklılıkları yok ederek, mükemmel bir biçimde engelledik." İlaç bandını alnıma daha da fazla nüfuz etmesi için ovalayarak, "Biliyorum," diye inledim. *Şu an* gerçekten bir derse ihtiyacım var mıydı? Bilge, bağdaş kurarak yanıma oturmaya kalkıştı ama dizleri çatırdadı. Bu yüzden tekrar ayağa kalktı ve etrafta dolanmaya başladı. Sonunda hiddetle, "Anlamıyor musun?" dedi. "O kız bizden daha farklı *olamazdı!"*

"Ne olmuş?"

Bilge ellerini havaya kaldırdı. "Kaos! Çatışma! Savaş! O kız beladan başka bir

şey değil!"

Kaşlarımı kaldırdım, ilaç plasteri tekrar kendimi iyi hissetmeme neden olduğu için minnettardım. "Biraz dramatik davranmıyor musun?" Bilge, ellerini indirdi ve gözlerini bana dikti. "O kız bu gemiyi mahvedebilir." "O yalnızca bir kız."

Bilge, kaşlarını çattı.

Ayağa kalkıp, gözlerimi ona dikerek, "Bekle..." dedim. "Sebep bu öyle değil mi? O bir kız ve benimle aynı yaşta. Korkuyorsun, onunla benim... " Bu düşünce yüzünden yüzüm kızardı. Eğer Bilge, Amy ile benim birlikte yapabileceklerimizden korkuyorsa, tamam, dürüst olmam gerekirse, bu benim umut ettiğim bir olasılıktı zaten.

"Saçmalama." Bilge güldü ve benim yüzüm daha da kızardı. "O konuda zerre kadar endişem yok." Zıplarken aceleyle konuştum. Bunu yapamayacağımı mı sanıyordu? Kendi Sezonum için yeterince büyük olmadığımı biliyordum ama yapabileceğimden de emindim. Amy'ye baktığımda... Onunla ne yapmak istediğimi biliyordum ve yapabileceğimi de biliyordum. Nasıl yapamayacağımı düşünmeye cüret edebilir! Ben onun sandığı gibi çocuk değilim!

Bilge, parmağını yüzüme doğru sallayarak, "Dikkatini veremiyorsun," dedi. "Ana konudan uzaklaşıyorsun. Mesele şu ki, o kız sorun yaratacak." Tekrar yere çökerek, "Pekâlâ, sen bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun? "diye sordum.

Bilge beni şöyle bir gözden geçirdi. "Sen bir sonraki Bilge olacaksın. *Sen* bu konuda ne yapmayı düşünürdün?"

"Hiçbir şey." Ona doğru bakarken, çenemi kaldırdım. "O kız kimseye zarar vermiyor. İyi olacak."

"Bir Bilge asla 'hiçbir şey,' demez." Bilge'nin yüzündeki o ukala gülümseme, ona yumruk atmak istememe neden oluyordu. Ona hızlıca bir cevap veremeden önce, Bilge bir parmağını bana doğru kaldırdı ve arkasını döndü. Wi-com tuşuna bastı.

Her kimle bağlantı kurduysa, "Hmm," dedi. "Anlıyorum. Evet, elbette." Bana doğru döndü. "Ben Gemici Katı'na gidiyorum. Burada kal ve Güneş-Dünya liderleri hakkında daha fazla yazı oku. Senin için Eğitim Merkezi'ne bir flopi bıraktım."

"Ama —" Bilge bu aralar normalden daha fazla Gemici Katı'na gidiyordu. "Her şey yolunda mı?"

Bilge yine beni gözden geçirdi. Onun düşüncelerini duymaya ve problemlerini paylaşmaya değip değmediğimi ölçüyordu. Omuzlarının duruşundan, topallayan bacağını rahatsız bir biçimde tutuşundan anlayabiliyordum. Geminin ağırlığını omuzlarında hissediyordu, tıpkı benim gibi... Hayır—benden daha fazla hissediyordu. O ağırlığı benden uzun süre üzerinde taşımıştı ve sırf kendisi için taşımamıştı, benden önce ölen ve ondan devralamayan Çırak'ınkini de taşımıştı. Bir anlığına, onun gözlerinden Amy'i gördüm: bir problem.

"Döndüğümüzde konuşmamız gerekiyor." Bilge'nin ses tonu şimdi ciddileşmişti ve rahatsızdı. Ayakta duruyordu ama bölmeye doğru gitmiyordu.

"Ne hakkında?"

"Sezon yakında geliyor... "

"Oh." Sezon'u zaten biliyordum. Ben Besleme Katı'nda yaşarken, bir erkekle bir kadın arasında neler olduğunu öğrenmek kolaydı. Hayvan çiftliğindeyken inekler arasında; çiftlikte keçiler arasında ve tarlaların yakınında da koyunlar arasında görmüştüm. Hayvanların yaptıklarına dikkat etmemek aptallık olurdu. Besleme Katı'ndaki zamanım esnasında bana bakan birkaç kadın üremeyi açıklamışlardı. O zamanlar biraz rahatsız edici ve iğrenç gibi gelmişti ama hepsi de Sezon geldiğinde, hazır olacağımı söylemişler ve Harley'in jenerasyonundan bir kadınla ikinci Sezon'u gerçekleştireceğimi garanti etmişlerdi. Amy'le karşılaştığımdan beri hazır olmakla neyi kastettiklerini anlıyorum sanırım.

"Sezon zamanında, sen, emmm..." Bilge'nin sesi azaldı. "Sezon'un ne olduğunu biliyorum," dedim. Ben de en az onun kadar rahatsız olmuştum. Zaten çiftleşmeyi anaç bir çiftçi kadından öğrenmek yeterince kötüydü, onu bir Bilge'den duymak daha da kötü olacaktı. "Yine de, bu konuda konuşmalıyız—" Bu kez, Bilge'nin sözü wicom tarafından kesildi. Tuşa bastı ve yavaş sesle bir şeyler söyledi. Ben de ne dediğini duyamadım, dediğini duyamadım. "Hey," dedim. "HEY."

Bir parmağını kaldırdı, ona bir saniye vermemi istiyordu ve wicom'uyla fısıltı

içinde konuşuyordu. Yüksek sesle, "Beni görmezden gelmekten vazgeç," dedim.

Bilge içini çekti ve wi-com'unu kapattı. "Gitmeliyim."

"Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söylemeyecek misin?"

Bilge yine içini çekti, onu rahatsız eden bir çocukmuşum gibi davranıyordu.

"Bak," dedim. "Gizli kapaklı şeylerden sıkılmaya başladım."

Bilge, "İyi," dedi. Orantısız yürüyüşüyle çoktan bölmeye doğru ilerlemeye başlamıştı. "Sen çalış; ben döndüğümde konuşacağız." Ben daha karşı çıkamadan, gitmişti bile.

İlaç plasteri, mucizesini gerçekleştirmişti: baş ağrım neredeyse tamamen geçmişti. Yine de Bilge'nin bunu ne kadar kolaylıkla tekrar yapabileceği fikrinden hoşlanmamıştım. Belki de yanımda biraz ilaç plasteri taşımalıydım. Önce Hastane'ye gitmeyi düşündüm, geminin tüm ilaçları orada depolanmıştı. Doktor onları kilit altında tutuyordu ama eğer Orion fazladan sinir hapları alabiliyorsa, benim de ilaç plasterleri almam o kadar zor olmamalıydı. Ama yine de bunlar benim başımı daha fazla belaya sokabilirdi. Sonra Bilge'nin odasını döndüm. Orada fazladan ilaç tuttuğunu biliyordum. Ama bunun için de Bilge'nin odasına gizlice girmem ve söze dökülmeyen mahremiyet kuralını yıkmam gerekirdi. Hastane'nin dördüncü katındaki kapıları test etmiş olabilirim (pekâlâ, tamam, gizlice girdim) ama birinin özel odasına izin almadan asla giremezdim. Ama sonra Orion'un nasihati aklıma geldi. Bilge'yle birlikteyken, istediğimi alabilmek için gizli hareket etmek *zorundaydım.*

Ayağa kalkıp, Bilge'nin odasına doğru ilerlerken kendi kendime, yalnızca kulpu çevireceğimi, kapıyı açmayacağımı söylüyordum. Ama bunları kendi kendime tekrar ederken bile, aslında kendime yalan söylediğimi fark ettim. Cesaretimi kaybetmemeye çalışıyordum. [A] Kulpa uzanırken, elim titredi. Wi-com'undaki sevecen kadın sesi, "Com bağlantısı: Harley," dedi.

"Selam Harley," dedim. Sesimdeki titremenin wi-com'dan anlaşılmayacağını umdum.

"Bugün derdin neydi senin?" "Sana daha sonra anlatırım."

"Yeni kız kim? Nereden geliyor? Doktor'un bütün delileri çoktan tanımladığını sanıyordum." "Meşgulüm Harley."

Harley deli gibi güldü. "Meşgul! Ha! Sadece kızı kendine saklamak istiyorsun!"

Öylesine gerçekçi bir laf etmişti ki, bağlantıyı kapattım. Bilge'nin kapısının önündeydim, kapı benimle dalga geçiyor gibiydi. Bu defa elim titremedi. Kapıyı açtım. Her ne kadar kapıda eski moda Güneş-Dünya kilitlerinden olsa da, Bilge —şansıma—kilitlemeyi unutmuştu. Çevreye bakındım. Böyle bir şey beklemiyordum. Bilge biraz pasaklıydı. Benim gibi. Gülümsedim. Bir yığın kirli çamaşırın üzerinden geçtikten sonra, odanın en temiz yerine doğru ilerledim—çalışma masası. Üzerinde yalnızca üç şey vardı: Doktor'un ilaçlar için kullandığına benzer ufak, koyu renkli plastik bir şişe, açık renkli bir sıvıyla doldurulmuş büyük bir cam şişe ve bir kutu. Kutuyu anımsamıştım: geçen gün Bilge'nin almaya geldiği kutuydu bu. Ben tavanı açıp, sahte yıldızları açığa çıkarmadan hemen önce kutuyu almıştı. Bakmaya çalıştığım kutu buydu—liderliğimle ilgili tüm cevapları taşıdığına inandığım kutu buydu.

Kutunun üst kısmını yırttım... Sonunda işe yarar bir şeyler görmeyi umuyordum. Ama içinde gördüğüm tek şey, bir motorun reçineden yapılmış ölçekli bir modeliydi. Besleme Katı'nda kullanılan traktördekilerden daha silindirikti. Bu kopyanın detayları göz alıcıydı. Yan tarafında bir tuşa bastığımda, motor ikiye ayrılıyor ve iç parçalarını gösteriyordu. Parçalara göz attım. Daha önceki çalışmalarım sayesinde bunun kurşun soğutmalı hızlı bir reaktör olduğunu anlamıştım, *Godspeed'in* motoruna benziyordu. Bir gün yöneteceğim geminin kalbine hiç bu kadar yakın olmamıştım. Motoru hızla kapattım, sanırım yapmam gerekenden daha hızlı bir biçimde... Bu da Bilge'nin benden sakladığı sırlardan başka biriydi. Çalışma masasındaki şişeleri inceledim. Büyük olan, kötü kokulu bir sıvıyla doluydu—bazı Gemicilerin yaptığı bir içecek. Bilge, hiç tatmama izin vermemişti. Bir yudum aldığımda, neredeyse hepsini Bilge'nin dağınık yatağına tükürüyordum. Genzim yandı ve burnum kaşındı. Mideme ulaştığındaysa, öğürdüm. Küçük şişede yirmi veya daha fazla sinir ilacı vardı.

Şimdi neden Doktor'un ve Bilge'nin ben Engelleyici haplar almaya başladıktan sonra, Çırak olmamı engellemediklerini anlıyorum. Bilge de en az benim kadar deliydi! Şişeyi elimde sıktım. Doktor, benim bir yıl boyunca Koğuş'ta kalmamı istediğinde, ne kadar üzüldüğümü Bilge biliyordu. Hapları almaya karşı çok direnmiştim.

Neden kendisinin de sinir ilacı kullandığını bana söylememişti? Onun sırlarından ve yalanlarından nefret ediyorum.

Kapıyı ardımdan kapattım ve bir bardak su almak için odama yöneldim—eski bir Besleyicinin eşi, bir zamanlar suyun sinirler için en iyi ilaç olduğunu söylemişti.

Neyse ki—birkaç dakika sonra, Bilge bölmeden çıkarak, beni çağırdı. "Benimle gel," dedi. "Bir durum var."

19: Amy

Doktor'un bana verdiği odadaki eşyalar, kişisel ve endüstriyel tuhaf bir karışımdan ibaretti. Renkler tatsızdı—gri ve beyaz— ama biri kapı çevresine yeşil bir sarmaşık ve süpürgelik boyunca da çiçekler çizmişti. Yandaki banyo beyaz ve krom fayans ile dekore edilmişti ama havlular limon ve lavanta kokuyordu.

Kafamı bu rahatsız edici düşüncelerden uzaklaştırmamın en iyi yolu, dayanabileceğim en sıcak duşu almak olacaktı. Doktor'un bana önceden verdiği giysileri çıkarttım. Kahverengi tonlarda, soluk, boz kahverengi bir tunik ve çikolata rengi pantolon. Sanırım el yapımı. Her ne kadar dikişler aynı sırada ve

düzgün de olsa, bunlar makine yapımı değiller. Giysi yumuşak ve kaşındırmıyor ama kumaşta imalatı değil de el işçiliğini belli eden ufak parçalar ve defolar var. Bu çok tuhaf. Ben, uzay giysileri ve parlak malzemeler bekliyordum. Biz dondurulmadan önceki hafta, annem ve baba tüm gece boyunca eski bilim kurgu filmlerini izlemişlerdi—*Uzay Yolu* ve *Yıldız Savaşları* ve Yıldız—başka bir şey. Herkesin üniforma giyeceğini veya tuhaf saçları olacağını öngörmüştüm ama şimdi Rönesans zamanında yapılmış olabilecek kıyafetler giyiyorum.

Duşu anlamam biraz zaman aldı. Kulplar değil, tuşlar vardı ve duş haznesinin duvarlarındaki küçük elek şeklindeki karelerden sudan çok buhar çıkıyordu. Duşun üst kısmındaki ufak rafta iki tane sabun vardı. Şampuan veya saç şekillendirici şişeleri yoktu. Test ettiğimde, sabunun saçımda köpürdüğünü gördüm.

Tuşlara bastım, nasıl gerçek su akıtıldığını anlamaya çalışıyordum— buhar,

saçımdaki sabun köpüklerini götürmüyordu. Sonunda doğru tuşa bastım ve yüzümün yanındaki bir başlıktan buz gibi soğuk su akmaya başladı. Öksürmeye başladım ve suyun ani akışı korkunç bir an için bana Ed ve Hassan'ın ben dondurulmadan önce cam kutumu donma sıvısıyla dolduruşlarını anımsattı. Kendime boğulmadığımı hatırlatmak zorunda kaldım, sıvının içinde nefes almam gerekmiyor, tekrar dondurulmayacağım. Bu olay yüzyıllar önce gerçekleşmişti ama hatırası benim için hâlâ tazeydi. Dizlerim titredi. Birkaç dakika boyunca duvara yaslanmak zorunda kaldım. Tekrar doğrulmadan önce, derin derin nefes almam gerekti.

Duştan çıktığımda, odada dikildim ve vücuduma bir havlu sardım. Saçımdan sular damlıyordu. Oda çok sessizdi ve çok yalnız hissediyordum. Uyandığımda burada olan oğlanı, Çırak'ı düşündüm ve şaşırdım çünkü onu özlemiştim. Şimdi o gittiğine göre, bu odayı başkasının odası gibi hissediyordum ve ben de izinsiz olarak buraya girmiştim.

Havluyu vücuduma daha da sıkıca sardım. Burada kişisel hiçbir şey yoktu, şu yeşil sarmaşık resmi dışında. Kitap yoktu, televizyon yoktu. Bir çalışma masası vardı ve onun üzerinde de kâğıt inceliğinde plastikten yapılmış bir flopi vardı. Lisede yıllık komitesindeyken, tiyatro kulübünün fotoğraflarını çekmiştim. Hepsi de renk jelleri denen şeylerle poz vermişlerdi—sahne ışıklarına renk değiştirmek için eklenebilen çok çok ince plastik parçalan. Bu çalışma masasındaki plastik parçası da tıpkı renk jellerine benziyordu ama saydamdı ve ona dokunduğumda, bir ekran açılıyordu ve kimliğimi soruyordu. Bu bir bilgisayar mıydı?

Karşıki duvarda bir raf vardı ve onun sağ tarafında da bir kapı. Kapının yanında, elektrik düğmesinin olması gereken yerde, bir çubukla birlikte küçük metal bir kare vardı. Ona bastım. Hiçbir şey olmadı ama çubuk yerinde döndü. "Kimlik bilinmiyor." Tiz ve çirkin bir kadın sesi odada yankılandı. "Ses komutu." "Emmm," dedim.

Bilgisayardaki ses, "Komut bilinmiyor," dedi. "Yönlendirici komut: ışıklar, kapı."

"Işıkları kapat?" diye denedim. Odadaki ışıklar kapandı.

Parmağımı tekrar çubuğa koydum. "Kimlik bilinmiyor. Ses komutu."

"Işıkları aç," dedim ve ışıklar tekrar açıldı.

Işıkları kontrol eden çubukların yanı sıra duvara yerleşik iki tane dikdörtgen şeklinde metal vardı. Bir tanesi yapıştırma notları büyüklüğündeydi. Diğeri ise daha büyüktü, hem büyüklüğü hem de şekli zarf gibiydi. Daha da yaklaştığımda, her dikdörtgenin altında ufak bir tuş olduğunu fark ettim. Küçük dikdörtgenin altındaki tuşa bastım ve metal kayboldu. Bir kapak açıldı ve içeriye doğru bir boşluk meydana geldi, iki parmağımın girebileceği bir boşluktu. Boşlukta bir şey yoktu. Büyük dikdörtgenin altındaki tuşa bastığımda ise kapak açılmadı. Bir kez daha, sertçe bastım. Hafif bir *bip* sesi, sessiz odamda yankılandı. Kapak açılana dek—aptalca bir şey mi yapmıştım? Bir alarmı mı çalıştırmıştım?—çoktan paniklemiştim.

Kapağın ardında yine bir boşluk vardı, tıpkı küçükteki gibi. Ama bu boş değildi. İçinde olan şişkin ve bir yanından sıcak sıcak dumanı tüten bir ekmek vardı. Bana Hot Pocket'ı *(Mikrodalga fırında ısıtılabilen, genellikle peynir, et ve sebze karışımı içeren hamur işi hazır gıda)* hatırlattı ama Hot Pocket asla bu kadar güzel kokmazdı.

Elimi içeriye uzattım, çoktan ağzım sulanmaya başlamıştı. Boşluğun tabanı benim dokunuşumla soyuldu—bir peçete. Ekmek sıcaktı ve karşı koyulacak gibi değildi—gerçekten tadını alana dek üç dört kez ısırdım. Ama gerçekten tadını alabildiğimde, yutmak zorlaştı. Bu etli bir poğaçaydı ve etli sos ve tanıdığım bazı sebzelerle donatılmıştı. Ama bezelyelere benzeyen yuvarlak ve yeşil şeyler daha büyüktü ve yediğim tüm bezelyelerden daha fazla çiğneniyordu. Ve başlangıçta patates sandığım iri parçalar da patates falan değildi. Tofu gibi bir şeydi ama daha kalındı ve iri parçadan etli sosu emdiğimde, dilimde lastik var gibi hissettim ve tadı da lastikten farklı değildi. Bu etli poğaçada çok az baharat var—kesinlikle tuz ve bir çeşit tatlı baharat, tarçın gibi ama biber yok, zevk alınacak hiçbir şey yok.

Ve et... Bildiğim hiçbir ete benzemiyordu. Kırmızı et ama içinde hiç yağ yok. Her parça mükemmel bir küp ve merak ediyordum da—çok yetenekli bir aşçı böyle kestiği için mi yoksa aslında et olmadığı için mi? Gözümün önüne suyla değil de kırmızı vıcık vıcık et-benzeri maddelerle dolu buz tepsileri geldi. Öğürdüm ve kalan parçalan kapının yanında çöp kutusuna benzeyen küçük teneke kutuya tükürdüm. Çöp kutusuna düşer düşmez, kutunun tabanı açıldı ve etli poğaça ve mendil, uzun ve karanlık bir geçidin içine doğru çekildi. Geride

hiçbir şey kalmadı. Yalnızca kapağın olduğu yerden çıkmaya devam eden buhar ve havadaki baharatsız et kokusu kalmıştı. Bunlar da tuhaf bir biçimde tanıdık ve aynı zamanda inanılmaz derecede yabancıydı. Kafamı salladım. Bu teknoloji, Dünya'daki tüm teknolojilerden daha iyiydi. Buraya ait olmadığıma dair bir işaret daha...

Keşke bu buluşlarımı paylaşabileceğim biri olsaydı. Gözlerim sandalyeye kaydı. Çırak'ın orada olduğunu düşledim. Çırak, nazik gözleriyle... Bu gemiden gitmemi istemeyen tek kişi.

Anne ve babamı düşündüm. Onlar da bu gemideydiler ama hâlâ elli yıl uzaklıktaydılar. Gözlerimi kıstım, bundan böyle düşünmemeye karar verdim. Sonra fişimin nasıl çekildiğini düşündüm. Onlarınki de çekilebilirdi. Titredim. Muhtemelen burası soğuk olduğu için titriyordum. Karşıdaki duvarın önünde bir gardırop duruyordu. Onun yanında duvardan sarkan büyük metal bir parça vardı. Sanırım bir pencereyi kapatmak için konulmuştu—çevresinden ışık sızıyordu. İçindeki kıyafetler küf kokuyordu ama bazılarını salladığımda, temiz ve iyi durumda olduklarını gördüm. Hiçbir çekmecede sütyen bulamamıştım ama bir çekmece pamuklu külotlarla doluydu. Nereden geldiğini veya kime ait olduğunu bilmediğim külotları giymek beni biraz iğrendirmişti ama esk i veya kullanılmış görünmüyorlardı. Havluyu yere düşmesi için bıraktım ve ten rengi bir tunik ve koyu kahverengi bir pantolon giydim. Her ikisinin de kenarlarında san ufak çiçek desenleri vardı. Havluyu gardırobun yanındaki kapaklı sepete koydum, kapağı anında kapandı. Kapağın altından buhar çıkmaya başladı ve ardından sepetin kapağı açıldı. İçindeki havlu kuru ve temizdi.

Bu gemi hakkında bilmediğim çok şey vardı. Yapacağım ilk şey bu olacaktı: diğerlerini bul, gemi hakkında bilgi edin ve anne ve babamı benim fişimi çeken kimseden koru. Çünkü her ne kadar şu an onlara her şeyden fazla ihtiyacım olsa da, onların donmuş halde ve yalnız başlarına, o camın altında boğularak uyanmalarını istemem.

Gardırobun yanında, duvardaki kare şeklinde metal parçasından sızan ışık halıya vuruyordu. İnce metale dokunduğum anda, vızıldayarak yukarıya doğru çıktı ve parlak yeşil tarlalara bakan lekeli ve kirli bir pencere açığa çıktı. Yani 49 yılımı ve 266 günümü burada geçirecektim.

Çirkin değildi. Beklediğim gibi değildi. Burada daha fazla yeşil vardı.

Hastane'nin çimenlerinden toprak yola doğru tepecikler vardı. Otlaklar ve tarlalar koyu yeşil çitlerle veya kahverengi çit direkleriyle ayrılmışlardı. En yakında inekler vardı ve sanırım ilerideki beyaz tüylü şeyler de kuzular veya keçilerdi. Canlı yemyeşil bitkiler bir örtü gibi her yana dağılmışlardı. Ve orada, tam köşede büyük boy LEGO'lara benzeyen bir şeyler vardı—birbiri ardına sıralar halinde büyük büyük kargo arabaları veya karavanlar vardı. Her biri farklı bir parlak renge boyanmışlardı. Karmaşık renk cümbüşü bana hayal meyal Walt Disney Dünyası'nı hatırlatmıştı. Küçükken ve Florida'da yaşarken, ailem her yaz beni oraya götürürdü. Büyük değil de devasa görünürdü, sanki tüm ülke bir eğlence parkının içindeydi. Sindirella'nın şatosunun rahatlıkla bu metal balona sığabileceğini fark ederek dehşete düştüm. Ve bu kat da tüm Magic Kingdom'dan3 rahatlıkla elli kat daha büyüktü.

Karavanları saymaya çalıştım ama beceremedim. Bu gemide kaç kişi yaşıyordu böyle? Birkaç bin kişilik daha yer var gibiydi.

Çırak'ın bu renkli kutuların birinde yaşayıp yaşamadığını merak ettim. Gözlerimi ufka çevirdim.

Bir ufuk çizgisi yoktu. Çünkü gökyüzü yoktu. Soğuk gri metal, parlak kutuların ardında yükseliyordu. Şehrin üzerindeki metal her şeyi örtüyordu. Tepeye yakın yerlerde grinin yerini çirkin bir mavi alıyordu. Sanırım gökyüzüne benzetmeye çalışmışlardı ama pek beceremişlerdi. Tam ortada ise parlak sarı-turuncu yuvarlak bir ışık vardı. Ona baktığınızda güneşe baktığınızdaki kadar gözleriniz acımıyor ama yine de acıtıyordu. Eğer güneşi görmemiş olsaydım, parlak olan bu insan *Dünyası'ndaki eğlence parklarından biri. Sindirella'nın şatosu* yapımı ışık ve ısı kaynağı beni kendine hayran bırakabilirdi. Ama ben güneşi görmüştüm ve o da bu minik ve ufak şey değildi. Bundan çok çok daha büyüktü. Gözlerim sulanana dek ışığa baktım, sonra da gözlerimi kırpmaya başladım. Normalden daha uzun süre gözlerimi kapalı tuttum.

Göz kapaklarımın ardında kırık ışık parçaları görüyordum. Bu devasa lamba, nasıl güneşle kıyaslanabilirdi? Burada her şey yanlış. Bozuk. Kırık. Tıpkı ışık gibi. Tıpkı benim gibi.

Gökyüzünün ne kadar önemli olduğunu onu kaybedene dek hiç düşünmemiştim. Duvarlarla çevriliydim. Bir kutudan çıkıp, bir başkasına girmiştim.

20: Çırak

Bilge ile birlikte asansörle donma katına doğru inerken pek konuşmuyorduk. Dördüncü kattaki masada bulunan alarmın nasıl açılıp, kırıldığı hakkında ise özellikle hiç konuşmuyorduk. İçindekiler dışarı fırlamış ve yere dökülmüşlerdi. Kırık. Kullanılamaz.

Kapılar açıldığında, ışıklar hâlâ yanıyordu. Doktor, "Bu tarafa!" diye seslendi.

Bilge, bacağına rağmen uzun adımlarla yürüyordu ve koridorda numaralandırılmış kapıların önünden geçerken ona yetişmek için acele etmem gerekiyordu. 42 Numara'ya bakmıyordum ama o kadar hızlı gidiyorduk ki, durmadan görmem imkânsızdı.

Köşeyi döndük ve 75-100 numaralı koridorda yürümeye başladık. Küçük kapılardan biri açıktı. Tepsi çoktan dışarıya çıkartılmıştı ve üzerinde de bir donma kutusu duruyordu. Doktor, onun önünde ayakta duruyordu, sırtı bize dönüktü. Kutuya doğru eğilmişti. Her ne kadar önümüzde duruyor ve görüntümüzü kapatıyor olsa da, bir şeylerin ters olduğu belliydi. Biz yaklaşırken, Bilge tereddüt etmemişti.

Ben ettim.

Kutunun içindeki adam ölüydü, mavi pırıltılar içinde suda yatıyordu. Kolları bükülmüştü, parmaklarını yumruk haline getirmişti ve onun donma sıvısı erirken kutudan çıkmaya çalıştığı esnada öldüğünü biliyordum. Bunu biliyordum çünkü gözleri açıktı ve ağzını kocaman açmıştı. Yüzü ise kızgınlık ve hayal kırıklığından dolayı şaşkındı. Altındaki zeminde mavi donma sıvısından ufak bir birikinti oluşmuştu. Son derece solgun boynunda ise kırmızı lekeler vardı.

Bilge ve Doktor birlikte kapağı kaldırdılar. Ölü adamın parmaklan, burnu ve dizleri, suyun ağır katmanında yüzüyordu. "O kimdi?" diye sordum.

"100 Numara." Dizideki son kutu, dondurulan son kişi.

Bunun benim için hiçbir anlamı yoktu ama Bilge nefesini tuttu. Doktor, biliyormuş gibi ona kafa salladı.

Ölü adamın kafası aniden hareket etti ve ben de irkilerek, geriye sıçradım. Ama

yalnızca Doktor, adamın ağzındaki tüpleri çıkartıyordu. Her çekişte, adamın bedeni şiddetli bir biçimde sarsılıyordu. Kutudan sular sıçrıyordu. Geriye doğru çekildim ama sular hâlâ botlarıma sıçrıyordu. Koridorun sonundaki masaya gittim ve Doktor'un flopisini elime aldım, parmağımla köşesine dokunarak açtım. Ekran parladı. Başparmağımı tarayıcı kareye götürdüm ve bir mesaj yandı: "Bilge/Çırak geçersiz: tam erişim verildi." Ekranda görüntüler belirdi—simgeler, dosyalar, notlar. 100 Numara'yı aradım ve birkaç tıklama sonrasında, buldum: ölü adamın dosyası. İSİM: WILLIAM ROBERTSON NUMARA: 100 MESLEK: LİDERLİK UZMANI

DURUM: SALDIRGAN ORGANİZASYONLAR İÇİN ÖNEMLİ

ÖNCEKİ DENEYİM: BİRLEŞİK DEVLETLER DENİZ SUBAYI, SAVAŞTA AKTİF GÖREV—

Bilge, flopiyi elimden aldı. Parmağının bir hareketiyle, ekranı kapattı.

"Dikkatini ver," diye gürledi. Kafasıyla son tüpü çekmekte olan Doktor' u gösterdi. Ölü adamın ağzından küçük bir elektrikli panel çıktı ve ardından adam donma sıvısına daha fazla battı.

Bilge, "Evet?" dedi. "Bir *arıza* daha mı? Başka bir tane?"

Elektrikli kutuya eğilmiş olan Doktor, "Bana bir dakika ver," dedi. Bir tuşa bastı ve ardından bir kapı açıldı. Parmak ucunda duran ufak ve yuvarlak metalik bir obje çıkarttı. Bilge, Doktor'a benden aldığı flopiyi verdi ve Doktor da bilgisayar çipini içine yerleştirdi.

"Evet! "

"...Kapatılmış." Doktor'un sesi hafif çıkıyordu. "Kapatılmış mı?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Bundan." Doktor, cam tabutun baş kısmında yanıp sönmekte olan siyah bir kutuyu işaret etti. Kırmızı ışık yanıp sönüyordu. "Biri kapağı açmış ve şaltere basmış." Bilge'ye şöyle bir baktı. "Erişim yetkisi olan biri."

"Biri bunu isteyerek mi yapmış?" diye sordum ama sanırım cevabı çoktan

biliyordum.

Doktor kızgın kızgın baktı. Ben de gözlerindeki kızgınlığın bana yönelik olmadığını umut ettim. "Biri buraya gelmiş. Bu tepsiyi dışarıya çekmiş. Ve bu şaltere basmış. Ardından donma sıvısı erirken, yürüyüp gitmiş. Adam yeniden canlanırken, yavaş yavaş ölürken ve kendi sıvısında boğulurken, bunu yapan kişi çekip gitmiş."

Doktor'a doğru bakmak istemiyordum ama başka nereye bakabilirdim ki? Öfkesi o taş gibi yüzünün ardında alev alev yanan Bilge'ye mi? Ya da mavi pırıltılı donma sıvısının içinde gözlerini kırpmadan yatan ölü adama mı? "Kim böyle bir şey yapar?" diye sordum.

Bilge, "Kim böyle bir şey *yapabilir?"* diye sordu. Sesi arkamda tıpkı laboratuvardaki santrifüj makineleri gibi gürlemişti.

Doktor, "Çok az insan bu seviyeyi biliyor," dedi. Uzaklara bakıyordu ve onun bilim insanı -doktor maskesini takmakta olduğunu görebiliyordum. Sakin olan ve hesaplayan kimliği, Koğuş'ta tanı yaparken taktığı maskesi... Dönerek Bilge'ye ve bana bakan Doktor, "Biz," dedi. "Aynı zamanda bazı bilim insanları. Benimle beraber"—durdu ve gözlerini Bilge'den bana çevirdi—"diğer laboratuvarda çalışmış olanlar, biliyor elbette." *Diğer laboratuvar?* Sanırım Doktor'a tuhaf tuhaf baktım. Dilimin ucundaki soruyu yuttum—söyleyeceklerime dikkat etmeliyim yoksa bana hiçbir şey anlatmazlar. Onun yerine, *"Nedeni"* diye sordum. "Burayı kimin bildiği kimin umurunda—kim böyle bir şey yapmak ister? Neden birisi *kasten* donmuş birini öldürmek istesin?

Sessizlik.

Ardından: "Nedeninin bir önemi yok. Önemli olan kimin yaptığını bulmak—ve oradan itibaren devam etmek." Bilge'nin sesi soğuk ve korkunçtu. "Ama —"

Doktor önüme geçti, Bilge'yi birkaç adım ileriye götürdü. "Söz ver," diye tısladı. "Bunun Çırak için hazırladığın bir çeşit hastalıklı test olmadığına dair söz ver."

Bilge, Doktor'a tiksinerek baktı. Sanki Doktor'un bunu düşünmüş olması bile onun için bir hakaretti. Ama cevap vermedi.

Bilge bana, "Haydi şunun çaresine bakalım," dedi. Doktor'u iterek geçti ve

masanın yanında daha önce görmediğim bir sürgüyü kurcaladı. Üzerinde ölü adamın kutusunun bulunduğu masa, duvardaki küçük kapıdan kurtuldu ve Bilge tekerlekli masayı koridorda ilerletmeye başladı. Donma sıvısı ileri geri çalkalanıyordu, pırıltılı sıvının köpükleri yere dökülüyordu. Bilge'nin ayak seslerinin yanı sıra hafif bir *gümbürdeme, hışırtı* ve *vurma* sesi duyuyordum ve bunun sıvıyla örtülmüş bedenin cama çarpma sesi olduğunu biliyordum. Doktor, "Haydi," dedi. Tıpkı Dünya'daki çocuk masallarında ekmek kırıntılarını takip eden çocuklar gibi dökülen sıvıyı takip etmeye başladık. Dizi dizi küçük kapı geçtik. Üç dizi dar, metal kilitli kapı geçtik; her birinin kapısında basit birer kombinasyonlu kilit vardı. Üzerinde kâğıtlar ve diyagramlar olan bir dizi masa geçtik. Bir holden geçtik. Ve holün sonunda: kalın metalden yapılmış ve sarıya boyanmış bir kapak, ortasında da yuvarlak camdan bir pencere vardı.

Kapıdaki kilit eski görünüyordu—kimlik tarayıcısı yoktu, onun yerine minik bir klavyesi vardı. Geminin orijinal kapılarından biri olmalıydı, yıllar içerisinde pek çok yenileme gerçekleştirmiştik. Bilge kodu yazarken, onu izledim. Hatırlaması çok kolay bir koddu: *Godspeed.* Bilge bir kapıyı açtı ve masayı içeriye doğru itti.

"Ne yapıyo—" diye başladım ama Bilge çoktan masayı itmişti ve kalın cam tabutun ve cesedin yere düşmesine neden olmuştu. Bay William Robertson, 100 Numara, sıvının yarısı dökülürken zıpladı. Bedeni kutunun kenarından sarkıyordu, eğer canlı olsaydı canı yanacak bir biçimde vücudu bükülmüştü. Açıkgözleri tavana bakıyordu ve her iki eli de yerde yukarıya doğru kıvrılmıştı. Bilge beni hole doğru itti ve ardından kapıyı hızla kapattı.

Tekrar, "Ne yapıyorsun?" dedim.

Bilge klavyede üzerinde hiçbir işaret bulunmayan büyük, kırmızı tuşa bastı. Cam pencerenin ardında, karşıki duvardaki kapağın açıldığını gördüm ve ardından Bay William Robertson, 100 Numara yıldızlara doğru gitti. Ve onları gördüm—yıldızları—gerçek yıldızlar, milyonlarca ışık, sanki bir çocuk tarafından havaya fırlatılmış parıltılar gibiydi. Artık bunları gördüğüme göre, lambalar beni bir daha asla kandırmazdı.

Bu yıldızlar, bu gerçek yıldızlar hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeylerdi. Yıldızlar sayesinde, bu geminin dışında da bir şeyler olduğuna inandım. Ve yalnızca kısa bir an, Bay William Robertson'u yani yıldızlar denizinde yüzmekte olan 100 Numara'yı kıskandım.

21: Amy

Odanın duvarları üzerime gelmeye başladı. Farkına bile varmadan, ileri geri yürümeye başladım ama oda çok küçüktü. Cam sertti, kalındı ve açılmıyordu. Kaslarımı çalıştırmaya başlamıştım. Bedenim benim yerime karar vermişti: koşmam gerekiyordu.

Doktor'a koşmaktan hoşlandığımı söylediğimde şaka yapmıyordum. İlk senemde arazi koşusu takımına katılmıştım ama aslında maraton koşusu yapmak istiyordum. Jason bana gülerdi — oynanacak video oyunları varken ve televizyon izleyebilecekken neden birinin koşmak isteyebileceğini anlamazdı. Egzersiz yapmaya en çok Virtual Reality oyunları sırasında yaklaşmıştı. Gülümsedim ama dudaklarım hafifçe yukarı kalkar kalkmaz tekrar aşağıya doğru indi.

Jason'ı düşünemezdim. Koşmalıydım.

Giydiğim kıyafetler koşmak için fazlasıyla uygunsuzdu: bol bir pantolon, daha da bol bir tunik v e ince mokasen benzeri ayakkabılar. Gülümsedim. En azından annem mutlu olurdu. Daima şu çok kısa, daracık şortlarla ve sporcu sütyeniyle koşardım ve bu da annemi deli ederdi. Annem o kıyafetlerle kötü bir biçimde ilgi çektiğimi söylerdi ama ben aslında bunu daha kolay koşabildiğim için yapardım. Bu konuda bir keresinde kavga etmiştik, çığlık çığlığa bir kavga. Kavgamız öylesine kötü bir noktaya kadar tırmanmıştı ki, babam ortaya fırlamıştı ve eğer her ikimiz de susarsak çıplak koşabileceğini söylemişti. Öylesine aptalca bir laf etmişti ki, üçümüz de buna uzun uzun gülmüştük. Şu an bunu düşünmek canımı acıtıyordu.

Dünya'da kısa şortlarım ve Nike ayakkabılarım vardı. Daima kafamda bir saç bandı ve kulağımda kulaklıklarımla koşardım. Bu gardıropta aynı el dikimi kıyafetlerden bolca vardı. Bacaklarımı gerdim— mokasenler 200 dolarlık koşu ayakkabıları değildi kesinlikle ama en azından esnekleşebilirdim. Esnekleşmeliydim. Saçımı ördüm ve ucunu da eski püskü pantolonların birinden çektiğim bir şeritle bağladım. Dışarıya çıkışı bulabilmek için birkaç yanlış yere saptım ama sonunda cam duvarları ve bir çift ağır cam kapısı olan büyük bir oda buldum. Ortak kullanılan bir odaydı: dağınık halde masalar ve sandalyeler vardı. Odada bir kişi vardı, benim başım kadar büyük kol kasları olan uzun boylu bir adam. Bakışlarıyla beni yiyip bitirdi ve gözleri bakmasını istemediğim yerlerde

çok uzun kaldı. Adam pencereye doğru dönene dek ben de ona baktım ama camdaki yansımama baktığını görebiliyordum. Asansör kapılan kapanana dek düzgün nefes alamadım.

Uzun boylu adamın bana olan bakışlarını gördüğümde, Doktor'un Hastane'den çıkmamamla ilgili yaptığı uyan aklıma geldi. Hayır. Ben bir tutsak olamazdım.

Asansörde dört kat için tuşlar vardı ve ben de üçüncü kattaydım. Kendimi bunu hatırlamaya zorladım, odamın yerini zihnimdeki bir haritada işaretliyordum. Kaybolmak ve birine yolumu sormak istemiyordum. Asansör, salona benzer bir odaya açıldı. Odada tıknaz bir hemşire, bir masanın başında ince bir ekrana bir şeyler yazıyordu. Kaslarım gerildi, gitmeye hazırdım. Daha kapıya ulaşmadan koşmaya başlamıştım, mokasenlerim soğuk fayans zeminde *pat pat pat* diye sesler çıkartıyordu.

Hava, bana tıpkı bir duvar gibi çarptı ve kapıdan birkaç metre uzaklaştıktan sonra durmak zorunda kaldım. Burun deliklerimden işlenmiş ve soğuk bir hava giriyordu, dışarısı tıpkı havalandırmalı bir hastane gibiydi. İçeride zaten mekanik ve endüstriyel-soğuk bir hava bekliyordum. O hava normaldi çünkü Dünya'daki herhangi bir havalandırmalı evin havası da böyle olurdu. Sahte bir soğukluk, kirli ve ağır bir hava. Ama dışarısı... Hava dışarıda da aynıydı. Bu havada hiçbir zaman esinti olmamıştı. Bu hava yüzyıllar boyunca tekrar tekrar kullanılmış bir havaydı. Derin bir nefes aldım ama yine de dışarıdaki havayı anlamsızca iç mekân havası gibi hissetmekten kurtulamadım.

Çevreme bakındım. Hastane, bir çiçek bahçesine açılıyordu. Ayağımın altındaki patika, doğal çimden yapılmamıştı, bir çeşit kauçuk-plastikten yapılmıştı. Çimenlere bir adım attım ve durduğum yerde ısınmaya başladım. Gözlerimin ucuyla geminin bu katındaki duvarların çelik-gri metalini görebiliyordum. Bizi metal bir kutunun içine hapsediyordu. Sırtımı en yakındaki duvara dönerek, doğrudan yeşil tarlalara doğru koşmaya başladım. Geminin bu katı alabildiğine genişti, ama diğer taraftaki duvarı göremeyeceğim kadar da değil. Çapı muhtemelen üç veya dört kilometreydi, benim arazi koşusunda koştuğum beş kilometreden daha azdı. Yine de, beni klostrofobik edecek kadar küçük ve hayrete düşürecek kadar büyüktü. Alanı çevreleyen bir yol vardı ama yolu görmezden geldim. Omzuma kadar gelen sıra sıra mısırların arasında koşuyordum. Çevredeki otlaklarda, alçak çitlerin ardında mesafelerini koruyan beyaz koyunlar ve keçilerin yanında koşuyordum. Bir grup tombul tavuğu

ürküttüm. Kanatlarını çırparak, cır cır ötmeye başladılar ama birkaç saniye sonra kafamı çevirip, dönüp baktığımda beni çoktan unuttuklarını gördüm.

Kollarımdan yapışkan ter damlaları inmeye başladı, dirseklerim ve boynum da terden ıslanıyordu. Soğuk ve geri dönüşümlü havayı içime çektim. Gösterişli bir jimnastik salonunda olduğumu bile düşünebilirdim. Koşum bittiğinde, buradan çıkabilirdim ve annem orada olacaktı. Beni arabada bekliyor olacaktı ve beraber eve gidebilirdik. Bu düşünce durmama neden oldu. Neredeyse dizlerime kadar eğildim, zar zor nefes alabiliyordum. Koştuğum için değil, eğer koşamazsam hıçkırmaya başlayacaktım. *Onlar çok yakındılar.* Ve çok çok uzaktaydılar.

Tekrar koşmaya başladım. Herhangi bir şey düşünmeme izin veremezdim. Yalnızca koşabilirdim. Bacaklarımı kaldırıp indiriyordum. Kendimi sürekli uzun adımlar atmaya zorluyordum, kollarımı ve tüm bedenimi kullanmaya çalışıyordum. Kaslarım gerildi ve yanmaya başladı ama acıdan zevk alıyordum. Her ne kadar doktor, kaslarımda atropi meydana gelmesin diye bir şeyler yapmış olsa da, kullanılmadıklarını hissediyordum. Donmadan önceki hallerinde değillerdi. Bir köşeden döndüm ve yere eğilmiş birini gördüm. Bazı bitkilere doğru eğilmişti. Yavaşladım ve adam da baktı. Selamlama amacıyla, "Merhaba," dedi.

"Emm," dedim.

Adam beni yukarıdan aşağıya gözden geçirmeye başladı. Soluk cildime, kızıl saçlarıma ve yeşil gözlerime baktıktan sonra, ihtiyatla arkasını döndü. Yüzünde görebiliyordum—gözlerini şüpheyle kısmıştı, ağzını büzmüştü. Elindeki malayı kavrayışı değişti. Mala artık bir bahçe aletinden çok bir silaha benziyordu.

Kafamı salladım ve koşmaya devam ettim. Geriye dönüp baktığımda, hâlâ bana baktığını gördüm. Ve hâlâ malayı sıkıca kavramış durumdaydı. Koş. Daha hızlı koş.

O noktaya ulaştığımda—vücudumdaki her zerre yalnızca ileriye doğru koşmaya odaklandığında — zihnim sessizleşiyordu. O zaman doktorun söylediği her şeyi unutabilirdim. O zaman kaybettiğim ve bir daha asla sahip olmayacağım her şeyi hatırlamak zorunda kalmayacaktım. Ölü bölgem. Bu sebeple koşuyorum. Hareket dışında hiçbir şeyin olmadığı hissi. Bunu bir keresinde Jason'a açıklamaya çalışmıştım. Hatta benimle yavaş tempoda koşmaya bile gelmişti.

Anlayamamıştı ama benim hoşuma gittiğini öğrenmişti ve bu da onun için yeterliydi. Çeyrek mil kadar koştuktan so nra, onun evine yürüyerek gitmiştik. Konuşmamıştık, sadece el ele tutuşmuştuk ve her ne kadar o bebek koşusuyla terlememiş olsam bile, ona baktığımda kalbim deliler gibi çarpıyordu— *Bunu düşünme.* Hiç düşünme.

Koş.

Kalın saç örgüm, boynumu kırbaçlıyordu. Sadece yüzümden akmakta olan terin farkındaydım. Tarlaların yerini çakıllı kumlar ve ardından da asfalt alınca durdum. Penceremden gördüğüm şehir buydu. Bu şehir, Dünya'da gördüğüm tüm şehirlerden daha küçüktü. Annem bir keresinde North Carolina Eyalet Üniversitesi'nin biyoloji mühendisliği bölümünde bir konuşma yapmıştı. Bizi kampüste tura çıkarmışlardı. Bu şehir, kampüsün eski kısmı büyüklüğündeydi. Burada öğrenci yurtlan ve üniversite binaları yerine metal karavanlar vardı. Şehrin arkasında eğim yapan metalde ince plastik bir tüp vardı. Koşmaktan nefes nefese haldeyken, merak içinde gözlerimi ona diktim ve tüpte bir figürün yükseldiğini görünce soluğum kesildi. Bir saniye sonra, başka birisi çıktı. İnsanlar— *insan/ar/—geminin* başka bir katına bu tüpten geçiyorlardı. Tıpkı bankomattan paranın çekilmesi gibi. Ne kadar hoş! Uçmak gibi olmalı! Asansörden çok daha güzel! Ağzım açık vaziyette tüpe bakmaya devam ettim. Öylesine uzun süre bakmışım ki, çevredeki insanlara ne kadar yaklaştığımı fark etmemiştim. Onların fısıltılarını duyana kadar da anlamamıştım. Bakışlarım tüpteki insanlardan çevremde yavaş yavaş toplanmaya başlayan insanlara doğru döndü. Bir düzine kadarlardı. Gözlerimi karavanlara çevirdim. Bu geçici şehrin sokaklarında en azından yüz kişi vardı. Kendimi fazlasıyla azınlıkta hissettim.

Hepsi benden biraz daha büyüklerdi; bunlar yirmi yaş jenerasyonu olmalılardı. Koyu renkte tenleri, koyu renk gözleri ve koyu renk saçları vardı. Hepsi de gözlerini bana dikmişlerdi. Elimi terli ve örgülü kızıl saçlarıma doğru götürdüm. Bu sahte güneşin altında parıldıyorlardı. Solgun cildim beyaz görünüyordu. Onlardan her açıdan farklıydım. Daha kısa boyluydum, daha gençtim, daha açık tenliydim ve daha parlaktım. Ben başka bir dünyadandım. Buradan bile ilk reaksiyonlarının ihtiyat olduğunu söyleyebilirim— ama onlar sayıca fazlaydılar. Konuşmak istedim. Ama hiçbiri bana gülümsemedi bile. Yalnızca gözlerini diktiler, sessizce ve tüyler ürpertici bir biçimde. Kalbimde derin ve ilkel bir korku belirdi. "Merhaba," dedim. Sesimin titremesinden nefret etmiştim.

Biri, bir adam, "Nesin sen?" diye sordu. Kimsin değil. Nesin.

"Ben-ben Amy. Ben, emm, artık burada yaşıyorum. Burada değil elbette, Hastane'de." Arkamda kalan beyaz binayı işaret ettim ama bunu onlara arkamı dönmeden yaptım. Onlara bunu yapacak kadar güvenmiyordum.

Adam, "Senin sorunun nedir?" diye sordu. Birkaç tanesi kafasıyla onayladı, hepsinin düşündüğünü dile getirmesi için onu cesaretlendiriyorlardı. Soğuk terlerimin altında tüylerim diken diken olmuştu. Onlara baktım. Onlar da bana baktılar. Daha önce hiç kendimi bu kadar farklı, daha çok bir ucube— ve yalnız — gibi hissetmemiştim. Dudağımı ısırdım. Bu insanlar Çırak'a benzemiyorlardı. Çırak, gözlerini tenime ve saçlarıma dikebilirdi ama bunu korktuğu için yapıyor olmazdı. Bana tuhaf bir gösteriymişim gibi bakmıyordu.

Huysuz bir kadın sesi, "Neler oluyor burada?" diye seslendi. Tarlalardan bir kadın çıktı ve şehre doğru gelmeye başladı. Kalabalığı gözden geçirdi, gözleri benim üzerimde durdu. Kadın yaşça buradaki herkesten daha büyüktü, hatta Hastane'deki doktordan da büyüktü ama gözlerinde onu diğerlerinden ayıran bir parıltı vardı. Yürürken sepetini sallıyordu. Sepetinde kavun büyüklüğünde brokoliler vardı.

Yaşlı kadın benden birkaç metre ötede durmuş, kalabalığa bakıyordu. Bir kez bana doğru, başımdan ayak parmaklanma kadar baktıktan sonra, benimle konuşan adama döndü. Yumuşak ve ağır ağır bir sesle, "Burada görülecek hiçbir şey yok. Haydi, işlerinizin başına dönün," dedi. Ve onlar da öyle yaptılar. Karşı çıkmadılar. Tartışmadılar. Sadece kadının dediklerini kabul ettiler ve gittiler. Giderlerken, birbirleriyle bile konuşmadılar. Yalnızca döndüler ve uzaklaştılar.

Tekrar bana doğru dönen yaşlı kadın, "Şimdi," dedi, "sen Hastane'de yaşıyorsun, doğru mu duymuşum?"

Başımla onayladım. "Evet. Demek istediğim—ben—" Kendi kelimelerime takılmıştım. Bu dünya deliceydi. Önce, bir adam bana bahçe küreğiyle saldıracaktı. Şimdi ise ufak tefek yaşlı bir kadın, birkaç dirgen alarak bana saldırmaya hazır bir grup insanı tek başına dağıtmayı başarmıştı.

Kadın, beni durdurmak için elini kaldırdı. "İsmim Steela," dedi. "Senin kim olduğunu veya nereden geldiğini bilmiyorum. Görünen o ki, bu Bilge'nin işi.

Burada meydana gelen pek çok tuhaf olay, aslında Bekçi Katı'nda başlar." Bu kadın... Bilge'den hoşlanmıyor mu?

"Bunların hiçbirine bulaşmak istemiyorum. Koğuş'ta yaşarken yeteri kadar Bilge'nin deneylerini görmüştüm. Otuz yıl boyunca baş çiftçi olarak çalıştım." Steela'nın sesinde gururlu bir ton vardı. Durdu, beni incelemeye başladı. "Aptal gibi görünmüyorsun." "Ben... Affedersiniz?"

"Tuhaf görünüyorsun." Bunu açık açık söylemişti ve ben de geri çekildim. "Hastane'de daha rahat edersin. Koğuş, tuhaflıklara alışkındır. Ama burada dikkatli olmalısın. Çoğu Besleyici, tuhaf şeylere nasıl reaksiyon vereceğini bilemez."

"Ama siz—yaptığınız tek şey onlara gitmelerini söylemek oldu ve onlar da yaptılar."

Steela, brokoli sepetini diğer koluna geçirdi. "Durum şu ki," dedi. "Ben onlardan biriyim. Sen ise değilsin."

"Ne olmuş?"

Steela, daha önce çevremi saran ve şu anda şehre doğru dağılan insanlara baktı. "Anlamalısın. Besleyiciler basit insanlardır. Eğer onların dünyasını güçleştirirsen, sadece problemi ortadan kaldırmak için seni yok ederler. Neden bir parça yaratıcılığı olan herkesi bir araya getirip, hepsini geminin diğer tarafındaki bir binaya tıkıyorlar sanıyorsun?"

İçgüdüsel olarak karşı çıkmak istedim ama ardından tarladaki adamı hatırladım. O malayı kavrayışı, keskin aletin bana dönüşü... Steela, "Bence geldiğin yere geri dön," dedi. Kadın geri dönüp bana bakmadan, şehre doğru ilerlemeye devam etti. Canlı canlı yürüyordu ve kalabalıkta benimle konuşan adamı hızla geçti. Kadın geçerken adam döndü ve gözlerime baktı. Ardından adam dönüp, bana doğru yürümeye başladı.

Geri geri üç adım attım, neredeyse tökezliyordum. Arkamı döndüm ve daha önce hiç koşmadığım kadar hızla koşmaya başladım. Daha önce zaman tuttuğum koşularıma benzemiyordu bu. Adımlarımı ölçmüyordum, nefesimi saymıyordum, adımlarımı bilinçli atmıyordum. Sanki bir canavardan kaçıyor

gibi koşuyordum; sanki beni kovalıyorlarmış gibi koşuyordum. Yeterince hızlı gidemiyorum. Tarlalardaki uzun sazları yırtarcasına geçiyorum aralarından, ince sazlar cildimi bıçak gibi kesiyor. Tarlada koşarken, mısır sapları da kırılıyor.

Koşuyorum. Koşuyorum. Koşuyorum.

Hastane'yi geçtim, bahçeyi geçtim, bir havuz geçtim. Ve sonunda soğuk metal duvara ulaştım. Durdum, havayı güçlükle soludum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bir elimle uzandım ve duvara dokundum. Önce parmaklarımı yumruk haline getirdim ama güçsüz bir biçimde elim yana düştü. Tam o anda, bu gemideki en önemli gerçeği fark ettim.

Burada kaçacak hiçbir yer yoktu.

22: Çırak

Kapak hızla kapandı. Arkamda Doktor ve Bilge, hafif sesle telaşlı telaşlı konuşmaya başladılar.

"Sence bu—?"

"Mümkün değil."

"O biliyor mu?"

Duraksadılar.

"Elbette hayır."

"Sen söyled—?"

”Elbette hayır."

Ama ben o an yıldızlar dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Sanki ruhumun bir parçası kaybolmuştu, boştu ve şimdi milyonlarca yıldız o boşluğu doldurmuştu. Bugüne dek hep yıldızları hayal etmiştim; hayalini kurduğum hiçbir şeye benzemiyorlardı. Nasıl olur da Büyük Oda'daki lambaların yıldız olduğunu sanabilmiştim? Bir daha asla asla aynı olmayacaktım. Yıldızları görmüştüm.

Gerçek yıldızları.

23: Amy

Yüzümü metale dayadım, iç duvarın eğimli kısmındaki perçin cıvatalarındaki tozları soluyordum. Gözlerim yandı; görüşüm bulanıklaştı. Görebildiğim tek şey metal dünyanın griliğiydi. İçimde bir şeyler kırıldı.

Ben. Yapamam. *Bunu.* Yapamam. Bu çok fazla. Bunu—tüm bunları— *yaşamak* —yapamam. Sadece yapamam. Her şeyden vazgeçmek ve bu metal duvardan başka hiçbir şeysiz kalmak—

Aşağıya doğru kaydım. Duvarda ter, gözyaşı ve sümük izi bıraktım ama umurumda değildi. Dizlerimin üzerine çökerken, nemli toprak pantolonumun dizlerini ıslattı. Ellerim toprağı kavradı. Toprak gibiydi—gerçek, pis toprak. Ama değildi. "İyi misin?"

Hastane'yi ilerideki büyük tuğla bir binaya bağlayan patikada bir adam duruyordu.

Pis ellerimi yüzüme doğru kaldırdım, parmaklarımın arasından çamur dökülüyordu. Gözyaşlarımı ve sümüklerimi silmeye çalıştım ama eminim yalnızca daha da pislettim.

Ayağa kalkmak için duvara yaslandım. Yarı gülerek, "Deli olduğumu düşünüyor olmalısın," dedim. Adam ayağa kalkmam için yardım etmek üzere hareket ederek, "Bence sen çok üzgünsün," dedi. "Ama deli değilsin. Sorun nedir?" Homurdandım. "Her şey." "O kadar da kötü olamaz." "Gerçekten olabilir."

Adam orada durmaya devam ediyordu, kollarına sürdüğüm çamuru önemsemiyordu bile. "İsmim Amy, bu arada."

"Orion."

"Tanıştığımıza sevindim." Bunu söylerken, samimi olduğumu fark ettim. Bu gemide ilk defa birisi tüylerimi diken diken etmemişti veya beni öldürmeye çalışmamıştı. Adam benden yaşlıydı, neredeyse babam yaşındaydı ve bu durum her ne kadar kalbimi paramparça etse de, aynı zamanda rahatlatıyordu da. Orion, beni Hastane'den uzaklaştırarak tuğla binaya doğru ilerletmeye başladı. "Seni

tekrar yoluna göndermeden önce biraz temizleyelim. Duvarda ne yapıyordun ki?"

"Gemiden çıkmanın bir yolunu arıyordum," diye mırıldandım.

Orion güldü. Öylesine içten gülmüştü ki, ben de gülümsedim. Gözleri parıldıyordu, bana Çırak'ı anımsatmıştı. Bakışları yüzünden değil—bu gemide herkes birbiriyle akraba gibi görünüyordu, aynı cilt rengi ve aynı saç.

Hayır—onun gözlerindeki nezaket bana Çırak'ı anımsatıyordu.

Tuğla binanın merdivenlerinde duraksadım. Büyük ve beyaz harflerle KAYIT SALONU yazıyordu. Büyük kapıların yanında Bilge'nin bir tablosu vardı. Basamakları tırmanırken soğuk gözleri beni izliyordu ve ben de tablodaki bakışlarım görmezden gelmeye çalıştım. Orion hızla ilerledi, havluyla ilgili bir şeyler söylüyordu.

Ardından kapıyı açtım ve içerideki loş ışığa alışmam birkaç dakika aldı. Ardından gördüm.

Dünya.

Elbette gerçek Dünya değil ama onun büyük ve kilden yapılmış bir modeliydi. İleri doğru atıldım, parmaklarım devasa girişin merkezindeki büyük kil Dünya küresine uzandı. İşte Amerika oradaydı, doğduğum yer Florida ve Jason'la tanıştığım Colorado. Her ne kadar ulaşamayacağım kadar yüksekte de olsa tozlu ve tümsekli kile uzanmaya çalışırken, ellerim titredi. Orion ellerimi yakaladı ve sıcacık ve biraz nemli bir havluyla ellerimi sildi. Sanki derimi ovalıyor gibiydi. Ellerimi çekip, baktığım zaman kızardıklarını gördüm ama temizlenmişlerdi. Bir şey söyleyemeden önce Orion havluyla yüzümü de silmeye başladı. Gülüyordu ve ben de gülüyordum—çok uzun süredir kimse bana banyo ihtiyacı olan bir çocukmuşum gibi davranmamıştı. Orion mutlulukla, "Yine temizler!" dedi ve havluyu arka tarafa fırlattı. Bana bir bardak soğuk su verdi ve ben de açgözlülükle içtim. Kaslarım gevşemiş gibiydi ve sonunda tekrar sakinleşmiştim. Dünya küresini işaret ederek, "Ee," dedi, Orion. "Bizim Güneş-Dünya modelimizi bulmuşsun." Sanırım Güneş-Dünya derken Dünya'yı kastediyordu. Orion "Ve burada da," diye ekledi. *"Godspeed* var."

Dünya'dan uçuyormuş gibi görünen küçük gemi modelini fark etmemiştim. Başım büyüklüğündeydi, Dünya ise öylesine büyüktü ki, kollarımla onu saramazdım bile...

Elimle modele bir fiske vurdum. Telinde döndü, kaotik bir biçimde elbette. Ardından hiçbir şey olmamış gibi eski yerine döndü. O bir gemiydi. İlgiden canı sıkılmazdı.

Orion, "Her şey daha iyi mi?" diye sordu. Sanki ılık bir havlu herhangi bir problemi çözebilecekti.

"İyi olacağım," dedim ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyorduk.

24: Çırak

Bilge, "Gel," diye emretti ve onun benimle tıpkı bir sahibin kölesiyle konuşur gibi konuştuğunu bildiğimden Doktor'u değil sadece beni çağırdığını anlamıştım. Gözlerimi kapalı kapaktan uzaklaştırdım ve Bilge'yi takip etmeye başladım. Doktor da geliyor ama onun adımları ölçülü. Adımları zemine tıpkı meşum bir davul sesi gibi vuruyordu.

Bilge, donma haznelerinin sonundaki duvara yaslanmış masaya ulaştığında, durdu ve bana doğru sabırsızlıkla baktı. Bense gözlerimi masaya dikmiştim, Amy'nin nasıl da masanın üstündeki soğuk metalde yattığı ve o zaman ona yardım edebilmek için yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığı aklıma geldi. Bilge sesini hafifçe yükselterek, "Evet?" dedi.

"Ne?"

"Bir lider olarak, sen bu durumda ne yapardın?"

"Emm... " dedim. Taktik avantajı ondaydı. Tipik Bilge işte... Hiç hazır olmadığım bir anda bana bir ders vermeye çalışır. Bilge, "Emm, emm!" diye dalga geçti. "Bir lider ol! Ne yapmalıyız?" "Eh—video kayıtlarına bakmalıyız. Ve!"—Bilge'nin küçümseme hazırlığı içinde olduğunu gördüğümde ekledim —"wi-com yer belirleyicileri de kontrol etmeliyiz."

Bilge burnundan soluyordu ama planıma hakaret etmedi. Yalnızca bana flopiyi verdi. Giriş erişimine başparmağımı koydum ve flopi açıldı. Birkaç komuta

bastım, donma katının video kayıtlarını arıyordum. Sonunda kayıtları bulduğumda, hiçbir şey göstermediklerini fark ettim. Hepsi karanlıktı. "Video ekranlarında bir problem var," dedim. Yeniden denedim ama bir şey değişmedi.

Bilge homurdandı. "İlk seferinde de videolar çalışmıyordu. Bu durumun icabına baktığımı sanmıştım ama belli ki, o bir yolunu bulmuş. Wi-com yer belirleyiciyi dene."

Birkaç komuta daha tıkladım. Bu defa *Godspeed'in* haritasını açmıştım. Önümde yüzlerce yanıp sönen nokta belirdi: her nokta bir kişiydi, hepsi wi-com'daki yer belirleyici ile izlenebiliyordu. Bunu daha önce de yapmıştım—saklambaçta hile yapmak için ideal bir yöntemdir ve Harley'in neden bu kadar iyi olduğumu bulması tam altı ayını almıştı— ama hiçbir zaman başka bir şey için kullanmamıştım. Şimdi ne aradığımı biliyordum. Hastane'nin dördüncü katında bir erişim noktası görmüştüm ve ekrana tıkladığımda, harita donma katına dönüştü. Şu an donma katında üç nokta yanıp sönüyordu: bir tanesi benim wicom'um, bir tanesi Doktor'un ve bir tane de Bilge'nin. Zaman kaydırıcısına bastım ve bir saat geriye aldım. Wi-com haritası bir tek şey dışında hiçbir şey göstermiyordu—

İncelemesi için flopiyi Bilge'ye uzatırken, "Doktor," dedim. "Burada yalnızca Doktor varmış."

"Bazı bilim insanları ikinci laboratuvarda benimle birlikteydiler. Onlar da buraya gelmiş olabilirler. Onlar için kolay olurdu. Ben onlara dışarıya çıkarlarken refakat etmiş filan değilim. Bugün erken saatlerde herhangi bir bilim insanı buraya gelmiş olabilir." Doktor'un sesi duygusuz ve analitikti.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Bilge, ama çok yorgunsun. Onlardan . herhangi biri olabilir. Hepsinin de bu kata erişimi var; hepsi donma haznelerini ve nasıl çalıştığını biliyorlar." "Ya da o olabilir." Doktor'un yüzü buz gibiydi. Öyle bir kesinlik içinde, "O öldü," dedi ki, Doktor her kimden bahsediyorsa, hayatta olmadığına ikna olmuştum. Bilge, gözlerini sertçe Doktor'a dikerek, "Evet, öyle," diye homurdandı. "Ama etkisinin öldüğünden emin değilim."

Doktor çenesini açtı ama Bilge'ye her ne söylemeye karar verdiyse, bundan vazgeçti.

Bilge, "Her iki durumda da," dedi. "Videoları tamir etmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor. Ve wi-com yer belirleyicilere gelince—" Cümlesinin ortasında durdu ve wi-com'unu dinlerken başını kaldırdı. Hafif sesle konuşuyordu ama yine de sesini duyabiliyordum,

"Kız *ne* yapıyor dedin?"

25: Amy

Hastane'ye döndüğümde, derin derin nefes aldım. Havadaki dezenfektanın ağır ve kötü kokusunu almak, beni neredeyse rahatlatmıştı— en azından içerideki havayla dışarıdaki havanın bir farkı vardı. Yaşlıca babalarını ziyaret eden bir ailenin yanından geçtim. Adam kendi kendine hafif bir sesle mırıldanıyordu ve öylesine ağır bir aksanı vardı ki söylediklerini anlayamıyordum ama yine de adamın mutsuz olduğunu anlayabiliyordum. Asansör için beklerken, resepsiyondaki hemşire bıkkın bir ses tonuyla, "Adamın derdi nedir?" diye sordu.

"Tuhaf anılar hatırlıyor." Genç kadının sesi bomboş ve monotondu. Duraksadım ve onlara doğru baktım. Eğer ben babamı hastaneye yatırıyor olsaydım, sanırım biraz daha duygusal olurdum. Hemşire, plastik benzeri bir şeyden ince bir parçayı kontrol etti. "Grilerde bu aralar bu tarz şeyleri çok görmeye başladık."

Genç adam kafasıyla onayladı. "Zamanları geldi." Asansör kapısı açıldı ama ben orada durmuş, gözlerimi onlara dikmiştim. Adam yaşlı insanların ölme zamanlarının geldiğini mi anlatmak istiyordu? Eminim öyle değildir. Hemşire, yaşlı adama, "Benimle gel," dedi. Yaşlı adam kadının kolunu tuttu ve onunla beraber asansöre doğru yürümeye başladı. Genç çift adama veda bile etmeden gittiler.

Hemşire, "Lütfen asansörü tutun," dedi. Dikkatim bir anda dağıldı ve kolumu uzatarak, asansörü durdurdum.

Yaşlı adam bana bakarak, "Kızın tuhaf saçları var," dedi ama kelimelerinin ardında hemen hiç duygu yok gibiydi.

Hemşire, "Evet, biliyorum," dedi. Asansörün içine adım atar atmaz bana baktı. "Doktor, bana Hastane'de tuhaf bir kızın kalacağını söylemişti." "Emm, evet."

Buna nasıl cevap verecektim? Odamın bulunduğu üçüncü kat tuşuna bastım.

Hemşire, "Dördüncü kat lütfen," dedi. Asansörde parlayan ekrana göz attı. "Neredeyse ilaç zamanı; eğer acele edersek, seni zamanında yeni odana götürebiliriz." Yaşlı adamın elini hafifçe sıvazladı. Asansörün kapıları üçüncü katta açıldı ve dışarıya doğru bir adım attım. Onlardan kurtulduğuma seviniyordum. Yaşlı adam sanki huzur evine yıllar önce yatırılması gerekiyor gibi görünüyordu ama *o kadar da* yaşlı görünmüyordu. Ama gözleri boş boş bakıyordu ve ifadesi durgundu. Bana büyükannemi hatırlatıyordu. Büyükannemin Alzheimer'ı çok ilerlediğinde annem onu bir huzurevine yerleştirmişti. Ölmeden önceki Paskalya tatilinde onu ziyaret etmiştik ve o da bana süslenmiş bir yumurta vermişti. Bana annemin adıyla seslenmişti ve nerede olduğunu bilmiyordu ama bana o yumurtayı vermişti.

Yaşlı adama özür diler gibi hafifçe gülümsedim.

Daha önce binadan çıkarken, salonda yalnızca uzun boylu adam vardı. Ama hemşirenin dediğine göre şu an ilaç zamanıydı. Salon kalabalıktı ve içeride toplananların yanında iki hemşire yürüyordu, herkese büyük mavi-beyaz haplar dağıtıyorlardı. Rahatsız edici sessizlikten bu odada daha önce gürültü çıkardıklarını ve bir şeylerle meşgul olduklarını söyleyebilirdim—havada hâlâ gitarın kaybolmakta olan tınısı vardı— ama sanki ben az önce duraksama tuşuna basmıştım. İnsanlar bana doğru döner dönmez, donup kaldılar.

"Evet," dedi dostane görünümlü bir adam sırıtarak. "Heyecan başlıyor."

Bu sabah beni görmüş olan uzun boylu adam ise arkasında durmuş, büyük cam pencereye yaslanıyordu. Yavaş yavaş gülümsedi ama onun sırıtması, diğer adamınki gibi dostane değildi, tehlikeliydi. Odada birkaç adım attım ve düşmanca gözler beni takip ediyordu.

Dost görünümlü adam, "İsmim Harley," dedi. "Sen de yeni gelen kişi olmalısın!"

Hemşirelerden biri telaşla ona üç tane hap verdi—biri büyük mavi-beyaz olandı, diğerleri ise daha küçüktü, biri yeşil diğeri de pembeydi. Adam bir kerede hepsini yuttu ve hemşireyi geçerek öncekinden de fazla sırıtarak bana doğru gelmeye başladı. Omzunun üzerinden, "Herkesin neyi var?" diye seslendi. "Bu kız, Çırak'ın bana anlattığı yeni gelen kişi!" Asansörün yanındaki bazı kızlar

sinirli sinirli kıkırdadılar ve ardından fısıltıyla konuşmaya başladılar. Kalabalık dalga dalga konuşuyor ve fısıldaşıyordu. Çoğunun ne dediğini ayırt edemiyordum—gerçekten, o aksanı çözmek çoğu zaman zordu. Yine de, neden bahsettiklerini anlamak zor değildi. Liseye yeni gelmiş ve öğle yemeği yemeğe çalışan kız gibiydim: herkes size bakar, herkesin konuştuğunu duyarsınız ve herkesin *size* baktığını ve *sizin* hakkınızda konuştuğunu bilirsiniz.

Yakınlarda birinin, "Bunun sorunu nedir?" diye fısıldadığını duydum. Yüksek sesle, "Benim hiçbir *sorunum* yok!" dedim.

Arkamdan başka birisi, "Saçı..." dedi. Hızla döndüğümde, kızıl saçlarım da arkamda savruluyordu. Kimin konuştuğunu anlayamadım ama hepsi de koyu renk saçları, esmer ciltleri ve kahverengi gözleriyle bana bakıyorlardı. Uzun boylu adam bana bakarak, dudaklarını yaladı. Adam beni izlemiyormuş gibi yapmıyordu bile.

Harley, "Tanıştığımıza memnum oldum!" dedi. Ve böylece rahatsız edici sessizliği bozdu. Elimi sıktığında, avuç içlerimde parlak renkte boya izleri kaldı. Harley cılız bir adamdı, saçları dik duruyordu ve bazı kısımlarına boya bulaşmıştı. Yüzü açık ve parlaktı. Bana o açıdan Çırak'ı hatırlatmıştı. "Millet, bu yeni kız. Çırak onu tanıyor. Yeni kız, bunlar da millet." Birkaç kişi nazikçe baktı, hatta bazıları gülümsedi bile. Yine de çoğu en iyi hallerinde endişeli, en kötü hallerinde ise iğrenmiş görünüyorlardı. En yakınımdaki hemşire, parmağını kulağının ardına götürdü ve kendi kendine fısıldamaya başladı.

Beni kendi oturduğu masaya doğru götürürken, Harley'e, "Onun nesi var?" diye sordum. "Endişelenme, burada hepimiz deliyiz."

Daha çok sinirden, kıkırdadım. "Bu güzel bir şey. Alice Harikalar Diyarı'nda kitabını okumuştum. Eminim, ben de tavşan deliğinden düştüm." Harley, "Neyi okudun?" diye sordu.

"Boşver." Çevremdeki herkes, tüm hareketlerimi takip ediyordu.

Yüksek sesle, "Bak," dedim. "Farklı olduğumu biliyorum. Ama ben de senin gibi bir insanım." Kafamı olabildiğince yukarıya kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Bakışlarına mümkün olduğunca karşılık vermek istiyordum.

Harley, bütün dişlerini gösteren geniş gülümsemesiyle, "Onlara anlatacaksın," dedi.

Beni izleyen ve sırıtan uzun boylu adam, "Sen nereden geldin?" diye sordu.

Rahatsız olarak, "Sen kimsin?" diye sordum.

"Luthe." Sesi hafif ve çatlaktı.

"Pekâlâ, bana gözlerini o şekilde dikmeyi kes, *Luthe."* Kollarımı göğsümde birleştirdim. Luthe'un sırıtması daha da genişledi ve bakışlarını üzerimden çekmedi.

Harley'in yanındaki bir kadın, "Nereden geldin?" diye sordu.

İçimi çektim. Luthe'un bana bakmamasını istemenin hiçbir anlamı yoktu; hepsi gözlerini bana dikmişlerdi. "Dünya'dan geldim," dedim. "Uzun süre önceden."

İnançsız bakışlar gördüm—çoğu aslında— ama birkaç tanesinin gözleri parıldamıştı. Demek ki onlar da onların gökyüzünün nasıl da sadece boyalı bir metalden ibaret olduğunun farkındaydı.

Harley, "Bize anlatacak mısın?" diye sordu.

Ben de onun bana çektiği sandalyeye oturdum. Bana en yakında bulunan kadının kaçmasına aldırmadım. Onlara Dünya hakkında neler anlatabilirdim? Havanın farklı koktuğunu, toprağın zengin olduğunu, herkesin farklı olduğunu, tüm dünyanın sizin kontrolünüzde olduğu hissini nasıl anlatırdım? Daima bulutların ve karın ardına gizlenmiş dağlarla mı başlamalıydım—acaba o kelimelerin anlamını biliyorlar mıydı: *bu/ut*, *kar* ve *dağ!* Onlara değişik türlerde yağmurları anlatabilirdim, siz içerideyken, bir film izlerken veya kitap okurken dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmur veya cildinize iğne sokuluyormuş gibi hissettiren delice yağan yağmur veya yumuşak yaz yağmuru, ilk aşkınızla ilk öpüşmenizi daha da romantik yapan... Hepsi de hevesle bana doğru bakıyorlardı, benim evim dediğim gezegen hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorlardı.

Gökyüzüyle başladım.

26:Çırak

Bilge, "O lanet kız Koğuş'taki salona gitmiş ve herkese Güneş-Dünya'yı anlatıyormuş," diye homurdandı. "Biz ona huzursuzluk yaratırsa neler olabileceğini anlatmadık mı? Anlatmadık mı?" Doktor, sakinleştirici bir ses tonuyla, "Bak Bilge," dedi. "Sezonun başlamasına çok az kaldı. Kızın söylediği şeyleri unutacak kadar dikkatleri dağılacak."

Bilge en yakındaki donma haznesine yumruk attı. Geriye çekildim, ondan sakınıyordum. Bir dahakinde kime veya neye saldıracağını bilmiyordum.

Bilge, "Güzel," dedi. Yanıcı bakışlarını bana çevirdi. "Çatışmanın ilk sebebi?" Bir sınav? Şu an? "Farklılık," dedim.

"Kesinlikle. Gemide her nereye giderse gitsin, çatışma bu kızı yerdeki pisliği takip eden çocuk gibi takip edecektir. Ve ikincisi de liderliğin eksikliğidir. Evlat, farklılıklar çatışmaya sebep olduğunda, kontrolü sağlayabilecek tek şey liderliktir. Bunu öğren."

Wi-com tuşuna bastı. "Toplu-arama com bağlantısı," dedi.

Tanıdık bir *bip, bip bip* sesi kulaklarımı doldurduğunda, "Ne yapıyorsun Bilge?" diye sordum. "Dikkat, *Godspeed'in* tüm sakinleri. Çok önemli bir anonsum var." Midem. Bilge, wi-com bağlantısından gemideki bütün sakinlerle konuşuyordu. Ve sanırım ben ne söyleyeceğini biliyorum. Zihnim hızla çalışıyor. *Godspeed'deki* herkese donma katından bahsetmesine olanak yok. Amy de oradan geliyor. Bunu asla anlatmaz. "Bilge, bunu yapma," dedim. Beni umursamadı.

"Bazılarınız, özellikle de Hastane'nin yanındaki Besleme Katı'nda bulunanlar, bugün gemide yeni birini görmüş olabilirsiniz."

Bilge'ye doğru atıldım. "Dur." Onun yalanlarından bıkıp, usanmıştım. Doktor beni geriye doğru çekti. Uzun parmakları kollarımı yakalamıştı. Silkelenerek ondan kurtulmaya çalıştım ama çok güçlüydü. "Bu yeni kişi, genç bir kız. Tuhaf bir biçimde solgun bir cildi ve parlak saçları var. Bu kız, bir Gemici deneyi ürünüdür. Centauri-Dünya'nın muhtemel sert doğasına karşı dayanıklı olabilmek için geliştirilmiştir. Kız zararsızdır, ahmak bir canlıdır ve yalan söylemeye meyillidir. Sıklıkla kafası karışır ve çalışma için yetersizdir. Bu sebeple de Koğuş'ta kalacaktır. Onunla iletişim kurmanız gerekmiyor ve beklenmiyor. O bir

ucubedir ve o şekilde muamele görmelidir." Yumruklarımı sıktım. Ucube, öyle mi? Deli bir Gemici deneyinin ürünü? Tamam, bu inanılabilirdi—Gemici bilim insanları zamanlarının büyük bir bölümünü bizi Centauri-Dünya'da bekleyen her çeşit çevre durumuna karşı korumak için yeni şeyler bulmakla geçirirlerdi. Yine de, Bilge'nin Amy'nin geldiği yeri gizlemeye çalıştığı ve onu diğer insanlardan uzak tutmak istediği belliydi.

Doktor beni serbest bıraktığında, sinirden titriyordum ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Bilge işini tamamlamıştı. Arkamı döndüm ve asansöre doğru gittim. Amy'ye doğru.

27: Amy

"Anlayamadığım şey," dedim. "Neden hepinizin burada olduğu..." Adamlardan biri, "Ne demek istiyon?" dedi. Kucağında bir gitar vardı, eski akustik bir antikaya benziyordu.

"Harley, hepinizin deli olduğunu söyledi. Buranın bir akıl hastanesi olduğunu söyledi."

Gitar çalan adam, "Ah, biz deli değiliz," dedi. Aksanı diğerlerinden daha ağırdı; onu zar zor anlıyordum.

"Öyleyiz." Bu kadın, yanına oturduğumda benden kaçan kadındı. Harley, ona Victria diye seslenmişti. Onun hikâyeler yazdığını söylemişti. Elinde çok eski görünen bir kitap vardı—deri kaplanmış gerçek bir kitap, elektronik değil.

Kadının onu nereden bulduğunu merak ettim. Victria, "Bizi akla yakın tutan tek şey, sinir ilaçları," diye ekledi.

Gitar çalan adam, esprili bir ses tonuyla, "Sen deli olabilirsin," dedi. "Ama ben değilim."

Harley, "Öylesin," dedi. "O da öyle. Ben de öyleyim. Hepimiz öyleyiz." "Hayır değilsiniz," diye ısrar ettim.

"Kendi adına konuş." "Hayır, ciddiyim! Sen deli değilsin. Deli gibi hareket etmiyorsun. Hiçbiriniz Öyle hareket etmiyorsunuz."

Harley gülümsedi. "Bunu iltifat olarak kabul edeceğim. Her şeyden sonra—" diye başladı ama ardından kafasını sola doğru eğdi, bir şeyler dinliyor gibiydi. "Ne oldu?" diye sordum.

Victria, "Şşş," dedi.

Odada çevreye bakındım. Hepsi kafasını eğmişti ve hepsi de dikkatle bir şeyler dinliyor gibiydi. Gitar çalan adam, alçak sesle, "Toplu-arama," dedi. "Bilge, Çırak öldüğünden beri bunu yapmamıştı." Victria, "Şşş!" diye tısladı.

Herkese tek tek bakmaya başladım. Ruh hastalıkları koğuşundaki herkes, hem hastalar hem de hemşireler dikkatle dinliyorlardı.

Benim duyamadığım bir şeyi dinleyebilmek için hepsinin durmuş olması ürkütücüydü. Çevremdeki kimse kıpırdamıyordu ve herkes sessizdi. Ayağa kalktım ve kalabalık odada yürümeye başladım. Büyünün bozulmasını bekliyordum, diğer herkesin benim bulunduğum dünyaya dönmelerini bekliyordum.

Harley, kaba bir tavırla, "Bir sürü saçmalık," dedi. Hepsi dik oturmaya başlamıştı ve dikkatlerini tekrar kazanıyorlardı. Her ne dinledilerse, artık bitmişti.

"Ne oldu?" diye sordum.

Harley bana doğru baktı ve ilk defa gözlerinin içinin gülmediğini fark ettim. "Yok, bir şey," dedi. Victria bir kelime mırıldandı, tek bir kelime ama ne olduğunu anlayamadım. "Ne?" dedim. Sesim kendiliğinden keskinleşmişti. Gözlerini bana doğrultmuştu. "Ucube." Gitar çalan adam, "Victria!" dedi.

Kadın ona doğru döndü. "Bilge'yi duydun! O bir ucube! Ve bu kadar zamandır da bize yalan söylüyormuş, *yalan* söylüyormuş. Bize Güneş-Dünya'dan geldiğini söylüyordu! Bize geniş topraklan, uçsuz bucaksız gökyüzünü anlatıyordu. Hepimizden daha deli—Bilge onu neden buraya gönderdi sanıyorsunuz? *Yalanlarıyla* birlikte." Kelimeler ağzından dökülüyordu. "Bize Güneş-Dünya'yı gördüğünü söylüyordu! Ne cüretle yapar? Ne cüretle yaparsın!" Kadın bana doğru döndü, gözleri nefretle doluydu.

Gitar çalan adam, "Sakin ol, Victria. O ahmak biri. Hasarlı. Ne dediğini bilmiyor," dedi.

"Neden bahsediyorsunuz?" Geriye doğru çekildim.

Kadın, kısık sesle, "Bana uçsuz bucaksız bir gökyüzünden bahsetme," dedi. "Bana asla bu tarz şeylerden bahsetme. Bu konudan bahsetme. Gökyüzü yok. Yalnızca metal bir tavan var."

Sözlerinin sertliğiyle geri çekildim ama kadın benden uzaklaşarak, hole doğru koşmaya başlamadan önce, gözlerinde gözyaşlarının parıldadığını gördüm.

"Neler oluyor?" diye sordum. Odada daire çizerek dolandım. Harley dışında hepsi bana tıpkı Victria gibi aynı aşağılama ve kızgınlık içinde bakıyorlardı. Harley ayağa kalkarak, "Haydi gel," dedi. "Senin odana gidelim." "Neden? Anlamıyorum. Neler oluyor?"

Harley, "Haydi gel," dedi. Ve beni sessiz bakışlardan ve düşman odadan uzaklaştırdı.

28: Çırak

Asansörden çıktığımda, konuşmalar fısıltılara dönüştü. Ne konuştuklarını anlamak zor değildi. Onları fısıltıları ve yalanlarıyla baş başa bıraktım. Ne düşündükleri umurumda değildi. Amy'nin ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Kapısının hemen dışında kahverengi bir leke vardı: onun için bıraktığım ezilmiş çiçeklerden kalanlar.

Kapıyı çaldım. Derin bir erkek sesi, "Gelin," dedi. Harley. Midem. Parmağımı kapıyı açma tuşuna bastım ve kapı açıldı.

Amy, penceresinin önünde oturmuş, dışarıya bakıyordu. Allak bullak olmuş yüzüne ışık vuruyordu, kızıl-altın rengi saçlarında ışıklar dolanıyordu. Yeşil gözleri parlıyordu. Bakmaya başladım, gözlerimi ondan alamıyordum. Harley, "Güzel, öyle değil mi?" diye sordu. Masanın yerini değiştirmişti, masa artık duvara dayanmıyordu. Onun yerine yamuk bir biçimde Amy'nin önüne konulmuştu, üzerinde de masa şövalesi vardı. Tam karşısında da ufak bir tuval vardı. Harley de çoktan karakalemle önündeki manzarayı çizmişti. "Balığı çizmeyi bitirdin mi?" diye sordum ve sesimdeki öfkeyi benim fark ettiğim kadar fark etmemiş olmalarını umdum.

Harley, neşeyle, "Evet!" dedi. Çizdiği Amy yüzüne hafif bir mavilik kattı, böylece kızın dudaklarının altına gölge vermiş oldu. "Çok komik ama koi de kullandığım renklerin aynısını onda da kullanıyorum. Hey!" diye ekledi. Tuvalin ardından Amy'ye bakarak, "bu senin yeni adın: bundan böyle sen benim Minik Balık'ımsın."

Amy yeni takma adına neşeyle güldü ama ben Harley ona "benim" diye seslendiği için öfkeyle bakıyordum. Yine de doğruydu: onun kızıl-altın-turuncu-sarı saçları, Harley'in koi balığının pullarıyla aynı renkteydi.

"Pekâlâ, Minik Balık, çocuğa aldırma ve bana gökyüzünü anlat."

Harley, bana "çocuk" deyince sırtım dikleşti. Ona yumruk atmak istiyordum.

En yakın arkadaşım olsa bile ona *gerçekten* yumruk atmak istiyordum.

"En çok yıldızları severdim. Küçüklüğümden itibaren ailem beni gözlemevine götürürdü." Gözlemevinin ne olduğunu bilmiyordum ama şu kadarını biliyordum: Amy yıldızları ilk gördüğünde ailesiyle birlikteydi ama ben ise yıldızları ölü bir adamla birlikte görmüştüm.

Amy bana baktı. Ne düşündüğümü anlamadığı için memnundum. Kucağındaki bir mendilin üzerinde duran etli poğaçadan isteksizce ağzına bir lokma attı. Hızla yuttu ve kalanı çöp kutusuna attı. Koğuş kafeteryası yerine Harley ile birlikte burada yemiş olmalılardı. Güzel. Bilge'nin toplu aramasından sonra, Koğuş sakinlerinin ona nasıl davrandıklarını sadece hayal edebilirdim. Önündeki bardaktan bir yudum aldı ve irkildi. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Baş ağrısı," dedi. "Eee, herkesin benim ucube olduğumu düşünmelerine neden olacak ne yaptığımı söyleyecek misin?" Harley'e, "Ona anlatmadın mı?" diye sordum.

Harley, "Elbette anlatmadım," diye homurdandı. Fırçasını tuvale indirdi. "Neden ona bu tür yalanlarla hakaret edeyim?"

Bir yanım Amy, Bilge'nin söylediklerini duymadığı için çok memnundu. Ama Harley her zaman bu şekilde davranır, ben onu tanıdığım zamandan beri: birini korumanın en iyi yönteminin bilgi eksikliği olduğunu düşünür ve genellikle bizim kafamızda kurduklarımızın, gerçekte meydana gelenlerden daha korkunç

olduğunu anlamaz. "Bana anlatacak mısın?"

Kafamı kaldırdım ve Amy'nin gözleri benimle buluştu. "Bilge'ydi," dedim. "Seninle ilgili bir toplu arama yaptı." Durdum. Toplu aramanın ne olduğunu biliyor muydu? "Emm, bir mesaj. Herkese bir mesaj gönderdi. Seninle ilgili." Tekrar durdum, onun iri yeşil gözlerine bakamadım. "Çoğu yalandı." Amy, benim devam edip etmemekte kararsız olduğumu fark etti. "Ne tür yalanlar?" diye sordu. "Senin yanlış giden bir deneyin parçası ve geri zekâlı olduğuna dair, yalanlar. Ahmak." Tekrar durdum. "Bir ucube."

Bu bilgiyi öğrendiğinde, Amy'nin yüzü kırıştı. Yüzündeki tiksinmeye ve dudaklarını bükmesine bakılırsa, Bilge'yle tanışmıştı ve neler dediğini de tahmin edebiliyordu. Sonunda, "Ah," dedi ve tekrar pencereye doğru döndü. Harley dikleşti ve yine kızın yüzüne bakmaya başladı. Ardından tekrar tuvaline döndü. Onun üzüntüsünü resme geçiriyordu.

Harley, "Yani gökyüzünde pek çok yıldız mı vardı?" diye sordu. Resmin arka planını siyah gökyüzüne dönüştürüyordu. "Yıldızlar" kelimesini vurgulamıştı, sanki fikrine pek aşina değildi.

Amy, "Milyonlarca," dedi. "Milyarlarca." Sesi özlem doluydu.

Harley, tuvaldeki gümüş boyaya baktı.

Harley'in tuvaline uzanarak, "Ama" dedim. "Çevreye dağılmış durumdalar, grup halinde değiller. Daha fazla dağıt. Farklı boydalar. Bazıları daha büyük, bazılarıysa minnacık."

Bir anda sanki ayıp bir şey söylemişim gibi bir hava oluştu. Harley, yavaşça bana doğru döndü. Amy'nin gözleri irileşmişti.

"Sen yıldızları gördün mü?" Sesinde suçlayıcı bir tonlama vardı.

"Ben...emm... "

Amy'nin gözleri benimkilerle buluştu. Ve eminim onlarda yıldızların parlaklığını arıyordu.

"Yalnızca bir kez," dedim.

Harley, "Nasıl?" diye fısıldadı.

"Bir kapak var. Ölüler için."

Amy, kafasını bana doğru çevirdi.

Harley, "Nerede?" diye sordu. Sesinin ateşli tonu bana son olarak başına gelen ve Doktor'un "sürekli düşüş" dediği psikolojik rahatsızlığı hatırlattı. "Besleme Katı'nda değil."

Harley çöktü. Onun seçilmiş birkaç kişi gibi diğer katlara giriş yetkisi yoktu ve tüm yaşamını burada, Besleme Katı'nda geçirmişti.

Amy, "Görebilir miyiz?" diye sordu. "Yıldızları görebilir miyiz?"

Oh, ona göstermek istiyordum ama Harley'e değil ve şu an değil, kızla birlikteyken değil. Amy'ye yıldızları geri veren kişi olmak istiyordum.

Ama Bilge ne derdi? Bilge ne yapardı? Bana? Amy'ye?

"Hayır," dedim. "Bilge bundan hoşlanmaz."

Amy'nin gözbebekleri adeta kaybolarak gözleri yeşim taşına döndü. "Bilge'yle tanıştım," dedi. Sesi tiksinti içindeydi.

Harley kahkaha attı ve Amy de dik dik ona baktı. Bilge onun için gülünecek bir şey değildi.

"Ondan hoşlanmamana neden olacak ne söylemiş olabilir ki?" Güldü. "Çırak'ın bahsettiği kapağı biliyor musun?" Amy tıpkı bir adamın öfkeli bir köpeği tasmasından tutması gibi sesindeki öfkeye hâkim oluyordu. "Beni o kapaktan atmak istedi, böylece gemide bir 'huzursuzluk' çıkmayacaktı." Harley güldü. "Bunu yapmazdı!" Amy gülmedi bile.

"Evet, yapardı," dedim. Harley'in gülüşü kesildi ve bana baktı. "Belki tehdit etmek için söylemiştir ama o asla—" Sonunda olabildiğince kesin bir biçimde, "Evet," dedim. "Yapardı." Harley, tuvale yine boyayla saldırdı, alnında kırışıklık oluşmuştu. Amy'ye, "O, 'huzursuzluktan' hoşlanmaz," diye anlattım. "Birinin farklı olmasından hoşlanmaz. Farklılığın, çatışmanın ilk sebebi olduğunu

söyler." Amy, "Sıradan bir Hitler gibi geldi bana," diye mırıldandı. Ne demek istediğini merak ettim. Bilge daima bana Hitler'in zeki ve kendi insanları için kültürlü bir lider olduğunu öğretmişti. Belki de kızın demek istediği buydu: Bilge güçlü bir liderdi, tıpkı Hitler gibi. Yine de anlatım tarzı sıra dışıydı, aramızdaki farklardan biri daha ve eminim Bilge bu farklılıktan da nefret ederdi. Amy pencerenin önündeki yerinden kalktı. Hızla saçlarını topuz yaptı ve Harley karşı çıkamadan, masadaki iki kuru fırçayı alıp, saçlarına taktı. Odada tıpkı küçük bir kafeste olmaktan mutsuz bir hayvan gibi volta atmaya başladı. Harley yine kahkaha attı ama zihnimde bir görüntü belirmişti: Bilge, Besleme

Katı'nda tüm çiftçilere ve işçilere nazik-büyükbaba yüzünü gösteriyor ve ardından benimle Bekçi Katı'na çıkarak, onların aptallıkları hakkında öfkeyle konuşuyordu. Bilge, bana verdiği derslerde en çok kontrolü vurguluyordu. Bekçi Katı'na ilk geldiğimde Bilge'nin yüzü tiksinti içindeydi ve sıra dışı hiçbir şey yapmamıştı. Kafamda, Bilge'nin yüzü gitgide çarpıklaşıyordu ve ben ruhunun da aynı şekilde çarpıklaşmış olmasından korkuyordum.

Ve birden fark ettim ki, üç yılımı yanında geçirdiğim, tüm geminin lideri olan ve gemideki herkesin tüm kontrolünü elinde bulunduran bu adam...herhangi birini herhangi bir zamanda öldürebilirdi. *Yapabilirdi.* "Ama neden yapsın ki?" diye sordum.

"Bilmem. Ve—neden *beni* Ben önemli biri değilim. Neden beni öldürmeye çalışsın?"

Harley'in fırçası havada durdu. Küçük odaya sessizlik hâkim olmuştu. "Sadece sen değildin," dedim. Kelimelerim havayı ok gibi delip geçiyordu. "Bir adam öldürüldü. Kapağı da orada gördüm—Cesedi yıldızlara göndermeleri için Doktor'a ve Bilge'ye yardım ediyordum." Amy, dehşet içinde, "Kim?" diye fısıldadı. "Bay William Robertson."

"Onu tanımıyorum." Amy rahatlamış gibiydi. İşte o an yıldızlara doğru uçan kişinin kendi ebeveynlerinden biri olmasından korktuğunu anladım.

29: Amy

Çırak'a doğru dönerek, "Gemide ne tür bir güvenlik var?" diye sordum. "Polis ya da benzeri bir şeyiniz var mı?"

Çırak ve Harley şaşırmış görünüyordu. Çırak, "Polis mi?" diye sordu. Kafamı salladım. "Bilirsiniz polisler, aynasızlar." Bana boş bir bakış attılar. "Görevleri kötü adamları kontrol altında tutmak olan kişiler." Harley tablosuna dönerek, "Bu Bilge'nin görevidir," dedi. Harika.

Çırak, "Güneş-Dünya'daki gibi polislere ihtiyacımız yok bizim," dedi. Bahsettiği Güneş-Dünya'nın *benim* dünyam olduğunu anlamam bir an sürdü. "Güneş-Dünya'da daha fazla çatışma vardı çünkü farklılıklar daha fazlaydı. *Godspeed'de* farklılıklar yok, bu nedenle sorun da yok.

"Birden öfkelendim. "Dünya'daki sorunun kaynağı insanların farklı oluşu değildi __"

"Kölelik. Haçlı Seferleri. Soykırım. İnsan hakları ihlali. Avrupalıların üstün görülmesi. Farklılıklar, Güneş-Dünya'nın en büyük insan yapımı felaketlerinin kaynağıydı."

Ağzım açık kaldı ama kendi dünyamın tarihiyle ilgili kusurları yalanlayamazdım.

Harley, "Seni zeki şey," dedi. Bana göz kırptı. "Çırak hepimizden daha iyi bir eğitim alıyor. Güneş -Dünya üzerine olan eğitimimiz yalnızca çiftçilik yöntemleri ve bilimle sınırlıdır. Çırak zeki olanımızdır." Çırak kıpkırmızı oldu.

Buna ayıracak zamanım yoktu. "Katili bulmak için ne yapılıyor?”

İki çocuk da bana boş boş baktılar.

"Dondurulmuş insanların bir koruması var mı? Bilge bu suçu araştırıyor mu? Şüpheliler var mı? Orada herhangi bir güvenlik ya da gözetim önlemi alındı mı? *Neler oluyor ?"*

İkisi de bu sorduğum sorular üzerine hiç düşünmemişlerdi ve bu da beni çileden

çıkardı. Çırak'ı işaret ederek, "Bu soruların hiçbiri üzerine kafa yormadın değil mi? Biri *öldü* ve sen öylece oturup bunun olmasına izin mi vereceksin? Sen bu geminin gelecekteki liderisin," diye bağırdım. "Ve bunu görmezden gelerek yok olmasını umacaksın öyle mi? Ne lider ama!" Çırak, "Ben... Ben..." diye haykırdı.

"Ailemin de aşağıda olduğunu anlamıyor musun? Onlar yardıma muhtaç. Küçük bir kutuda donmuş bir şekilde duruyorlar. Sen orada değildin. Fişe takıldığında o kutunun içinde değildin. *Nasıl bir şey yaşadığımızı bilemezsin.* O an, sonunda uyandığında ve uyanık olduğunu bildiğinde o tüpleri kusmak istiyorsun ama *yapamıyorsun* ve o kutunun içinden çıkmak istiyorsun ama *çıkamıyorsun* ve *nefes almak* istiyorsun. Ama *nefes alamıyorsun."* "Tamam, pekâlâ," dedim. "Sakin ol. Biraz su iç." Çırak, bardağıma banyo musluğundan su doldurdu ve bana doğru itti.

"Benim suya ihtiyacım yok!" dedim. Neyin önemli olduğunu görmek onlar için neden bu kadar zor? Çırak, bardağı bana doğru itmeye devam etti. Dilimde garip acı bir tat hissettim. O suyun ne sıklıkla geri dönüştürülüp işlendiğini merak ettim. Bu düşünceler aklımdan geçerken sinirim geçti ve kendimi daha sakin hissetmeye başladım.

Çırak'a sessizce, "Eğer onlar senin ailen olsaydı kendini nasıl hissederdin?" diye sordum.

Harley her ikimize de baktıktan sonra fırçasını yavaşça aşağı koydu. Benim hezeyanımdansa Çırak'ın cevabıyla ilgileniyordu. Çırak, "Ailemi asla tanımadım," dedi.

"Öldüler mi?" Sözcükler istediğimden daha sert bir şekilde çıktı ama bu dünya beni daha vurdumduymaz yapmak konusunda oldukça başarılı görünüyordu. Çırak kafasını salladı. "Hayır. Yalnızca kim olduklarını asla öğrenemedim. Bir Çırak'ın bunu bilmeye hakkı yoktur. Kendini geminin çocuğuymuş gibi hissetmesi gerekir."

Sanki bir kitaptan ezbere okuyor gibiydi ama sözcüklerinde kendisinin pek de fark etmediği bir hüzün saklıydı. Çok küçük ve yalnız görünüyordu. Omuzları aşağı düşmüştü, sanki vücudu onu çiğnemek istiyor gibiydi. Harley'e, "Sen bu yüzden mi buradasın?" diye sordum. "Hayır. Ben ailemi tanıyorum. Onlar şehirde dokumacılık yapıyordu. Tüm ailem Salgın'dan beri dokumacılıkla

uğraşıyor. Bu aile geleneğini devam ettirmememin onları hayal kırıklığına uğrattığını söyleyebilirim ama gittiğimi fark ettiklerinden bile emin değilim. Kıyafetlerle ilgilenmemi sağlayamıyorlardı ve ben de onların başka bir şeyle ilgilenmesini sağlayamıyordum. Ben de buraya taşındım. Burada ailesini bilmeyen tek kişi Çırak'tır."

Çırak ikimize de bakmadan kısık bir sesle, "Öyle de olması gerekir," dedi. "Ama şimdi," dedi, "eğer Bay Robertson'ı *kimin* öldürdüğünü bulamıyorsak, *neden* öldürüldüğü sorusuna yoğunlaşalım." Harley'e ve resim malzemelerine doğru ilerleyerek bir bardak siyah boyayı en büyük fırçayla birlikte elime aldım.

Harley, "Hey!" dedi ama o ya da Çırak herhangi bir şey yapamadan adımı pencerenin yanındaki duvara büyük harflerle yazdım.

"Duvarına ne yapıyorsun?!" Çırak şoka girmiş gibi görünüyordu.

"Bu benim duvarım değil," dedim. Bu gemideki hiçbir şey benim değil.

İsmimin altına, katilin beni bir hedef olarak görmesini sağlayabilecek her şeyi yazdım. *Kadın. On Yedi Yaşında. Kızıl Saçlı. Beyaz. Ortalama bir görüntüsü var.*

Çırak sessizce, "Sen güzelsin," dedi ama onu duymazdan geldim.

Herhangi bir görevin parçası değil, diye ekledim.

Arkamı dönerek, "Pekâlâ," dedim. "Peki ya Bay Robertson?" Adamın adını kendi adımın yanına yazdım.

Çırak, masamın üzerinde duran ve daha önceden merak ettiğim ince plastik levhayı aldı. Parmaklarını üzerinde hareket ettirdiğinde levha, bir bilgisayar ekranı gibi parladı. Üzerine tıklamaya başladı ve ekranda resimler belirdi.

Bilgisayardaki bir kadın sesi, "Bilge/Çırak erişim izni verildi," dedi. Çırak ekrandan, "Bay William Robertson," diye okudu. "Erkek. Elli yedi yaşında, Latin Amerikalı, 96 kg. Liderlik uzmanı. ABD Deniz Piyade Birliği'nde çalışmış: saldırı organizasyonu bölümünde. FRX tarafından finanse edilmiş. FRX mi?" Duraksadı. "Bu kısaltmayı daha önce de görmüştüm. Bekçi Katı'ndaki bir plakada..." Sesi canlılığını yitirmişti. Bay Robertson ile ilgili detayları yazarken "Finansal Kaynak Borsası" dedim. "Askerdeki herkes FRX tarafından

finanse edilirdi. Babam da bu göreve bu şekilde katılmıştı."

Çırak parmaklarını ekranda döndürdü. "Tüm bilgiler bu kadar."

O garip bilgisayarımsı şeye baktım. "Bunun içinde benimle ilgili bir şey var mı?" Çırak tereddüt etti. "Ne?" dedim. "Benimle ilgili ne yazıyor?"

"Emmra—"

Bizi sessizce izleyen Harley, bilgisayarımsı şeyi Çırak'ın elinden kaptı. Onu hızlıca taradı. Yüzünde gülümseyen bir ifade vardı.

"Ah." "Ne?"

"Hiçbir şey yok." Harley ekrana dokunmak için hareket etti— eminim onu kapamaya çalışıyordu. Bunu yapamadan, bilgisayarımsı şeyi elinden aldım. Ben dondurulmadan birkaç gün önce sağlık taramasında çektikleri bir resmim vardı. Doğum tarihim, kan grubum, boyum, kilom. Ve altta küçük harflerle: ÖNEMSİZ KARGO yazıyordu. Ah bu doğru. Unutmuşum. Ben sadece bir ekstra yüküm. Bilgisayarımsı şeyi masanın üzerine bırakarak, elimde fırçamla duvara döndüm. İsmimin altına, *önemsiz* sözcüğünü ekledim.

Çırak, "Hayır değilsin—" diye başladı ama bir bakış atarak onu susturdum. Geri adım atarak yazdıklarıma baktım. Çizgileri fazla kalın yazmıştım; harflerden aşağı siyah damlalar iniyordu. Bu damlaların bazıları sıva dibine kadar inmiş, yerde bu odada bir zamanlar yaşamış, kim bilir nasıl biri tarafından yapılan eski asma resimlerinin üzerinde izler oluşturmuştu. Harley'in gözleri iz oluşturan bu damlalardaydı. Onların birbiriyle yarışarak elle boyanmış çiçeklere varışını izliyordu.

Listeyi tarayarak, "Peki," dedim, "bağlantı nedir? Biri ikimizi de neden öldürmek istesin ki?"

Sessizlik.

"Bir şeyi kaçırıyoruz," diyerek saçlarımı iki elimle düzelttim. "Bir bağlantı olmalı."

Ama o bağlantı her neyse, hiçbirimiz bunu göremiyoruz.

Ellerimi iki yana attım. "Bu şekilde hiçbir yere varamayız. Hadi aşağıdaki dondurucu haznelere gidelim ve ne görebildiğimize bir bakalım."

Çırak şaşkın bir şekilde, "Aşağı mı inelim?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Belki bazı ipuçları bulabiliriz."

Harley sanki bir oyundaymışız gibi güldü. "İpuçları mı?!"

Ona sadece bakmakla yetindim ve bir anda gülmeyi kesti.

Çırak, "Peki," dedi. Göz göze geldik ve daha önceden neden yüzünün masum göründüğünü düşündüğümü anımsayamadım. O an oldukça kararlı, savaşa ve beni desteklemeye hazır görünüyordu.

"Tamam mı?" diye sordum.

"Haydi gidelim."

30: Çırak

Amy, asansöre giderken Koğuş'un salonundaki insanların ona attığı soğuk bakışlara aldırmadı. Başını dik tutuyor ve herhangi bir göz teması yapmaktan kaçınıyordu. O bana göre bir kraliçeydi ama onu takip eden fısıltılardan anladığım kadarıyla çevresindekiler onu oldukça farklı bir şey olarak görüyordu. Çenem kenetlendi. Bunu Bilge yapmıştı. Dördüncü katta asansör kapısı açıldığında bir çınlama sesi duyuldu. Birlikte boş koridordan aşağı doğru yürürken, Amy, "Sesi duydunuz mu?" diye sordu.

Harley, "Neyi duyduk mu?" diye sordu.

Amy kafasını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sanırım sadece hayal gücümdü." Hâlâ sanki tuhaf tuhaf kapılara doğru bakıyordu.

Koridorun sonundaki kapıyı açtım—hâlâ açıktı—ve ikinci asansöre binmek için odanın içinden geçtim. Ezilmiş alarm kutusu gitmişti. Muhtemelen Bilge onu tamir ettirmek için Gemici Katı'na götürdü.

Asansör aşağı inerken Harley, "Peki biz tam olarak ne arıyoruz?" diye sordu.

"Emin değilim." Amy ayağını hareket ettirdi. "Bir ipucu. Herhangi bir şey." Dondurucu haznelerin olduğu katta en son bulunduğum zamanı düşündüm. Bir cinayetin işlendiği konusundaki tek ipucu, Bay William Robertson'ın vücuduydu. Başka ipucu yoktu. Ama bunu Amy'ye söylemeyeceğim.

Asansör kapısı açıldığında Harley hızla asansörden çıkarak büyük bir hevesle çevreye bakındı. Onu takip ettim. Amy, kapılar yeniden kapanmaya başlayana kadar dışarı adım atmadı.

Harley hevesle, "Yıldızlara açılan kapak nerede?" diye sordu. Amy ileri adım attı. Ben ona doğru dönene kadar gömleğimi yakaladı ve çekti. Oldukça yumuşak bir ses tonuyla, "Ailem nerede?" diye sordu. "Bilmiyorum," dedim. "Ama nerede olduklarına senin için bakabilirim."

Amy dudağını ısırdı ve kafasını salladı. "Hayır...sorun değil." Çevresini korku dolu bakışlarla gözden geçiriyordu. "Bu...bu sefer değil. Sonra."

Harley hevesle, "Önce yıldızlara bakabilir miyiz?" diye sordu.

"Aşağıda bir kapak var," diye söze başladım ama sözümü bitiremeden Harley işaret ettiğim yöne doğru hızla yola çıktı. Amy'ye döndüm. "Ama kapıyı açmak için gerekli kodu bilmiyor."

Bana doğru hafifçe gülümsedi. "Bırak da bunu kendisi öğrensin. O sırada biz de burada işimize yarayacak bir şeyler bulmaya çalışalım mı? Bana Bay...emm...Robertson'ın öldüğündeki yerini gösterebilir misin?" 75-100 arası dondurma haznelerinin olduğu kısma gittik ve Numara 100'ün önünde durduk.

Amy titreyen parmaklarıyla boş hazneye doğru uzandı. O haznenin içinde kendisini mi yoksa ailesini mi hayal ettiğini merak ettim. Parmakları daha ona dokunamadan, elini geri kaçırarak karşısında tuttu.

Onu kendi içine hapseden düşüncelerinden uzaklaştırmak için, "Peki ne yapmalıyız?" diye sordum. Amy geri adım attı ve yere baktı. Gözleri önce boş, temiz zemini taradı ve sonra da temiz odada gezindi.

Amy, "Ne bulmayı beklediğimi ben de bilmiyorum," dedi. "Sanırım bunun bir polis dizisi filan olduğunu düşündüm ve buraya inerek Bilge'nin kıyafetinden kopmuş bir lif ya da üzerinde DNA testi yapabileceğimiz bir kan damlası

bulmayı umdum ama sizin burada DNA testi yapıp yapmadığınızı bile bilmiyorum—"

"Biyometrik tarayıcılar DNA okuyor," diye araya girdim ama beni dinlemiyordu.

"Ya da belki devasa bir parmak izi... " Sesi giderek azaldı. "Harley'in sanat eşyaları," dedi. Suratıma baktı. "Harley'in sanat eşyaları!"

"Ne?"

"Harley'in fırçaları var. Ve resmimi yapmaya başlamadan önce karakalemle taslağımı çizmişti. İhtiyacım olan her şey onda var."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum!" dedim ama ben de gülümsüyordum çünkü asansöre ilk bindiğinde kaybettiği yaşam kıvılcımı geri gelmişti. "Harley!" diye seslendi ve kalkarak koridorun sonuna gitti. "Harley!" Onlara neden ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Amy'ye o eşyaları götürmek için bir başka Salgın'la daha yüzleşmeyi bile göze alabileceğimdi. Neyse ki, bunu yapmak çok daha kolay olacaktı. Wi-com'uma basarak, "Com bağlantısı: Harley," dedim. Harley'in sesi kulağımda sabırsız bir şekilde "Ne?" diye bağırdı. "Sanat kutunu getir."

"Yıldızlara açılan kapak nerede? Burada bir sürü kapı ve kapak var ama hepsi kilitli."

"Önce git bize sanat kutunu getir."

"Eğer yaparsam hangi kapağın yıldızlara açılacağını söyleyecek misin?"

"Evet."

Harley, "Tamam," dedi ve com bağlantısından ayrıldı.

Amy bir dakika kadar sonra Harley'le konuşmamın bittiğinden emin olduğunda, "O şey de ne?" diye sordu. "Hepinizde küçük kulaklıklardan filan olduğunu düşünmüştüm ama o gerçekten de *derinizin* içine monte edilmiş, değil mi?"

Wi-com butonumu parmaklarımla fırçaladım. "Bu bir wi-com. Kablosuz iletişim hattı." "Acıtıyor mu?" Güldüm. "Hayır."

Amy, "Çok değişik, "dedi ve nefes verdi. Yumuşak, sıcak nefesi kulağımın yakınındaki saçlara çarptı. "Bu kulağınıza inşa edilmiş bir telefon gibi."

Parmakları, wi-com'umun üzerindeki kalkmış deriyi okşadı. Nefesim kesildi. Tam önümdeydi. Bana ümit verici bir şekilde yakındı. Amy dudağını ısırdı ve tek yapmak istediğim onu tutmak, kendime yaslamak ve dudaklarını kendi dudaklarımda hissetmekti.

Sonra geri adım attı, başını eğdi. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. Onu yakalayıp kendime çekmeyi ne çok istediğimi göz ardı etmeye çalışarak,

"Eğer hoşuna gittiyse Doktor sana bir tane yapabilir," dedim.

Amy'nin elleri boynunun yanına, sol kulağımın altına gitti. Parmaklan deriyi yumuşattı. "Hayır," dedi. "Şimdilik hoşuma gideceğini düşünmüyorum."

Birkaç dakika sonra Harley geldi. Sanat kutusunu ayağımıza attı. Eminim bir yanı koşup o kapağı açmak istiyordu ama aynı zamanda sanat eşyalarıyla ne yapacağımız konusunda da meraklıydı. O konuda ben de meraklıydım.

Amy kutuyu hızla taradı, boya tüplerini, kalemleri ve kâğıt parçalarını hızla geçti. Sonunda ince bir beze sarılı bir parça kömür çıkardı. Sonra onu yere attı.

Harley, "Hey!" diye bağırdı. "Onu kendim yapmıştım."

Amy, kömürün siyah kısımlarını toz haline getirirken, "Toza ihtiyacım var," dedi.

"Neden?"

Amy sırıttı. "Yalnızca izleyin."

Harley'in en gevşek, büyük fırçalarından birini seçtikten sonra fırçanın kıllarını siyah tozların arasında gezdirdi ve sonra da morg kapısının yüzeyinde gezdirdi.

Metali güzelce toz tabakasıyla kapladıktan sonra, "Lütfen işe yara, lütfen işe yara, lütfen işe yara," diye mırıldandı. Nefesi kesilmişti. Toz, bir parmak izinin sarmal ve helezonlarını ortaya çıkardı.

Amy güldü. " Şimdi, bu parmak izlerinin kime ait olduğunu bulmamızın keşke basit bir yolu olsa!"

Bir adım ötesindeydim. "Bunu dene," dedim ve yanında diz çökerek koridorun sonundaki masadan aldığım flopiyi gösterdim. Dijital membranı parmak izinin üstüne tuttum ve tarama şıkkına bastım. Parmak izi saniyeler içinde ekranda belirdi.

Ekrana dokunarak, "Şimdi," dedim, "tek yapmam gereken bunu biyometrik tarayıcılarla eşleştirmek... "

Amy iç geçirerek, "Vay," dedi. Sırıttım.

Flopi, bipledi.

Harley omzuma yaslanarak, "Ee?" diye sordu.

"Benimki. Ben Doktor'la birlikte buradaydım. Bu benim parmak izim." Harley ekranı göstererek, "Burada 'Bilge/Çırak,' yazıyor," dedi. "Bilge de olabilir."

Amy hevesle yukarı baktı ama ben kafamı salladım. "Bilgisayara ikimizin de erişimi var—her zaman için biyometrik taramalarda ikimizin ismini gösteriyor. Ama daha önce wi-com yer belirleyici haritasını kontrol ettim ve o burada değildi. Bu benim parmak izim olmalı."

Harley Amy'ye, "Biraz daha dene," dedi ve o da fırça ve tozuyla kapıya doğru hevesle döndü. Bulduğu tüm parmak izlerini tarattım ama taranabilecek netlikte olanların dördü Doktor'un ve on ikisi de benim parmak izimdi. Parmak izlerinin çoğu karalanmış veya kullanılamayacak şekilde diğerleriyle çakışmıştı.

Amy kömür tozunu dondurma haznelerinin tepesine tutarak, "Bir tane daha buldum," dedi. "Bu senin mi?"

"Oraya dokunduğumu hatırlamıyorum," dedi.

Amy'nin gözleri parıldadı. "Belki bu katilindir!" dedi. Sesinde büyük bir heyecan vardı.

Flopiyi parmak izinin üstüne tuttum ve tarattırdım. Parmak izi büyük ve genişti

—bir başparmak. İnce bir çentikli çizgi sarmal şeklin içinden geçiyordu. Flopi parmağa yakınlaşırken Harley, "O ne?" diye sordu.

Amy omzumun üstünden ona baktı. "Belki de bir hiç—ama bir tür yaraya benziyor, değil mi?"

Bip. Bip bip. Tarama tamamlanmıştı.

Başparmak izinin üstünde, "Bilge/Çırak," sözcükleri belirdi. Amy'nin yüzü düştü ve "Senin parmak izlerinden bir tane daha," dedi. Dondurucu hazneye geri döndü ama artık kömür tozunu yüzeye aşırı ağır bir şeymiş gibi sürüyordu.

Harley, "Senin başparmağında bir yara mı var?" diye sordu. Başparmaklarıma baktım ama zaten başparmak izimin çizgilerini birleştiren bir yara olmadığını biliyordum.

Amy yukarı bakmadan, "Dondurucu haznesine dokunduğunda başparmağına bir şey bulaşmış olabilir," dedi. "Yüzeyle parmağı arasında kalan bir şey." Ama ben oraya dokunmamıştım ki. Dokunmadığımı biliyorum.

Amy flopiyi kaldırdı. "Bunu yapanın Bilge olmadığından *kesin o/arak* emin misin?"

"Evet. Bay Robertson'ı bulduktan hemen sonra wi-com yer belirleyici haritamı açtım. O aşağıda değildi."

Amy, havayı burun deliklerinden kızgın bir boğa gibi çıkarıyordu. "Hâlâ onun __"

Ben çoktan kafamı sallamaya başlamıştım bile ve Amy durdu. Bunun herhangi bir yolu yoktu. Amy onun zalim kişiliğiyle ilgili haklı olsa da, Bilge'nin cinayet anında burada olmadığı kesindi.

Amy bezgin bir ifadeyle fırçayı yere attı. "Bu kadar parmak izi yeter." Dalgın bir şekilde, "Üzgünüm," dedim. Eğer o parmak izini oraya ne ben ne de Bilge bıraktıysak o zaman kimin bıraktığı sorusu zihnimi meşgul ediyordu.

Harley flopiyi elimden aldı ve koridorun sonundaki masaya fırlattı. "Şimdi kapağı görebilir miyim?" Sanat kutusunu aldığı anda yeni ama küçük bir tuval de

getirmiş olduğunu fark ettim.

"Eğer kapağı senin için açarsam, geceyi burada geçirerek kimsenin donmuş insanlara bir şey yapmadığından emin olacak mısın?"

Amy'nin gülümsemesi, Bilge'nin Harley'i burada yalnız bırakmamdan hoşlanmayacağıyla ilgili kafamda yer eden uyarıyı bastırmaya yetmişti.

Harley, "Tabii," dedi.

Fırlattığı flopiyi elime alırken Harley'e kapağın yerini ve erişim kodunu söyledim. Hemen Harley ve Amy için dondurucu kata istedikleri zaman girip çıkmalarını sağlayacak bir onay çıkardım ve Amy'ye flopileri kullanma izni de verdim. Harley, parmak izini taramamın hemen ardından kapağa doğru gitti. Hevesini saklamaya hiç gerek görmüyordu. Parmağını flopideki tarayıcıya bastırdığımda, Amy hâlâ ona gülüyordu. Gülmesi bittiğinde, bir dakikadır parmağını tutmakta olduğumu fark ettim. Elimi geri çekerek, "Üzgünüm," dedim. Amy gülümsedi.

Bir nefeste, "Bimlebaçegitmeistesin?" diye sordum. Gözlerim büyüdü. Bana ne olmuştu? Neden soruyu bu şekilde haykırmıştım?

Amy gülümsemesini genişleterek, "Ne?" diye sordu. Arkasındaki metal masaya yaslandı.

Kalp atışımdan daha yavaş bir şekilde konuşarak, "Bahçeyi görmek ister misin?" diye sordum. "Benimle?"

Amy dudaklarını ısırdı ve her ne kadar gözlerini benden kaçırmasa da bakışları uzaklaştı ve ilgisini yitirdi. Eliyle masanın köşesini tuttu. Sanki onu bu soğuk, karanlık yerden isteği dışında sürükleyecekmişim gibi bakıyordu. Bunun nedenini tahmin etmek zor değil. Ailesinin yakınında kalmak istiyordu. Gözleri sağ tarafa, Harley'in gittiği yöne yöneldi. O da yıldızları görmek istiyordu. Kalbim acıdı. Bu istekle nasıl yarışabilirdim ki?

Sonra gözleri yeniden bana odaklandı ve gülümsedi. "Tabii," dedi.

Ve gülüşünde yıldızlardan daha güzel bir şey gördüm.

31: Amy

Çırak beni Hastane'nin arkasındaki büyük bahçeye götürdü. Bu sabahki koşum esnasında oradan geçmiştim. Ne kadar güzel olduğunu fark etmemişim, zira sabah yalnızca çevresindeki duvarlar dikkatimi çekmişti. Ama gerçekten de çok güzel bir yermiş. İnsanı sanki vahşi doğanın ortasındaymış gibi karmaşık bir havaya sokuyor ama çiçeklerin arasında yollar olması ve bazı çiçeklerin kümelenmiş halde durması ve yabani ot olmaması bu güzelliğin gerçek bir bahçecinin elleriyle şekillendirilmiş olduğunu gösteriyor. "O nedir?" diye sordum. "Salgın esnasındaki Bilge'nin bir heykeli."

"O halde buralarda lider olana hep Bilge deniyor, öyle mi?" Çırak başını salladı. "Bu çok aptalca. Kimin kim olduğu karışıyor. Peki, şimdiye kadar kaç tane Bilge oldu?"

"Ben.. .emmm.. .bilmiyorum."

Heykelin yüzüne baktım. Taştan oyma değildi. Betondan ya da benzeri bir şeyden yapılmış sanırım. Mantıklı. Taşı nereden bulacaklar ki? Taş çıkarmak için yeri kazacak değiller ya.

Başıma bir damla su düştü. Yukarı baktım, saçma bir şekilde yukarıda çılgın yağmur bulutlarını görmeyi bekledim. Yağmuru her zaman sevmişimdir ama yukarıdaki sade metal tavana bakılırsa o geminin yağmurunu sevmeyeceğimi düşündüm. Bu bana *Godspeed'in* ne kadar yanlış bir şey olduğu yeniden hatırlattı. Yağmur bulutları yoktu, şimşeklerle aydınlanan karanlık bir gökyüzü yoktu. *Godspeed'e* yağmur yağdığında yalnızca tavana bağlı olan fıskiye sisteminden aşağı su iniyordu. Dilimle suyun tadına baktım. Hoştu, gerçek yağmur gibi ama hafif bir bayatlık, bir geri dönüşüm tadı vardı ve çok hafif benzin de kokuyordu.

"Yağmur" artık yoğun değildi, sadece birkaç damla düşüyordu. Yoldan aşağı doğru devam ederek, heykele doğru yürüdüm. "Yağmurunuzun olması beni şaşırttı," dedim. Çırak yarım ağız gülümsedi, daha doğrusu sırıttı.

"Ne?"

"Kmik bir konuşman var," dedi ki bu ironik bir durumdu zira bu cümlesini daha

çok "Komik bi konşmın va," şeklinde duymuştum. "Haha! Garip bir aksanı olan kişi sensin!" "Gaa-rip aks-an-t," diye dalga geçti. Ona doğru dudağımı ısırdım ama aynı zamanda ben de gülüyordum.

Heykelin kafasına birkaç yağmur damlası düştü ve yüzünden aşağı doğru gözyaşları gibi kayarak ardında koyu renkte izler bıraktı. Heykele baktım. Yüzü düşündüğüm kadar ayrıntılı değildi. Aslında, aşınmış gibi görünüyordu. "Salgın'ın üzerinden kaç yıl geçti?" diye sordum.

Çırak, heykele uzaktan bakarak, "Emin değilim," dedi. "Bir bakmam gerekiyor. Neden yağmurumuzun olması seni şaşırttı?"

Çırak'ın alay ettiği aksanımı vurgulayarak yavaşça, "Yani..." dedim.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Sadece—bu gerçek yağmur değil. Neden yağmurmuş gibi gösterilsin ki? Çiçekleri fıskiyelerle kendiniz de sulayabilirdiniz."

Çırak omuz silkti. "Geminin orijinal tasarımında bu vardı." Duraksadı, sonra kendi kendine, "Biyolojik Araştırma... " diye mırıldandı.

"Ne?"

"Gemideki Kayıt Salonu'nda geminin bazı eski planlarını gördüm. Aslında, Besleme Katı eskiden 'Biyolojik Araştırma' olarak belirlenmiş. O zaman bu aklıma gelmemişti ama... Bilge hava modelleri inşa ediyor. Amacı Centauri-Dünya'da olabilecek farklı hava koşullarını denemek. Her beş-altı yılda bir hava modelini değiştiriyor. En son... En son yağmurun ayda sadece bir kere yağması planlanmıştı. Bilim insanları, çiftçilere farklı sulama yöntemleri geliştirmeleri için yardımcı olmak zorunda kaldı. Ve..." Düşünmeye başladı; pratik olarak benim orada olduğumu ve onu dinlediğimi unutmuş gibiydi. "Ben küçük bir çocukken *çok fazla* yağmur yağardı. Bir drenaj çukuru kazılmasına yardımcı olmuştum. Koyun otlaklarında sürekli sel oluyordu. Bilge bize bazen farklı mineraller eklettirip çıkarttırarak toprağı da değiştirtiyordu."

Artık bana bakıyordu ama beni gerçekten görmüyordu. "Besleme Katı gerçekten de biyolojik araştırma olabilir—Centauri-Dünya'nın koşullarının nasıl olabileceğiyle ilgili araştırmalar

yapılıyordun Kayıt Salonu'nda denediğimiz farklı gereksinim yöntemlerinin hepsi kayıtlı. Hayır...gereksinim değil. Bu Bilge'nin görevi. Onun işinin bir parçası... "

"Yani senin de işinin bir parçası, öyle değil mi?" diye sordum. "Sen bir sonraki Bilge'sin." *Peki, tüm bunları neden sana öğretmedi,* diye sormak istedim. Ama bu yüksek sesle söylemem gereken bir şeye benzemiyordu. Çırak surat ifademden ne düşündüğümü anladı. Aşağıdaki göle doğru giden yola döndü ama sormamış olduğum sorunun cevabını bilmediği açıktı. Hatta onun başka sorulan da vardı.

Onu göle doğru giden yolda takip ettim. Kocaman açılmış taç yaprakları olan ortanca çiçekleri yürüme yoluna doğru taşmıştı.

Yağmur başladı. Yağmur sabit, metodik bir şekilde düşüyordu ama gerçek yağmura o kadar yakındı ki kafamı geri götürerek su damlalarının kapanmış göz kapaklarımdan süzülmesine izin vererek gerçekten yağmur yağdığını düşledim.

"Tüm bu Bilge işi... Nasıl işlediğini anlayamıyorum." "Neden ki?"

Lisemdeki yüzme havuzunun boyutuna yakın bir boyuttaki gölün yanında durduk. Yağmurda gülerek yürüyen bir adam ve kadın gölün biraz daha aşağısındaki bir banka oturdu.

"O barışçıl bir adam değil. Herkesi korkutarak kendine itaat etmelerini sağlıyor." Beni de korkuttuğunu itiraf etmek istemiyordum ama sanırım Çırak bunu tahmin edebilirdi.

"Bilge büyük bir liderdir. Onunla veya yöntemleriyle her zaman hemfikir değilim ama *işe yarıyorlar.* Bunu inkâr edemezsin." "O yaşlı adam bir diktatör—bu yüzden işe yarıyor," diye mırıldandım. Çırak'ın sırıttığını gördüm. "Ne?"

"Ona yaşlı adam demeni seviyorum. Buradaki çoğu insan onun ayaklarına kapanır."

"Bana bir pislik gibi göründü. Pisliğin de ötesinde. O benim için daha çok Kral Pislik. Yani onun lideriniz olduğunu biliyorum ama o beni öldürmek istedi." "Belki seni gerçekten de uzaya fırlatmayacaktı." "Gerçekten mi?"

Çırak ayağımızın yanındaki çiçeklere bakıyordu. "Yapabilirdi. Evet. Muhtemelen yapardı."

Gölün çerçevesini oluşturan ve pars zambağını andıran turuncumsu kırmızı büyük çiçekleri tekmeledim. Banktaki çift ise gerçekten de işi pişiriyordu. Adamın elinin biri kadının bluzundaydı ve diğeri de pantolonunun altındaydı. Çırak bakışımı takip ederek çifti gördü. "Bilge, Sezonun yakında başlayacağını söyledi."

"Sezon bu mu? İnsanlar umuma açık yerlerde böyle hareket etmezler." Ya da en azından etmezlerdi. İnsanları birlikte bir gemiye koyarsan olacak şey bu mu ya da bu insanların evrimleşmiş standartlarına kıyasla ben bir namus bekçisi gibi mi oluyorum?

Çırak, banktaki çifte bakmıyordu; bana bakıyordu. Yağmur artık daha sert yağıyordu ve içeri girmeyi düşündüm ama garip bir şekilde yağmur iyi hissetmemi, oraya bağlı ve orayla bir ilişki içinde hissetmemi sağlamıştı. Her ne kadar yağmurun sahte olduğunu bilsem de, aynen gerçek yağmur gibi *hissettiriyordu* ve buna çok ihtiyacım vardı.

32: Çırak

Tam karşımızda, banktaki kadın ve adam yağmuru kıyafetlerini çıkarmak için bir bahane olarak kullandı. Adam kadının bluzunu çıkardı ve kadın sırtını yay gibi yaparak kendini adama doğru itti. Amy, "Bu iğrenç," dedi.

Her ne kadar çift aklıma bazı fikirler soksa da, Sezon'la ilgili konuşmak istemiyordum. Amy'nin Bilge'ye olan nefretinin unvandan ziyade adamla sınırlı olduğunu duymak istiyordum. "Bilge o kadar da kötü değildir," dedim. "Aslında oldukça iyi bir liderdir." Ona doğru bir adım attım. "Yani zorlayıcı olabiliyor ama gemide herkesin bir arada ve mutlu olmasını sağlayabildi." Amy küçümseyici bir şekilde güldü. "Peki, sen de insanlardan farklı oldukları için nefret mi edeceksin?" "Ben senden asla nefret etmem!"

Onunla ilgili en çok sevdiğim şeyler, bu farklılıklardı—kızıl saçı, Güneş-Dünya geçmişi, Bilge'ye körü körüne boyun eğmeyişi.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı ama ikimizin de umurunda

değildi. Amy bana hevesle, sanki Bilge olmadığımı kanıtlamamı istermiş gibi bakıyordu.

Bunun yerine uzanarak Amy'nin saçlarını düğüm şeklinde tutan boya fırçalarını çıkardım. Saçları aşağı dökülürken çevreye kırmızı bir parıltı yaydı. Sonra yağmur saç lülelerine yağarak onları o kadar koyu bir renge dönüştürdü ki saçları neredeyse benimkiler kadar kahverengi görünmeye başladı. Neredeyse. Uzanıp turuncumsu-altın saç tellerinden birini kulağının arkasına götürdüm. Parmak ucum tenine değdiğinde, Amy geri çekildi.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Bilge büyük bir liderdir," diye ısrar ettim. Amy itiraz etmeye fırsat bulamadan, "Ama" dedim, "farklılıklar konusunda onunla aynı fikirde değilim. Ben farklılıkları seviyorum. Hem de çok." Zorlukla yutkundum. Ağzım fazla ıslak gibiydi ve boğazım fazla kuruydu. Ve sonra—bunun nasıl olduğundan emin değilim—bana bir adım yaklaştı ve ben de ona yaklaştım ve sonunda tamamen yakınlaştık. Aramızda yağmur dışında hiçbir şey yoktu. Sonra aramızda hiçbir şey kalmadı. Dudaklarım onunkilerin içinde eridi. Ağzımın köşesinden bir damla yağmur suyu indi. Sonra dudakları birbirinden ayrıldı ve benimkiler de ayrıldı. Yağmur damlaları dilime yağdı ve onunkinde kayboldu.

Vücudum sırılsıklamdı; üşümüş olmalıydım. Ama onun sıcaklığı her yanımı kaplamıştı. Ellerim vücudunda gezinerek onu bana doğru çekti. Onu içime bastırmak istiyordum. O anın hiç bitmemesini istedim. Ve sonra —

—O geri çekildi.

Geri bir adım attı.

Parmakları şişkin dudaklarındaydı. Gözleri büyümüş ve parıldıyordu.

Yağmur damlaları çenesinden aşağı damlıyordu ama onlar yağmur değildi ve ilk kez dilimde tuzlu bir tat hissettim.

"Hep yağmurda olur," diye mırıldandı. "Jason ile de."

Jason her kimse, o an onu öldürmek istedim.

Bir adım daha geri atarak, "Üzgünüm," dedi. "Böyle bir şeyi—"

Ve hayır, *hayır* bu böyle olmamalıydı.

Onu öpmemeliydim. Aklında ve kalbinde bu kadar çok şey varken bir de ben çıktım.

"Üzgünüm," dedim.

Ona doğru uzandım ama o geri çekildi. Sonra da gitti.

Metal tavandan su fışkırmaya devam ediyordu. Elimde, yalnız başıma kalana kadar unutmuş olduğum ve Amy'nin saçlarına tutturduğu boya fırçaları vardı. Harley'in boya fırçaları.

Onları ortadan ikiye kırarak göle attım.

33: Amy

Tenimde yağmur damlaları... Jason orada ve neredeyse öpüşmek üzereyiz. Ama bu yağmur değil, benim buharlı banyom ve karşımdaki de Jason değil, Çırak. Başım duş tezgâhındaki fayansa yaslıydı. Fayans buhardan dolayı sıcacık olmuştu.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Duştan çıkarken vücudumu bir havluyla sardım. Duvara yaptığım çizelge dikkatimi çekti ve ona bakarak yerdeki keçeleşmiş halıya duş sularından damlattım. Bir yararı yoktu. Hâlâ kendimle Bay Robertson arasında bir bağlantı göremiyordum.

Hayatımda daha önce kendimi hiç bu kadar kayıp ve bu kadar yalnız hissetmemiştim. Benimle birlikte olması gereken herkes—ailem, Jason, arkadaşlarım—gitmişti. Onlar olmadan gemi bomboş ve küçüktü—*ben* bomboş ve küçüktüm.

Donma katına giderek ailemi korumam gerekiyordu. Harley'i orada bırakmamalıydım. Aşağıdakiler benim ailemdi, onun değil. Bu olayla hiçbir ilgisi yoktu onun.

Ama biz giderken gözlerindeki hevesi gördüm ve onu yıldızlardan

uzaklaştırankişi olmak istemedim. Ve aşağıda, ölümün soğukluğunda tek başına duran da ben olmak istemedim. Yatağın köşesine oturdum, yatmak bile istemiyordum. Kalkıp pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum. Yatağa doğru baktım. Örtüler buruşmuştu ama açılmamıştı. Buradaki ilk gecemde, ben orada uyurken Çırak da bu sandalyede oturuyordu.

Ayaklarımı sandalyeye çektim ve kollarımı dizimin çevresinde birleştirdim. Yüzüm pencereye dönük bir şekilde uyuyakaldım.

Gün ışığı yoktu. Geminin çatı çizgilerinin ortasındaki büyük sarı lambadan ışığımsı bir şey süzülüyordu ve gündüz olmuştu.

Kafam sersemlemişti, sanki tamamen uyanamazmışım gibi. Banyodan bir bardak soğuk su aldım ama bir yardımı olmadı. Dünya sanki donuklaşmıştı. Çok *yorgundum.* Düşünmekten ve endişelenmekten yorulmuştum. Kafamdaki gürültüyü durdurmanın yalnızca bir yolu vardı.

Luthe, bana sürekli olarak bakan adam, asansöre bindiğim esnada salondaki tek kişiydi. Acaba hiç uyuyor mudur? Sanki bana rahatsızlık verici bir şekilde bakabilmek için salonda kalıyor gibiydi. Arkamı dönüp ona gözlerini üzerimden çekmesini söylemek istedim ama muhtemelen onunla ilgilenmem hoşuna giderdi. Zaten beni biraz da korkutuyordu.

Gün başlayalı daha birkaç dakika olmuştu. Doğru bir gün ışığı olmadan sabahın erken saatlerindeymişiz gibi hissedemiyordum. Öğle vakti ya da karanlıktan hemen önce ışık aynı miktardaydı. Gene de, her ne kadar tüm kat uyuyor gibi gözükse de, kırsal alanlara geçtim, ineklerin ve düzinelerce mısır püskülünün yanından geçerek koştum. On dakika kadar sonra tempolu koşmaya başladım, tüm vücudumu ölü bölgemin ele geçirmesine izin verdim. *Üçüncü ya da dördüncü randevumuzda Jason, "Koşmayı neden seviyorsun Kızıl?" diye sormuştu. Bu öpüşmeye başlamamızdan sonra ama "Kızıl" lakabını sevmediğimi ona söyleme cesaretini toplayabilmemden önceydi. "Sana söyledim. Tamamen koşmaya odaklandığın ve koşan ayaklardan ibaret bir hale geldiğim o anı seviyorum."* Daha fazla. Daha fazla koşmalıyım.

"Sanırım bunu anlayabilirim." Jason beni Öpmek için eğildi ama ben çoktan ayakkabı bağcıklarımı bağlamaya odaklanmıştım-ve tek öpebildiği çenem oldu.

Yukarı, ona doğru baktım. "Ve kazanmak istiyorum." "Kazanmak mı? ”

Bu anıları yenebilirim. Sadece daha hızlı ilerlemeliyim. Mısır tarlası, kısa bir çit ile sona erdi. Çitin diğer tarafından koyunlar bana bakıyordu. Yana dönerek çitin yanında koşmaya başladım.

"Evet. New York Şehir Maratonunu yenmek. Bu benim hayallerimden biri. " Artık onun gözlerinden kaçınma nedenim ayakkabımı bağlamak değildi, çünkü bunu daha önce kimseye söylememiştim. "New York Şehir Maratonu mu?"

"Evet. Bu çok büyük bir şey. Tüm dünyadaki en iyi maratonlardan biri. Kırk bir kilometrenin üstünde ve tüm ilçelerden geçiyor. Ama orada koşmak için—yani öylece görünmek yerine sonuna kadar gitmek için—çok iyi olman gerekiyor." "Ne kadar iyi?"

"Rekor süre yaklaşık iki buçuk saat. ”

"İki buçuk saat mi? Kırk bir koca km için mi? Aman Tanrım!" "Biliyorum. Yanından bile geçemiyorum. Ama..." Yukarıya, ona doğru baktım. Her zamanki gibi espri yapmıyordu; beni tamamen ciddiye alıyordu. "Bunu yapabilirsin."

"İki saatte zar zor on altı km koşabiliyorum daha."

"Bunu yapabilirsin. Gerçekten. Asla vazgeçmiyorsun. Seni izledim. Bir gün o maratonu kazanacaksın ve ben de bitiş çizgisinde seni bekliyor olacağım. Bir sürprizle. " Gene haylaz bir edayla güldü.

"Dur tahmin edeyim, " dedim. "Sürprizin bu mu?" Ve onu öptüm. Tüm aşkımı ve onun bana olan inancını dudaklarımdan dudaklarına aktardım. Ozon gibi tadı olan havayı zorlukla solumaya başladığımda durdum. Artık tek problem Jason'ın yokluğu değildi. Artık maraton da yoktu. Artık New York yoktu. New York—*Ne w York!* Orası büyüktür. Orada çok insan vardır—*vardı.* New York yok. New York ne şekilde var olursa olsun, artık eskisi gibi değildi. Metrolar, Central Park, maratonlar ve Broadway yoktu artık. Artık tamamen farklı bir şeydi — uçan arabalar ve ışınlayıcılarla dolu örneğin. Orayı asla göremeyecektim ve orası da asla eskisi gibi olmayacaktı. Benim için New York sonsuza kadar yok olmuştu. Ama diye fısıldadı kalbim, *Çırak var.*

Daha hızlı koştum.

Dışarıda uyanmış ve gününe başlamakta olan insanları gördüğümde,

Hastane'ye geri döndüm. Kendime yalan söyleyemezdim. Saklanmak istediğimi biliyordum. İneklere yaklaştığımı görünce yavaşladım. Onlar normal inekler değildi.

Bir çiftlikte filan büyümüş değilim ama gene de bir ineğin nasıl görünmesi gerektiğini b iliyordum. Ve o inekler—yani inek oldukları Aşikârdı ama daha önce hiç böyle inekler görmemiştim. Bir kere, kısaydılar. Çok kısa. Baş kısımları zar zor omzuma geliyordu. Erkek olanların boynuzları vardı ama boynuzlar mantar şeklinde ve körleşmişti. Bunun nedeni kesilmiş olmaları değil, o şekilde büyümüş olmalarıydı.

Ben onları ne kadar merak ediyorsam onlar da beni o kadar merak ediyor gibi görünüyordu. Çitin yanında durarak yaslandım. Nefes nefese ve terlemiş bir haldeydim. İneklerden birkaç tanesi bana doğru sallana sallana geldiler. Normal ineklerden daha fazla kasları vardı ve derilerinin altında kabarık etleri, onları çarpık bacaklı ve yavaş bir hale getiriyordu. Geviş getirişleri tempolu ve ölçülü hareketler halindeydi ve her seferinde biraz şapırdatarak biraz toz ve çimen çıkartıyorlardı ki bana evimi anımsattı.

Mö'lediler ama bu normal bir mö'leme değildi; sonunda domuz sesi gibi tiz bir ses çıkıyordu. *Möö-ih-iiiii!* Çitten uzaklaştım.

Oradan giderken inek-domuzumsu şeyler beni izliyordu ve sessiz büyük kahverengi gözleri bir şekilde kaygı vericiydi.

Oranın gerisinde, geçtiğim mısır, buğday ve yeşil fasulye tarlalarının iki katı büyüklüğünde bir bitki tarlası vardı. Düzenli, uzun sıralar boyunca parlak yeşil yapraklı bitkiler vardı. Aşağı eğilip yuvarla k bir yaprağın tadına baktım.

Lezzetli ve biraz tüylüydü ama acı bir tadı vardı. Sapı kalın ve sertti; sanırım havuç ya da patates gibi bir şeydi— meyve kısmı toprağın altındaydı. Sonra bir şey duydum.

Biip! "Numara 517, aşılandı." Sert plastik gibi bir şeyin çatırtısı ve koşuşturma sesleri duydum.

Kalın tavuk kümesi tellerinden yapılmış kısa bir çit, arkamdaki tarlayı kapatıyordu. Köşede çömelerek iyice aşağı eğilmiş olduğumdan onu en başta görmedim. Orada benden birkaç yaş büyük, yaklaşık Harley yaşlarında bir kız vardı. Şişman, kısa bacaklı ve epey iri bir tavşanı serbest bırakmıştı ve hayvan zıplayarak ilerliyordu. Her zıplayışında, sol arka bacağı hopluyordu. Kabarık beyaz kuyruğu sallanıyordu ve hoplarken dişlerini sinirle gıcırdattığını duyabiliyordum.

Bir şey söylemeye başladım ama kız dizleri üzerinde ayağa kalktı. Birkaç metre ilerideki bir başka tavşan bir yoncayı dişliyordu. Kız hiç ses çıkarmadan tavşana doğru atıldı, onu arka bacaklarından yakaladı ve kaçamadan yere koydu. Çırağın kullandığını gördüğüm o plastik bilgisayar şeylerinden birini almak için arkaya doğru uzandı ve tavşanın kulaklarının arkasında salladı. Bu hareketi onu aynı bir manav kasiyeri gibi göstermişti. Bilgisayarımsı şey bipledi ve kız ona baktı sonra da arkasına doğru attı. "Merhaba," dedim.

Şaşırmış olmasını bekliyordum—beni fark ettiğini belli edecek bir davranışta bulunmamıştı—ama kız yalnızca yukarı bakıp, "Merhaba," demekle yetindi. Ama beni görünce bir an duraksadı. Çırak'ın benimle ilgili ne söylediğini ve tanınmamın ne kadar kolay olduğunu anımsadım. Saçlarım, koştuğum için terlemiş ve tenime yapışmıştı ve hızlı bir şekilde yaptığım örgülerden saçlarım çıkmıştı. Bir işe yaramayacağını bilsem de ellerimle onları düzeltmeye çalıştım; gemide kim olduğumu saklamamın bir yolu yoktu. Kız, "Sen genetik olarak değiştirilmiş deneysin," dedi. Kafamı salladım. "Bilge seninle konuşmamamızı söylemişti." "Tabii, benimle konuşmaya mecbur değilsin," dedim ama sesimdeki gürlemeyi saklayamamıştım, "ama en azından nazik olabilirsin."

Kız düşünceli bir tavırla kafasını salladı. Arkasına uzanarak hipodermik iğnelerle dolu küçük bir sepet aldı. Neredeyse yarısı boştu; diğer yarısı da yağla karıştırılmış bal gibi altın-sarısı renkte bir sıvıyla doluydu.

"O nedir?" diye sordum.

Kız hâlâ yerde tuttuğu tavşana dönerek, "Aşılar," dedi. Tavşan pek de mücadele ediyormuşa benzemiyordu. Arada sırada arka ayaklarını birden çekiyordu ama kızın elinden kurtulmaya çok da uğraşmıyordu. "Bunlar senin evcil hayvanların mı?" diye sordum.

Bana doğru baktı ve eminim Bilge'nin ne kadar ahmak ve aptal olduğumla ilgili söylediklerini düşünüyordu. "Hayır," dedi. "Bunlar yiyecek." Aptalca bir soru. Tarla oldukça genişti ve yakınımızda yaklaşık yirmi tane tavşan görebiliyordum, daha uzakta da düzinelerce vardı. Tarlanın diğer ucunda bir ev vardı—sanırım kızın eviydi—ve evin etrafında daha fazla tavşan için telli kafesler vardı. *Godspeed'de* yüzlerce insan olmalı; tavşanlar gibi hızla üreyebilen bir protein kaynağına ihtiyaç duymaları mantıklıydı. Dikkatini tavşana vermişken, "Seni koşarken gördüm," dedi. "Kaçtığın şey neydi?"

"Sadece koşuyordum," dedim. Beni aynı bir kedi gibi sessizce ve dikkatle dinliyordu.

"Neden?" diye sordu.

Omuz silktim. "Neden olmasın?"

"Bu üretken bir aktivite değil," dedi. Sanki üretkenlik değerli olan tek şey gibi.

"Ee?" dedim.

Kız cevap vermek yerine kafasını sola salladı ve arkasını döndü. Sepetteki dolu iğnelerden birini aldı, tavşanın arka bacağına batırdı ve sonra tavşanın gitmesine izin verdi. "Numara 623, aşılandı," dedi. Bilgisayarımsı şey titrek bir çizgi göstererek parıldadı ve yeşil bir çizgiyle birlikte kızın söylediği sözcükler ekranda belirdi.

"Onları neye karşı aşılıyorsun?" diye sordum. Kapalı bir gemide kaç çeşit tavşan hastalığı olabilirdi ki?

"Bu onları daha güçlü yapıyor. Daha sağlıklı ve daha iyi etler haline getiriyor." Ayakları üzerine çömelerek bana baktı. "Hastane'de yaşıyorsun, değil mi?" Kafamı salladım.

"Büyükbabam Hastane'ye alınmıştı," dedi. "Şimdi daha iyi mi?"

"Öldü."

Bunu hiçbir duygu belirtisi olmadan söyledi ama gözleri parıldıyordu.

"Üzgünüm," dedim.

Basitçe, "Neden?" diye sordu. "Zamanı gelmişti." "Ağlıyorsun."

Gözünün altını kirli parmaklarından biriyle sildi ve yanağında biraz kir ve yeşil çimen lekesi bıraktı. Parmağındaki gözyaşına baktı ve böyle bir duygunun gözlerinden fışkırmasından dolayı aklı karıştı. Kanıtı parmak ucundan aşağı düşürerek, "Üzgün olmak için bir nedenim yok," dedi. Sesi sakin ve monotondu ve vücudu farklı olduğunu gösterse de üzgün olmadığına inandığını biliyordum.

Kız sepetini aldı ve bilgisayarımsı şeye uzandı. Düşündüğünden daha uzaktaydı ve elinden kayarak önüme doğru düştü. Ekranın tepesinde iki sözcük yakaladım: GENETİK DEĞİŞİKLİK. Sözcükleri işaret ederek, "Bu da ne?" diye sordum.

Soru sormadan dediğimi cevapladı ki bu beni biraz şaşırttı. Aynı sabit ses tonuyla, "Genetik değişiklik, üreme genlerini ve kas kitlelerini manipüle etmektir," dedi. "Tasarlanmış artan üretkenlik: yüzde yirmi, artan et üretimi yüzde yirmi beş."

Boş gözlerine bakarak, "O iğnelerde aşı yoktu," dedim. "Gen manipülasyonuyla ilgili bir şeydi. Biliyorum. Annem bir genetik birleştiriciydi biz şeydeyken—" duraksadım. Hâlâ deli olduğumu düşünüyordu. Onun için gemideki bir bilim deneyinin bir yan ürünüydüm. "Bak, ben Bilge'nin anlattığı kişi değilim. Ben Dünya'danım. Güneş-Dünya yani. Orada doğdum. Sirojenik olarak dondurulmuştum ve erken uyandım. Ve annem, Dünya'da, yani Güneş-Dünya'da bir genetik birleştiriciydi. Tavşanlara enjekte ettiğin o şey—o aşı değil. Genetik değiştirme maddesi. Tavşanların DNA'sını değiştiriyorsun." Benimle hemfikir bir şekilde kafasını salladı, tüm söylediklerimi takip etti ama "Bilge senin aptal olduğunu ve hiçbir şeyi anlamadığını söylemişti," dedi. ”*Ben* Dünya'danım—ama önemli olan bu değil! Bak, önemli olan, o şeyler tehlikelidir. Genetik değişiklik maddeleri çevrede oynanacak şeyler değildir, tavşanlarla bile. Özellikle de onları yiyeceksen. Ne yaptığını bilmiyor musun?"

Kız, "Bilge bunun aşılama olduğunu söyledi," dedi. Benden uzaklaşmaya başladı.

"Hey, bekle—dur!" Çit beni geride tutuyordu.

Kız durdu—ama yalnızca bir başka tavşan almak için.

"Bak, bu şeyleri bilgisayarımsı şeyde okudun. *Tam o/arak orada,* onlara genetik değiştirici madde enjekte ettiğini söylüyor. Tam. Orada." Ekranı işaret ettim. Merakla aşağı baktı. Sanki neden bahsettiğimi görmeye çalışıyordu ama üzerinde çalıştığı çizelgede açıkça etiketlenmişti. "Ona bak. Orada. *Aşılama* sözcüğü görebiliyor musun?"

Kafasını yavaşça salladı, gözleri ekrandaki sözcükleri tarıyordu. Söylemek istediğim şeyi anlamasını bekleyerek, "Yani..." dedim. Anlamadığında, "Yani tavşanları aşılamıyorsun. Onların DNA'sını değiştiriyorsun."

Yeniden bana baktı. Gözleri büyümüştü. Bir an için beni anladığını sandım. "Ah, hayır," dedi. "Yanlışın var. Bilge bana söyledi. Bunlar aşı." İğne sepetini incelemem için bana uzattı. "Bunlar tavşanları daha sağlıklı bir hale getiriyor. Daha güçlü ve daha iyi etler olmalarını sağlıyor."

Karşı çıkmaya başlayacaktım ama kızın büyük, masum ve boş gözleri bunun anlamsız olduğunu söylüyordu. Ürperdim ama bunun kuruyan terimin üşümeme neden olmasıyla bir ilgisi yoktu. Bilge'nin kontrolü sınırsızdı. Bu kızın neden bu kadar boş olduğunu ve Bilge'nin söylediğiyle çeliştiği için gözünün önündeki şeyi neden göremediğini anlayamadım. Fiş çekme olayının arkasında Bilge'nin olup olmadığından emin değilim. Ama bir şeyi kesin olarak biliyorum: Eğer *oysa* ve eğer tüm bu gemi onu kör bir zihniyetle takip ediyorsa ona karşı çıkmamın hiçbir yolu yoktu.

34: Çırak

Ertesi sabah, kapımın altından yıldız ışıkları sızıyordu. Yatağımdan esneyerek ve gerinerek kalktığımda, Bilge'nin tavandaki uzay seferi çizelgesinin metal ekranım açtığını ve sahte yıldızların parıldadığını gördüm. Bilge, "Selam," dedi. Odasının yanındaki duvara yaslanmış, yalancı yıldızlara bakıyordu. Oturduğumda hızla ayağa kalktı ve metal zeminde bazı tıkırtılar duydum. Gemicilerin yaptığı bir şişe içki. Bilge, onu saklamak için harekete geçmişti ama geç kalmıştı. Her ikimiz de ampullere baktık.

Bilge, "Bazen unutuyorum," dedi. "Ne kadar zor olduğunu. Bunu... çok uzun zamandır yapıyorum." İç geçirdi. Her ne kadar içkinin keskin, yakıcı kokusu

havada yayılsa da, Bilge sarhoş değildi. Şişeye baktım—açıktı ama içinden bir iki yudum içilmişti. Bilge, bu gibi bir durumda bile kontrolü elden bırakmazdı. "Zor olduğunu biliyorum," dedim.

Bilge kafasını salladı. "Hayır, bilmiyorsun. Gerçekte bilmiyorsun. Daha yolun başındasın. Sen... benim verdiğim kararları vermek zorunda kalmadın. Sonrasında onlarla kendi içinde hesaplaşmak zorunda kalmadın." Bununla neyi kastediyordu?

O tam olarak ne yapmıştı?, Ve bir yanım, elli altı yıldır Bilge olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen yanım değil ama on altı yıldır Çırak olmanın ne demek olduğunu bilen yanım, işte bu yanım şu soruyu soruyordu: Ne yapmak *zorunda* kaldı? Bilge'yi ve daha ötesini de bildiğim için, işi biliyordum. Ve bu işi neden yaptığımızı da biliyordum. Bu işi neden yaşadığımızı ve yaşamak zorunda olduğumuzu da.

"Senden önceki Çırak hâlâ hayatta olsa bu çok daha kolay olacaktı. Seninle ve Sezon'la ilgilenebilirdi ve ben de—"

Öne doğru eğilerek, "Neyle?" diye sordum.

"Diğer her şeyle."

Bilge artık ayaktaydı ve yalancı yıldızların ışığı vücuduna yansıyordu. Çok yaşlı görünüyordu. Daha önce görmediğim kadar yaşlıydı. Ama onu yaşlandıran yıllar değildi.

"Sezon'dan *nefret* ediyorum." Bilge'nin sesinde açık bir tiksinti vardı. Nedenini soracaktım ama bana bakmıyordu ve sözcükler dilimde kenetlendi. Merak ediyordum da—acaba Sezon'dan nefret etme sebebi onun çiftleşebileceği kimse olmaması mıydı? Onu birine Harley'in kız arkadaşına baktığı gibi bakarken hiç görmemiştim... Benim Amy'ye baktığım gibi. Belki benden önce bir sevgilisi olmuştur, kendi Sezon'unda, ama belki de kadın ölmüştü. Belki... yutkundum. Daha önce düşünmediğimi söyleyemem, yani Bilge'nin gerçekte benim—Bilge düşüncelerimi keserek, "Gururlanma," dedi. "Efendim?"

"Gururlanma. Ne yapman gerekirse yapacaksın, hoşuna gitse de gitmese de. Gururlanacak hiçbir şey yok, yani Bilge'yken. Asla doğru bir cevap yok. Sadece

onları hayatta tut. Nasıl olduğu önemli değil. Sadece bu lanet gemiyi hayatta tut."

Dolu şişesini aldı ve kendini karanlık odasına hapsetti. Metal ekran, yalancı yıldızları kaplamıştı ve ben de karanlığın içinde kalmıştım. Bir saat sonra, günün başlangıç saati gelmişti. Bilge odasından çıktı. Kıyafetleri yeniydi, gözleri açıktı ve nefesi tazeydi. Sanırım o şişe hâlâ doluydu. Yalancı yıldızların altındaki konuşma sanki bir rüya gibiydi. Bilge, Gemici Katı'na giden bölmeye yürüyordu. Sessizliği bozan tek ses, topallığı nedeniyle tempolu olmayan ve metal zemin üzerine vuran ayak sesleriydi.

Bölme kapısını açarken, "Dün tüm günü o Güneş-Dünya kızıyla geçirdin," dedi.

Omuz silktim.

"Şimdi ders yapmaya zamanım yok. Gemi her şeyden önce gelir. Ama sana verdiğim görevi tamamen unuttun, değil mi? Çatışmanın üçüncü nedenini keşfedecektin?"

Başımı eğdim. Unutmuştum. Sanki çok uzun bir süre önceydi. Yukarı baktığımda Bilge omzumun üstünden bakıyordu, gözlerime bakmıyordu. Ne düşündüğünü bilemem ama iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Sonunda, "İyi," diyebildi.

"İyi mi?"

Bilge, "Zamanını onunla geçir," dedi. "Onun ne tür belalara yol açabileceğini kendin görürsün."

Sonra bölmeden aşağı inerek beni cevaplamayacağını bildiğim sorularla bıraktı.

Doğrudan yerçekimi tüpüne ve Besleme Katı'na gittim. Eğer Bilge bana ödevimi bırakarak Amy'le zaman geçirme izni veriyorsa bunu sorgulayamazdım. Orion, Kayıt Salonu'ndaki verandadaydı (Bilge'nin portresine sırtını yaslamıştı ki bu beni güldürdü), yanından geçerken ona el salladım.

Bahçe daha önce görmediğim kadar kalabalıktı. Çevredeki tek ses, çalıların ardında, ağaç kenarlarında, heykelin altında, yolun tam ortasında çiftleşen insanların nefes alıp verişleri ve homurtularıydı. Hastane'ye girebilmek için

kıvranan terli vücutların üstünden geçmem gerekti. Neyse ki asansör boştu. Ama çok uzun süredir boşmuş gibi kokmuyordu. Koğuş'takiler daha normale benziyordu. Evet, Victria ve Barti köşede öpüşüyordu ve oyuncu grubundan birkaç kişi camdan duvara yaslanmıştı ama çoğu giyinik sayılırdı.

Kapısını çaldığımda Amy'nin de onlar gibi olmasını biraz da olsa bekliyordum—birazcık—ama değildi. Giyinmiş, camdan dışarı bakıyordu. Odasına girdiğimde, "Bunu neden yapıyorsunuz? Açık alanda, her yerde... " diye fısıldadı.

"Sezon başladı."

"Bu... normal değil. İnsanlar böyle hareket etmez. Bu... Çiftleşme, aşk değil." Omuz silktim. "Elbette çiftleşme. Olay da bu zaten. Yeni bir nesil oluşturmak."

"Herkes mi? Aynı anda mı? Herkes *şimdi* mi seks yapmaya karar verdi?" Kafamı salladım. Belki de ailesi ona Sezon'dan hiç bahsetmemişti ama elbette bunu bilecek yaştaydı. Tüm hayvanlar kızışır. İnsanların aynı inekler, koyunlar ve keçiler gibi bir Sezon'u vardır.

Amy homurdandı. Yarım ağızla gülerek sanki bir şakaymış gibi, "Suya bir şey karışmış olmalı," dedi. Ama yüzü yeniden karanlıklaştı ve kısık bir sesle daha çok kendi kendine konuşarak, "Ama bu *doğal* değil," dedi. Cevap vermedim. Yirmi yaşına geldiğimizde Sezonda ikimizin nasıl olacağımızı düşünmekle meşguldüm. Yani birlikte. Sadece biz.

Bir şey söyledi. Beynimi istila eden düşüncelerden kurtulmak için kafamı salladım.

"Olur, mu?" diye sordu. "Ne olur mu?"

"Ailemi görmeye benimle birlikte gelir misin?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Amy... onlar hâlâ donmuş durumda." Soğuk ve sabit bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi. "Ama gene de onları görmek istiyorum. Önce ailemi görmeden o katta oturup, katili beklemeye katlanabileceğimi sanmıyorum." Ben de onunla birlikte gittim. Işıklar çoktan donma katına inmişti. Önce Amy çıktı ve düzinelerce küçük, kare şeklindeki kapıya baktı. Sessizce koridora ilerlerken onu takip ettim. Kapıların sonunda bana döndü. "Hangisinin onlar olduğunu bile bilmiyorum." Kaybolmuş gibi bir

hali vardı. "Ben bakabilirim," dedim. Kapıların sonundaki masaya gittim ve üzerindeki flopiyi aldım.

"İsimleri neydi?" diye sordum.

"Maria Martin ve Bob—Robert Martin."

İsimlerini ekrandaki klavyeye yazdım. "Numara 40 ve 41," dedim. Flopiyi aşağı koyamadan Amy sıra boyunca hafif sesle sayarak ilerledi. Ailesinin numarasına sahip olan yan-yana iki kapının önünde durdu. "Açmamı ister misin?" diye sordum.

Amy kafasını evet anlamında salladı ama elimi öne uzattığım esnada elimi yakaladı. "Bunu ben yaparım," dedi ama yapmadı ve orada öylece durarak kapanmış kapılara baktı.

35: Amy

Onları görmek istiyorum.

Annemin gülümseme çizgisini gözlerimle takip etmek istiyorum. Yumuşak çenemle babamın dağınık sakalına dokunmak istiyorum. Onları görmek istiyorum. Ama onları donmuş et gibi görmek istemiyorum.

36: Çırak "Amy?"

Sesi duyunca ikimiz de arkamızı döndük.

"Aşağıda napıyorsun sen? "diye sordum.

Harley bize doğru ilerlerken bir yandan da esniyordu. "Bekçilik yapıyorum. Aynı konuştuğumuz gibi. Siz ikiniz dışında kimse aşağı inmedi."

Harley'in gözlerinin altındaki morluklara bakarak suçluluk içinde, "Bu gece ben kalırım," dedim.

"Yok, kalmazsın sen." Harley sırıttı. "Kalamazsın yani. Bilge fark eder. Ben kalabilirim. Burası sessiz ve rahat rahat resim de yapabiliyorum." Harley'i bilirim. Ne kadar saplantılı olabileceğini bilirim. Muhtemelen donmuş insanları

korumaktan çok yıldızlara bakarak zaman geçirmiştir.

Ona doğru iyice yaklaşarak eğildim, böylece Amy beni duymayacaktı. "Ama ilaçların—"

Yalnızca ikimizin ve Koğuş'taki herkesin aldığı mavi ve beyaz renkteki engelleyici ilaçtan bahsetmiyorum. Harley'e "nöbetleri" için daha fazla ilaç veriyorlardı, şeyden beri—

Harley, "Bir sorun olmaz," dedi ve her ne kadar ona inandığımdan emin olmasam da, Amy'ye bakış şeklinden, bu konuyu onun önünde tartışmak istemediğini anlayabildim.

"Neden bizimle gelmiyorsun? Amy ailesini bulacak," dedim.

Harley duraksadı—yıldızlara geri dönmek istiyordu. Ama endişe içinde ona baktığımı görünce fikrini değiştirdi.

Gözü yıldız bölmesine giden koridorda olsa da, "Tamam," dedi. Harley'in gözlerindeki boş delikte bir şey vardı, bir tür açgözlü özlem vardı ve bu da onun için endişelenmeme neden olmuştu. En son edindiği takıntıya benzer bir takıntıydı bu.

Amy arkamdan, "Benim burada işim bitti," dedi. "Emin misin?" diye sordum.

Kafasını salladı. Flopiye bakarak, "Ama bagajını almak istemiyor musun?" diye sordum. "Bagajım mı?"

"Dondurulmadan önce paketlediğin eşyalar? Burada yazdığına göre senin, annenin ve babanın birer bagajı varmış."

37: Amy

Harley'le birlikte Çırak'ı kilitli küçük metal kapılardan oluşan sıra boyunca takip ederken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Ben hiçbir şey paketlememiştim. Annemle babam bana yanıma bir şey alabileceğimi söylememişti. Çırak kilitlerden birini açtı; içeride bavullardan oluşan on tane bagaj sırası vardı.

"İşte buradasınız," diyerek üç tane bagajı çekmeye başladı.

İlk bagajdaki tuşa basarken, Harley ve Çırak da yanımdaydı. Kapak sesli bir şekilde açıldı—hava kilidi koruma mührü kırıldı.

Bu annemin bagajı olmalıydı. Kapak açılır açılmaz kokusu çevreye yayıldı. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapadım ve yıllarca önce kıyafetleriyle oynarken o kokuyu nasıl aldığımı hatırladım. Tekrar nefes aldım ve fark ettim ki burnuma gelen tek şey bagajın içine doldurdukları acı koruma gazının kokuşuydu ve Annemin parfümü de bir hatıradan başka bir şey değildi. Fotoğraflarla dolu koruma poşetini aldım.

Harley, "O ne?" diye sordu.

"Okyanus."

Ona ağzı açık bir şekilde bakıyordu.

Çırak, "Peki ya şu?" diye sordu.

"Bu Büyük Kanyon'a yaptığımız geziydi."

Çırak, ona uzattığım fotoğrafı aldı. Kolorado Nehri' nin aşındırdığı taşı parmağıyla gösterdi. Kuşkucu görünüyordu ve sanki ailemle arkamızdaki kanyonun gerçek olduğuna tam olarak inanamıyor gibiydi. Harley, yedi yaşındayken sahilde kumdan kale yaptığım fotoğrafı işaret ederek, "Tüm bunlar su mu?" diye sordu.

Güldüm. "Hepsi su! Tuzlu su ve çok büyük ama sürekli yukarı-aşağı ve içe-dışa doğru dalgalar oluyor. Babamla birlikte dalgalara atlardık, ne kadar ileri gidebildiğimizi görür ve sonra kumsala geri dönerdik." Harley, "Hepsi su," diye mırıldandı. "Hepsi su."

Diğer fotoğraflar çok da heyecan verici değildi. Çoğunlukla benim fotoğraflarımdı. Bebeklik halim. Büyük babamların balkabağı bahçesinde yeni yeni yürüyen halim. Okulda ilk günüm. Baloda siyah dar giysimle Jason'ın yanında durduğum ve onun mısır çiçeği korsajını kabul ettiğim halim. Bagajın daha derinlerini yokladım. Annemin Dünya'da bırakmayacağından emin olduğum bir şey vardı. Parmaklarım küçük ve sert bir şeye değdiğinde kalbim

küt küt atmaya başladı. Daire şeklinde bir tepesi olan kadife kutuyu bagajdan çıkararak avcumda tuttum.

Çırak, "O ne?" diye sordu. Harley, hâlâ okyanusa bakıyordu. Kutunun içinde altından haç şeklinde bir kolye vardı. Büyük annemin haçı. Çırak gülümsedi. "Senin de o peri masallarına inananlardan biri olduğunu söyleme bana!"

Haçı onunla hiçbir göz teması yapmadan boynuma geçirdiğimde gülümsemesi geçti. Haçı göğsümün ortasına oturturken, "Bu geminin adı *Godspeed,"* dedim. *"Godspeed* sadece şans anlamına gelir." Gözümü Çırak'tan ayırarak donmuş morg kapılarına döndüm. "Dahası da var." Yutkundum ve fotoğrafları bagaja geri koydum. Büyük Kanyon'daki resim dışındakileri.

Babamın bagajına uzandığımda haç öne doğru sallandı. Bagajda daha çok kitaplar vardı. Bazılarını biliyordum: Shakespeare'in tüm eserleri, *Pilgrim's Progress,* İncil, *Otostopçu'nun Galaksi Rehberi...* On ya da on iki tane de askeri taktikler, hayatta kalma ve bilim kitabı vardı. Üç kitap tamamen boş kâğıtlarla ve bir paket açılmamış mekanik kurşun kalemle doluydu. Bir defter ve üç kalemi bir kenara koydum.

Duraksadım ve Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı* adlı kitabını bagajdan çıkardım. Onu daha önce okumamıştım ama adına bakarak insanların fişini çeken birine karşı neler yapmam gerektiğiyle ilgili bir fikir verebileceğini düşündüm. Çırağın adını görmemiş olduğunu umarak onu not defterinin altına iliştirdim. Bir şekilde, bir biçimde tüm bunların ardında onun ustası Bilge'nin olduğundan emindim ve eğer olaylar o noktaya gelirse korkarım onunla yalnız başıma savaşmak zorunda kalacaktım.

Sonra onu gördüm. Oyuncak ayımı.

Onu kaldırdım. Boynundaki yeşil kurdele asimetrikti ve burnunun ucundaki keçede kaybolmuştu. Sağ patisindeki kıllar gitmişti çünkü bebekken başparmağım yerine onu emerdim.

Amber'a sarıldım, keçe ve dolgu maddesinin veremeyeceği bir şeyin özlemi içindeydim.

Çırak, "Son bagaj," diyerek, babamın bagajını kapatmamın ardından son bagajı

bana doğru itti.

Derin bir nefes aldım. Amber'ı sıktım.

Ama o bagaj boştu.

Harley omzuma yaslanarak,"Senin eşyaların nerede?" diye sordu.

Ağlamaya başladım.

"Babam onlarla gideceğimi düşünmüyordu," dedim. "Benim için bir şey paketlemedi çünkü onlarla gerçekten de gideceğimi düşünmemişti."

38: Çırak

"Ama sorun yok," dedim. "İhtiyacın olacak her şey bu gemide var. Kıyafetlerin ya da herhangi bir şeyle ilgili endişelenmene gerek yok." Harley koluma bir yumruk attı. "Ne?"

Amy doldurulmuş hayvanına sarıldı ve not defteri, kalemler ve ailesinin kutusundan seçtiği fotoğrafı adı. Derin bir sesle, "Burada işim bitti," dedi. Harley, bagajları geri yüklememe yardımcı oldu. Bana sürekli imalı bakışlar atarak kaşlarını Amy'ye doğru hareket ettiriyordu ama ne demek istediğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. *Çıt. Vın. Pat.*

Amy doldurulmuş hayvanı yere düşürdü ve kitaplarla kalemler yerde takırtılar yaptı ve fotoğraf da yere kaydı. "Bu sesi biliyorum," diyerek nefes aldı, yerinde kalakaldı ve donmuş vücutların arasında koridorda koşmaya başladı. Harley, "Amy, bekle!" diye bağırdı ve ben de onun peşinden gitmeye başladım. Altmışlı sıra civarında ayağı kaydı.

"Acele et!" diye bağırdı.

Köşeyi döndüm. Koridorun ortasındaki camdan kutunun üzerinden dumanlar çıkıyordu.

Her ne kadar cevabını bilsem de, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordum. Amy, "Elbette hayır!" dedi. Sesi sanki her şeyi aynı anda söylemeye çalışıyormuş gibi rahatsız ediciydi. "O da benim gibi uyanacak mı?" Kutuya baktım—içeride bir

kadın vardı. Amy'den daha uzun ve daha şişmandı. Koyu kıvırcık saçları ve benimkinden koyu bir ten rengi vardı. Kutunun tepesinde kırmızı renkte yanıp sönen bir ışık vardı. Siyah elektrik kutusuna baktım. İçindeki anahtar döndürülmüştü. Parmağımı wi -com tuşuna bastırdım. "Com bağlantısı: Doktor. *Hemen!"* "Ne oldu?" Doktor'un sesi wi-com'daydı. "Doktor! Yeni birine daha oldu! Burada bir kutu daha var! Çabuk gel!" "Nasıl yani?"

"Donma katındayız. Dondurulmuşlardan biri daha. Dışarı çıkarılmış. *Işık kırmızı yanıyor!"* "Hemen geliyorum."

Doktor bağlantıyı kesti. Yakında olduğunu umdum. Eğer Hastane'deyse, birkaç dakikaya yanımıza gelebilirdi—eğer Şehir'de ya da Gemici Katı'ndaysa, daha uzun sürecekti. Harley, "Neler oluyor?" diye sordu.

Amy, "Biri bana yaptığının aynını bu kadına da yaptı," dedi. "Biri benim fişimi çekerek beni burada

ölmeye bırakmıştı." Harley, "Yani kadın uyanacak mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım eğer anahtarı eski konumuna getirebilirsek onu geri koyabiliriz... ama bilmiyorum. Her şeyi batırmaktan korkuyorum. Çok basit görünüyor ama... "

Amy yumuşakça, "Onun uyanmasına izin vermeyin," dedi. "Donmak kötü bir şey ama yalnız uyanmaktan daha iyi."

Kalbim burkuldu. Hâlâ kendini yalnız hissediyordu.

Arkadan, "Çırak?" diye bir ses geldi.

"Burada!" diye cevap verdim. "Numara..." açık kapıya baktım, "Numara 63!" Doktor koridoru koşarak geçti. Camdan kutuya eğilirken Harley'i yana itti. Camın üstündeki buğuyu sildi. Doktor, "Çıkarılalı çok olmamış," dedi. "Daha pek erimemiş bile."

"Bu iyi, değil mi? Değil mi?" Amy'nin parmakları camdan kutuya baskı yapıyordu, sanki buzun

içinden geçerek kadının elini tutmaya çalışıyor gibiydi.

Doktor, "İyi," dedi. Bana çarptı. Geri adım attım. Doktor, cama dayandı ve elektrikli kutuya baktı. Bir flopiyi kutudaki bir kabloya taktı ve ekranda beliren sayıları okudu. Homurdandı ama bunun iyiye mi kötüye mi delalet olduğunu anlayamadım. Flopiye başka sayılar da yazdı sonra anahtarı döndürmeden önce çengelden çıkardı. Işık kırmızıdan yeşile dönüştü.

Doktor bir cam kutuyu dondurma haznesine itti. Kapıyı kapadı ve mandalı aşağı çekti. Çevremizde bir soğukluk dalgası gezindi ki bu Numara 63'ün dışarıda olduğunun tek kanıtıydı.

Doktor, "Kadının durumu iyi," dedi. "Onu zamanında yakalamışsınız."

Harley, "Arkadaşlar?" diye çağırdı. Şaşkınlık içinde arkama baktım—Harley koridordan aşağı ve bizden uzağa, görüş alanımızın dışına yürüdü. Doktor, "Onun burada olduğunu nasıl bildiniz?" diye sordu. Amy, "O sesi duydum," dedi.

Doktor'un yüzü kırıştı. "Yani bunu her kim yaptıysa siz buradayken o da buradaydı. Pekiyi neden aşağıdaydınız?"

Amy ailesine bakacağımızdan bahsetmeye fırsat bulamadan, "Amy'ye ailesinin bagajlarını göstermek istedim," dedim. Bir şekilde o an için dondurma hazneleriyle ilgili bir şey yapacağımızı itiraf etmenin pek de iyi olmayacağını düşündüm.

Harley iki sıra öteden, "Ah... arkadaşlar?" diye seslendi. Doktor, "Bu hoşuma gitmedi," dedi. "Aşağıda her kim varsa, sizin burada olduğunuzu biliyor olmalı ve ne olacağını duyacağınızı da biliyor olmalı. Siz üçünüz dışında aşağı biri geldi mi?"

Amy'le birbirimize baktık. "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi. "Benim bildiğim kadarıyla da kimse gelmedi." Harley, "Arkadaşlar!" diye bağırdı. Arkaya doğru, *"Ne?l"* diye bağırdım. "Yirminci sıraya gelin. Hemen!"

Doktor yürümeye başladı ama Amy ve ben orayı daha iyi bildiğimiz için koştuk. Harley'in sesindeki aciliyet kötüye delaletti. Bir sorun vardı. Köşeyi döndüğümüzde, Harley'in niye bağırdığı ortaya çıktı. Koridorun ortasında bir başka kutu daha vardı. Ama bu kutu erimişti ve içindeki adam da çoktan

ölmüştü.

39: Amy

"Ah."

Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim aslında.

Ama o adamı tanıyordum.

Bay Kennedy, annemle birlikte çalışmıştı. Hep garip bir adam olduğunu düşünmüşümdür. Şu asla evlenmemiş olan ama yaşlı olduğu için istediği sapıklığı yapıp, yaptığının yanına kalacağına inanan türden adamlardan biriydi. Hep annemin bluzunun içine doğru bakar ya da laboratuvara annemle babamı ziyarete gittiğimde yerden bir şey almamı isterdi. Annem bu duruma hep gülmüştür ama ben Bay Kennedy'nin evdeyken, annemin kıvrılmış bluzu ya da benim iç çamaşırı çizgimle ilgili ne hayaller kurduğunu merak etmişimdir.

Ve şimdi o ölmüş, gözleri açık ve irisleri beyazlaşmış bir şekilde sirojenik sıvının içinde yüzüyordu. Teni solgundu, sanki suyu bir sünger gibi içine çekmişti. Ağzı gevşekti ve yanakları sarkmıştı ve bu yüzden de çenesinde su ile dolu balonlar oluşmuştu.

Çırak, "Numara 63, dikkat dağıtmak için kullanıldı," dedi.

Doktor, "Bence öyle değil," dedi. "Bu dışarı çıkarılalı bayağı olmuş." Camdan kutunun kapağını kaldırdı ve Çırak'la birlikte onu yere koydular. Doktor elini Bay Kennedy'nin içinde yüzdüğü sıvıya batırdı.

"Su serin ama soğuk değil. Fişi dün ya da en azından dün gece çekilmiş olabilir."

Çırak bana baktı. Biz yağmurda koşarken ve kahkahalar atarken Bay Kennedy boğuluyormuş. O çift, gölün yanındaki bankta sevişirken, Bay Kennedy ölüyormuş. Ben ıslak kıyafetlerimi çıkartıp, buharlı bir duş alırken ve karanlık tarlalara bakarak uyuyakalırken Bay Kennedy ölümün içinde yüzüyormuş. Bir başka şey daha: Harley, katille aynı anda buradaydı. "Neden?" diye sordum.

Doktor bilgisayarımsı şeyine bastı. "Numara 26. İsmi—"

"Bay Kennedy," dedim.

"Evet." Doktor bana şaşkınlık içinde baktı.

"Onu tanıyordum."

"Ah. Üzgünüm," dedi ama oldukça rastgele bir şekilde, sanki sadece nazik olmaya çalışıyor gibi bir havası vardı. "Numara 26—" "Bay Kennedy."

"Bay Kennedy bir silah uzmanıydı."

"Gerçekten mi?" diye sordum. Bay Kennedy annemle aynı departmanda çalışsa da, onun silahlarla ilgili bir şey yaptığı konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Annemin silahlarla alakası yoktu. Genetik birleşim üzerine çalışıyordu. DNA'yla uğraşıyordu, silahlarla değil. Doktor kafasını salladı. "Biyolojik silahlar üzerine iyi bir eğitim almış. Burada yazdığına göre ekolojik bombalar geliştirmek için devletle birlikte çalışmış."

Çırak, "Bunu kim yapıyor?" diye sordu. "Tüm bu insanların fişini kim çekiyor? Önce William Robertson, sonra kadın, yani Numara 63 ve şimdi de bu adam."

"Ve ben," diye ekledim.

Çırak bana baktı ve kaşlarını çattı. Doktor, " İki kurban—iki ölümden dönüş," dedi.

"Ve ortada bir neden yok." Bir zamanlar Bay Kennedy'nin içinde yattığı boş dondurma haznesine baktım. Ve sonra da üzerinde sayılar olan düzinelerce ve düzinelerce küçük kapıya. Biz katili durdurana kadar daha kaç dondurma haznesi boşalacaktı?

40: Çırak

Harley ile birlikte, Bay Kennedy'yi Doktor'un isteği üzerine boşaltım bölümüne taşıdık. Amy bizi bekleyeceğini söyledi. Ama onun diğer sıraya giderek ailesinin kapısına bakmak ve kapıların hâlâ kapalı olduğundan emin olmak istediğini biliyordum.

Doktor bölmenin kapısını açtı ve Harley'le birlikte vücudu oraya koyduk.

Kapılar kapandı ve bizi açık uzayın tehlikelerinden korudu. Harley gözlerini sonuna kadar açmış kabarık cam pencereden dışarı bakıp yıldızları görmek için bu yeni şansı değerlendiriyordu. Ama ben yalnızca Bay Kennedy'nin şişmiş vücudunu görebiliyordum.

Harley'e baktım ve gözlerinde milyarlarca yıldız gördüm. Onları içiyor, ruhuna emiyordu. Ellerini pencereye kaldırdı ve bir an için Harley'in kapıyı açmaya çalışarak Bay Kennedy'nin ardından uçarak yıldızlara ulaştığı çılgın bir hayal gördüm. Bölme kapandı. Ama yıldızların ışığı hâlâ Harley'in gözlerindeydi.

Harley, "Her zamankinden de güzeller," diye fısıldadı.

"Evet, eminim Bay Kennedy de buna katılıyordur," dedim ama Harley alaycılığımı fark etmedi.

"Gelin çocuklar." Doktor'un endişeli ifadesi gözlerindeki çizgileri derinleştirmişti.

Geri döndüğümüzde Amy yüzünü siliyordu. Doldurulmuş hayvanı, fotoğrafları, kalemleri ve kitapları dolapların orada düşürdüğü yerden gidip almıştı. Doktor onlara baktı ama bir yorum yapmadı. Bir flopi aldı ve bir şeyler yaptı. Zaman harcıyordu. Ne söyleyecekse ona hazırlık yapıyordu. Ne yaptığını biliyordum: Bilge ile nasıl iletişim içine girerek bunu ona söyleyeceğini düşünüyordu. Ve flopiyle oyalandığı sırada bana söyleyeceği ve benim de kabul edeceğim bir şey düşünüyordu.

Duruşumu biraz daha dikleştirdim. Eskiden Doktor beni hiç düşünmeden, hatta bana hiç danışmadan Bilge'yi arardı.

Doktor, "Çırak," dedi, "Durumun ciddiyetinin farkında olduğunu biliyorum. Ama Amy ve Harley, sizin bunu kimseye anlatmamanız çok önemli. Ne Bay Kennedy'yi ne de boşaltım bölmesini"—Harley'e baktı—"buradaki insanları ve hatta Hastane'nin altında başka bir kat olduğunu da. Tüm bunları bir sır olarak saklamak *zorundasınız"*

Geliyor. Hissedebiliyorum. Doktor'un hâlâ Bilge'ye başvurma ihtiyacı duymasına neden olacak o şüphe. Eli wi-com'una uzandı. Ah. Oradaydı.

"Bilge'yle bağlantı kurmana gerek yok," dedim. "Amy ve Harley'e ben kefil

olurum." Yerimi değiştirerek Doktor'la onların arasına girdim. Hep uzun olmuşumdur ama o an için kambur da durmuyordum. Bunun yerine Doktor'un benimle göz göze gelebilmesi için yukarı bakmasını sağlamak istiyordum. Duraksadı ama sonunda başını salladı. "Çırak olan sensin." Demek istediği, Bilge'ye hesap verecek olanın ben olduğumdu.

Harley, "Minik Balık ve benim için sorun değil," dedi ve Amy'nin omzuna kolunu attı. "Bizimle ilgili endişelenmenize gerek yok."

Doktor'un endişesi geri döndü. "Gene de Bilge'yle iletişime geçerek ne düşündüğünü öğrensem iyi olacak."

"Hayır," dedim.

"Ne?"

"Benim de en az onun kadar otoritem var. Sezon yukarıda tam kapasite işliyor ve benim yöneteceğim jenerasyon bu Sezon'da oluşacak. Doktor, yalnızca Bilge'ye değil bize de güvenmeyi öğrenmelisin. Amy ve Harley'in bunu bilmesinde bir sakınca olmadığını ve onlara güvenebileceğimizi söylüyorum. Ve artık gitme zamanı olduğunu söylüyorum. Ama önce," diye devam ettim Doktor bir şey diyemeden, "flopini görmeme izin ver."

"Benimkini...?"

"Senin flopini." Durgun parmaklarından dijital membran bilgisayarını aldım. Tarayıcı, başparmak izimi okuyarak Bilge/Çırak erişimimi onayladı. Ekranın arka kısmı siyahken hızla tıkladım. Ne baktığımı hiçbirinin görmesini istemiyordum.

O katta kimlerin olduğunu bulmaya çalışıyordum. Kapılardaki tarayıcılar parmak izlerini okuyordu; bu kata, donma haznelerinin olduğu bu koridora gelen ve savunmasız donmuş kurbanları öldüren kişinin parmak iziyle ilgili bir ipucu bulmak zor olmamalıydı. Ve bulması zor da değildi. Daha önce kontrol ettiğimizde, bir saniyemizi bile almamıştı—Doktor donma katına inmişti ve Bilge ve birkaç Gemici bilimci de öyle.

Ama o zamandan beri, donma katında bizim dışımızda yalnızca bir kişi bulunmuştu.

Ekrandaki isme baktım.

Bilge.

41: Amy

Çırak, asansöre binmedi.

"Yapmam gereken başka bir şey var," dedi. Duruşunda karanlık ve ciddi bir ifade vardı. Dik durduğunu görene dek şimdiye kadar nasıl kambur durduğunu fark ettim. Geminin gelecekteki lideri olacağını biliyordum çünkü Doktor ve Bilge bana öyle söylemişti. Ama o an, ona baktığımda gerçekten içindeki lideri gördüm.

Bir yanım orada, o katta kalarak ailemi korumak istiyordu. Hepimiz aşağıda aynı kattayken, onları donmuş insanların fişini çekebilecek kadar zeki olan o kişiden korumak istiyordum. Ama Çırak'ın bir nedenle orada yalnız başına olmaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordum ve ailemi korumak konusunda da ona güveniyordum.

Doktor, "Çırak, bence yanımızda gelerek Bilge'yle görüşmen gerekiyor," dedi. Çırak, "Ah, Bilge'yle konuşacağım zaten," dedi ve yukarı uzanarak Doktor için asansörü çağırdı ve kapılar açılınca geri çekildi. Kapılar tamamen açılmadan arkasını döndü ve kararlı bir biçimde koridordan aşağıya doğru ilerledi. Harley konuşmaya hazır bir edayla, "Bir iş peşinde galiba, sizce de öyle değil mi?" dedi. Daha yeni bir cesedi uzaya atmış biri için fazla güleçti. Doktor ise burnundan soluyordu.

Asansör durduğunda Doktor hızla dışarı çıktı. Onu izledim ve sol kulağının arkasındaki o küçük tuşa basarak, Çırak'ı ispiyonlamasını bekledim ama öyle yapmadı—sadece yürümeye devam etti.

Harley elimi sahte bir kibarlıkla tutarak, "Koğuş'a geri gitmek ister misin?" diye sordu.

"Hadi Çırak'ın gösterdiği bahçeye gidelim," dedim.

"Ah, sana bahçeyi mi gösterdi?" Harley'in yüzünde dengesiz bir sırıtma oluştu.

Koridordan aşağı ilerlemeye başladı.

"Bu onun için garip olmalı," dedim. "O gemideki en genç kişi ama aynı zamanda bir çeşit lider. Benden daha yaşlı birine bir şey yapmasını söyleyerek, o şeyi yapmasını bekleyebilir miydim bilmiyorum." Harley göz ucuyla bana baktı. "Sen garip birisin Küçük Balık."

"Nasıl yani?" diye sorarak sırıttım, oyuna katılmak istiyordum.

"Geminin Çırak için ne kadar garip olduğunu düşünüyorsun ama sen sudan yeni çıkmış bir balıksın." Kahkaha attım. "Kendimi düşünmektense Çırak'ı düşünmek daha kolay geliyor." Gözlerimde beklenmeyen gözyaşları belirdi. Gerçeğe bu kadar yakın bir şey söylemek istememiştim.

Lobide kapılara ulaştığımızda, Harley onları benim için tuttu ve birden taze gün ışığına ve hafif yağmurun sebep olduğu çimen kokusuna adım attım. Ve aynı zamanda seksin terli, misk kokusuna. Birbirlerine dokunmaya ve öpüşmeye odaklanmış yarı çıplak bir çift ona çarpıp da varlığını bile fark etmediğinde Harley, "Lanet olsun. Sezonu bir an için unutmuşum," dedi. "Hadi içeri geri dönelim." "Haydi, gel, kalabalık yerlerden uzak dururuz olur biter. Daha fazla içeride durabileceğimden emin değilim." Sanırım kapalı alanları bir daha sevemeyecektim. Küçükken, dondurulma olayı öncesinde, asla klostrofobik hissetmezdim. Ama artık bahçenin köşesinde, yani açık alanda bile sanki ciğerlerimdeki hava sıkışıyordu ve gözlerim sürekli olarak üstüme basınç yapan duvarlara takılıyordu. Gözlerimi kapattım. Bu konu hakkında düşündükçe kendimi daha da kötü hissediyordum.

Patikada hastaneden uzağa doğru ilerlerken Harley, "Burada ışıklar oldukça iyi," dedi. "Lanet olsun, keşke boyalarım yanımda olsaydı!" Güldüm. "O zaman git al onları. Ben burada beklerim." Harley duraksadı. "Bu güvenli değil. Şu an için değil." İlk koşumda üstünden geçtiğim insan kalabalığını düşündüm. O an dışarıda olmak için en iyi zaman gibi görünüyordu—kimse beni umursamayacaktı. Birbirleriyle fazla meşguldüler. Harley hevesle Hastane'ye doğru geri baktığında, "Ciddiyim," dedim. "Şuradaki buğday tarlasına gideceğim. Orada kimse yok; şu an herkes ya bahçede ya da yolda." Harley, "Benimle gel," dedi. Bileğimi tutarak beni Hastane'ye doğru çekmeye başladı ama ondan kurtuldum.

"O binaya gerçekten de giremem. Biraz açık havaya ihtiyacım var. Sen devam et!" Onu yola doğru yönlendirirken güldüm. "Sorun yok." Harley gene duraksadı ama o an boyalar ona fazlasıyla çekici geliyordu. Ciddi bir tavırla, "Dikkatli ol, Minik Balık," dedi. Gülümseyerek başımı salladım. Hızla Hastane'ye doğru ilerledi. Ben de onun tersi yöne, tarlaya doğru yürümeye başladım.

Haklıydım: Bahçeden uzaklaştıkça çevredeki insan sayısı azalıyordu. Yol boştu ve çevrede insan lar olduğunu yalnızca tarlanın ilerilerinden, ağaçların arkasından ve yolun yanındaki hendekten gelen inleme ve iç geçirme seslerinden anlayabiliyordum. Onları göz ardı etmeye çalıştım. İnsanları bu kadar intizamsız görmek beni çok rahatsız ediyordu. Dünya'dayken TV'de insanları milyonlarca kere seks yaparken görmüştüm. Ama insanların tam önümde seks yapması çok daha farklıydı.

"Bu o."

Sesi duyduğumda önce donakaldım ve ardından koşmaya başladım. Konuşanın benden bahsettiğini ses tonundan anlamıştım. Sesin geldiği yöne bakma riskine girdim. Üç adam vardı. Hepsi yaklaşık olarak Harley'in yaşlarındaydı ve hepsi bana bakıyordu. İkisini tanımıyordum—kaslarının boyutuna bakarsa adamlar ağır iş yapan Besleyicilerdi. Mideme bir ağrı girdi. Üçüncüsünü tanıyordum.

Sürekli bana bakan, Koğuş'ta sürekli beni gözetleyen, Luthe.

Luthe onlara baktığımı görünce, "Selam ucube!" dedi. Parmaklarını bana dalga geçen bir tavırla sallayarak selam verdi ve diğer ikisi güldü.

Daha hızlı yürümeye başladım. Yardım için bağırsam, tarlalardaki inleyen ve iç geçiren terli insanların bakıp bakmayacağını düşündüm. Bir şekilde bundan şüpheliydim.

Adamların ağır ayak seslerini arkamdan duyabiliyordum. Onların adımları benimkinden uzundu; tempoları şimdiden benimkinden hızlıydı. İçlerinden biri, "Bir ucube istediğimi sanmıyorum," dedi. Luthe, "Ben istiyorum," diye cevap verdi.

Nasıl göründüğümü önemsemekten vazgeçtim. *Koştum.* Bacaklarım yükseldi ve sertleşti ve paniğim bana yakıt oldu. İçlerinden biri lanet okudu ve kovalamanın

başladığını anladım. Bir tarlaya girdim ama buğdaylar beni yavaşlattı ve vahşi koşum arkamda oldukça açık bir iz bırakıyordu. Tarlada değil zor durumumu varlığımı bile fark etmeyen bir çiftin üzerinden atladım. Adamların bana ne kadar yakın olduğunu görmek için arkamı döndüm. Çok yakındılar.

Ve çok aptaldım. Sevişen bir çifte takılıp buğdayların arasına düştüm ve uzun, keskin buğday saplarının üzerinde yuvarlandım. Üstte olan kız bana aşk dolu gözlerle baktı ve davetkâr bir şekilde sırıttı. Geri çekildim. Buğdayların vücudumun altında kıvrıldığını ve kırıldığını hissedebiliyordum. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım.

Ama yeterince hızlı değildim.

İri Besleyici adamlardan biri daha kalkamadan üstüme atladı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama kıvranışım onu daha da heyecanlandırdı. Vücudumu sabit tuttum ama ellerimi hızla hareket ettirdim. Bileklerimi etli bileklerinin altına aldı ve diğer iki adam da yanına geldi. Diğer Besleyici, ayak bileklerimi tuttu. Luthe yanıma yattı ve yüzümün üstüne uzandı. Sırıtıyordu. Adamlara vurdum. Hepsi birden güldü. Gülüşleri derin ve gırtlaktandı, nükteli değildi.

Kafamı yanımızdaki çıplak çifte döndürüp, "Yardım edin!" dedim.

Kadın sırtını yay gibi gerdi ve kalçalarını üstünde yattığı adama doğru indirdi.

"Yardım edin!" diye bağırdım.

Altındaki adam bana baktı ama bakışları donuktu. Uyuşuk bir şekilde gülümsedi. Kadın, "Sadece ilk seferinde biraz acıtır," dedi ve adama doğru atıldı ve adam inledi ve sonra da kadın inledi. Beni tamamen unuttular.

Luthe bacaklarımı ayırdı ve tuniğimi çıkardı sütyen yerine giydiğim fanilaya küfrederek onu da çıkardı. Kıyafetlerimin geriye kalan parçaları kollarıma döküldü. Göğüslerim açıldı. Ve her ne kadar gemideki insanların yarısını bir sevişme heyecanı içinde çırılçıplak görmüş olsam da çıplaklığımdan utandım. Ve dehşete düştüm.

Luthe üzerime abandı ve yüzünü göğüslerime gömdü. Kaçmaya çalıştım ama adam tutku içinde inleyerek pelvisini kalçalarıma daha da sert yasladı. Bir eli pantolonunun içindeydi ve diğeri de göğüslerimi sertçe sıkıyordu. Kollarımı

tutan Besleyici adam boğazının derinlerinden bir ses çıkardı ve aşağı yaslayarak kollarımı yalamaya ve tenimi ısırmaya başladı sonra daha da sertçe ısırdı. Bu ısırıkları erkek arkadaşım Jason yapsaydı, hoşuma gidebilirdi. Ağlamaya başladığımda Besleyici bana baktı. Bakışı tamamen boştu. Şehveti kızışmış bir hayvanınki gibiydi. Ama Luthe öyle değildi. Büyük gülüşü tüm dişlerini gösteriyordu. Koğuş'a ilk girdiğim andan itibaren beni izlemişti. *Ve o biliyordu.* Bunu bakışlarından anlayabiliyordum. Çoğu insan—Besleyiciler— hayvanlar gibi hareket ediyordu. Ama bu adam öyle değildi. Ne yaptığını biliyordu. Ve bu hoşuna gidiyordu.

Umutsuz.

Ayak bileklerimi tutan adam pantolonumu çekiştirmeye başladı. Ona tekme attım ve topuğumun dişlerine denk geldiğinden eminim. Çığlık attı ve çığlığı şehvetten değil acıdan ileri geliyordu. Ama Luthe adamın fikrini uygulamaya geçirerek pantolonumun bel kısmını hızla çekmeye başladı. Çığlık atmak için ağzımı açtım ve kollarımı tutan adam ağzını benimkine bastırdı, dilini ağzımın derinliklerine sokarak damağımda gezdirmeye başladı. Adamın dilini ağzıma kan tadı gelene kadar ısırdım. Dilini çıkarmaya çalışırken bile ısırmayı kesmedim. Sonunda dilini kaçırdığında kanını tükürerek çığlık atmaya başladım.

"Küçük Balık! Amy!" Harley'in sesi panikliydi.

"Harley!" Tüm gücümle bağırdım. "HARLEY!"

Ve sonra yanımıza geldi ve şövalesini üstümdeki adama attı. Şövale kırıldı. Harley adama yumruk atmaya başladı. Ben bir top gibi kıvrılıp kendi kendime sarılarak hüngür hüngür ağladım. Besleyici adamlar kaçtı ama Luthe dövüşmek için kaldı. Harley'le ikisi bir cesedin etrafında dönen akbabalar gibi dönmeye başladılar ve ceset de bendim. Önce Luthe vurdu ama Harley daha sert vurdu. Luthe yere düştü ama işi bitmedi. Harley el bileğimi tuttu. Beni hızla çekerek, "Gel. *Gel,"* dedi. Pantolonum gevşemişti ve belimden düşüyordu. Bir elimle onu tuttum ve diğeriyle de Harley'i tuttum ve koştum, koştum, koştum. Adamın ağır ayak seslerini arkamda duyabiliyordum ama sonra duyamamaya başladım ama devam ederek koştum, koştum, koştum ve sanki bir halatla beni su akıntısından kurtarıyormuşçasına Harley'e sımsıkı tütündüm.

42: Çırak

Orion bana Bilge'yi atlatmanın tek yolunun gizlice hareket etmek olduğunu söylemişti. Daha önce gizlice hareket etmek için hiç sebebim olmamıştı. Ama nasıl yapılacağını bilmiyor değildim. Asansörün kapıları kapandı. Amy, Harley ve Doktor Hastane'ye giderlerken, elimdeki flopiyi çevirdim.

Önce biyometrik tarama kayıtlarım kontrol ettim. Asansör, Harley'in dün geceki biyometrik taramasıyla açıldı. Bütün geceyi bu katta geçirmişti. Günün erken saatlerinde Doktor buradaydı ve sonra güneş lambası açılmadan hemen önce yukarıya çıkmıştı. Yalnızca birkaç dakikalığına burada kalmıştı. Ama onun ve benim adlarımız arasında bir isim daha kayıtlıydı.

BİLGE/ÇIRAK, 0724 SAAT

Sabah saat 7.24'te burada değildim. Geriye sadece Bilge kalıyordu. Şimdi nerede olduğunu bulmalıydım.

Bu kolay olacaktı. Erişimi başparmağı taraması ile geçersiz kılacaktım ve wi - com yer belirleyicilerini yükleyecektim.

Ekranı yakınlaştırdım. Doktor, ofisindeydi. Bartie ve Victria, Koğuş'un salonundaydılar. Birbirlerine epeyce yakındılar. Harley, tarlalardan aşağıya doğru patikada ilerliyordu—hızına bakılırsa, sanırım koşuyordu. Neden acaba? Amy ekranda değildi, onun wi-com'u yok.

"Bilge'yi bul," diye komut verdim. Noktalardan biri mavi mavi yanmaya başladı. O burada. Bu katta. Donmuşların koridorlarının ötesinde, ilerideki duvarın kapısının ardındaydı. Doktor'un "diğer" laboratuvarındaydı. Kapı kapalıydı ve eğer kapıyı çalarsam, Bilge'nin beni içeriye alıp almayacağından emin değildim. Orion bana kuralların Bilge'ye işlemediğini ve onun kurallara uymadığını söylemişti. O halde ben neden uyacaktım ki?

Dar odaya girdiğimde, steril bir dezenfektan kokusu aldım. Bir duvarın raflarında dizi dizi soğutma tüpleri vardı. Baloncuklar ve katı parçalar içeren sirojenik donma sıvısı gördüm. Her ne kadar Bilge'yi arıyor olmam gerektiğini bilsem de, o jelatin gibi maddeye bakmadan edemedim. Her baloncuğun içindeki küçük kitle, kıvrılmıştı, kötü biçimlendirilmiş fasulyeler gibi. "Onlar embriyo."

Bilge beni bulmuştu. Ama bana karşı öfkeli değildi. Hatta beni gördüğüne memnun olmuş gibiydi. Bu durumda kendimi daha da köşeye sıkışmış hissettim. "Yere indiğimizde, onları yapay olarak hayata getireceğiz." "Neyin embriyoları?" diye sordum. Flopiyi cebime gizledim. Bilge'nin onu aradığımı bilmesine gerek yoktu. Hele de beni önce bulan kendisiyken... "Hayvanlar. Şu an bir kedi tüpüne bakıyorsun. Puma sanırım ya da vaşak. Ne olduğuna bakmalıyım."

Pumanın ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sanırım aslana benzer bir şeydi ama Kayıt Salonu'ndaki flopide gördüklerim hep beraber koşuyorlardı. "Ne için buradalar?"

"Yere ineceğimiz zaman için buradalar. Güneş-Dünya'dan hangi hayvanlara ihtiyacımız olacağını bilmiyoruz. Gezegende zararlı hayvanlar olabilir ve onları yok etmek için yırtıcı hayvanlara ihtiyacımız olacak. Güneş-Dünya'dakileri kullanacağız. Veya iyi ama kullanışlı olmayan hayvanlar için de yeni özellikler oluşturmak gerekebilir. Melezleme veya genetik zincirleme gerçekleştireceğiz." Büyük aslan-kedilerle ilgilenmiyordum. Bilge'nin neden donma haznesi odasındaki son kişi olduğunu bilmek istiyordum. Tam da başka donmuş bir insan boğulmadan önce...

Daha konuşamadan Bilge uzun adımlarla odanın diğer tarafına geçti. Bu tarafta yalnızca bir tane cam tüp vardı ve yarısı da boştu. Embriyolar sirojenik donma sıvısında tıpkı jeldeki baloncuklar gibi süzülüyorlardı. Tüpte dağılmışlardı. Bir tanesine bakabilmek için yakınına doğru eğildim. Amniyotik kesenin içindeki fasulye şeklindeki fetüse baktım. Kafamı kaldırdığımda, Bilge'nin ilgiyle beni izlediğini gördüm, kaşlarını endişeyle çatmıştı. Gözlerimiz buluştuğunda, bakışını kaçırmadı.

Sonunda, "Buraya neden gelmiştin?" diye sordu. "Lu laboratuvarı bildiğini bile sanmıyordum. Sana Doktor mu söyledi?"

Omzumu silktim. Ne Doktor'u ne de kendimi ele vermek istemiyordum. "Bir önemi yok. Seni eninde sonunda buraya getirecektim. Hazırlanmak için bir tek bu Sezon'un var. Ardından senden sonra gelecek Çırak'a yapılacaklar için eğitim vermen gerekecek."

"Yapılacaklar?" diye sordum.

Bilge, masada soğutma tüpünün yanındaki büyük iğneyi aldı. İğnenin metal kısmı, otuz santim kadardı ve silindirin içinde de en azından altı yüz gramlık sıvı vardı.

"Biliyorsun, bir jenerasyon gemisindeki en büyük endişe ensesttir." Bilge, iğneyi bir sepete koydu ve başka bir tane aldı. Onu da sepette ilkinin yanına koydu. "Sınırlı nüfusa sahip bir toplulukta, soyların birbirine karışması kaçınılmazdır."

Bu defa başka bir yığından bir iğne seçti. Her iğnenin pistonunun yanında ufak siyah-sarı renkte bir etiket vardı. Bilge'nin elindekinde "görsel sanatlar" yazıyordu.

"Bunların hepsini biliyorum," dedim. "Bu sebeple Salgın Bilgesi, Sezonu geliştirdi. Böylece sen — biz—üremeyi denetleyebilecektik."

"Evet, o bir kısmı." Sepete koymak için başka iğneler de seçerken, Bilge'nin dikkati dağılmıştı. "Ama diğer problem ensestten kaynaklanan zihinsel ve fiziksel sakatlıkları engellemek değil. Bu geminin misyonu öylesine önemli ki, dâhileri veya üstün yetenekleri olmayan bir nesil kabul edilemez."

Şimdi başka bir yığından iğneler seçiyordu. Üzerindeki etikette "matematik" yazıyordu. Sepet için beş tane o iğnelerden seçti.

"Bu geminin kurucuları, yere inmeyi beklerken bizim sıradan çiftçiler olmamızı asla amaçlamadılar. Bizim kâşiflere, ressamlara, bilim insanlarına ihtiyacımız var. Bu gemi ve yeni dünyamız için düşünebilecek, işlem yapabilecek ve yeni şeyler geliştirebilecek ihsanlara ihtiyacımız var."

Üç tane "işitsel sanat" sepete girdi ve ardından da on tane "bilim: biyolojik."

"Yüzyıllar süren yolculuğumuz esnasında çok şey kazandık. Wicom'lar burada geliştirildi. Ve flopiler de. Ben senden daha küçükken yerçekimi tüplerini modifiye ettik."

Bilge bir avuç dolusu "bilim: fiziki" iğnesi aldı ve beş altı tanesini sepete attı. Bir an düşündü ve ardından iki tanesini sepetten çıkardı ve yığının kalanı ile birlikte masaya bıraktı.

"Pekâlâ, bu gemide zeki insanlara ihtiyacımız var. Bunun tüm bunlarla ne alakası var?" diye sordum. Bilge, üzerinde "analitik" etiketi olan bir iğneyi kaldırdı.

"Her bir iğnede," dedi. Elindekini yüzüme doğru sallayarak, "DNA ve RNA'yı birleştiren özel bir bileşke var, bir kimera. Yapay olarak döllenmiş bir kadının içindeki fetüsün DNA'sı ile bir bağ kurar ve çocuğun istenen özelliklerle doğmasını garantiler," diye devam etti.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Bilge müdahale etti. "Sen Bilge olduğunda, geminin ihtiyaçlarını analiz etmelisin. Senin jenerasyonunda bilim insanı eksikliği mi var? Daha fazla yap. Daha fazla ressama mı ihtiyacın var? Daha fazla doğmalarını sağla. Senin görevin yalnızca bu gemideki insanların hayatta kalmalarını sağlamak değil. Onların *gelişmelerini* de sağlamalısın." Midem kıpır kıpırdı. Bilge'ye katılıp katılmadığımdan emin değildim—geminin doğuştan zekâ özürlü insanlarla dolmasını istemezdim ama aynı zamanda Bilge'nin dehayı planlayabileceğini düşünmesinden de hoşlanmamıştım. Bilge, son iğneyi de sepete koydu ve bana doğru baktı. Yüzü çok ciddi ve aynı zamanda da yorgun görünüyordu. Sanki balmumundan yapılmıştı ve şimdi de eriyordu. "Sana bunu pek söylemiyorum ama sana inanıyorum. Bence günün birinde iyi bir lider olacaksın. Bir gün." Gülümseyerek, ona teşekkür etmek istiyordum—Bilge'nin en son ne zaman bana böyle iltifat ettiğini bile hatırlamıyordum—ama aynı zamanda merak ettiğim bir şey vardı. Acaba bana güvenmesinin nedeni, doğarken bana bir "liderlik" özelliğinin enjekte edilmiş olması mıydı?

Ve eğer enjekte edildiyse, bunun yeterli olup olmadığını merak ettim.

43: Amy

Yatağımda kıvrılmıştım. Bacaklarımı yukarı göğsüme doğru çekmiştim ve kollarımı dizlerimin çevresine sarmıştım. Oyuncak ayım Amber, göğsümle dizlerim arasındaydı. Düğme gözleri ve burnu kaburga kemiğime basınç yapıyordu ama umurumda değildi. Harley bana bir bardak soğuk su uzattı. Harley, "Üzgünüm," dedi. Gözünün altındaki, serçe parmağım büyüklüğündeki morluk gözüme çarptı.

Elime dokundu ve ben de kaçırdım. Ağlamak istiyordum, çığlık atmak istiyordum, saklanmak istiyordum ama yapabildiğim tek şey elimi kaçırmak olmuştu. Kaçırmıştım çünkü bir adam bana dokunacak kadar yaklaşmıştı. Harley

tekrar, "Üzgünüm," dedi. Geri çekildi ve odanın öbür ucundaki çalışma masasının sandalyesine oturdu. Tam kenarda oturuyordu, sanki zıplayıp tekrar beni kurtarmaya hazırdı. Ama kendisini tutuyordu. Sandalyenin kol desteğini kavramıştı, bana tekrar dokunmamayı garanti etmek için.

Kafamı kaldırdım. "Hayır... Demek istediğim... Teşekkür ederim. Beni kurtardın."

Harley kafasını salladı. "Seni bıraktım. Bu aptalcaydı. Sezon'un başladığını biliyordum. Dünden beri durumun kötüleştiğini görmüştüm. Ve seni yalnız başına bıraktım."

"Neden o şekildeydiler?" diye sordum. Ben çığlık atarken yanımda seks yapan çiftin nasıl çığlıklarıma aldırmadıklarını ve gözlerinin cam gibi baktığını düşündüm. Amber'ı daha da kendime doğru çektim, oyuncak ayının düğmelerinin göğüs kafesime doğru girmesi hoşuma gidiyordu. Onun oluşturacağı morlukların bileklerimde var olan morluklar yanında nasıl görüneceğini düşündüm.

Harley omzunu silkti. "Sezon böyledir. Güneş-Dünya da böyle değil miydi? İnsanlar hayvandır. Ne kadar uygarlaşırsak uygarlaşalım, çiftleşme sezonu geldiğinde çiftleşiriz."

"Sen değil. Çırak değil. Herkes ihtirasla deli gibi hareket etmiyor." Harley'in kaşları birleşti, gözlerinin arasında etten bir çıkıntı oluşmuştu. Bana üzerime çıkan, beni yere yatıran, beni yerde tutan ve kalçasını kalçama yapıştıran adamın kalın ve uzun kaşlarını hatırlatmıştı. Yüzümü Amber'ın sahte kahverengi kürküne gömdüm. Oyuncak ayının küf kokusunu içime çektim. Kollarım, dizlerimin çevresinde gerildi ve ellerimle kollarımı kavradım. Bu halimden memnundum çünkü eğer kendimi kavramasaydım, tıpkı kaldırıldığında köşelerinden parçalara ayrılan bir yap-boz bulmaca gibi bedenim çözülüp gidecekti.

Harley, sert görünümümün ardında titrediğimin farkında değildi. "Aslında, Koğuş'takilerin çoğu iyidir. Bazıları Sezon'u düşüncesizce hareket etmek için bir bahane olarak kullanıyor... ama çoğu Koğuş hastaları pek de o kadar..." "Deli?" Konuşurken sesim çatlamıştı.

"İronik, öyle değil mi? Deliler, bu olaydan diğer insanlara göre daha az

etkileniyorlar. Belki de sinir ilaçları yüzündendir. Onlara "Engelleyici" deniliyor. Deliliği engellemeleri gerekiyor ama belki ihtirası da engelliyorlardır."

Luthe'un ihtirasını köreltmiş gibi görünmüyordu. O ne yaptığını biliyordu. Ama Besleyiciler, onlar bilmiyorlardı. Bunun sebebinin Besleyicilerin beyinsiz olmalarından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Düzüşmelerine her ne sebep oluyorsa, Besleyiciler bunu sadece yapıyorlardı, tıpkı tavşanlarla o küçük kız gibi. Kız, gerçeği okuduğunda bile Bilge'nin ona söylediğine inanmaya devam etmişti. Harley ve Luthe gibi insanlar yani beyinsiz ahmak olmayanlar, kendilerini daha fazla kontrol edebiliyorlardı. Harley gibi nazik olmayı seçebiliyorlardı. Veya Luthe gibi olmayı seçebiliyorlardı. Harley hâlâ konuşuyordu, dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Konuşmak her şeyi düzeltebilecekmiş gibi konuşup duruyordu. Ama düzelmeyecekti, düzelemezdi, düzelmesi mümkün değildi. Sadece gitmesini istiyordum.

Harley ayağa kalktı. "Sana biraz daha su getirmeme izin ver."

"Hayır." Yalnız kalmak istiyordum. Gitmesini istiyordum ve böylece kendimle baş başa

kalabilecektim.

"Ama diyorum ki—"

"HAYIR!" diye çığlık attım. Ellerim, terlemiş kollarımdan kaydı. Parmaklarım tekrar dirseklerimi

buldu ve etimi tırnakladım, tırnaklarım derine saplandı, böylece kontrolümü yine

kaybetmeyecektim.

"Hayır," diye fısıldadım. "Lütfen. Yalnızca beni yalnız bırak. Beni yalnız bırak."

"Ama —"

"Lütfen," diye Amber'ın kürküne doğru fısıldadım. Harley gitti.

Uzun süre yatakta kıvrık vaziyette yattım, gözlerim kapalıydı ama zihnim hâlâ inanılmaz derece açıktı. Kollarım gerildi, gerildi ve dizlerimi göğsüme doğru o

kadar sertçe çekiyordum ki, canım acıdı. Yardımı olmuyordu. Kendime sarılmaktan yorulmuştum. Babamın bana sarılmasını ve bana zarar verecek insanları öldüreceğini söylemesini istiyordum. Annemim beni öpmesini, saçımı okşamasını ve bana her şeyin düzeleceğini söylemesini istiyordum. Her şeyin günün birinde tekrar düzeleceğine inanmamın tek yolu, ikisinden birinden bunu duymamdı. Parmaklarımı gevşettim. Eklemlerim beyazlaşmıştı ve parmak uçlarım kan geriye dönerken karıncalanıyordu. Dirseklerimin iç kısmı, terden parlıyordu. Bacaklarımı tamamen uzattığımda, dizlerimden çatırtı sesleri geldi. Bir an, yatağa dümdüz yattım ama bu bana tarlada dümdüz yattığım zamanı hatırlattı. Bu anı yüzünden öylesine hızla ayağa fırladım ki, başım döndü. Üç uzun adımda odayı geçtim ama kapıyı açmak için tuşa ulaştığımda, ellerim titriyordu. Hâlâ oradaydılar.

Terli ve hareketli bedenleriyle, aşağı yukarı ritimleriyle, aç gözleriyle ve insanı kavrayan elleriyle oradaydılar.

Kendi kendime, *yapmak zorundayım,* diye fısıldadım.

Ama ellerimin titremesi geçmiyordu.

Kafamı soğuk duvara dayadım. Onlarla aramdaki bariyere yakın durabilmek için harcadığım çaba yüzünden nefes nefese idim. Harley veya Çırak'ı çağırmak istiyordum ama iletişim kurmak için o kulak tuşum yoktu. Ve ayrıca, Harley sürekli beni kurtaramazdı.

Tuşa bastım. Kapı açıldı. Antreyi göremeden, tekrar tuşa bastım ve kapı aynı hızla kapandı.

Rotayı kafamda belirledim. Çok hızlı koştuğumu, koştuğumu, koştuğumu düşündüm. Kimse beni yakalayamayacaktı. Patikayı önümde görebiliyordum ve sanırım gözlerimi bile açmak zorunda kalmadan o yolu koşabilecektim. Elim tuşa gitti ve kapı yine açıldı. Holde, neyse ki hiç kimse yoktu. Salon kapısını büyük bir hızla açtım ve aralarından aceleyle geçtiğimi anlayamayacak kadar meşgul bir sürü insanın yanından geçtim. Tehlike var mı diye anlamak için kafamı öylesine fazla çeviriyordum ki, boynum artık çığlık çığlığaydı. Boş asansöre girdim. Ve dördüncü katın tuşuna basarken, odamdan çıktığımdan beri ilk kez nefes alabildim.

Bu hol de boştu ve bunun için sessizce şükrettim. Yine de kilitli kapıların önünden koşarak geçtim, bir yanım kapıların açılacağından ve yiyecek dışında başka bir şey için açlık çeken bir sürü adamın açığa çıkacağından korkuyordu. Diğer asansöre geçene kadar rahatlamadım, geminin deli kısmından donma katının ölümcül sessizliğine geçiyordum.

Nerede olduklarını görmek istiyordum. Hepsi bu. Kendi kendime böyle diyordum, hepsi bu.

Önce koştum. Ama yaklaştıkça, yürümeye başladım ve sonra da yavaşladım.

Sert zeminde *pat...pat...pat.. .*diye ritmik bir ses çıkartıyordum.

Dizinin önüne geldiğimde tamamen durdum. Kapı numaralarına baktım: 40 ve 41.

Sonra küçük kapılara koştum. Dizüstü çöktüm ve ellerimi yukarı kaldırdım. Bir elimi annemin, diğerini de babamın kapısına koydum. Eminim dışarıdan gören biri kutsal bir şeye coşkuyla şükrettiğimi sanabilirdi ama aslında içi boş bedenim çığlıklar atıyordu.

Uzun süre o şekilde dizüstü durdum. Kollarım yukarıda ve başım aşağıdaydı. Onları görmek istedim. *Hepsi bu,* dedim kendi kendime. *Hepsi bu.* Ayağa kalktım. Ellerimi 40 numaralı kapının kulpuna koydum ve gözlerimi kapattım. Kulpu çevirdim ve kapıyı açtım. Açığa çıkan buzlara bakmadan, topuklarım üzerinde döndüm ve 41 numarayı da açtım.

Oradaydılar. Annem ve babam.

Veya... Pekâlâ, en azından bedenleri oradaydı. Mavi pırıltılı buzun altında... Oda soğuktu, çok soğuktu. Titredim. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Cam tabutlar soğuk ve kuruydular. Annemin yüzünün üzerinde ellerimi gezdirirken, parmak uçlarım kayıyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım. Nefesim camı buğulandırıyordu. Sildim, avuç içim ıslaklıkla parladı.

Çömeldim, yüzüm onunkiyle paraleldi. "Sana ihtiyacım var!" dedim. "Burası öylesine... Tuhaf ki... Hiçbir şey anlamıyorum ve—ve korkuyorum. Sana

ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var!" Ama o buz gibiydi.

Babama döndüm. Buzun içinden sakalının sert kıllarını görebiliyordum. Ben küçük bir kızken yüzünü çıplak göbeğime sürterdi ve ben de neşeyle çığlık atardım. Şu an bunu hissedebilmek için her şeyimi verirdim. Soğuk dışında herhangi bir şey hissedebilmek için her şeyimi verirdim. Cam buğuluydu ve buz da her şeyi göstermiyordu ama babamın elinin durduğu yeri görebiliyordum. Küçük parmağımı soğuk cama dayadım ve onun parmağının benimkini kavradığını hayal ettim.

Gözyaşlarını tabuta düşene dek ağladığımı fark etmemiştim. "Babacığım. Bir şey yapamadım. Ayağa kalkamadım, babacığım. Onlar çok güçlüydüler. Eğer Harley olmasaydı—" Sesim çatladı. "Babacığım, beni koruyacağını söylemiştin! Her zaman yanımda olacağını söylemiştin! Sana *şimdi* ihtiyacım var, babacığım, ihtiyacım var!"

Buzu çevreleyen cama yumruklarımı dayadım. Ellerim çatladı ve kızardı, camda kıpkırmızı oldu. "SANA İHTİYACIM VAR!" diye çığlık attım. Camı kırıp geçmek istiyordum, yaşamı onun parlak sakallı yüzüne geri getirmek istiyordum.

Vücudum gevşedi. Onların soğuk ve cansız bedenlerinin altında dizlerimi karnıma doğru çektim, hıçkırmaya başladım ama ağlamıyordum. Ciğerlerimi zayıf havayla dolduruyordum.

Yoğunlaşan devasa bir damla camdan kaydı ve yanağıma çarptı.

Damlayı sildim, elimin sıcaklığı beni tekrar kendime getirdi.

Bu şekilde olması gerekmiyordu. Ben uyanık olabilirim ve beni donma haznesine geri koymak mümkün olmayabilir... Ama bu durum ailemi görmeme engel değil.

Ayağa kalktım. Bu defa, buzların içindeki ailemin yüzlerine bakmıyordum. Bu defa kafalarının üzerindeki yeşil ışığı yanıp sönen siyah küçük kutuya bakıyordum. Kapağının altında düğmesi bulunan kutu. O kadar zor olmamalı. Düğmeye bas. Yapmam gereken tek şey bu. Orada dikilip bekleyeceğim. Eridiklerinde boğulmamaları için onları kutudan çıkartmam gerekecek. Onları havluyla saracağım ve onlara sarılacağım ve onlar da bana sarılacak. Babam,

"Artık her şey düzelecek," diyecek ve annem de, "Seni çok seviyoruz," diye fısıldayacak.

Zihnimde hafif bir ses, *onlar önemli,* diye fısıldadı. Kapının dibindeki bir dizi bayrağı gördüm. FRX sembolü. Finansal Kaynak Borsası. Onlar benden daha büyük bir görevin parçasıydılar.

Annem genetik bağlayıcıydı, bir biyoloji dehası. Bu yeni dünyada nasıl bir yaşamla karşılaşacağımızı kim bilir? Ona ihtiyaç var.

Ama babam—o sadece orduda, hepsi bu. Bir saha analisti. Komuta zincirinde altıncı sırada, bırakalım diğer beşi önemli olsun, o değil. Onlar yeni dünyayla ilgilenebilirlerdi ve babam da bana bakabilirdi.

Zihnimde babamın güçlü ve gururlu sesiyle, "Tehlikelere karşı ben varım," dediğini duyabiliyordum. Tıpkı hepimizin mutlu donmuş bir aile olacağımızı söylediği gün gibi. O zaman heyecanlanmamış mıydım? "Bu benim görevim—eğer bir şeyler ters giderse, ben orada olacağım."

Harika bir yedek plan. Eğer bir şeyler ters giderse, ona ihtiyaçları vardı. Peki ya hiçbir şey ters gitmezse?

Eğer onlara annemi bırakırsam, belki babamı almamı umursamazlardı. Ona *gerçekten* ihtiyaç duyulmuyordu.

Elim çoktan babamın başının üzerindeki kutuya gitmişi. Parmağımı tepedeki biyometrik tarayıcıda gezdirdim. Işık sarı yandı. Erişim reddedilmişti. Benim yüksek güvenlik bilgi erişim yetkim yoktu. Kutuyu açıp, düğmeye basıp, babamı uyandıracak kadar önemli değildim.

Ama kırabilirdim. Bu fikri zihnimde gözden geçirdim—gözlerim vahşice parlarken ve saçlarım uçuşurken, yumruklarımla tuzla buz olana dek kutuya vuruyordum ve düğmeye basarak, babamı eritiyordum. Bu fikir öylesine saçmaydı ki, gülmeye başladım. Hıçkırıklarla dolu yüksek sesli, histerik kahkahalar atıyordum.

Babamı uyandıramazdım. Ona ihtiyaçları vardı. Kabul etmek istemesem de öyleydi. Ona ihtiyaç duyulduğundan emindim—öyle olmasaydı gelmeme izin vermezlerdi. O ve annem, gemi için kaydolurlarken bunun anlamını biliyorlardı.

O ilk günü hatırlıyorum. İkisi de bana veda etmek istiyorlardı, böylece gemiye binebileceklerdi. Babam çoktan ayarlamıştı, yürüyerek uzaklaşıp gidecektim. Dondurulmadan önce bana sarıldığında, bana veda ediyordu. Beni tekrar görmeyi hiç ummamıştı. Hatta bana bir bavul bile hazırlamamıştı. Başka bir gezegende uyanabilmek için benden vazgeçmişti. Onun rüyasını elinden alamazdım.

Eğer bana veda edebiliyorsa, ben de ona veda edebilirdim. Ayrıca, durumumu hatırlamayacak kadar bencil değildim. Ben değersizdim, onlarsa değerliydi. Eğer yiyecek bir şeyler yetişmiyorsa veya hayvanlar yoksa annem olmalarını sağlayacaktı. Eğer yeni gezegende bir grup kötü uzaylı varsa, babam onların çaresine bakardı.

Her iki durumda da, onlar yaşayan insanların bulunduğu bir gezegenle ölmekte olan insanların bulunduğu gezegen arasındaki tek farktılar. Bunu ellerinden alamazdım. Rüyalarını mahvedemezdim ve onlardan yaşlı olana dek gezegenin gelecekteki sakinlerinin geleceğini mahvedemezdim.

Bekleyebilirim. Onları tekrar görmek için elli yıl bekleyebilirim. Tepsilerini tekrar donma haznelerine doğru ittim ve kapıları kapattım. Ardından asansöre ve yalnızlık kokan odama doğru yollandım. Bekleyebilirdim.

44: Çırak

"O ses neydi?" diye sordum. Çalkalama sesini yeni fark etmiştim.

Bilge, omzunun üzerinden baktı, odanın o kısmında sert bir açı vardı. "Orada su pompası var."

Kaşlarımı çattım. Su işlemcisi, Gemici Katı'ndaydı, burada değildi. Ama ardından Amy uyanmadan önce Orion'un bana gösterdiği planlan hatırladım. Diyagramda dördüncü katta bir tane daha su pompası *vardı*. "Bu eski," dedim.

Bilge sert sert, "Bunu nereden biliyorsun?" dedi ama onu umursamadım. Öne doğru bir adım atarak, pompayı inceledim. Gemici Katı'ndaki kadar büyük değildi. Bir kontrol paneli vardı ve onun üzerinde de bir püskürtücü. Gemici Katı'ndaki pompa, geri dönüşüm, saflaştırma ve suyu damıtmak için kullanılırdı. Bu pompa ise yalnızca suya bir şey katmak için tasarlanmıştı. Pompanın yanında

bir kova duruyordu ve içinde de kalın, şurup benzeri bir madde vardı.

"Pompanın amacı ne?" diye sordum.

Bilge, aptallığıma inanamıyormuş gibi bana doğru baktı. "Su pompalamak." "Hayır. Gemici Katı'ndaki pompa o işe yarıyor. Bu ne işe yarıyor?" Bilge gülümsedi ve içten gibiydi. Sanki bunu görebildiğim için benimle gurur duyuyor gibiydi. "Geminin orijinal tasarımının bir parçasıydı. *Godspeed* çok büyüktür. Yiyeceklere ve suya ek besinler koyarak, iki dönüm başına bir kişilik bir nüfus oranı sağlayabiliyoruz. O halde bile, gemi üç bin kişiden fazlasını destekleyemiyor. Daima nüfus kontrolünü zorla yürütmeliyiz." Şaşkın suratımı fark etti. "Doğum kontrolü."

Püskürtücüyü göstererek, "Buradan mı?" diye sordum.

Bilge kafasıyla onayladı. "Bu su pompasını, herkese doğum kontrol hapları ve vitamin dağıtmak için kullanıyoruz. Doğrudan su kaynağına karıştırıyoruz, herkesin sağlıklı olmasını sağlıyoruz. Neden kendini iyi hissetmediğinde Besleyici kadınlarının su içmemizi öğütlediklerini sanıyorsun? Ve Sezon'un başlangıcında, doğum kontrol haplarını alıp, yerine hormon ekliyoruz. Seks arzulan böyle güçleniyor. Özellikle Besleyicilerde çok işe yarıyor." Amy'nin kelimelerini hatırladım. Sezon'un doğal olmadığını söylemişti. Haklıydı.

Bilge, "Bana bu tarz sorular sorduğun için memnunum," dedi. "Nihayet bir Bilge gibi düşünmeye başlaman çok hoş." Sepeti tuttu. "Bu gemiyi ve içindeki insanları geliştirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu bilmek benim için önemli. Ne gerekiyorsa. Yapabilmek." "Sen yaptın mı?" Kelimeleri söylerken, sesim çatladı.

"Daima." Bilge öylesine samimi cevap vermişti ki, şüphelenmedim bile. "Hayatımın her dakikasını içinde yaşayan insanlar için bu gemiyi daha iyi hale getirmek için harcadım. Benimle her zaman aynı fikirde olmadığını biliyorum ama *işe yarar."*

"Her dakikası öyle mi?" diye sordum. Bilge'nin kibirli tavrına karşı içimde bir isyan dalgası başlamıştı. Onun kadar kendimi adamadığımı kastettiğini biliyordum. "Her dakikasını."

"O halde bir süre önce donma haznelerinin oradayken geminin gelişimini kim sağlıyordu? O zaman nasıl harika bir liderlik hareketi gerçekleştiriyordun?" Bilge dikleşti. "Sana cevap vermem gerekmiyor, evlat."

Bilge'nin nasıl çalıştığını biliyordum: konuşmasını nasıl sağlayacağımı biliyordum. "Çatışmanın ikinci sebebinin güçlü bir **merkezî** lider eksikliği olduğunu sanıyordum. Halefine önemli bilgileri açıklamazsan, nasıl güçlü bir **merkezî** lider olabilirsin?"

Bir çatırtı sesi duydum. Bilge elindeki iğne dolu sepetin kenarlarını eziyordu. "Neden bana ne yapıyor olmam gerektiği konusunda ne düşündüğünü söylemiyorsun?" Bu bir soru değildi, daha çok bir tehditti. "Neden senin ne yapmaman gerektiği konusunda ne düşündüğümü söylemiyorsun? Mesela belki de, insanları donma haznelerinden çıkartmamaksın. Adam öldü. Eğer Amy onu bulmasaydı, kadın da ölebilirdi." Bilge, sepeti sert bir biçimde itti. İçindeki iğneler tangırdadı. "Beni donma haznelerini açarak, donmuş birini daha öldürmekle mi suçluyorsun?" "Tek söylediğim şey, ne zaman birileri ölse, sen yakınlarda oluyorsun." Bilge, "SENİN gibi birinden bu saçmalığı dinlemek zorunda değilim!" diye kükredi. Kapıya doğru ilerledi ama kötü durumda olan bacağı tökezledi. İçinde yapışkan maddenin bulunduğu büyük silindirlerden birine çarptı ve fasulye-şeklindeki şeyler, köpüklerin içinde sallandı. "Lidere bak," diye mırıldandım. Bilge bana doğru bakarak, ayağa kalktı. Korkunç bir ses tonuyla, "Çatışmanın üçüncü sebebi," dedi. "Bireysel düşüncedir. Eğer tek bir birey toplumunun üyelerini isyan ve kargaşaya sürüklüyorsa, o toplum refaha kavuşamaz." Dik dik ve düşmana bakar gibi bakıyordu. "Ve eğer bireysel düşünen kişi, geminin bir sonraki lideriyse ve eğer geminin gelecekteki lideri beni donmuşları öldürmek gibi acı ve aptalca bir şeyle *suçluyorsa*, ben ölmeden ve kontrolü ele almadan önce o boş kafasına biraz zekâ katması için yıldızlara yakarıyorum!"

"Tam senin tarzın, her şeyi nasıl berbat bir lider olacağıma dair bir konuşmayla bağlamak!" diye haykırdım. "Ama bana burada ne yapmakta olduğunu anlatmadın veya Bay Kennedy'nin bu odanın kapısının hemen ardında nasıl boğulduğunu anlatmadın!" Kolumu kapıya doğru savurdum ve kolum donma sıvısı tüpüne ve embriyolara öylesine sert çarptı ki, tıpkı jelatindeki meyveler gibi sallandılar. Bilge bana, "Sen bir aptalsın," dedi. Fırtına gibi odadan çıktı, ama ayağı yerden yavaş kalkınca onu kapıya çarptı. Her adımında iğneler çatırdıyordu. "Aptal olabilirim," diye mırıldandım. "Ama bana bunu

yapmadığını söylemedin."

45: Amy

Tek bir pişmanlığım var.

Şu an bunu neden düşündüğümü bilmiyorum. Ama sanırım sonuçta *şunu* veya *bunu* düşünmem lazım. Son buluşmamızdı.

O zaman Jason'a çoktan söylemiştim. Kısa zaman kaldığını anlatmıştım. Sonra sonsuza dek gidecektim. O gecenin erken saatlerinde onun yatak odasındayken, birbirimize veda etmiştik. Beraberdik. *Gerçekten* beraberdik. İlk—ve son—defa.

Daha sonra beni şu fazlasıyla pahalı Little Sienna adındaki İtalyan yerine götürmüştü. Ve her şey öylesine güzeldi ki, yalnızca ağlamak istemiştim çünkü sona ereceğini biliyordum. Ve elbette, su geçirmez rimel sürmemiştim ve rimel yüzümün her yanına bulaşmıştı. Ben de izin istedim. Tek bir tuvalet ve sırada bir sürü kadın vardı.

Önümdeki kız, "Sen Jason'la birlikte misin?" diye sordu. Kafamla onayladım. Kızın adı Erin'di ve son sınıf öğrencisiydi. Onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyordum.

"Geçen sene benim kalbimi kırmıştı. Nasıl yapıyor bilmem." "Neyi?" Hâlâ gülümsüyordum ama gülümsemem yavaş yavaş sahte bir hal almaya başlamıştı. "Tüm sevgililerini idare etmeyi." Gülümsemem kayboldu. Erin, "Yemin ederim," dedi. "Aylar süren birlikteliğimiz boyunca hayatında yalnız ben varım sanıyordum. Ancak ayrıldıktan sonra Jill ve Stacy'yi öğrendim."

Kendimi kaynayan kurşun yutmuş gibi hissettim.

"Seni aldattı mı?"

"Oh, evet," dedi. Ardından güldü. "Ama bu olay geçen sene yaşandı. Eminim artık değişmiştir. Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz. Onu adam ettiğini gördüğüm için memnunum. Senin adın Kristen, öyle değil mi?"

Yavaşça, "Hayır," dedim. "Amy." Kristen de kimdi? Neden adımın Kristen olduğunu sandı? Kristen, Jason diye biriyle de mi görüşüyordu?

Erin, "Benim hatam," dedi.

Gözlerinde *acıma* mı belirmişti?

Sıradan çıktım. Akan rimelin canı cehenneme!

Masaya döndüğümde, Jason güldü ve bana bir peçete uzattı. Sonra peçetenin ucunu yaladı ve gözümü sildi. Parmaklarıyla yanağımı okşadı ve gözlerini dudaklarıma çevirdi.

Ve o gecenin erken saatlerinde ona veda ettim.

Bir yanım Kristen'in kim olduğunu öğrenmek istemişti. O günün erken saatlerinde, birine mesaj atmıştı ve daha sonra telefonunu bana göstermek istememişti. Arkadaşları sonraki cumartesi için "büyük plan" diye bir şeyden bahsederlerken ne demek istemişlerdi? Ben gittikten sonraki cumartesi...

Ama diğer yanım, zaten çok geç olduğunu söylemişti. Biz çoktan... Vedalaşmıştık.

Jason'ın *benim* Jason'ım olduğuna inanmak, bir yalancı ve bir pislik olduğuna inanmaktan daha kolay değil miydi?

O zamanlar, fark etmediğini düşünmüştüm.

Ama şimdi, tek pişmanlığım gerçeği talep etmemiş olmam...

46: Çırak

Harley, "Kız burada değil," dedi. Koğuş'un salonunda oturmuş, pencereden dışarıya uzaktaki buğday tarlalarına bakıyordu.

Özel odalara açılan kapıya doğru gittim. Harley, "Zahmet etme," diye homurdandı. "Yalnız bırakılmak istiyor." Nedenini sormak istedim ama ekledi, "Ben de aynı şekilde yalnız bırakılmak istiyorum." Yüzünün yanını sildi ve ben de gözünün altındaki koyu morluğu fark ettim.

Harley'in en son ne zaman ilaçlarını aldığını öğrenmek için Doktor'a daha sonra sormaya karar verdim. Sinir ilaçları hakkında endişeli değildim—Doktor'un ona

verdiği diğer haplarla ilgili endişeliydim. Harley'in korkutucu tarafını engelleyen ve onu daha az zırdeli yapan hapları merak ediyordum.

Hastane'den tek başıma ayrıldım. Salgın Bilgesi heykelinin yanından geçtim ama durmadım. Onun da bana bakmasını istemiyordum.

Onun yerine, Kayıt Salonu'na doğru ilerledim. Çevrede insanlar vardı, Sezon'un etkisiyle seks yapan insanlar... Tüm bunların yalnızca Bilge'nin su pompasında planlanmış bir şey olduğunu bilmek, kendimi hasta hissetmeme neden oluyordu. Kayıt Salonu'na ulaştığımda, merdivenleri tırmanmak için birbirine dolaşmış vücutların üzerinden geçmem gerekti. Victria verandadaki sallanan koltukta oturuyordu. Onları izliyor ve küçük deri kaplı defterine arada bir yazı yazıyordu. Bartie'yle birlikte olmamasına şaşırmıştım, merdivenlerdeki çiftin yaptıklarını yapmıyorlardı ama Bilge, hormonların Besleyicileri herkesten fazla etkilediğini söylemişti.

Orion bana arkası dönük duruyordu. Besleme Katı'nın uçsuz bucaksızlığına karşı konulmuş Bilge'nin resmine bakıyordu. Yine de ben bir şeyler söyleyemeden önce resmi duvardaki kancasından aldı ve verandadaki zemine yasladı.

Şok olarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Tablodaki Bilge'nin yüzündeki sahte karşılama olmadan Kayıt Salonu'nun duvarı çıplak görünüyordu.

Orion, "Tabloyu yenileme zamanı geldi," dedi. Tabloyu aldı ve salonun iç kısmına doğru ilerlemeye başladı. Bu açıklama mantıklıydı. Bilge'nin tablosu en az on yıllıktı. Resimde saçı hâlâ çoğunlukla kahverengiydi, gözleri cam gibi parlıyordu ve alnında hafif bir kırışıklık vardı. Yeni resmin nasıl olacağını merak ettim. Uzun beyaz saçlar? Yıllardır topalladığı için alçalan omuzlar? Belki de yanılıyordum.

Belki de yaşı onu kral gibi gösterecekti.

Victria defterinden kafasını kaldırmadan, "Selam," dedi. Amy geldiğinden beri benimle pek konuşmamıştı. Oysa ben Koğuş'ta yaşarken gerçekten çok yakındık. Şimdi daha kötü görünüyordu. Üç yıl önce o on yedi, ben ise on üç yaşındaydım ve şu an o zamanki halinden daha sert görünüyordu. O benim ilk aşkımdı ama artık neden ona âşık olmuştum bilmiyorum.

"Selam. Yeni bir kitap mı yazıyorsun?" Victria yaklaşık bir düzine kitap yazmıştı ve onları flopi ağına yüklemişti. Harikaydılar—nasıl yaptığını bilmiyorum. Salgın dönemindeki kahramanlarla ilgili gerçekten harika hikâyeler. Trajik konular.

Midem. Herhalde Bilge, doğarken ona "yazarlık" maddesinden vermişti.

"Pek sayılmaz." Kitabını kapattı ve ceketinin koca cebine koydu. Bana doğru dönmedi. Önümüzdeki mükemmel kareye ve çiftlerle dolu alana baktı.

Bakışını takip ettim. "Hey, dikkatli ol. Şu an Sezon biraz vahşi." Amy'nin Harley ile birlikte güvenli olmasından dolayı memnundum.

Victria bana bakmadı. "Luthe benimle beraber buraya kadar yürüdü. Orion burada; beni geriye götürebilir."

Omzumu silktim, duvara doğru döndüm ve Bilge'nin resminin ardında bir levhanın gizlenmiş olduğunu görerek şaşırdım.

KAYIT VE ARAŞTIRMA SALONU İNŞA ZAMANI 2036 CE FİNANSMAN FRX

Bunların altında tanımadığım harfler vardı—Slav alfabesi veya Yunan alfabesinden, hangisi olduğundan emin değildim. Onun da altında:

"Eğer herhangi bir şeyi anlamak istiyorsanız, onun başlangıcını ve gelişimini inceleyin. ”

-Aristotle

Sekiz tane daha cümle vardı, her biri farklı dillerdeydi. İki tanesi tanımlayamadığım sembollerden oluşuyordu ama hepsinin aynı cümlenin farklı dillerdeki çevirileri olduğunu anlamak zor değildi. İlgileniyor gibi görünmeyen Victria'ya, "Bu eski," dedim. "Gerçekten eski. Geminin inşasından beri bu yazı buradaymış." Victria bu bilgi karşısında homurdandı.

Orion'un bana birkaç gün önce gösterdiği gemi planlarını düşündüm. Besleme Katı nasıl bir zamanlar "Biyolojik Araştırma" ise bu "Kayıt ve Araştırma Salonu" da onun ana istasyonuydu. Kayıt Salonu'na gelebilmek için üzerinden

geçtiğim çift yüksek sesle inliyordu. Gemiyi inşa edenlerin yapmak istedikleri kayıt ve araştırma bu şekilde olmamalıydı.

Bilge ne kadar geliştiğimizle ilgili sık sık konuşur, tek ırktan olmamızın ve güçlü bir lider sistemimiz olmasının ne kadar iyi olduğunu anlatır. Ama şu an, Aristotle'nun sade sözleri, bizimle dalga geçiyordu. Nasıl da araştırmamızın gayrimeşru olmaktan öteye gidemediğini gösteriyordu.

Yeni resmin zamanlamasını merak ettim. Orion ikinci kez gemiyle ilgili yeni bir şey öğrenmeme neden olmuştu. Onu gerçekten ne kadar iyi tanıyordum? Onu Kayıt Salonu dışında pek bir yerde görmemiştim ve orada bile çoğunlukla kitapların ve gölgelerin ardına saklanırdı. Kelimelerin ve dijital bilginin ardında bir hayalet... Bu gemideki herkesi tanıyor olabilirdim—isimlerini, hatta yüzlerini — ama herhangi birini *gerçekten* tanıyor muydum?

Herhangi biri olabilirdi. Victria'nın sesi düşüncelerimi böldü. "Sence birbirlerini seviyorlar mı?" Bana bakmıyordu—Kayıt Salonu'nun merdivenlerinde seks yapan çifte bakıyordu. "Hayır," dedim.

Victria, "Mide bulandırıcı," diye mırıldandı. "Kendilerini kontrol edemiyorlar mı?"

Hayır, diye düşündüm. Gerçekten edemiyorlar.

"Orion bunun insan doğası olduğunu söylüyor." *Hayır, değil,* diye düşündüm. Victria, "Hayır, değil," dedi. Şaşkınlık içinde ona baktım.

Merdivenlerdeki çifti kafasıyla işaret ederek, "Eğer öyle olsaydı, ben de onlar gibi olurdum," dedi. Pekâlâ, kahretsin. Hakkı var. "Ama değilim. Benim hiçbir... Onlar gibi arzum yok. Kimseyle yok—" Sözünü yarıda kesti ama sanırım ne diyeceğini tahmin edebilirim. Sevmediği biriyle yapamazdı.

Bir hafta önce, bu kelimeler yüzünden homurdanabilirdim. Aşk, Amy'nin taptığı "Tanrı" kavramından daha gerçek değildi benim için. "Aşk" benim için o dini peri masallarında duyduğum şeylerle aynıydı—Güneş-Dünya insanlarının yarattıkları mükemmel olmayan dünya hakkında kendilerin[5] °daha iyi hissetmelerini sağlamak için anlattıkları hikâyeler. Ama şimdi...

Victria, "Hiç âşık olmamaktansa Âşık olup, o aşkı kaybetmek daha iyidir," dedi. "Bu cümle yeni kitaptan mı?"

Victria homurdandı. Sandalyesinde kımıldandığında, bir yığın kitap gördüm—Güneş-Dünya'dan gerçek kitaplar—sallanan koltuğunun hemen yanında, verandanın zemininde duruyorlardı. Kaşlarımı çattım. Bir Kaydedici olarak Orion daha iyi bilmeliydi. Kaydedicilerin bile eski kitapları karıştırmaları yasaktı. Eğer Bilge onu yakalarsa...

Önümüzde, çimenlerin üzerindeki kadının eli çıplak göbeğindeydi, parmakları cildinin üzerinde kıvrılıyordu. Sanki görünmeyen ama değerli bir şey kavrıyor gibiydi.

Kafasıyla çifti işaret ederek, "Sence en azından mutlular mı?" diye sordu. Ben cevap veremeden, ekledi, "Çünkü ben asla mutlu olmuyorum." Kayıt Salonu'ndan çıkan Orion neşeyle, "Pekâlâ, bu harika resmi asalım!" dedi. Elinde tuttuğu tuval öylesine yeniydi, üzerindeki boyanın kokusunu alabiliyordum—bana Harley'i anımsatmıştı.

Tuvaldeki Bilge değildi. Bendim.

Orion, resmi tabelanın üzerindeki çengele asabilmek için döndürdü. O sırada nefesim kesildi. Orion bana baktı ve anlayışla gülümsedi.

Orion, "Bu Sezon, senin neslin başlıyor," dedi. Tuvalin arkasındaki teli kancaya geçirdi ve resmi biraz düzeltti. "Bilge'nin emekliye ayrılmasına az kaldı. Yeni lider olacaksın."

Resmedilen halim, aynen Bilge gibi *Godspeed'e* bakıyordu. Bunu Harley yapmıştı—onun stilini tanıdım—ama resmi hiç görmemiştim. Hafızasından yapmış olmalıydı — bu sebeple de aslında olmayan pek çok şey eklemişti. Resimde tıpkı Bilge gibi kendime güvenli bir biçimde kafamı eğmiştim ama aslında ben böyle değildim. Gözlerim aynı şekilde cam gibi parlıyordu, aynı kendinden emin duruş. Bana hiç benzemiyordu bile. Harley beni böyle mi görüyordu? Bu ben değildim.

Victria, "Pek de sana benzemiyor," dedi. Sallanan koltuğundan kalkmıştı ve arkamda duruyordu. Omzumun üzerinden resme bakıyordu.

Orion, "Bir lidere benziyor," dedi.

Bir lider? Hayır. Bir lider ne yapılması gerektiğini bilirdi.

47: Amy

Ertesi sabah duş aldım—ve sonra tekrar duş aldım. Ama bileklerimdeki ve bacaklarımdaki morlukları ovarak çıkartamadım. Tüm o anılan da zihnimden yıkayarak atamadım.

Tarlalarda çok az kişi vardı. Hatta hemen hemen hiç kimse yoktu.

Harley, insanlar hayvandır, demişti.

Öylelerdi. Luthe ve iki Besleyici adam bunu kanıtlamıştı. Ve o adam ve kadın, tam yanıltıdaydılar. Ama fark etmemişlerdi bile veya önemsememişlerdi...

Çırak beni Sezon'un hemen başlangıcında bahçede öpmüştü. O gerçek bir öpücük müydü—yoksa benim yerimde hangi dişinin dudakları olsa aynı işlevi mi görecekti? Yüzüm yandı. Bana gerçek gibi gelmişti. Ama muhtemelen ona öyle gelmemişti.

Gemide ne tür bir Salgın gerçekleştiği veya Bilge'nin ne tür kurallar koyduğu umurumda değildi: Sezon normal insan davranışı *değildi.* Bunun bir sebebi olmalıydı. Yedikleri yiyeceklerde bir şey veya geri dönüşümlü havada bir kimyasal vardı —hatta belki de insanların azgın hayvanlar gibi davranmalarına neden olan bir hastalık vardı.

Ardından anladım: Doktor. O bunun normal olmadığını biliyor olmalıydı. Bu insanları barbarlaştıran her neyse onu izole edip— durdurabilirdi.

Yerimden zıplayıp, kapıya doğru ilerledim ama açmak için elimi tuşa uzattığımda, elim titremeye başladı. Dışarıda...

Hayır.

Korkak bir tavşan gibi saklanma deliğimde kalamazdım. Doktor'u bulmaktaki amacım, insanların hayvan olmadıklarını kanıtlamaktı. Bir hayvan gibi saklanamazdım.

Ama Doktor yapabilirdi. Üçüncü veya dördüncü katta değildi. Lobideki bir hemşire beni ikinci kata yönlendirdi.

Hemşire arkamdan, "Ama meşgul," diye seslendi.

İkinci katın holünde bir düzine kadın sıraya girmişti. Bazıları hastane geceliği giymişlerdi ve kapının yanında oturuyorlardı. Belli ki bir odanın açılmasını bekliyorlardı, üzerlerinde düz tunikler ve geniş paçalı pantolonlar vardı. Ellerinde düzgünce katlanmış hastane geceliklerini tutuyorlar ve üzerlerini değişmeyi bekliyorlardı. Tüm kat tıpkı bir jinekologun ofisine benziyordu. Her odada jinekolog yatakları vardı ve neredeyse her yatak doluydu. Adımlarım yavaşladı.

Neden bir jinekologun odası şu an bu kadar kalabalıktı? Bu kadınlar hemen hamile olduklarını düşünemezlerdi, öyle değil mi? Hemen bir gün içinde olamazdı. Kafamı salladım. Bundan emin olamazdım. Kulaklarınıza telefonların monte edildiği ve kâğıt kalınlığında bilgisayarların olduğu bir gemide, belki de bu hızla hamile olduğunuzu da bilebilirdiniz. Kadınların hiçbiri konuşmuyordu.

Bana katlanmış bir hastane geceliği uzatan bir hemşire, "Sıraya gir," dedi. "Oh ama ben yalnızca doktoru görmeye geldim," diye başladım ama sonra sesim azaldı. Buraya doktoru görmeye geldiğim belliydi zaten—tüm kadınlar belli ki onun için gelmişlerdi. Hemşirenin sabırsız bakışını görünce, "Demek istiyorum ki," diye ekledim. "Jinekolog için değil. Genellikle üçüncü katta olan doktoru görmeye geldim."

Hemşire, "Tek doktorumuz var," dedi. Kızıl saçlarıma ve solgun cildime biraz daha ilgiyle bakmaya başlamıştı. "Sanırım Sezon yüzünden burada değilsiniz?"

"Hayır!"

İçini çekti. "Beni takip edin."

Hemşireyi koridor boyunca takip ettim. Pek çok kadının arasından geçiyorduk. Çoğu kafasını kaldırıp bana şaşkınlık dolu bir merakla bakıyorlardı. Tıpkı bir otobüsteki tuhaf birine bakar gibi. Hiçbiri konuşmuyordu: benim yüzümden pek rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı.

Hemşireye, "Bu kadar hastaya tek bir doktor mu bakacak?" diye sordum. "Biz

varız, yani hemşireleri ve asistanları var—yıllardır doğrudan onun emrinde pek çok bilim insanı çalıştı." Hemşire yine içini çekti. "Ama Doktor hiçbirini kendi çırağı olarak seçmedi. Pek güvenen bir tip değildir."

Daha fazla yardım almakla güven arasında pek bağlantı kuramasam da, soracak zamanım yoktu. Hemşire açık bir kapının önünde durdu ve girmem için kafasıyla işaret etti. İçeriye girdim. Doktor bir yatağın karşısında bir sandalyede oturuyordu. Bir kadının bacakları, kıskaçların üzerindeydi. Kadının görmemi istemeyeceği her şey tam karşımdaydı.

"Oh Tanrım! Üzgünüm!" Gözlerimi kapattım ve gitmek üzere döndüm. Neden son derece özel ve kişisel bir muayenenin tam ortasında hemşire girmeme izin vermişti?

Doktor, "Sorun değil," dedi. "Bana neden ihtiyacın var?" "Bence kadın beni burada istemez... " Doktor, kadının dizlerinin üzerinden bakarak, "Onun umurunda değil. Umurunda mı?" diye sordu. Kadın, "Hayır, elbette değil," dedi. Sıkılmış gibiydi.

Bildiğim tek şey, eğer ben yatakta o şekilde bacaklarım havada yatıyor olsaydım ve mahrem yerlerim herkesin görebileceği şekilde meydanda olsaydı, *yerin dibine geçerdim.* Jason'la ciddileşmeye başladığımızda, annem jinekologa gitmemi sağlamıştı ve yaşantım boyunca daha rahatsız bir yarım saat daha geçirmemiştim.

Odada yanımda kimseyi istememiştim; bırakın bir yabancıyı odada doktoru, hemşireyi ve annemi bile istememiştim.

Ama bu kadının umurunda değildi. Gözlerimi açma riskine girdim ve bakışlarım, kadının sakin bakışlarıyla buluştu. Varlığım sebebiyle hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Ben, emmm..." Doktor'un o maddeyle ve elindeki işkence aygıtıyla yaptıklarını görmezlikten gelmeye çalıştım. "Sana Sezon hakkında bir şeyler sormak istemiştim."

Doktor, "Ah," dedi. Muayenesine devam ediyordu. Yani bir dakikalığına da duramaz mıydı? Olabildiğince çabuk söylemek için, "Sezon insanları

değiştiriyor mu?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Doktor'un elindeki metal şey kaydı. Kadın yüzünü ekşitti ama hiçbir şey demedi. Boş boş tavana bakıyordu.

Hipnotize olmuş gibi bakışı ve orada pasif bir biçimde yatması, bana saldırıya uğradığımda yanımda bulunan çiftin hareketlerini anımsatmıştı. O insanların lakaytlığı normal değildi ve bu kadın da aynı şekildeydi. Doğrusunu isterseniz, koridorda gördüğüm kadınların hepsi biraz garipti. Hepsi çok sabırlı ve çok sessiz oturuyorlardı... Çok *boş*. Jinekolojik bir muayeneye gelmiş sırada o kadar kadın varken... Sabırsız olmalıydılar, konuşuyor olmalıydılar, gergin veya bıkkın veya sinirli olmalıydılar. Hiçbir şey yapmak yerine yapabilecekleri binlerce şey vardı.

Kadına, "İsmin nedir?" diye sordum. Kadın kafasını aşağıya doğru indirdi ve böylece beni görebildi. Eminim orada olduğumu unutmuştu ama tamamen de aklından çıkarmamıştı.

Her ne kadar şu an doktor ona benim kıvranmama neden olabilecek şeyler yapıyor olsa da ses tonu hiç değişmeden, "Filomina," dedi.

"Mutlu musun?" Bunun tuhaf bir soru olduğunu biliyordum ama aklıma ilk gelen soru buydu. "Mutsuz değilim."

Doktor, "Amy, ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bu kadın sanki insan değil," dedim. "Farkında değil misin? Sen bir doktorsun! Bunun normal olmadığını biliyor olman gerekir!"

Kadın kafasını tekrar yastığın ortasına doğru bırakırken, Doktor, "Nedir normal olmayan?" diye sordu. Kadın boş boş tavana bakıyordu, yaşadığına dair tek belirti ise gözlerini kırpıyor olmasıydı. "Bu," dedim. "Bu kadın."

Doktor, kadının göbeğine jöle gibi bir şey sürdü ve eline aldığı bir aleti göbeğine sürmeye başladı. Başlangıçta onun ultrason yaptığını sandım ama fetüsün siyah beyaz görüntüsünü gösteren hiçbir ekran yoktu. Onun yerine, elindeki aygıtın üstündeki küçük monitörden bip sesi çıktı.

DURUM: HORMON SEVİYELERİ OPTİMAL

FİZİKSEL BOZUKLUKLARIN GENETİK BENZERLİĞİ: ORTA

ZİHİNSEL BOZUKLUKLARIN GENETİK BENZERLİĞİ: ORTA-YÜKSEK

GENETİK DİZİLİŞTE ENSEST ETKİ: YÜKSEK

Aygıtı bir kenara bırakan Doktor, "Pekâlâ, Filomina, hamilesin!" dedi.

Kadın hoşnut vaziyette içini çekti—tüm bu süre içinde ilk defa gerçek bir duygu belirtisi gösteriyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Doktor, yatağın yanındaki masaya döndü. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Yalnızca birkaç gündür seks yapıyorlar. Birinin hamile olduğunu anlamak için birkaç hafta geçmesi gerekmez mi?" Doktor, Filomina'nın çıplak göbeğindeki jöleyi sildi ve ardından alkol kokan bir şeyle kadının cildini ovaladı. Aşağıya eğilerek, yatağın yanındaki dolabın çekmecesini açtı ve ön kolum büyüklüğünde bir şırınga çıkarttı. Uzun cam silindir, kehribar renginde bir sıvıyla doluydu. Pompanın yanında ufak bir etiket vardı. Üzerinde harfler görebiliyordum ama okuyamayacağım kadar uzaktaydı. "Kadının hormon seviyeleri, iyi bir döllenme şansı olduğunu gösteriyor. Ve eğer daha önce hamile kalmadıysa, artık kalacak." Doktor, bu olanları umursamıyor gibi görünen Filomina'ya, "Bu biraz canını yakacak," dedi. Ardından iğneyi kadına batırdı ve derinlere doğru indi—sanırım rahmine. Dehşetle geriye doğru sıçradım, benim midem büzülmüştü ama Filomina yalnızca acıdan hafifçe *uh!* Dedi ve ardından bitti. Doktor, iğnenin pompasına bastı ve kehribar sıvı Filomina'ya aktı.

Boğuk bir fısıltıyla, "O şey bebeği değiştirmek için," dedim.

Doktor bana baktı, hâlâ şırıngaya basıyordu. "Bebeği daha iyi ve daha güçlü yapacak."

Ağzım kurumuştu. Tarladaki tavşanlı kızın "aşılama" hakkında söylediklerini hatırladım.

"Bu sebeple mi bütün bu kadınlar tuhaf? Çünkü sen onları doğmadan önce

değiştirmiştin." Filomina'nın karnından iğneyi çıkartmaya başlamış olan Doktor, "Tek yaptığım," dedi. "Bu bebeğe ek DNA dizisi vermekti. Böylece ensest yüzünden zayıflamış olan DNA'sı yeniden yapılanabilecek. Kişiliğini etkilemiyorum." "Eğer onu değiştiriyorsan, etkiliyorsun."

Doktor, iğneyi çıkarttı. Delikten çıkan ufak kan damlasına bakmadan edemiyordum.

Doktor, iğneyi çöp kutusuna attı ve sonunda bütün dikkatini bana vermeye başladı. Her kelimenin üzerine basarak, "Bu tamamen normal," dedi. "Burada yanlış hiçbir şey yok. Normal insanlar böyledirler zaten.

Filomina düz ve monoton bir sesle, "Oh, evet," dedi. "Bu normal, ben normalim." Geriye çekildim ve kapı kulpunu açmaya çalıştım. Odadan fırladım ve koridor boyunca koşmaya başladım. Koşarak geçerken, kadınlar sessizce bana doğru bakıyorlardı. Her ne kadar gözlerinin benimle ilgilenmediğini bilsem de, ruhsuzlukları beni anlatamadığım bir biçimde ürkütüyordu.

48: Çırak

"Daha dün annemizin, kollarında yaşarken."

Gülümseyerek, "Efendim?" diye sordum.

Elinde flopiyle dönen Orion, "Güneş-Dünya'dan bir şarkı," dedi.

Koğuş'un salonunda yine Orion'la karşılaşmayı beklemiyordum ama burada olduğu için memnundum. Dostane bir yüz. Harley, dün wi-com'dan donma katındaki nöbeti devraldığını söylemişti. Günün çoğu zamanını Bilge'yle geçirmek zorunda kalmıştım.

"Harley veya Amy'i gördün mü?"

Orion kafasını salladı.

"Burada ne yapıyorsun—Bilge veya Doktor'un seni görmelerini istemediğini sanıyordum."

Orion güldü. "Oh, endişelenme. Eminim, ikisi de meşguldür." Neredeyse bana

gözleriyle gizli bir şey anlatmaya çalıştığını sanacaktım ama o her neyse anlayamadım. İçini çeken Orion, flopisine döndü. "Bu Güneş-Dünya yazıları gerçekten çok şahane." Ekrana tıkladı, değişik yazılar arasında dolaşmaya başladı. "Dikkatli olmalısın. Eğer Bilge, Victria'ya Güneş-Dünya kitaplarından verdiğini fark ederse... Sen bir Kaydedicisin. Güneş-Dünya kitaplarının Kayıt Salonu'ndan dışarıya çıkmamaları gerektiğini ve Besleyiciler tarafından görülmemeleri gerektiğini biliyorsun." Ne okuduğunu görebilmek için omzunun üzerinden göz attım. "O nedir?"

Orion, flopiyi bana doğru çevirdi ve ben de üç tane yüzü olan kanatlı bir adam çizimi gördüm. "Cehennem hakkında bir hikâye, en alttaki katman buz." Artık flopiye bakmıyordum—Orion'a bakıyordum. "Oh—erişim?" dedi. "Merak etme. Erişimim var."

Erişim hakkında böylesine rahat konuşuyor olması, beni duraksattı. "Ne biliyorsun?" diye sordum. Salondakiler duymasın diye sesimi azaltmıştım. Beni Amy'ye götüren planları gösteren kişi Orion'du. Şimdi de cehennem buzlarından bahsediyordu.

Orion ayakta dikiliyordu. Çok yakındaydı. Bir adım geri gittim ama bana doğru eğildi. "Ya sen ne *biliyorsun?"* diye sordu. "Senin dostun olduğumu biliyor musun?"

49: Amy

Odama döndüğümde, ilk yaptığım şey pencereleri örten tuşa basmak oldu. Oda karardı. Güzel. Karanlık istiyorum. Biri kapımı çaldı.

Duymazdan geldim. Bu gemide kiminle konuşmak isteyebilirim ki?

Harley, "Amy?" dedi. "Geldiğini gördüm. Seni kontrol etmek istedim." Kapıya doğru,

"Ben iyiyim," diye seslendim. "Hayır, değildin. Kapıyı aç."

"Harley."

"Doktor ana koda sahip. Eğer gerekirse, gider onu getiririm." Kalkıp, kapıyı açma tuşuna bastım. Görmek istediğim son kişi doktordu.

Harley içeriye girdi ve odayı inceledi. "Ne var?" diye sordum. "Hiçbir şey. Düşünmüştüm ki... Biri seninle birlikte içeride sanmıştım."

Homurdandım. "Kim?" Harley, masaya doğru gitti ve sandalyeye oturdu. "Çırak'ın burada olabileceğini düşünmüştüm."

"Neden beni görmeye gelsin ki?" "Çünkü senden hoşlanıyor."

Gözlerimi Harley'e diktim ama son derece samimi görünüyordu. "Ben burada kimsenin kimseden hoşlandığını sanmıyorum." En azından o şekilde.

"Neden öyle söylüyorsun?" Gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Dün o adamları görmedin mi? O 'hoşlanmak' değildi! O—agh! Ve az önce de —"

Sustum. Filomina'dan bahsetmek istemiyordum.

Harley, "Dün olanlar için üzgünüm," dedi ve ciddiydi. "Ama artık Sezon geçti. Aynı şey tekrarlanmayacak." Sesindeki gözdağını fark etmiştim. Umarım Luthe'u tekrar gördüğünde, ben de orada olurum. "Bugün ne oldu?" diye ekledi.

"Neredeydin?"

"İkinci kattaydım." Harley devam etmemi bekledi. "Oradaki kadınlar—" "Oh!" Harley gülümsedi. "Besleyici kadınlar! Muayene için buradaydılar." "Tuhaf görünüyorlardı."

"Oh, hayır, onlar normal." Kelime seçimi karşısında tüylerim ürperdi.

"Onlar normal *değil,"* dedim. "Normal insanlar o şekilde hareket *etmezler.* İnsanlar beyinsiz parazitler değillerdir!"

Harley başını salladı. "Böyle söylüyorsun çünkü uyandırıldığından beri Koğuş'ta yaşıyorsun. Normal olmayanlar bizleriz. İnsanlar o şekilde olmalıdır zaten: uysal, sakin ve bir arada yaşayabilen canlılar.

Biz—Rikkatini toparlayamayan, beraber çalışamayan, Besleme veya Gemici işlerini yapamayanlar— normal değiliz. Delirmemek için sinir ilaçları kullanan

bizleriz."

Gözlerimi ona diktim. Neler döndüğünü bilmiyordum ama burada her şey çarpıktı. Normal insanlar "deli", gerçekten düşünme kapasitesini kaybetmiş olanlar ise "normal" kabul ediliyordu. Ve Sezon... Luthe'un alaycı gözleri aklıma geldi ve bunun üzerine yutkundum.

Sonunda, "Buradaki insanların duyguları yok mudur?" diye sordum.

"Elbette. Şu anı düşünelim. Şu an, açım. Benimle beraber kafeteryaya gelmek ister misin?"

"Hayır, ben ciddiyim. Âşık oluyor musunuz yoksa sadece Sezon mu var?" Harley'in gözlerindeki alaycı bakış, tamamen gitmişti. "Sezon bizim en iyi zamanımız değildir ama keşke benim o şekilde hareket etmemiş olmamı biraz takdir edebilseydin."

Kızgın bir biçimde, "Neden öyle hareket etmedin?" diye sordum. "Bu geminin neyi var? Neden bazı insanlar sokaklarda azgın azgın dolaşırlarken, bazıları hiç etkilenmiyor?"

Harley, babamın bavulundan aldığım defterin yanında duran kalemlerle oynamaya başladı. "Belki de sandığın kadar çok şey bilmiyorsundur."

"O halde anlat bana!"

"Âşık olmuştum. Bir kere."

Bir kere demesi, beni duraksatmıştı. Çünkü ben de bir kez Âşık olmuştum. Ve her ikimiz de geçmiş zamandan bahsediyorduk.

"Herhalde ben bu sebepten Sezon'dan etkilenmedim. Neden başka bir kadınla beraber olmak isteyeyim ki?" Gözleri, kapının çevresindeki sarmaşık resmine kaydı. "Bunu Kayleigh için çizmiştim." Nefes almaya bile cesaret edemedim. Herhangi bir şeyin—hareket, bir ses—Harley'in itiraflarını kesmesine neden olacak diye korkuyordum.

"Üç yıl geçti. Çırak'ın yaşından biraz daha ufaktım. Kayleigh ve ben...biz eşleştirilmiştik. Çok farklıydık ama yine de eşleştirilmiştik. Ben sanattan

hoşlanıyordum; o ise makinelerden ve mekanik şeylerden. Ne zaman ben resim yapsam, o bir şeyleri tamir ederdi."

Harley sessizleştiğinde, "Ne oldu?" diye sordum.

"Öldü."

Kelimeler havada asılı kaldı. Nasıl öldüğünü merak ediyordum. Ama Harley'i daha fazla üzmek de istemiyordum. Kıyafetimin sert yünü, cildimi rahatsız ediyordu. O ilk gün, kızın giysilerini nasıl bulduğumu hatırladım. Kapının çevresindeki sarmaşık çizimine dokunduğumu hatırladım. Hassas yapraklara bakarak, genç Harley'in yüzünü göremediğim ama gülümseyen ve şu an üzerimde bulunan kıyafetler üzerinde olan Kayleigh için o sarmaşıkları çizdiğini hayal edebiliyordum.

"Kayleigh, sahte bir güneşle var olamıyordu. Onun tıpkı senin anlattığın gibi gerçek bir gökyüzüne ihtiyacı vardı. Geminin duvarları yüzünden kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Bir gün yere ineceğimizi hepimiz biliyorduk. Bu gemiden ayrılıp, yeni dünyada yaşayacak nesil biz olacaktık." Harley, masadan oyuncak ayımı aldı ve önünde tuttu. Sanki Kayleigh'i hatırlıyor gibiydi. "Ama Kayleigh o kadar uzun süre bekleyemedi."

O an, Kayleigh'in intihar etmiş olduğunu anladım. Ve nedenini kesinlikle anlayabiliyordum.

50: Çırak

Amy'nin kapısını istediğimden daha sert çaldım. Zihnim Orion'un sözlerinde asılı kalmıştı.

Harley kapıyı açtı.

"Amy nerede?" Onu iterek, odaya girdim.

Amy, yataktaydı. İkisinin ne hakkında konuştuğunu merak ettim. Yalnız. Amy'nin odasında. Onun yatağında.

Amy, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Her ne kadar sesi sabırsız çıkmasa da, Harley'le yalnız kalabilmek için benden kurtulmaya çalışıp çalışmadığını merak

ettim.

Harley banyoya girdi ve bir bardak suyla geriye döndü.

"Neden keyifsizsin?" diye sordum. "Yok, bir şey." Amy suyu içti.

Masanın önündeki sandalyeye oturdum. Harley, yatakta Amy'nin yanına oturdu. Sandalyeyi Harley için boş tutmuş olmayı diledim. "Neden biri donmuşları öldürmek istesin?" diye sordum. Harley ve Amy, ani ve beklenmedik sorum karşısında şaşırmışlardı ama Orion'un ağzını aramak beni yeterince yormuştu. "İki kişi öldü. *Öldü.* Hiçbir sebep olmaksızın." Harley, "Bilge, onu bulduğunda ne söyledi?" Bir şeylerin ters olduğunu belli etmek için soruyu havada bıraktım. Gizemli olmaya çalışmıyordum. Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bilge'ye güvenemeyeceğimi mi söyleyecektim? Harley, Bilge'nin yalnızca nazik-büyükbaba yüzünü görmüştü. Onun için Bilge, zeki bir liderdi. Nasıl olur da ona gemideki herkesten fazla Bilge'den şüphelendiğimi söyleyebilirdim? Sonunda, "Sanırım *neden* donmuşların saldırıya uğradığını anlamamız gerekiyor," dedim. "Anahtar bu; buna odaklanmalıyız. Bu arada, benim bir fikrim var." Amy'nin masasından flopiyi aldım ve erişimime tıklayarak, wi-com yer belirleme haritasını çıkarttım. Haritayı Amy'ye vererek, "Burası donma katı," dedim. Parmaklarımız birbirine değdi. O elini çektikten sonra bile dokunuşunun sıcaklığını elimde hissedebiliyordum.

Amy, yanıp sönen mavi noktayı göstererek, "Bu nedir?" diye sordu. "Tıkla ona."

Tıkladığında, ekranda bir isim belirdi. "Bilge/Çırak? Ama sen buradasın." Kafamla onayladım. "Demek ki, Bilge aşağıda. Her şeye erişimimiz eşittir. Bu yüzden bilgisayar bizi tek gösterir, hatırladın mı?" Amy'nin parmakları kenetlendi, flopinin ucunu ezdi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedim. "Ama o laboratuvarda. Donma hazneleri ise burada."

Amy rahatlamış gibi görünmüyordu.

Bilge'nin noktası haritada ilerleyip, yok olduğunda Harley işaret etti.

Amy şaşkınlıkla, "Ne oldu?" diye sordu.

"Orada asansör var. Şimdi Besleme Katı'nda görünecek. Bence bu sende kalsın istersin. Daha önce seni taradığımda, parmak izinle çalışması için ayarladım. Kimin gelip gittiğini izleyebilirsin."

Amy, "Teşekkür ederim," dedi. Ama bu yeterli değil. Orada olmamız gerekiyor. Her zaman. Hemen şimdi gitmeliyiz." Ayağa kalktı ama şaşkın görünüyordu. "Hemen. Eğer onları korumak üzere orada değilsek—bu sebeple insanlar öldürülüyor! Çünkü biz onları korumuyoruz!"

"Hayır." Sesim sakin ve kendinden emin çıkmıştı. "İnsanlar öldürülüyor çünkü birisi onları öldürüyor."

Amy, muhtemelen donma katına gitme konusunda ısrar etmek üzere ağzını açtı ama Harley eline bir bardak daha su tutuşturdu. Amy'ye öylesine odaklanmıştım ki, onun kalkıp banyo musluğundan su getirdiğini görmemiştim. Amy suyu, onun elinden kaptı.

"O kadar da su içme," dedim. Aklıma Bilge'nin donma katına gizlediği ikinci su pompası gelmişti. Amy suyu içti ve bardağı masaya koyduğunda, cildinde artık kırmızı beyaz lekeler kalmamıştı ve nefes alış verişi de normale dönmüştü. Harley, tereddüt içinde yatağın ucuna oturdu. Her an fırlayıp, yeni bir bardak su getirecek gibi bir hali vardı.

Harley, Amy'ye, "Ben ne zaman uygun olursa, yine nöbet tutacağım," dedi. Gözlerinde mesafeli bir bakış vardı. Bunu yalnızca yıldızlara açılan kapak için yapıp yapmadığını merak ettim. Yalnızca bakabilmek için kaç kez o kapağı açtığını merak ettim.

Zihnimde bir kuşku belirdi. Harley bütün gece orada kalmıştı. Bay Kennedy'nin tepsisini çıkartıp, onu eritmiş olabilirdi. Zihnimde canlandırabiliyordum: Harley, eriyen adamın tepesinde dikiliyordu, ölümünü izliyordu. Bunu yapmış *olabilirdi.* Ama neden?

Zihnimde yeni bir kuşku dalgası belirdi. Harley'in karanlık tavırları, Doktor'un ona verdiği ilave haplar aklıma geldi. Tüm bu kaos içerisinde bir haftadır ilaç içmiyor olabilirdi.

Zihnimi temizlemek için derin bir nefes aldım.

Harley, bir katil değildi. Doğru değil mi? Hayır—*hayır.*

Harley asla— Amy, "Ve—" diye başladı. Bip, bip bip.

Tıpkı Harley gibi benim de elim wi-com tuşuna gitti. Birbirimize baktık.

Herkesle aynı anda bir com-bağlantısı nadiren gerçekleşirdi.

Amy, "Ne oldu?" diye sordu. Gözlerini endişeyle bir Harley'e, bir de bana çeviriyordu. Ardından derin ve yaşlı bir ses kulaklarımı doldurdu.

"Godspeed'in tüm sakinlerinin dikkatine. Çok önemli bir anonsum var."

51: Amy

Tekrar, "Ne oldu?" diye sordum. Her ikisi de kafalarını bir yana doğru eğmiş, dinliyorlardı. En son gerçekleşen toplu arama aklıma geldi, salondaki insanların hepsi bana karşı düşmanca tavırlar sergilemeye başlamışlardı. Midem bulandı ve kaslarımın gerildiğini hissettim. Peki ya Çırak ve Harley de bu aramadan sonra öyle olurlarsa? Onlardan başka kimsem yok.

Israrla, "Ne oldu?" diye sordum. Çırak, sanki bir sivrisinekmişim gibi bana doğru elini salladı. Harley'e döndüm ama o da korkunç bir öneme sahip bir şey dinliyormuşçasına, dikkatle yüzünü buruşturmuştu. Dirseğini tuttum ama benden kurtuldu. Çırak, gözlerini bana dikmişti.

Benden nefret etmelerine izin veremezdim. Ne duyduklarını bilmiyordum ama kötü bir şeyler olduğunu anlamıştım. Oldukça ciddi görünüyorlardı. Çırak'ın bana diktiği gözleri kararmıştı. Benden nefret etmelerine izin verememe. İzin vermeyeceğim.

Amber'ı masadan aldım ve ona sıkıca sarıldım. Ağzıma bakır tadı geliyordu, o zaman dudağımı ısırmakta olduğumu anladım.

Boş bardağı kaptım ve banyoya koşarak, yeniden doldurdum. Beş saniyede kafama dikip, bitirdim. Tekrar doldurdum. Ve yine bir kerede hepsini içtim.

Harley'in söylediğinde doğruluk payı vardı. Su gerçekten de beni biraz sakinleştiriyordu. Tıpkı bir yarışa hazırlanmadan öne derin bir nefes almak

gibiydi.

Yatak odasına geri döndüm.

Çırak ve Harley'in kafaları düzelmişti. İkisi de bana doğru bakıyorlardı. Biliyordum. Benden nefret ediyorlardı. O kulak aleti her ne dediyse, benden nefret etmelerini söylemişti. Ve onlar da benden nefret ediyorlardı ve tıpkı Koğuş'taki insanlar gibi bana karşı düşmanca davranacaklardı. Gözlerimle burnum arasındaki mesafe azalıyor gibiydi. Nefes alamıyordum.

Daha fazla dayanamayarak, "Ne oldu?" dedim.

Çırak yalnızca, "İyi değil," dedi.

Harley, "Bunu bilemezsin," dedi.

Çırak ona doğru döndü. "İyi olamaz."

"Ne oldu?!"

"Bilge bir toplu-arama gerçekleştirdi. Yeni bir tane. Hepimizin Bekçi Katı'na gitmesi gerekiyor." Çırak'ın dudakları bir anda aşağıya doğru bükülmüştü ve kaşlarını da derin bir endişeyle çatmıştı.

"Ben biraz heyecanlandım." Harley ayağa zıpladı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Bekçi Katı'nı hep merak etmişimdir." O an çoğu kişinin o kata gitmesinin yasak olduğunu hatırladım—gemide kapalı kalmak zaten yeterince kötüydü. Bir de üzerine değişik katlara gidilememesi, aptalca görünüyordu. Harley, odamın kapısını açmak üzere tuşa dokundu ve dışarıya çıktı. Ben de onu takip edecektim ama Çırak yerinden kıpırdamayınca, durdum.

Çırak, "Bu konuda kötü hislerim var," dedi.

Harley, "Haydi gelin!" diye seslendi.

Bilge ve Harley, beni Hastane'nin arkasındaki patikadan, Kayıt Salonu'na ve oradan da Besleme Katı'nı çevreleyen metal duvara doğru götürürlerken, yolda tartışıyorlardı.

Harley, "Kız yer çekimi tüpüne binemez, bir wi-com'u yok," dedi.

Çırak, "O halde nasıl Bekçi Katı'na çıkacak?" diye sordu.

"Sanırım beni burada bırakabilirsiniz," dedim. Belki de en iyisi bu olacaktı.

Başım *sancıyordu*. Kafatasımın içi pamukla doldurulmuş gibiydi. Harley'in wi-com'larla ilgili söylediği şey beni rahatsız etmişti ama tüm bu belirsizlik içinde doğru düzgün düşünemiyordum.

Çırak birden elini çekti. "Hayatta olmaz." Sanki bana uzanmak istiyordu ve son anda fikrini değiştirmişti.

Harley tereddütle, "Seninle birlikte binebilir," dedi.

"Binmek?" diye sordum.

Harley sırıttı. "Sadece Çırak'a tutunman gerekiyor ve o da seni yer çekimi tüpünde yukarıya doğru taşıyacak." "Ama —" Çırak'ın yüzü kızarmıştı.

"Böyle." Harley, beni bileğimden yakaladı ve Çırak'a doğru kıstırdı. "Kollarını ona sar—bu şekilde. Güzel. Yaklaş Yaklaş. Ve Çırak, senin de onu belinden tutman gerekiyor. Hayır, ona gerçekten dokunman lazım. Böyle." Harley, Çırak'ın kolunu belime koydu. Birbirimize çok yakındık. Çırak'ın cildinde toprağın ve çimenin kokusunu alabiliyordum. Güzeldi. Çırak, " İyi misin?" diye sordu.

Ona zayıfça gülümsedim. Midemde bir kova su varmış gibi hissetmemin nedeninin sinirlerim mi yoksa başka bir şey mi olduğunu merak eltim. Kahretsin, muhtemelen orada bir kova su zaten *vardı*. İçtiğim bardak bardak su düşünülecek olursa!

Harley gerçekçi bir tavırla, "Yer çekimi tüpüne komutu ver," dedi. Kulağının arkasındaki tuşa basarken, Çırak'ın eli titredi. "Bekçi Katı," dedi. "Senin şehirdeki yer çekim tüpünü kullanman gerekecek. Buna erişimin yok. Bilge, Büyük Oda'daki kapıyı herkes kullanabilsin diye açmıştır," diye ekledi. Harley sabırsızlıkla kafasını salladı ve devam etmemiz için bize elini salladı. Harley, "Haydi gidin!" dedi. Bizi büyük ve boş tüpe doğru itti. İçerideki hava türbülansına bakacak yalnızca bir saniyem oldu. Saçlarımın havalandığını

hissettim ve basık havayı içime çektim— ardından yükselmeye başladık.

Çırak kolunu daha da sıktı ve içgüdüsel olarak beni kendine doğru çekti. Gözlerimi kapattım ve beni tutmasına izin verdim. Ona güveniyordum ve beni sıkıca kavradığı için kendimi güvende hissediyordum. Bir anlığına, çevremizde esen rüzgâra kapıldık. Bizi tıpkı okyanustaki dalgalar gibi hareket ettiriyordu. Sanki çevremizde dönen hortum, ağırlığımızı test ediyordu. Korkmalıydım ama Çırak'ın gülümseyen gözlerine baktığımda, gülümsemeden edemedim.

Rüzgâr daha da şiddetlendi. Başımız önde yukarı doğru çekilirken, midem kasıldı. Gitgide daha fazla hızlanıyorduk. Tüpte hızla ilerlerken, rüzgâr saçlarımızı derimize yapıştırıyordu.

"Neler oluyor?" diye bağırdım. Kafamı Çırak'ın omuzlarından kaldırıp, ona doğru düzgün bakmaya çalışıyordum.

Çırak, "Meraklanma," dedi. Kelimeleri, kulaklarımın yanından sinek kuşları gibi geçmişti. Rüzgâr öylesine şiddetli ve gürültülüydü ki, ona başka bir şey söylemenin bir anlamı yoktu. Kolları beni sıkıca sarmıştı ve ben de yüzümü onun göğsüne bastırıyordum.

Ve tüm bunlar esnasında — hızla esen rüzgâr, çevremde dans eden saçlarım ve kanat çırpan kıyafetlerimiz—onun kalp atışlarını duyabiliyordum. Tüp, duvar boyunca kıvrılıyordu ve biz de yükseliyorduk. Tıpkı bir kasırganın kalbinden yukarıya doğru fırlayan bir ok gibiydik. Aşağıdaki yeşil çayırları bulanık halde görebiliyordum. Kafamı kaldırmak için mücadele ettim, boyun kaslarım basınca karşı direniyordu. Bu esnada katın diğer tarafındaki karavanları görebiliyordum.

Midemi bulandıran ve başımı döndüren ani bir çekişle, tüp keskin bir dönüş yaptı. Üzerimizdeki kata açılan yerde, birkaç saniye karanlıkta kaldık. Sonunda, durduk.

Gözlerim kızarmış ve sulanmıştı. Kendimi tuhaf hissediyordum, hasta gibiydim. Bu tuhaf histen kurtulmaya ça69ştım. Başım dönüyordu ama bunun yer çekimi tüpünden mi başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Kendimi ağır ve yorgun hissediyordum. Çırak, "Bekçi Katı'na hoş geldin," dedi. "İşte ben burada yaşıyorum."

52: Çırak

Soğuk parmaklarını elime dolamıştı. Beni öylesine sıkı tutuyordu ki, zaten yer çekimi tüpü yüzünden soğumuş olan parmaklarımı artık hissetmiyordum ama umurumda değildi. Nefesi kesilmişti ve gülümsüyordu. Eğitim Merkezi'nde onunla yalnız kalmayı diledim. Böylece saçını kulağının arkasına götürebilir ve o gülümseyen dudaklarından öpebilirdim. Ama şimdiden kapının diğer tarafındaki insanların seslerini duyabiliyordum. İnsanlar, Gemici Katı'ndan bu kata geliyorlardı.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, sanki üzerleri bir tabakayla kaplı gibiydi. Yeni uyanmış gibi... Ama ben gülümsediğimde, o da bana gülümsedi. Eğitim Merkezi'ni geçerken el ele tutuştuk ve Büyük Oda'ya girdik. Şaşırmıştım—o kadar uzun süre elimi bırakmayacağına ihtimal vermemiştim — ama sanki elimi tuttuğunu unutmuş gibi gülümsemeye devam ediyordu. İnsanlar, Büyük Oda'ya akın ediyorlardı. O kadar büyük olduğunu daha önce fark etmemiştim—ama çoğu kişi buradaydı ve daha fazla insan gelmeye devam ediyordu. Sonunda Harley'in geldiğini gördüm. Ardından Bartie ve Victria geldiler. Kapının yanında onlarla duruyordu ama Amy'nin beni nasıl izlediğini görünce, bana göz kırptı. Amy'nin gözleri irileşmişti, gördüğü her yeni yüze bakıyordu. Besleyiciler kümelenmişlerdi, tıpkı tavuklar gibi gıdaklıyorlardı. Gemiciler ise odanın klişelerinde sabırlı bir biçimde duruyorlardı. Neler bildiklerini merak ellim. Bilge, niyetini onlara kesinlikle anlatmamıştır ama bir araya toplanmalarına bakılırsa, benim bilmediğim bir şeyi biliyor gibiydiler.

Belki de Doktor biliyordu. Kalabalığı gözlerimle taradım ama onu göremedim. Neredeyse herkesin yüzü yukarıya doğru bakıyordu. Metal ekrandaki "yıldızlar" parlıyor ve yanıp sönüyorlardı. Gemimizi gösteren kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Sabit ışık da yalnızca 49 yıl ve 264 gün uzaklıktaki Centauri-Dünya'yı temsil ediyordu. Evimizi.

Besleme Katı'ndan bir çiftçinin yanında duran kadına, "Yıldızlara bak," dediğini duydum. Biraz birbirlerine yanaştılar, yukarıya doğru bakarlarken omuzları birbirlerine değiyordu. Kadın kollarını beline doladı ve parmaklarıyla karnını ovuşturdu. Yıldız sandıkları ampullere bakarlarken, birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı.

Sanki Büyük Oda'da herkes çift halinde durmaya başlamıştı ve birden fazla

kadının eli karnının üzerindeydi. Amy'ye biraz daha yaklaşalım ve kollarımızın birbirine değmesini sağladım. Ama o elimi geri tutmadı.

Kapıdan gelen insan sayısı azaldı, azaldı ve sonunda bitti. Herkes buradaydı.

Bekliyorduk.

Birkaç Gemici, Bilge'nin odasının kapısının yanında toplanmışlardı. Sırtlarını dikleştirmişlerdi ve kalabalığa doğru sinsice bakıyorlardı. Koğuş'takiler ise bir arada duruyorlardı. Kalabalıkta sesleri duyuluyordu. Onlara doğru baktığımda, Harley'in sessiz olduğunu gördüm. Yukarıya baktı ve sanırım yıldızların gerçek olmadığını anladı. Gerçek yıldızları görmüş olan birisi nasıl olur da bu ışık şovuna aldanabilirdi?

Sahte yıldızlar hakkında Amy'ye ne düşündüğünü sormak için ağzımı açtım ama ben daha konuşamadan, Bilge'nin odasının kapısı açıldı. Resmi Bilge kıyafetini giymiş halde dışarıya çıktı. Omuz kısmında sessiz, sabit yıldızlar ve kenarlarda da bol bol yeşil ekin işlenmiş olan ağır yün giysisi üzerindeydi—gemideki herkesin ümidi.

Bilge en güzel büyükbaba sesiyle, "Dostlarım," dedi. "Hayır, *ailem."* Çevremdeki Besleyiciler içlerini çektiler ve kadınlar karınlarını ovalayarak, erkeklerine gülümsediler.

"Hepinizi buraya davet etmemin çok özel bir sebebi var. Öncelikle, sizlere yıldızları göstermek istedim." Ellerini havaya kaldırdı ve bütün yüzler ellerini takip ederek gözlerini parıldayan "yıldızlara" dönmüştü. "Yıldızları takip eden izleri görüyor musunuz?" Bilge sözlerine devam ederken, Besleyiciler kafalarıyla onaylıyorlardı. "Uzayda yeni yuvamıza doğru yol alırken, gemimiz in ne kadar hızla yol aldığını gösteriyorlar." Amy'ye göz attım ama boş boş yukarıya doğru bakıyordu. Bu yıldızların gerçek olmadığını henüz anlamamış gibiydi. Harley'e döndüm. Odanın karşısında bana doğru bakıyordu. Kaşlarını çatmıştı. Bunların doğru olmadığını biliyordu. "Bildiğiniz gibi, siz genç olanlarınız Centauri-Dünya'nın yüzeyine inecek olan nesilsiniz." Bilge duraksadı ve dramatik bir biçimde derin derin iç geçirdi. "Ama yazık ki, bu gerçekleşmeyecek."

Kalabalıktan homurtular yükseldi. *Godspeed'i* temsil eden küçük kırmızı ışık, iz

üzerinde geriye doğru, Centauri-Dünya'dan uzağa doğru gitti. "Sevgili Godspeed'imizin motorları yoruldu, dostlarım. Gemi yalnızca çok hızlı gidebiliyor. Elli yıl içerisinde inecektik."

Bir ses onu bölerek, "49 yıl ve 264 gün sonra," dedi. Hepimiz de gözlerini Bilge'ye dikmiş olan Harley'e doğru döndük. Yüzü solgundu ve gözlerinin altındaki morlukla kontrast yaratıyordu.

Bilge cana yakın bir biçimde gülümsedi. "Söylediğin gibi. Ve sizin yaşam sürenizde dostlarım. Ama durum bu olmayabilir. Gezegene iniş, elli yıldan uzun sürecek."

Harley korku içinde ve hafif bir ses tonuyla," Ne zaman?" diye sordu. "Bilimin yalan söylediğini ve Centauri-Dünya'nın düşündüğümüzden daha yakın olduğunu umut etmeliyiz dostlarım."

"Ne zaman?"

Bilge, "Yere inmemize yetmiş beş yıl var," dedi. "Düşündüğümüzden yirmi beş yıl daha fazla."

Bekçi Katı'nı sessizlik sardı. Yirmi beş *ek yıl* mı? Yere inildiğinde yaşlı bir adam olmayacaktım—ölü olacaktım. Farkına bile varmadan Amy'nin elini tuttum. Parmaklarıma öylesine hafif dokunuyordu ki, varlığını zar zor hissediyordum. Kalabalığı ite kaka Bilge'ye ulaşmaya çalışan Harley, *"Yirmi beş ek yıl* mı?!" diye haykırdı. *"Yirmi beş ek yıl! "*

Bartie ve Victria, Harley'i geriye doğru çektiler. Öylesine zor yutkunuyordu ki, önümüzde hastalanacak gibiydi. Mırıldandığını duyabiliyordum: "74, 264...74, 264... "

Bilge, Harley'e doğru, "Yirmi beş yıl daha," dedi. "Üzgünüm ama yapacak bir şey yok. Sizin yeri görmeniz mümkün olmayacak... Ama çocuklarınız... " Çevremdeki kadınlar, ellerini karınlarına götürdüler. En yakındaki kadın yanında duran adama, "Çocuklarımız," dedi. "Çocuklarımız dünyayı görecekler."

Kelimeler ateş gibi yayıldı ve tüm Besleyici kadınlar içlerindeki çocuklarla konuşmaya başladılar. Umut ve yatıştırma sözleri çevrede dolanmaya başladı. Kendileri umurlarında değildi. İçlerinden çıkacak çocukları ve geleceği

önemsiyorlardı.

Bilge, "Yüzyıllar sürecek bir yolculuğu yalnızca yirmi beş yıl farkla yanlış hesaplamak çok büyük bir hata değil, dostlarım," dedi. Bazı Besleyicilerin kafalarıyla onayladıklarını gördüm.

Harley, "Öyle!" diye haykırdı. Barti ve Victria'dan kendini kurtardı. "Bize yeri, evimizi, *gerçek* yıldızları vaat ettin. Şimdi bize yüzyıllardır geri dönüşümle kullanılmayan, gerçek havayı bir kez olsun içimize çekemeden öleceğimizi mi söylüyorsun?!"

Besleyici kadınlardan biri, "Ama çocuklarımız," dedi. "Çocuklarımız, Dünya'ya sahip olacaklar. Bu yeterli."

Harley, "Bu *yeterli değil!"* diye haykırdı. Artık tamamen öne doğru gelmişti, neredeyse Bilge'ye ulaşmıştı. "Asla da yeterli olmayacak, ayağımın altında gerçek toprağı hissedene kadar olmayacak!" Bilge öne doğru bir adım attı ve Harley'in karşısına geçti. Parmağını kıvırarak yaklaşmasını işaret etti ve Harley tüm öfkesine rağmen, Bilge'nin kulağına fısıldayacağı şeyi duymak için öne doğru eğildi. Harley'in yüzü hayalet görmüş gibi oldu ve gözleri acı ve hiçlikle doldu. Bilge'nin fısıldayacakları bittiğinde, Harley dikleşti. Kalabalığa doğru baktı ve Büyük Oda'dan dışarıya doğru koşmaya başladı. Güçlükle kapağa indi. Hepimiz sessizdik, sesi tamamen kaybolana dek onun aşağıdaki adımlarını dinledik.

Amy'ye doğru baktım, onun yüzünde de benzer bir öfke aradım. Yere inmek için elli yıl kaldığını ona söylediğimde kesinlikle çok öfkelenmişti—yeni gezegene ilk adımlarımızı atmamıza yetmiş yıl kaldığını öğrendiğinde nasıl hissetmişti? Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ailesi uyandırıldığında, kızları muhtemelen ölmüş olacaktı. Ve Amy hiçbir zaman onlara veda edemeyecekti. Amy'nin yüzü solgundu ama gözlerinde öfke yoktu. Kafasının eğiminde hiçbir başkaldırı okunmuyordu.

Hafifçe, "Amy?" dedim. Bana doğru döndü. "Bu konuda ne düşünüyorsun?" Durdu. "Üzücü," dedi. Ama sesinde üzgünlük yoktu. "Böyle olmasına üzüldüm. Ama sanırım her şey iyi olacak." Ses tonu dümdüzdü. "Senin neyin var?" diye sordum.

Amy, "Bir şeyim yok," dedi. Gözlerini kırptı, gözleri odaklanamıyordu. "Yıldızlar güzel," diye ekledi. Kulağına eğilerek, "Onlar gerçek değil!" dedim. "Göremiyor musun?"

"Tıpkı kuyruklu yıldızlar gibi kuyruklarının olması hoşuma gitti."

Ona doğru biraz daha eğilerek, "Sen *gerçek* yıldızları gördün! Bunların gerçek olmadığını biliyorsun! Hızlı gidiyormuşuz gibi görünmeleri için kuyruk eklemişler."

Amy, "Oh, biz hızlı gidiyoruz," dedi. Bilge'yi gösterdi. "Bize öyle dedi." Geriye doğru bir adım attım ve onu inceledim. Vücudu biraz çökmüştü. Omuzları sarkıyordu. Hatta saçı bile pörsümüş gibiydi. Yine, "Neyin var?" diye sordum.

Gözlerini kırptı, "Şşş," dedi. "Bilgemiz konuşuyor." Ağzım açık bakakaldım.

Bilgemiz? *Bilgemiz?!*

Bilge, "Dostlarım," dedi. "Bunun kaldırılması zor bir haber olduğunu biliyorum. Ama sizleri buraya yıldızları görmeniz için getirdim. Böylece doğduklarında çocuklarınıza onları bekleyen gökyüzünü anlatabileceksiniz! Evleri olacak dünyayı anlatabileceksiniz!"

İnsanlar da sevinçle bağırdılar. Gerçekten sevinçliydiler. Hatta Amy bile.

53: Amy

Kendimi komik hissediyorum.

Çok komik ha ha gibi değil. Garip bir biçimde komik.

Koş, diyor vücudum beynime. İşler yolunda olmadığında, koş. Koşmak iyi hissetmeni sağlıyor. Ve normal.

Ama neden koşayım? Nereye koşayım? Ne anlamı var?

Dünya sanki yavaşlamış gibi. Suda yürür gibi. Boğulur gibi.

Tezahürat tüm benliğime bir eğlence dalgası gibi yayıldı ve diğerlerine katılarak

mutluluk içinde sesimi yükselttim ve kalabalığın bir parçası oldum. Çırak bana komik bir şekilde bakıyordu (Çok komik ha ha gibi değil, garip bir biçimde komik) ve o tezahürat yapmıyordu. Nedenini anlayamadım. "Neden tezahürat yapmıyorsun?" diye sordum.

Çırak'ın cevap vermesi uzun sürdü ve sonunda cevap verebildiğinde soruyu neredeyse unutmuştum. "Tezahürat yapmamı gerektirecek hiçbir şey yok." Tezahürat için neden bir şeye ihtiyacı olsun ki? Neden öylece...tezahürat yapmasın ki?

Herkes Bekçi Katı'ndan ayrılmaya başladı. Yerimde durarak onların gidişini izledim. Yürümeleri esnasında zemin biraz gümbürdüyordu, sanki suya çakıl taşı atılmış gibi. Gözlerimi kapatarak dünyayı ayaklarım aracılığıyla hissettim. Bir an için Dünya'yı anımsadım. Göllerdeki çakıl taşlarını anımsadım. Anı birden yok oldu. Oradaydım. O anda. Dünya'da değil. Neden Dünya'yı düşünecektim ki? Çırak koluma dokundu. Gözlerimi açtım. Diğer herkes gitmişti. Sadece Çırak, Bilge ve ben kalmıştık.

Çırak hızla Bilge'nin yanına doğru ilerledi. Arkasını dönüp bana baktı. "Gel," dedi. "Benimle gelmeyecek misin?" Ah, evet. Elbette. Onu takip ettim.

Bilge bana baktı ve zihnimden önce vücudum tepki verdi. Midem kenetlendi ve bulanmaya başladı. Tökezledim—neden ayaklarım Bilge'ye doğru gitmek istemiyordu? Neden nefesim kesilmiş ve kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı? Neden Bilge'den hoşlanmıyordum?

Zihnimi arındırmak için kafamı salladım. Elbette Bilge'den hoşlanıyordum.

Ondan neden *hoşlanmayayım* ki? O benim liderimdi.

Bir ses yerimde zıplamama neden oldu. Çırak'tan geliyordu.

Konuşmalarının bir parçasını kaçırmıştım. Eğilip dikkatimi onlara verdim. Konuştuklarını anlamam oldukça önemli görünüyordu. Sanki anlamak ve önemsemek *zorundaymışım* gibi hissediyordum. Çırak, "Sen ne *yaptın?"* diye bağırdı.

Neden bağırıyordu ki?

"Senin yapacağından fazlasını değil." Bilge'nin konuşması tersti. "Ben *asla* senin gibi olmayacağım! Asla! Tüm bunlar bir yalan!" Bakışım yıldızlara uzanan elini takip etti. Yıldızlar çok güzeldi. Işıltılıydı. Parıldıyordu. Evdeki yıldızlar gibi değildiler.

Kalbim bir an için gitti ve nefes alamadım. Ev mi? Evim orasıydı. Neden yıldızları düşünecektim ki? Bu yıldızlar vardı. Bu yıldızlar yeterliydi. Güzeldiler. Işıltılıydılar. Parıldıyorlardı.

Çırak, "Ne tür bir oyun oynuyorsun?" diye bağırdığında gene dikkatimi onlara yoğunlaştırmadığımı fark ettim. Dikkatimi yoğunlaştırmalıydım. Ama...neden? Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Kafamda bir ses, *seninle ilgisi var,* diye fısıldadı. *Nasıl?* diye sordum, sese. Ama bir cevap gelmedi. Bilge, Çırak'a yaklaşarak, "Seni lanet çocuk," dedi. "Onların umuda ihtiyaçları var, değil mi? Güzel parıltılara bakmaya—" Ben güzel parıltılara bakıyordum. Güzeldiler. Parıltılıydılar. Göz kırptım. Ses nereye gitmişti? Çırak ve Bilge bana baktı.

Bir şey mi söylemeliydim? Sanki bir şey söylememi ister gibi bakıyorlardı.

Ama ne söylemeliydim?

Çırak sessizce, "Amy?" diye sordu.

Bilge tüm dişlerini göstererek sırıttı. Midem gene kenetlendi ve safra ağzıma geldi ama dudaklarım açılarak onun gülümsemesini taklit etti. Bilge öne eğildi. Yanağımı okşadı. Bana uzandığında, aniden geri kaçınmak istedim. Ama bu saçmaydı—neden kaçacaktım ki? Öylece durdum. İki elini yüzümün iki yanına koyarak beni kendine çekti. Çırak, "Ellerini onun üzerinden çek," diye bağırdı.

Bilge, "Görmüyor musun?" dedi. Sanırım benimle değil, Çırakla konuşuyordu ama bir yandan da bana bakıyordu. *"Godspeed*[1] deki insanların basit ihtiyaçları ve basit istekleri var. Onlara parlak ışıklar ver ve adına umut de. Onlara umut verirsen her şeyi yapabilirler. İstemeseler de çalışırlar. Geminin ihtiyacı olduğunda ürerler. Ve sürekli olarak gülümserler."

Bilge'nin dudakları yukarı doğru bir eğri oluşturdu ve gülümsedi. Gözleri benimkilere bakıyordu. Çok sıcak ve kahverengi ve rahatlatıcıydılar.

Ben de gülümsedim.

54: Çırak

Bir sorun var. Amy'le ilgili bir sorun. "Sorun ne?" diye sordum ona.

Gözlerini kırptı. "Hiçbir şey."

Onu Doktor'a götürmem gerekiyordu. Doktor'a güvenebileceğimden emin değildim ama yardım edebilecek başka birini tanımıyordum. Bilge'ye güvenemeyeceğim kesindi.

Amy'i elimden geldiğince çabuk bir şekilde Bekçi Katı'ndan ve Bilge'den uzaklaştırdım. Yer çekimi tüpünden ilk kez yukarı çıkışımız esnasındaki korku ve neşesi gitmiş ve yerine hafif bir ilgisizlik gelmişti. Beni Hastane'nin bahçesine kadar bir köpek gibi takip etti. Gözleri doğrudan karşıya bakıyordu, çiçeklere değil, Salgın Bilgesi heykeline değil, sadece karşıya. Herhangi bir şeyi görüp görmediğinden bile emin değildim.

Hastane'nin zemin katında en azından bir düzine insan vardı. Bu kişilerin yarısı büyük yaştaydı ve diğer yarısı da onların daha genç akranları, anne ve babalarını getirmiş oğullar ve kızlardı.

Bir adara, acil odasına doğru koşan sarkık kollu hemşireye doğru eğilerek, "O gitti," dedi. "Yer çekimi tüpünde yolculuk etmek için çok yaşlıydı ama ona toplantıdan bahsettim—biliyorsunuz, Bekçi Katı'ndaki toplantıdan. Ve bu onu tamamen şaşırttı. Aklı karıştı."

Adamın arkasındaki yaşlı bir kadın, çatlak bir sesle, "Aklım karışmadı," dedi. "Hatırlıyorum, hem de her şeyi. Işık saçan o yıldızlar. Yıldızları ilk ve son görüşümdü."

Amy'i sanki dikkati dağılmış bir çocukmuş gibi arkama doğru çektim ama gerçekte benim dikkatim daha fazla dağılmıştı.

Sarkık kollu hemşire, genç adama kafasını salladı. "Bu senin hatan değil. Çoğu yaşlının ileriki yaşlarında aklı karışır. Dördüncü katta onlar için odalarımız var. Onu dördüncü kata gönderirim ve Doktor'un ona bakmasını sağlarım."

Genç adam, ses tonunda büyük bir rahatlamayla, "Teşekkürler," dedi. Annesiyle

konuşmak için arkasını döndü ve onu hemşireye teslim etti. Hemşire, kadını Amy ve benim içinde beklediğimiz asansöre doğru yönlendirdi. Yaşlı kadın beni gördüğünde, "Sen Çıraksın. Ölmeyen çırak," dedi. "Ve o da Bilge'nin bahsettiği ucube kız."

Amy elini kadına doğru uzattı ve gülümseyerek, "Merhaba," dedi. Eğer Amy ile ilgili bir sorun olduğu konusunda aklımda herhangi bir şüphe varsa o da o an gitmişti. Amy—tanıdığım normal Amy—asla kendisine ucube kız diyen bir kadına böyle davranmazdı.

Yaşlı kadın Amy'ye, "Hasta olduğumu söylüyorlar," dedi.

Amy, "Burası Hastane," dedi. Konuşması çocuksu bir tempoda, basit ve gerçekçiydi.

"Hasta olduğumu bilmiyordum."

Hemşire, "Sadece akim karışmış hayatım," dedi. "Geçmişle şimdiki zamanı karıştırıyorsun."

Amy gözlerini büyüterek, "Bu iyi değil," dedi.

Kapı açıldı ve hepimiz içeri girdik. Üçüncü tuşa bastım. Hemşire uzanarak dördüncüsüne bastı. "Dördüncü katta ne var?" diye sordum. Doktor'un hastaları — özellikle gri saçlı olanları—oraya ara sıra götürdüğünü fark etmiştim ama orayla ilgili gizli asansör dışında herhangi bir özel şey dikkatimi çekmemişti.

Hemşire, "Yaşlılar için odalar hazırladığımız kat orasıdır," dedi. "Bazen kendilerine bakamayacak bir hale geliyorlar biz de onlara orada oda veriyoruz.

Onların dinlenmeye ve huzura ihtiyacı var. Dördüncü katta bu işe yarayan ilaçlarımız var." Yaşlı kadının elini okşadı ve kadın hemşireye gülümsedi.

Gülüşü, yüzündeki derin kırışıklıklar arasında parıldıyordu.

Kaşlarımı çattım. Eğer içlerinde yalnızca rahatlayan yaşlı insanlar varsa dördüncü kattaki kapılar neden kilitliydi ki?

Kapılar açıldı ve Koğuş'un salonu göründü. Dışarı çıktım.

Hemşire, "Bir şey unutmadınız mı?" diye sordu.

Amy hâlâ asansördeydi ve kapıların üzerindeki sayılara boş boş bakıyordu.

Yanan sayıyı okuyarak ciddi bir tavırla, Üç, dedi.

"Evet," dedim. "Hadi gel." Bileğini tutarak onu salona doğru çektim. Akıl hastalarının birçoğu yüzlerinde karanlık bir bakış ve gözlerinde sinirle içerideydi.

Amy yüzünü buruşturdu. Bileklerine baktığımda solgun teninin üzerinde yeşilimsi morluklar gördüm.

Bileğini incelemek için nazikçe yakınıma çekip, "Bunu ben mi yaptım?" diye sordum.

Amy basitçe, "Hayır," dedi.

Morluklar zaten eskiydi, en azından bir gün ya da daha fazla önce oluşmuştu.

"Ne oldu?"

Amy, "Bazı adamlar beni sıkıştırdı," dedi. "Ama sorun yok."

Kalbim küt küt attı. "Bazı adamlar *seni sıkıştırdı mı?* Ve sorun *yok* öyle mi?"

"Evet."

"A-ama—" diye kekeledim.

Amy göz kırptı, sanki herhangi bir şeyin bu kadar duygusallığa neden yol açacağını anlayamıyor gibiydi. "Umursamıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Neyi?"

"Herhangi...herhangi bir şeyi."

Amy, "Umursuyorum," dedi ama sıkılmış gibi bir tavrı vardı.

Yaralı bileğini yüzünün önüne getirerek, "Bu morlukların nasıl oluştuğunu

hatırlıyor musun?" dedim. Gözleri onlara odaklandı sonra başka yere baktı.

Kafasını salladı. "Sonrasında nasıl hissettiğini hatırla. Ne yaptın?"

"Ben...ağladığımı hatırlıyorum? Ama bu saçma. Ağlamaya değmez. Her şey yolunda."

Elimde değildi. Amy'nin bileğini bıraktım, onu omuzlarından tutup sarstım. Kafası ileri geri gitti. Tıpkı oyuncak bir bebeği sarsmaya benziyordu. Ve ne kadar sarsarsam sarsayım, onun gözlerine hayatı geri getiremeyecektim. Onu bırakarak, "Sana ne oldu?" dedim. "Hiçbir şey. Ben iyiyim."

"Seni düzeltmenin bir yolunu bulacağım."

Amy gözleri kadar boş bir sesle, "Ben bozulmadım ki," dedi.

Ona koridor boyunca eşlik ettim. Sonra odasına bırakarak oradan çıkmamasını söyledim. Emrime uyacağından emindim.

Sonra Harley'i gölün diğer tarafında suya taşlar atarken buldum.

Yanında durarak, "Bilge kulağına ne söyledi?" diye sordum.

Yukarı bakmadı. "Sana söylemeyeceğim," diye terslendi.

Harley'in kötü ruh haline ayıracak zamanım yoktu. "Amy'le ilgili bir sorun var "

Harley başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"O...o aynı Besleyiciler gibi hareket ediyor."

Harley yeniden göle doğru döndü. "Ah," dedi, "Belki de böylesi daha iyidir." "Ne demek istiyorsun?" "Onlar gitmemek konusunda hiç sorun yaşamadı, fark etmedin mi? Sorun yaşayanlar yalnızca senin benim gibi ruhsal sorunları olanlardı."

Fark etmiştim. Yalnızca gerçek yıldızları gören Harley karşı çıkmış ve Koğuş'taki diğerleri de haberi duyunca uğultular yapmıştı ve kesinlikle memnun olmamışlardı.

"Bu zaten beklenilen bir şey," dedim. "Rahatsız olanların yalnızca biz olmamız oldukça olağan bir durum. Bu yüzden Koğuş'tayız, değil mi? Çünkü emir alamıyoruz, lideri izleyemiyoruz. Bu yüzden Engelleyici ilaçları alıyoruz." Ama bunu söylerken bile Kayıt Salonu'nun önündeki çimenlikteki çifti düşündüm. Onların birbirlerini nasıl sevmediğini ve üzüntüden nasıl uzak olduklarını düşündüm. Harley, "Amy bu şekilde daha mutlu olabilir," dedi. "Eğer bu lanet gemiden gitmek umurumda olmasa sanırım ben de daha mutlu olurdum." Endişelenmemesini ve bir gün oraya varacağımızı söylemek istedim ama sözcüklerin işe yaramadığını ve sesimdeki hiçbir yanıltıcı umudun onların yerini alamayacağını biliyordum.

"Ama Amy böyle başlamamıştı. Bizim gibi başlamıştı. Ve şimdi de Besleyicilerden biri gibi."

Harley omuz silkti. "Ee? Bu sadece normali olduğu anlamına gelir. Onun adına sevindim." Harley'den çok kendime, "Ama ben onun diğer halini çok daha fazla seviyordum," dedim.

Ayağa kalktı ve yola doğru ilerledi. "Ben donma katına giderek orayı koruyacağım."

Gidişini izledim. Sözleri keskindi, çünkü doğruydu. Koğuş'ta ya da Bilge'yle beraber çok vakit geçirdiğimden bazen gemideki çoğu kişinin *gerçekten* sakin, rahat olduğunu ve deli olmadığını unutuyordum. Onlar yalancı yıldızlar ya da geciken varış zamanlan gibi şeyleri umursamıyordu. Daha mutlulardı. Amy bu şekilde boş kalırsa gerçekten daha mı mutlu olacaktı? Ben eğer tüm hayatımı bir gemide hapis bir şekilde geçireceğim fikrine saplanmış olmasam daha mı mutlu olurdum?

Bunun önemi yoktu. Eğer Amy'ye seçim şansı verilseydi, sonu mutluluk da olsa kör cehaleti tercih etmezdi. Bir şey—biri—bunu ona yapmış olmalıydı ve ben de onun kim olduğunu bulacaktım.

55: Amy

Odamda oturuyorum. Kapı açıldı.

Çırak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Odamda oturuyorum," dedim. "Neye

bakıyorsun?"

"Duvara."

"Neden duvara bakıyorsun?" Çırak çok fazla soru soruyor.

Çırak bana doğru yürüdü. Elimi eline aldı. Parmaklarıyla morluklarımı inceledi.

Çırak, "Benimle gel," dedi. Ayağa kalktım. Yürüdü. Onu takip ettim.

Durana kadar yürüdük. Çırak bir tuşa bastı. Kapı açıldı. Onu içeri doğru takip ettim. Bana bir sandalye çekti.

Oturdum.

Derin bir ses, "Amy," dedi. Yukarı baktım ve doktoru gördüm. Onun ofisindeydik. Doktor masasında oturuyordu: "Sorunsal görünen nedir?" Göz kırptım. "Hiçbir şey. Her şey yolunda." Çırak, "Her şey yolunda filan *değil"* diye bağırdı. Ona baktım. "Her şey yolunda."

Oturduğum sandalye maviydi. Sert plastikten yapılmıştı. Masa ilginçti. Her şey masaya oldukça muntazam bir şekilde yerleştirilmişti. Kalemlerin hepsi kalemlikte dimdik duruyordu.

Çırak, "Sana ne oldu böyle?" diye bağırdı.

Zıpladım. Onun orada olduğunu unutmuştum. Ona baktım.

Çırak, bir köpek gibi homurdandı ve çok komikti. Gülümsedim.

Doktor, "Onun hiçbir sorunu yok, Çırak," dedi. "Sanırım sen akıl hastalarıyla çok fazla vakit geçirmeye alışmışsın. Belki de normal insanlarla daha fazla vakit geçirmen senin için daha iyi olacaktır. Önerim şu... "

Doktor hâlâ konuşuyordu. Bunu biliyordum çünkü ağzı aşağı yukarı gidiyordu ve içinden ses geliyordu ama sözcükler sadece zihnimin içinde dönüyor, aklımı karıştırıyordu. Doktor'un masasındaki not defteri çok temizdi, köşeleri bile. Ona uzanıp parmaklarımı köşelerinde gezdirdim. Yumuşaktılar, o kadar yumuşaktılar ki kâğıt tenimi kesti. Parmağımın ucundan küçük bir kırmızılık fışkırdı.

Doktor'un masasının diğer köşesinde bir not defteri daha vardı. Bu çok hoş. Simetrik. Simetriyi severim. *Si-met-rik.* Bu hoş bir kelime. Onu yüksek sesle söyledim. "Si-met-rik." Evet. Bu kulağa hoş geliyor.

Çırak bana deliymişim gibi baktı ama asıl deli olan o, ha ha, çünkü tüm zamanım eğlence olsun diye bir akıl hastanesinde geçiren o.

Duvarlar hoş bir maviye boyanmıştı. Çok hoş. Aynı sisli bir gökyüzü gibi.

Bir şey çıngırdadı. Baktım. Doktor masasına kahverengi bir şişe ilaç koyuyordu. Kafamı kaldırıp ilaçlara baktım. Haplar şişenin alt kısmında kaotik bir şekilde duruyordu. Küçük şekerler gibi yığılmışlardı. Doktor ve Çırak konuşuyorlardı.

Doktor, "Haklısın," dedi. "Kızın durumu *oldukça* ciddi. Son zamanlarda bir şok yaşadı mı? Bir travma? Kalp atışı artışı oldu mu? Bazen bunlar reaksiyonu daha ciddi bir hale getirir."

Çırak, "Ne reaksiyonunu?" diye sordu, sesi oldukça yüksekti. Doktor'un yüzünde komik bir ifade vardı.

"Gemiye olan reaksiyon. Anlaman gerekiyor, artık her şey Güneş-Dünya'dakinden farklı onun için. Bizim farklı ilaçlarımız, farklı yemeklerimiz var. Daha fazla ek besin ve vitamin alıyor.

Çırak söze atlayarak, "Vitaminler," dedi. "Bilge'nin suya koydukları gibi mi?" Doktor, "Evvet," dedi. Sözcüğü komik bir şekilde telaffuz etmişti. Kıkırdadım.

Çırak dönüp bana baktı. Ona da güldüm.

"Ve hormonlar. Bilge sulara hormon da koyuyordu. Sezon için." Doktor kafasını salladı. "Onlar Amy'i etkilemez. Hormonların insan vücudunda inşa olması zaman alır. Etkili olmaları için haftalarca, bir ayın üzerinde zaman gerekir."

"Ama son zamanlarda çok su içiyordu." Çırak bileklerime baktı. "Ve travma konusunda da bir fikrim var."

Göz kırptım ve zamanın geçmekte olduğunu fark ettim ve bir an için o zaman süresince ne olduğunu merak ettim ama önemi yok, hiçbir şey değişmedi, ben hâlâ buradayım, onlar da hâlâ konuşuyor.

Göz kırptım. Gene kopmuştum.

Göz kırptım.

Ben kopmuş haldeyken her şey daha kolaydı. Çırak ve Doktor'un söylediklerini takip etmek zordu. Çok yoğun konuşuyorlardı. Neden bu kadar heyecanlıydılar ki?

Her şey yolunda.

Çırak parmaklarını yüzümün önünde şıklattı.

Bağırarak, "Amy, Doktor senin ilaca ihtiyacın olduğunu düşünüyor," dedi.

Doktor, "O dengesiz, sağır değil," dedi.

Çırak uzanarak doktorun masasındaki şişeyi aldı. "Bunlar Engelleyici ilaçlar, sinir ilaçları. Sana bir tane vereceğim, tamam mı ve sonra seni düzeltip düzeltmediğine bakacağız."

Ağzımı açtım. Hap dilime yerleşti ve ağzıma acı bir tat yayıldı. Doktor, "Yut onu," diye hatırlattı.

İlacı yuttum.

Çırak, "Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?" dedi. "O donmuş sıvıda kıvranıyordun ve yol boyunca bizimle boğuştun. Doktor sana kör olmaman için göz damlası damlatsın diye seni tutmak zorunda kalmıştım. Ve şimdi orada öylece oturmuş, itaatkâr bir köpek gibi hap yutuyorsun. Bunun ne kadar üzücü olduğunu göremiyor musun?"

"Hayır," dedim. Bunun nesi üzücüydü?

Çırak, doktora, "Bu ilacın işe yaraması ne kadar sürer?" diye sordu.

Doktor, "Emin değilim," dedi. "Dediğim gibi, zihinsel durumu diğer çoğu Besleyicininkinden çok daha kötü. *Eğer* ilaçlar işe yararsa, bu birkaç saat içinde olur."

Çırak yutkunarak, "Eğer mi?" diye sordu.

Sesi boğuklaştı ve görüntü ve sesleri gene kaybettim.

56: Çırak

Gece onu Doktor'un yanında bıraktım.

Aslında bunu gerçekten de istememiştim. Ama Doktor ona bazı ilaçları damardan vermek istedi ve onu bayılttılar. Amy sadece uyuyacaktı ve uyumasını izlemenin bana bir yararı yoktu. Gecenin çoğu zamanında çevrede gezindim ve göl kenarındaki bahçede uyuyakaldım ama sadece kaçınılmaz olandan kaçınmak için vakit geçiriyordum. Bilge'yi görmem gerekiyordu.

Alacakaranlık çökmeden yerçekimi tüpüne gittim. Bekçi Katı boşalmıştı ama hâlâ karanlık gibiydi. Havada ter ve kir kokusu vardı.

Bilge odasının yanındaki duvara yaslanmış, sahte yıldızlara bakıyordu.

Onu en son orada aynı şekilde bulduğum zamanı hatırlayarak, "Gurur duyuyor musun?" diye terslendim.

Bilge bana bakmadı. Kısaca, "Hayır," dedi.

"Bunu yapmaya nasıl katlanabiliyorsun?" diye bağırdım. "Yani onlara bu şekilde yalan söylemeye?" Bilge tam karşıma geçerek, "Kappa çenneni," diye terslendi. Sonra o kokuyu aldım. O keskin, şiddetli kokuyu. Şişeyi göremiyordum ama bir yerlerde olduğunu biliyordum—ve bu sefer muhtemelen boştu. Ama neden? Neden o an sarhoş olmalıydı? Korkunç gerçeği söylemişti ve insanlar onu hâlâ seviyordu. Bu onun zafer anıydı. Likörle neyin yasını tutuyordu?

"Bunun nassıl birr şey olduğunu bilmiyorssun. Amma öğreneceksin. Öğreneceksin." Bana doğru eğildi ve nefesi burnumu yaktı. Bu aptal sarhoşlukla harcayacak zamanım yoktu. Ona daha da yaklaşarak, "Amy'ye ne oldu?" diye sordum. Onu korkutmadığımı söyleyebilirim ama geri de çekilmedim.

Bilge kahkaha attı ve ayıkken asla çıkarmayacağı bir ıslık sesi çıkardı. "Amy, Amy, Amy," diye alay etti. "Açık tenli bir ucubeyi sana doğru fırlattım ve aklınn başınndan gittii! Gemiyi unnuttun, sorumluluğunuu unnuttunn!" Sorumluluk

sözcüğün tüm hecelerini vurgulayarak her seferinde bir parmağını göğsüme bastırdı.

"Amy'nin ne problemi var?" diye sinirle sordum.

Bilge gene alaycı bir tavırla, "Senin neyin var?" diye sordu. "Benim neyim var? Bu lanet geminin nesi var?" "Sadece söyle. Bunu sen mi yaptın?" Tedbirli bir şekilde, "Neyi?" diye sordu.

"Ona hastalanmasına neden olacak bir şey mi verdin?" Bu olayla bir alakası vardı. Bu kadarını biliyordum. Besleyicileri Sezon'dan önce canlandırmak için onlara ekstra hormonlar vermişti. Bebeklere de ileride olacakları kişi olmaları için ilaç veriyordu. Amy'ye ne vermişti. Ve *nasıl!* Bilge kafasını geri attı ve güldü. Ben de ona yumruk attım.

Gülmeyi bıraktı. Yanağında hemen kırmızı bir iz oluşmuştu.

"Sen de aynını yapardın," diye haykırdı. Nefesinin kokusu midemi bulandırıyordu. "Bana düşündüğünden de fazla benziyorsun."

Oradan ayrıldım. O aptal sarhoştan hiçbir şeyin cevabını alamazdım.

Geri döndüğümde, Amy uyanmıştı.

Yani kısmen.

Yatağında dimdik yatmış, ellerini iki yanına koymuştu. Ayak parmakları yukarıya dönüktü ve gözleri tavana doğru bakıyordu. Sinir ilacının etkisini göstermesine ne kadar süre kaldığını merak ettim. Doktor'un kullandığı sözcüğü kullanmıyordum. *Eğer.*

Küçük odada gezinirken, ilaç kutusuna hafifçe ayağımla çarptım. Sonunda masaya oturdum ve üzerinde duran flopiyi aldım. Wi-com yer gösterici haritasına göre donma katında yalnızca Harley vardı ve hâlâ kapağın olduğu koridorda duruyordu. Bir yanım ona bağlanarak dondurulmuş insanları korumasını söylemek istedi ama bir başka kavga istemiyordum. Onlara bir şey olmayacaktı.

Ama onun yıldızları bu şekilde saplantı haline getirmesi beni endişelendiriyordu.

Kayleigh öldüğünden ve Doktor sinir ilaçlarını artırdığından beri böyle olmamıştı.

Amy'ye baktım. Acaba sinir ilaçları onu ne zaman düzeltecekti?

Eğer.

Ona sırtımı dönerek, duvara yazmış olduğu kurban listesine baktım. Listeyi güncellemiş ve ölmeyen kadını, yani Numara 63'ü ve ölen adamı, yani Numara26'yı eklemişti. O an için ne biliyorsa onu ekleyebilmişti— Numara 63, kadın, siyahi, hayatta kaldı. Numara 26, Theo Kennedy, erkek, beyaz, biyolojik silah uzmanı, Colorado'dan. Ve öldü.

Flopiden bu kişilerin dosyalarına baktıktan sonra elime boya ve fırçaları alarak Amy'nin duvarına başka detaylar ekledim. Numara 63'ün adı Emma Bledsoe'ydu. Kadın otuz dört yaşındaydı ve deniz piyadesinde taktisyen olarak çalışmıştı. Bay Kennedy'nin yaşını—altmış altı—ekledim ve *Godspeed'* deki yeri Finansal Kaynak Borsası tarafından finanse ediliyordu. Geri adım attım ve duvarı inceledim. Satırlar bir kurbandan diğerine doğru uzanıyordu ama kurbanların hiçbir ortak noktası yoktu. Bay Robertson ve Bay Kennedy'nin ikisi de erkekti ama Amy değildi. Hepsinin arasında en az on yıllık bir yaş farkı vardı. Hiçbiri aynı ayda doğmamıştı. Benzerlikleri çok zayıftı. Emma Bledsoe'nun deniz piyadesi deneyimini William Robertson'ınkine ekledim. Amy ve Bay Kennedy'nin ikisi de Colorado'dandı. Amy'nin çizelgesinde duraksadım. Onları birbirine bağlayan çizgiyi çekemeden önce fırçamdan akan siyah kalın boyalar duvardan aşağı indi. O çizgiyi çizmek hatalı geliyordu. Amy'nin ismini ölü adamınkiyle bağlantılı olarak görmek garipti. Ama dört kurbanın hiçbir ortak noktası yoktu. Amy'nin duvara yaptığı çizik ve geçişlerden anladığım kadarıyla o da benim gibi tüm kurbanların rastgele seçildiği sonucuna varmıştı. Hem çok şey vardı hem de hiçbir şey yoktu. Çok sayıda önemsiz detay vardı ama cinayete neden olacak ehemmiyette bir şey yoktu.

Ne düşündüğünü sormak için Amy'ye döndüm.

Ama o hâlâ tavana bakıyordu.

Ona bu soruyu iyi olduğunda sormaya karar verdim.

Eğer.

Boya fırçasını Amy'nin masasına geri koyarken, gözüme mavi bir şey takıldı: Amy'nin babasının bavulundan aldığı not defteri. Kitaba uzanırken zihnimde çanlar çaldı. Sınırlı bir alana sahip olan gemimizde mahremiyete çok değer verilirdi ve daha önce kimsenin mahremiyetini bilerek ihlal etmemiştim. Sırıttım. Tabii Bilge'nin odasına girişim dışında. Amy bana her açıdan farklı bir ilham veriyordu. Bilge'nin dersi zihnimde yankılandı: Farklılık çatışmaya neden olur. Bu gemi biraz çatışmayla ayakta kalabilirdi.

Kitabın ilk sayfasında bir isim listesi vardı. Tepesinde Bilge'nin ismi vardı. O ismi defalarca yazmış, iyice koyu bir hale getirmiş ve sonra da defalarca altını çizerek yuvarlak içine almıştı. Altında "Doktor," yazıyordu ve yanında da bir soru işareti vardı ve kâğıdın o bölgesinde çok sayıda kalem izi vardı, sanki Amy düşünürken kalemin arka kısmını oraya vurmuştu. Doktor'un isminin altında isimlerden ve tanımlamalardan oluşan taslak bir liste vardı: Ben, Harley (ama onun isminin üstü çizilmişti), Luthe (o kadar sertçe altı çizilmişti ki, kâğıt yırtılmıştı), "o kaba kız" (soru işaretleriyle ve çatık kaşlı bir surat işaretiyle çevrelenmişti) ve Orion (onun isminin de üstü çizilmişti). İsimler listesine baktım ve ne işe yaradıklarını düşündüm. Neden Amy onları özel not defterine yazma zahmetine girmişti? Sonra anladım. Bu onun şüpheliler listesiydi.

Listeye bakıp dudaklarımı büzdüm. Harley ve Orion'u elemişti ve "o kaba kız"dan (Victria olabilir mi?) emin değil gibi görünüyordu. Ama beni elememişti. Hâlâ benim de bir şüpheli olabileceğimi düşünüyordu ya da en azından listeyi hazırlarken öyle düşünüyordu.

Harley'in elenmek için ne yaptığını ve dolayısıyla aynı onura erişmek için benim de ne yapmam gerektiğini merak ettim. Amy uyandığında ona değerimi kanıtlayacaktım.

Eğer.

Bu da bir başka testti ve bu testi geçememiştim. Kendimi Amy'ye bir şekilde önemsiz göstermiştim. Aynı Bilge'nin beni bir lider olarak hep önemsiz görmesi gibi.

Amy, "Ahh..." diye homurdandı.

Defteri ve kalemi Amy' nin masasına bırakarak hızla yanına koştum.

Parmaklarıyla, gözleri arasındaki burun köprüsüne masaj yapıyordu ve elini indirdiğinde o eski ışığın gözlerine geri geldiğini görebildim.

Amy gözlerini kapatarak, "Çok kötü başım ağrıyor," dedi. Yüzünde tüm gün gördüğümden çok daha fazla ifade saklıydı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" "Tanrım, bilmiyorum. Şu çağrıyı aldığını hatırlıyorum. Ve şu tüpten geçtik. O kısmı eğlenceliydi. Ama o ışıklı büyük odaya geçtiğimizde kendimi biraz...sarhoş hissetmeye başladım."

"Doktor, senin gemiye karşı bir reaksiyonun olduğunu söyledi. Sana sinir ilacı verdi—Önleyici haplardan."

"Önleyici haplar mı? Sen ve Harley ve 'deli' herkesin aldığı haplardan mı?" Amy dik oturmak için beni yana doğru itti.

"Ee—evet."

Amy, "Ah!" diye tiz bir ses çıkardı. Ellerini yumruk haline getirerek yataktan kalktı. "Bu gemi berbat bir yer! Ben deli değilim! Sen ve Harley de deli değilsiniz!"

Bir şey söylemedim çünkü ona yarı yarıya inanıyordum. Ama o sessizliğimi bir karşı çıkış olarak algıladı.

"Sana ve bu aptal gemideki diğer insanlara, yürüyebilen her şeyle seks yapmanın ve akılsız parazitler olmanın *normal* olduğuna inanmanızı sağlayacak ne oldu!?"

Omuz silktim. Bu hep böyleydi. Farklılıklar, liderlik eksikliği, karmaşa ve savaş içinde büyümüş bu kıza normal ve barışçıl olan ve onunki gibi yalnızca hayatta kalmayı değil aynı zamanda da uzayda yeni bir gezegene doğru ilerlerken gelişmeyi ve ilerlemeyi de başaran normal bir toplumun bu şekilde olduğunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Amy masaya giderek flopiyi aldı. "Bu lanet şeyi nasıl çalıştırıyorsun?" diye

sorarak onu kurcalamaya başladı. "Bu şey bilgisayar gibi, değil mi? Dünya'yla ilgili bilgi var mı içinde? Sana gerçek insanların, normal insanların nasıl olduğunu göstereyim! Bu yerin ne kadar garip olduğunu göstereyim!" Aygıtı doğru kullanmıyordu—parmaklarını ekrana vurdu ve wicom yer belirleyici haritayı ona daha önce gösterdiğim gibi açtı ama başka herhangi bir şeye nasıl erişebileceğini bilmiyordu. Ekrana vurdu, sonra elini yumruk haline getirdi ve masaya vurdu. Ayağa kalktım, yanına gittim ve flopiyi nazikçe elinden aldım. Ağlıyordu.

"Dayanamıyorum," diye fısıldadı. "Bu insanlara dayanamıyorum, bu 'dünya'ya dayanamıyorum. Burada yaşayamam. Hayatımın geriye kalanını burada geçiremem. Yapamam. *Yapamam.* ”

Evet. Bilge'nin Bekçi Katı'ndaki konuşmasının yeterli kısmı zihninde kalmıştı. Kendisinin ve hepimizin bu gemiye nasıl kısıldığımızı biliyordu.

Onu kollarıma alıp sıkıca tutmak istedim. Ama aynı zamanda bunun, Amy'nin istediğinin tam aksi bir şey olduğunu biliyordum. O özgür olmak istiyordu ve benimse tek istediğim ona sıkıca sarılmaktı. "Yardımı olacak bir şey biliyorum sanırım," dedim.

57: Amy

Hastane'den çıkan yolda yürürken Çırak'ın gizemli bir havası vardı. Bana bir şey söylemeyecekti ve sanırım ruh halimi değiştiren şey de buydu—o, arkadaşına yeni bir oyuncak göstermeye hevesli küçük bir çocuk gibiydi. Bu bile tek başına o günün garip, donuk, yüzüme su çarpmış gibi olan hissiyatını unutmama yeterdi.

Oradan geçerken, gölün kenarındaki bir bankta oturan bir çift bize el salladı. Kadının yüzü parıldıyordu ve yanındaki adamın göğsüne büyük bir mutlulukla yaslanmıştı. Sağ eli, midesinin üstündeydi ve adamın da eli kadınınkinin üstündeydi.

Kadın başını aşağı eğdiğinde anladım ki doğmamış çocuğuyla konuşuyordu, yaslandığı adamla değil. "Ve tüm yıldızların onları kovalayan, bizi aydınlatan, seni aydınlatan çizgi çizgi ışıkları var."

Çiftin konuşması geride kaldığında Çırak, "Bilge bunun benim için olmadığını söyledi," dedi. Çırak'a şaşkın bir bakış attım.

"Büyük Oda'daki yıldız ekranı. Hani onların gerçek yıldızlar olmadığını ve yalnızca ampuller olduğunu fark etmiştim ya, Bilge onun benim için olmadığını söyledi." Benden uzaklara doğru baktı ve çok kısık bir sesle, "O gün sen uyanmıştın, "dedi. Sözleri sanki aramızdaki havada asılı kaldı. Sanki o günün üzerinden çok zaman geçmişti, her ikimiz için de.

Çırak, banktaki mutlu çifte yeniden baktı. "Bilge sahte yıldızların onlar için olduğunu söyledi."

"Ah, anladım." Bilge'nin yıldızlan bile kontrol etmeyi istemesi oldukça alışıldık bir durumdu. Yıldızları, gemideki insanları manipüle etmek için kullanmış ve böylece onlara gezegene varış esnasında hayatta olmayacakları söylenince, gene de çocuklarına anlatabilecekleri bir yıldız hikâyeleri olabilmişti. Arkadaki bankta oturan ve karnını nazik ellerle tutarak daha doğmamış çocuğuna gördükleri yıldızları anlatan ve cennet altında bir yaşam vadeden kadına baktım.

"Bu zalimce," dedim. "Yani onları dış dünyayı anlatarak heveslendirip sonra ondan mahrum bırakmak."

Çırak başını salladı. "Tam olarak öyle değil. Bu çocuklarına anlatacakları bir hikâye. Umudun bir aktarımıdır."

Çırak'a baktım. "Bilge'yle bir bakıma uyuşuyorsun, değil mi?" "Bir bakıma."

Tartışmak istiyordum. Bilge, oyuncaklarını çevreye saçan bir tür şımarık çocuk gibiydi. Kalbimizi kırmak için bir bahane, oyununu oynamadığımızı gösteren herhangi bir işaret arıyordu. Bana Luthe'u anımsatan gözleriyle sürekli bizi izliyordu. Çırak'ın düşündüğü gibi insanlara yardım etmiyordu, hayır, durumu öyle bir hale getiriyordu ki, gezegene vardığımızda hepimizin öleceği ya da çok yaşlı olacağı gerçeğini kimse tam olarak önemsemiyordu. Ama ben daha bir şey söyleyemeden Çırak, "Geldik!" dedi.

Kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki, daha önce Kayıt Salonu'na gitmiş olduğumu ona söyleyemedim. Ama tabii en son orada olduğumda, çamur ve gözyaşlarıyla kaplıydım. O zaman bana yardımcı olan adamı anımsadım,

Orion'u. Onun nazikliği aklımı kaçırmamamı sağlamıştı. Verandadaki sallanan koltuklardan biri sanki üzerinde biri oturuyormuş da yeni kalkmış gibi sallandı ama başka bir hayat belirtisi yoktu. Çırak uzanarak benim için kapıyı açtı. Önümde gözler gördüm ve Orion'u görmeyi umarak gülümsedim ama onun yerine tuğladan duvarda Çırak'ın boyanmış yüzü karşıma çıktı.

Kapının yanındaki yeni portreyi incelemek için öne doğru eğilerek, "Ah!" dedim. Bilge'nin aksi yüzünün yerini Çırak'ın yüzü almıştı. "Evet." Çırak utanmış görünüyordu. En başta tabloyla gösteriş yapacağını düşünmüştüm— Jason öyle yapar, onu gösteriş için kullanırdı— ama o tabloyu görmemiş olmamı tercih edecek gibi görünüyordu.

Çırak, "İçeri gel," dedi. Kayıt Salonu'nda bizim dışımızda kimse yoktu. Sessizlik ve karanlık. Çırak bana Dünya'nın büyük modelini ve daha önceden gördüğüm gemiyi gösterdi. Dikkat ediyor gibi yaptım ama duvarlardaki yanıp sönen ışıklar dikkatimi dağıtıyordu. Orion ile birlikte en son o salondayken, oralar boştu; onları zar zor fark edebilmiştim.

Çırak, dikkatimin dağıldığını gördüğünde, "Duvar flopileri," dedi. "Sen uyurken *Godspeed* bunları yapıyordu." Bana sırıttı ama onu zar zor fark ettim. Önümde yanıp sönen şeyler beni büyülemişti: wicom'ların ve yerçekimi tüplerinin nasıl çalıştığıyla ilgili bir diyagram. Sanat: Harley'in sanat eserlerinin çok sayıda taramasının yapıldığını gördüm — birçoğu koi balığının resmiydi, herhalde en sevdiği konu buydu—ama dahası da vardı: heykeller, çömlekler, çizimler, el yapımı yorganlar. Flopi bilgisayarlardan birinde farklı başlıklar vardı ve Çırak o bilgisayarın ekranına dokunduğunda, giriş

yoluna bir müzik yayıldı. Kalktığımdan beri ilk defa oranın sevebileceğim bir yer olduğunu hissettim. Orası Dünya değildi, Dünya'yla hiç alakası yoktu—ama Dünya'nın asla bilmeyeceği sanat eserleri, icatlar ve yaşamlar görüyordum. Ve tüm bunlar ben nesillerce insanların ayaklarının altında kâbuslar görürken oluyordu. Ben onları ne kadar tanıyorsam onlar da beni o kadar tanıyordu, yani çok az. Çırak parmaklarını büyük bilgisayarımsı şeylerden birine dokundurarak, "Bu saçma," dedi.

"Ne?"

Çırak, "Resim değişmiyor," dedi.

Eğer üst kısımda—KURŞUN TEMELLİ HIZLI REAKTÖR PROTOTİPİ—başlığı olmasaydı, onun ne olduğunu asla anlayamazdım. Tabii bu ismin de çok yardımcı olduğunu söyleyemeyeceğim. Yine de ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Çırak, "Bu kilitli," dedi. "Bir bakayım acaba..." Duvardaki siyah kutulardan birine ilerleyerek parmağını tarayıcı üzerinde hareket ettirdi. Bilgisayar, "Bilge/Çırak erişimi sağlandı," diye anons etti. Tüm çevremizdeki resimler değişti. Artık Dünya'nın resimleriyle *Godspeed* in resimleri birbirine karışıyordu. Hastane ve bahçenin bir manzara resmi görüntülendi ve ardından da Monument Vadisi'nin bir fotoğrafı belirdi. Her ne kadar orada yaşamadıysam da bana Colorado'dan bir saatlik mesafedeki uzay laboratuvarını, oranın evim dediğim son yer olduğunu ve Jason'la tanışmamızı anımsatıyordu.

Çırak, "Çoğu insanın bunu görmesine izin verilmiyor," dedi. Hâlâ bilgisayarlardan birinin motor şemaları dışında bir şey göstermesini sağlamaya çalışıyordu. "Yeni nesil doğduğunda okul yeniden başlayacak. Çocuklar Güneş-Dünya'nın ve *Godspeed'in* modelini görecek. Ama bunu göremeyecekler."

Monument Vadisi'nin resmine, Mısır'daki Sfenksler'e dönüşmeden önce dokunarak, "Neden görmeyecekler?" diye sordum.

"Bilge insanların Güneş-Dünya'ya çok da beklenti beslememesi gerektiğini söylüyor. Geçmişi değil, geleceği düşünmeliymişiz." "Ama senin görmene izin veriyor."

Çırak ekrana bakmak için döndü ve bir an için Kim Jong-il ile göz göze geldi ama sonra fotoğraf değişti ve eski başkanlardan birine dönüştü. Hangisi olduğunu anımsayamıyorum, kaslı ve şişman olan.

"Bu dersin bir parçası. Benim Güneş-Dünya'yla ilgili bir fikir edinmemi istiyor. Neden bu lanet şey çalışmıyor?"

Dünya'nın yanlışsız bir yer olduğunu söylemek isterdim ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Ve Bilge'nin dünyayı devam ettirme şeklinin doğru olmadığını söylemek isterdim ama bundan da emin değildim. Gemi içindeki bu dünyayla ilgili anlamadığım çok fazla şey vardı.

Çırak, "Orion!" diye seslendi. "Duvar flopilerinden biri takıldı!"

"O burada mı?" Çevreme bakındım—bizim dışımızda kimse yok gibi görünüyordu.

Arkasındaki ekran değişerek bir eski başkandan diğerine geçiyordu.

"Ne diyordum, Bilge Güneş-Dünya'yı öğrenmemi istedi. Liderlerinizin çoğu aslında doğru yoldaydı — sadece insanların kendilerini takip etmelerini sağlayamadılar. Onun gibi."

Arkadaki ekranda duran resme baktım. "Kim? Abraham Lincoln mü?" Çırak başını salladı. "Kuzey yarıkürede Atlantik ve Pasifik Okyanusları arasında yer alan Amerika Birleşik Devletleri'nin on altıncı devlet başkanı. Sivil Savaş esnasında liderdi. Bu savaş eyaletler arasında çıkmıştı." "Evet, biliyorum." Dikkat kesildim. Çırak'ın Abraham Lincoln'dan söz edişinde bir soğukluk, bir bağlantı sorunu vardı ve onunla ilgili ne bildiği ya da ne bildiğim konusunda şüphelenmeme neden oldu. Kapının yanındaki gölgelerde hafif bir kıpraşma gördüm.

"O, Bilge'nin olmamı istediği türden bir lider." Resim yok olmaya başladı ama Çırak ekrana dokundu ve Lincoln'ün resmi kaldı. Devam etmek için onu bekledim. "Eyaletler ayrılmaya yüz tuttuğunda, Lincoln güçlü liderliği sayesinde onları bir arada tuttu."

"Evet." Sözcük dudaklarımdan uzun ve düşük bir şekilde çıktı. Dikkatim yarı yarıya kapıdaydı —bizi Orion mu yoksa başka biri mi dinliyordu? Ve neden bizi dinleyen kişi gölgelerin arasından çıkıp bizimle konuşmuyordu? "Ve eyaletler arasındaki farklar çok güçlü bir hal aldığında, Lincoln çatışmanın nedenini ortadan kaldıran kişiydi."

"Ben—ne?"

"Tek ırk. Savaşın nedeni, iki ırkın tek bir ülkede bir arada yaşayamamasıydı.

Lincoln, siyahi ırkı Afrika kıtasına geri gönderdi ve savaş sona erdi."

Hızla konuşmaya başladım. "Neden bahsediyorsun? Öyle olmadı!"

Çırak ekrana bastı ve Lincoln'ün resminin yerini bir metin aldı. Yazanları yüksek sesle okudu. Sesinde bir saygı ifadesi vardı.

"Seksen yedi yıl önce atalarımız bu kıta üzerinde kendini tüm insanların eşit olması gerektiği fikrine adamış olan yeni bir ulus meydana getirdi. Ve şimdi büyük bir iç savaş içindeyiz ve bu ulusun eğer insanları eşit değilse uzun süre ayakta kalıp kalamayacağını test ediyoruz. Anlaşmazlıklardan arınmış, ayniyetten gelen barış içinde bir ulusun, bir milletin, geleceğini tespit etmek için bu savaşın büyük çarpışma alanında toplandık. Ulusumuz şimdi ahenk ve ayniyetin gücünü keşfedecek."

Metin devam ediyordu. Çırak derin bir nefes aldı. Okumaya devam edecekti.

"Dur."

Çırak şaşkın bir şekilde bana baktı. "Bu Gettysburg Konuşması değil," dedim. "Elbette o."

"Değil."

"O zaman Gettysburg Konuşması nasıl?"

Hatırlamak için beynimin derin köşelerine indim. "Seksen yıllık kısmı aynı. Ama bu konuşmada herkesin aynı olması gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyleniyor—o konuşmada böyle bir şey yok." "O zaman Gettysburg Konuşması'nda ne deniyor?"

"Hmm... Seksen yedi yıl önce...11... Tamam, bak, o konuşmayı ezbere bilmiyorum ama bu konuşmanın yanlış olduğunu anlayacak kadar çok biliyorum."

Çırak bana şüpheyle baktı ve argümanımın ne kadar zayıf gözüktüğünü fark ettim. İçten içe kendime kızıyordum: Dünya'yı bunu bilmeden nasıl terk edebildim?

"O—bu şey bildiğimiz ırkçılık," dedim. Çırak, "Irkçılığın" ne olduğunu biliyor gibi görünmüyordu. "Senin okuduğun konuşma— tamamen ırkları bölmekle alakalıydı. Ama Gettysburg Konuşması öyle değil. Ve ayrıca—sana bir bak." Elimi Çırak'ın esmer tenine, badem gözlerine, büyük elmacık kemiklerine ve koyu renkteki gözlerine doğrulttum. "Sen ırkların başlı başına bir karışımısın." Çırak daha da şaşırmış görünüyordu. Bir ırkın, kişinin kimliğinin bir parçası olduğuyla ilgili bir kavrayışı yoktu—bunu sadece elenmesi yararlı olacak bir

farklılık olarak görüyordu.

Ve fark ettim ki bu tam olarak Bilge'nin yapmasını istediği şeydi.

Kapının yanından gülüş ve hafif kıkırdama sesleri duyduğumu düşündüm ama orada kimin olduğunu görmek için hızlı davranmış olsam da, kimseyi göremedim. Sadece beni hâlâ anlayamamış olan Çırak vardı. Zaten neden anlayacaktı ki beni? Eğer tarih değiştirildiyse, tarihten nasıl bir şeyler öğrenebilirdi ki?

Bilen tek kişi bendim ve ben de durumu düzeltecek kadar bilgili değildim. Denesem bana inanırlar mıydı ki?

58: Çırak

Amy, oraya gitmemizin öncesinde olduğu gibi üzgün bir şekilde ekrana bakıyordu. Olaylar planlandığı gibi gitmiyordu. Bu olay onu yeniden mutlu etmeliydi. Ekrana dokunarak Lincoln'ün yeniden ortadan kaybolmasını sağladım. Lincoln'ün buruşuk yüzünün yerine Alman Enflasyonu esnasındaki insanların bir fotoğrafı belirdi. Lincoln'ün karmaşık saçlarının yerini para taşıyan el arabaları aldı.

Amy, "Geri dönmeliyiz," dedi. "Harley donma katında yeteri kadar bekçilik yaptı. Artık sıra bende." Orada daha ona göstermek istediğim çok şey vardı: kütüphaneler, gerçek kitaplar, Dünya'dan. İkinci kattaki sanat eseri odasındaki modeller ve traktörlerimizin kaynağı olan orijinal traktörü de kapsayan Güneş-Dünya eserleri. Wi-com sistemlerini ve yerçekimi tüplerini nasıl geliştirdiğimizi gösteren bilim kayıt odası. Ama o bunların hiçbirini görmek istemiyordu, o zaman ne anlamı olacaktı ki?

Amy sesinde korku ve merakla, "O adamı tanıyorum," dedi. Ekrandaki resmi görebilmek için beni yana itti.

Resme baktım ama kim olduğunu anımsayamadım. Yaşı Doktor'la Harley arasında olan yaşlıca bir adamdı. Koyu renk saçları ve gözleri vardı ama görüntüsünde bizden ne kadar farklı olduğunu gösteren ayrı bir gariplik vardı—tek etnisiteli değildi ve çok...farklı görünüyordu. Bir treylerin önünde oturmuştu ve kucağında tombul bir bebek vardı. Önemli biri olmadığı kesindi, zira Bilge

onunla ilgili bir şeyler ezberlememi istememişti. "Bu Ed."

"Kim?"

"Ed. Onunla dondurulmadan önce tanışmıştım. Aslına bakarsan beni ve ailemi donduran adamlardan birisi de oydu."

Bu, resminin Abraham Lincoln'ün yanında yer alması için yeterince iyi bir sebep değildi. Amy'i geçerek ekrana dokundum. "Ed"in resmi dondu; ekrana tekrar dokunduğumda onunla ilgili olan metin açıldı.

"Edmund Albert Davis, Junior," diye okudum yüksek sesle. *"Godspeed'de* doğan ilk çocuk. Burada babası Edmund Albert Davis ile birlikte gösterilmiş. Güneş-Dünya'dan ayrılan uçuştaki işçilerden biriydi."

Amy, "Onu tanıyorum," dedi. Kafasını kaldırmıştı ve sanki Edmund Albert Davis canlıymış ve o da onunla konuşuyormuş gibi resme bakıyordu. *"Godspeed'de* Dünya'dan ayrılmak üzere kaydolduğunu hiç bilmiyordum." Edmund Albert Davis Junior'ı ve buradaki esarete doğan ilk kişi oluşunu düşünüyordum. Dünya'da doğan insanlar arasında büyümek ama orayı asla göremeyeceğini bilmek acaba nasıl bir şeydir?

Amy, "Keşke bilseydim," dedi. "Keşke onunla daha fazla konuşmuş olsaydım. Neden ekibe katıldığını sorsaydım. Karşılaştığımızda çok acılı görünüyordu. Belki de sadece..." Birden canlılığını yitirdi. Ekrana bakıyordu ama aklı başka yerdeydi. Birden güldü. "Bir düşünsene! Ben bu adama yüzlerce yüzlerce yıl önce rastladım ve şimdi gemide onun soyundan insanlara da rastlayabilirim! Beni donduran adamın torunlarına! Bu sence nasıl bir şey olur?" Bana döndü, gözleri büyümüştü. "Ya *sen* Ed'in torunuysan? Rastlantıyı bir düşünsene!" O güldüğü için ben de güldüm.

"Acaba öyle misin?" dedi. Bakışları benimle duvardaki flopi arasında gidip geliyordu.

"Ne miyim?"

"Ed'in torunlarından mısın?" "Bilmem ki."

Amy, "Ah lütfen!" diyerek güldü. "Tüm bu teknoloji varken birinin bir soyağacı

çizelgesi tuttuğundan eminim. Eminim Bilge ya da Doktor'da bir tane vardır—ensestle ilgilenenler onlar ne de olsa." "Tüm kayıtları burada tutuyorlar. Burası Kayıt Salonu," dedim. Ses tonumun boşluğunu fark etmedi. Ed'in torununu bulsak bile onun ben olmayacağımı biliyordum. Benim doğum kayıtlarım gizliydi. Ed'in tüm neslini Güneş-Dünya'ya kadar öğrenebilirdik ama benim soyağacımda bir adım bile geri gidemezdik.

"Ah, hadi! Bakalım, Ed'le akrabalığın var mıymış?" Kolumu tuttu. Onu...hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Sadece bir anlığına sırtında taşıdığı endişeli yükü unutmuştu. O yükün tekrar ortaya çıkmaması için her şeyi yapardım. "İzini bulmak zor olmayacak," dedim. "Gemide doğan ilk bebek olduğundan, kaydını tuttuklarından eminim."

Parmaklarım ekrandaki noktaların üzerinde gidip geldi. Önce bilgi kısmına bastım sonra da anahtar sözcük kısmına. Amy heyecanla beni izliyordu. Daha hızlı tıkladım. Parmaklarımın hepsi birbirine karıştı ve ekran bana sinirle bipledi. Arama motorunu baştan başlatmam gerekti. Sonunda: "İşte burada!"

Amy ekranın üst kısmını okurken başını geriye eğdi. "Ed Senior, Ed Junior'a gidiyor..." diye mırıldandı. Yukarı bakmadan önce gözleri yavaşça ekrana gitti. Aklı karışmış gibiydi. Sanki bana bir şey soracakmış gibi baktı ama sonra ekrana yeniden baktı ve fısıldayarak saymaya başladı. "Bir, iki, üç... " Sonunda bana bakarak kaşlarını çattı. "On üç jenerasyon. Bu çizelgede on üç jenerasyon var. Ed Junior'dan Benita'ya kadar on üç jenerasyonluk insan kaydı var."

"Ee?"

Amy Güneş-Dünya modelinden ekrana geri baktı. "Yüz yılda kaç jenerasyon doğabilir? Dört ya da beş mi? O halde on üç jenerasyon, yaklaşık üç yüz yıl eder, değil mi?" Kafamı salladım.

"Ama şuna bir bak." Amy ekranın alt kısmını işaret etti.

Ve Benita'nın isminin hemen altında, "Salgın'da öldü," yazdığını gördüm.

Amy, "Salgın ne zamandı?" diye sordu.

Yavaşça, "Uzun bir zaman önce," dedim. Hastane bahçesindeki Salgın Bilgesi heykelini düşündüm. Heykel o kadar aşınmış ve bozulmuştu ki, yüzündeki

detaylar yok olmuştu.

"Ne kadar süre önce?" Sözcükleri hızlı ve acildi. Beni de etkiliyordu. "Bilge'den önce. Bilge'den önceki Bilge'den de önce." "O halde, yüz kadar yıl önce olabilir. Yani bu ailenin on üçüncü nesli olan Benita... Geminin kalkmasından yaklaşık üç yüz yıl kadar sonra doğmuş olmalı. Ama o Salgın'da ölmüş... Ve o olay da yüz kadar yıl önce olmuş. Bu gemi gerekenden en az yüz yıl kadar uzun uçmuş... "

"Ama geminin varmasına elli yıl kaldı. Yani yalnızca iki yüz elli yıldır uçuyoruz," dedim

Amy hesap yapmayı bırakıp bana döndü ve yüzüme baktı. Gözleri büyümüş, benimkine

yoğunlaşmıştı.

"Nasıl emin olabilirsin ki?" dedi. "Hadi Salgın sonrasındaki çizelgelere bakalım. Salgın'dan sonra kaç jenerasyonun doğduğunu hesaplayabilirsek, geminin ne kadar süredir seyahat etmekte olduğunu anlayabiliriz." Sanki midemde bir taş var da beni ve tüm gemiyi aşağı çekiyormuş gibi hissettim. "Salgın sonrasında soyağacı çizelgesi yok. Şimdi hatırladım: Doktor bir keresinde bana Salgın'dan çok fazla insan öldüğünden onun sonrasında çizelge hazırlamayı bıraktıklarını söylemişti."

Amy benden çok kendine, "Sezon," diye fısıldadı. "Sezon, Salgın'dan sonra başladı, değil mi?" Gözlerinde yoğun bir bakış vardı ama hiçbir yere bakmıyordu. "Bu bir rastlantı olamaz. O on üçüncü jenerasyon, Benita'nın jenerasyonu—geminin varış zamanına denk geliyor. O zaman üç yüz yıla yakın bir süre geçmiş olmalı. Ama sonra bu Salgın yaşandı ve Sezon başlatıldı ve soyağacı çizelgesi yapmayı bıraktılar—" "Ve fotoğraf yasaklandı," diye ekledim. "Salgın'dan bir yıl öncesinden şimdiye değin geminin hiçbir fotoğrafı çekilmedi. Daha gençken Salgın konusuyla çok ilgiliydim—Bilge'nin bana öğrettiği ilk şeylerden biriydi—ama olayla ilgili tek bir fotoğraf ya da video bile yoktu ve şimdi fotoğrafları yalnızca Gemici Katı'ndaki bilim insanları çekebiliyor. Sadece keşiflerinin bir kaydı olarak."

Amy yavaşça, "O Salgın esnasında bir şey olmuş," dedi. "O kadar kötü bir şey ki, hakkındaki tüm kayıtlar yok edilmiş. Ve sonrasındaki her şey—Sezon,

insanların buralardaki davranışları—Salgın'la ilgili."

59: Amy

Çırak bana bir şey söyleyecekti ama tam ağzını açtığı anda Kayıt Salonu'nun kapısı hızla açıldı.

"Çırak!" Bilge'nin sesi güçlü ve soğuktu ve boş koridorda yankılanıyordu. Çırak kont rol panellerine atıldı. İnsanların ve evimin tüm yasak resimleri ortadan kaybolmuştu. Varsayımsal soyağacı çizelgesi siyaha dönüştü; motorun takılmış fotoğrafı ortadan kayboldu.

Bilge, "Hiç deneme," diye kükredi. Tek parmağını sol kulağının arkasına dokundurdu. Oraya bağlayıcı monte edilmişti. "Bu gemide ne incelediğinizle ilgili kayıt tutuyorum. Erişim iznini neyi açmak için kullandığını biliyorum. "Çırak otomatik olarak, "Üzgünüm efendim," dedi ama içten olmadığı ve söylediğinden hoşlanmadığı belliydi. Daha dik duruyordu ve daha dengeliydi. "Ama ne zamandır yaptıklarımı kaydediyorsunuz? Ve aslına bakarsanız, bunu fark etmenize çok şaşırdım, zira sizi en son gördüğümde sar—"Başımı Bilge'ye doğru çevirdim. Sarhoş muydu? Çırak az önce neredeyse Bilge'nin *sarhoş* olduğunu mu söyleyecekti?

Bilge'nin hamleleri sona ermemişti. Bana değil, Çırak'a dönerek, "Gerçek bir lider asla kontrolden çıkmaz, sarhoş da olmaz," dedi. *Arlık* bana bakıyordu. "Hatırladığım kadarıyla senin gemide soruna yol açma potansiyelin olduğuna inanıyordum. Haklı olduğum Aşikâr."

"Ben bir şey yapmadım!" dedim. Sesimde bir panik alameti vardı. Adamın başta yaptığı tehdidi unutmamıştım.

Bilge elini bana doğru ilgisizce salladı. "Varlığın yeterli. Tamamen ilgisini dağıttın... Öğrencimin." Son kısmı, sesinde bir küçümsemeyle söylemişti, sanki öğrencisini rahatsız edici, boş bir Chihuahua'yla bağdaştırıyor gibiydi. Bakışını Çırak'a geri çevirdi. "Çalışmalarına devam etme zamanın geldi. Sezon'la meşguldüm ve burada küçük kızla oynamana izin verdim ama eğer baktığını gördüğüm şeye bakacak Vaktin olduysa, çalışmalarını daha üretken bir şeye yönlendirme vaktinin geldiği aşikâr."

Kapıya doğru geri yürüdü. Çırak dediğini yapmakla yapmamak arasında kalarak dudaklarını ısırıyordu.

"Bekle!"

Bilge sesime döndü ama geri gelmedi.

Ona doğru ilerleyerek, "Lanet olsun, bazı cevaplara ihtiyacım var," dedim. "Çılgınca bir şeyler döndüğünü sen de ben de biliyoruz. Sezon yeterince kötüydü ama şimdi Doktor da *bana* deli diyor ve Çırak'ın aldığı şu ilaçlardan almam gerekiyor ve bu yer—"

"Yeter." Bilge sözümü soğukkanlı bir otoriteyle kesti. "Sana bir sorun yaratmamanı söylemiştim. Dinlemediğin belli."

"Bence gemide biraz sorun çıkması gerekiyor!"

"En son bu şekilde düşünen adam, artık hiçbir şey düşünemiyor."

Çırak'ın keskin nefes alışı dışında Kayıt Salonu sessizdi. Yüz yüze geldik. Bilge kapının yanındaydı, ben kilden yapılmış gezegenlerin yanındaydım ve Çırak da ortamızdaydı. Gerçek için adeta bir halat çekme oyunu içerisindeydik.

"Benimle gel Çırak." Bilge kapıya doğru döndü.

"Salgın zamanında ne oldu?!" diye bağırdım. "Bizden sakladığın şey ne? Biliyorsun—Bildiğini biliyorum! Neden bize gerçeği söylemiyorsun?" Bunun üzerine, Bilge üç uzun adımla salonu aşıp karşıma geçti. "Bu gemi sırlar üzerine kuruldu; sırlar üzerinde ilerlemeye devam ediyor," dedi. Konuşurken ağzından yüzüme küçük tükürük parçaları uçuyordu. "Ve eğer onlarla ilgili sorular sormaya devam edersen, onları sır olarak tutmak için ne kadar ileriye gidebileceğimi göreceksin. Odana git; Bu sefer seninle Doktor'un ilgilenmesini sağlayacağım. Gel Çırak!" diye bağırdı. Çırak zıplayarak Bilge'yi kapıya kadar takip etti ve kapı kapanmadan önce bana özür diler gibi bir bakış attı. Karanlık salonda tozlu modellerle baş başa kaldım. Elimi rahat bırakıp da parmaklarımı gerene kadar yumruklarımı ne denli sıkı kapamış olduğumun farkında değildim. Sinirden titriyordum. Emin olduğum bir şey vardı: Bilge'nin bizden saklamaya kararlı olduğu sır her neyse onu *bulacaktım* ve bulduğumda da onu teraslardan haykıracaktım.

60: Çırak

Hiç şaşırmadım: Bilge beni doğrudan yerçekimi tüplerine ve Eğitim Merkezi'ne yönlendirdi. Dersimi bekliyor gibi sandalyeme oturdum ama aklım karmakarışıktı.

Amy'nin uysalca Bilge'yi takip ettiğimi ve efendisinin peşinde dolaşan uysal bir köpek gibi olduğum u düşündüğünü biliyordum. Kayıt Salonu'ndan ayrılırken gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Amy'nin zayıf olduğumu düşünmesine izin vermeliyim; onun gözündeki imajımı feda etmek zorundayım. Çünkü bir lider böyle yapmak zorundadır.

Bu oyunu biraz daha sürdürmeliydim. Bilge'nin aptal ve boş olduğumu düşünmesi ve beni zayıflığımdan ötürü küçümsemesi de cabası. Ama bunlar sonsuza kadar böyle gitmeyecekti. Yalnızca Bilge'nin gözünde bu geminin lideri olma rolümü engelleyen duvarı yıkıncaya kadar devam edecekti. Bilge gittikçe küçülüyordu. Amy'le olan tartışması, artık çok çabuk sinirlenebilmesi, Sezon'dan bu yana ortaya çıkan bağırma ve şiddet patlamaları—Bilge'nin sakin, büyük babavari kabuğu çatlıyordu ve onun o aşağılık, güç düşkünü gerçek benliği aradan sızıyordu. Amy'le tartışırken sinirlenmesi aptalca görünüyordu. O yalnızca gücüne olabildiğince sıkı sarılmış yaşlı bir adamdı. Ve benim de tek yapmam gereken o çatlakları iteleyerek içine girmek ve benden bu kadar süredir saklamakta olduğu sırrı ve geminin sırlarını neden benimle paylaşmadığını keşfetmekti. Her ne kadar Çırak olarak doğmuş olsam da, hayatımda ilk defa o an ileride bir Bilge olabileceğimi hissettim.

Bilge burnunu ovuşturuyordu. "Neden bu tür bilgilerin peşindesin?" "Ne tür bilgilerin?" "Güneş-Dünya tarihi, motor şemaları, Salgın — ne arıyorsunuz?" Sesi sıkı ve kontrollüydü ama çok zor çıkıyordu. "Bunun ne önemi var ki?"

Bilge yumruğunu masaya vurarak, "ÖNEMLİ!" diye bağırdı. Yerimden zıplamadım.

Kendimi sakin göstermeye çalıştım. Eğer Bilge'den bugün bir şey öğrendiysem o da şuydu: Sinirlenmek beni çocukça ve aptalca gösterecekti. Bunun yerine yavaş, sakin ve açık bir şekilde, sanki çok basit bir şeyi açıklıyormuş gibi konuştum. "Senin bana öğretmeyi reddettiğin bilgileri araştırmaya başladım. Bir

gün Bilge olacağım. Eğer yönetmek için ne yapmam ve ne bilmem gerektiğini bana söylemiyorsan, ben de başka yollardan öğrenirim. Eğer orada durup bu sorulara yanıtlar aradığım için bana kızacaksan, kendini suçlamak zorundasın; bu şeyleri bana öğretmek öncelikle senin görevindi."

Bilge'nin yüzü önce kızardı sonra da morardı. "Bu bilgileri senden saklamak için *oldukça* iyi bir mazeretim olabileceğini hiç düşünmedin mi?" Basitçe, "Hayır," dedim. "Seni çocukluğumdan beri tanıyorum; büyümemin her aşamasında senin de emeğin oldu; son üç yıldır seninle yaşıyorum. Gemiyle ilgili herhangi bir bilgi konusunda bana güvenmemek için nasıl bir nedenin olabilir ki?"

Bilge, *"Her şeyi* bildiğini sanıyorsun," dedi ve küçümseyici bir bakış attı. "Sen hâlâ çocuksun."

Kafamı ona doğru kaldırarak sakince, "Kontrolü kaybediyorsun," dedim. "Artık kontrollü değilsin. Kendine bir bak. Öfke içindesin. Bilge olmaya uygun bir durumda değilsin."

"Ve sen uygunsun öyle mi?" Bilge artık çığlık atıyordu ve sesi acılı yüksek bir tınıda çıkıyord u.

Omuz silktim. "Amy'le birlikte baktığımız şeyde seni bu denli kızdırdığına göre ciddi bir sır saklı olmalı. Ne olduğunu merak ediyorum... "

Bilge burnundan soluyordu. Kendi kendime, Orion yanlış düşünüyor. Bilge'yle iyi geçinmek için içten pazarlıklı olmaya gerek yok. Yalnızca onu aşırı sinirlendirsen yeter, diye düşündüm.

"Tarih flopilerinde olamaz. Onları bana daha önce göstermiştin. Salgın zamanında bir şeyler olmuş olmalı." Bilge başını kaldırıp bana baktı. Artık siniri derinleşmişti. Boğazında yanan bir alev gibiydi ve onu göremeyeyim diye yutmuştu. "Bu konuda çok uzun süredir konuşmadım."

Nefesimi tuttum. "Benden önceki Çırakla mı ilgili?" Bilge başını salladı. "O öldü mü? Yoksa sen..." Kendimde o soruyu soracak cesareti bulamadım. Korkunç bir ses tonuyla, "Salgın'la ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsun öyle mi?" dedi. "Tamam. Sana Salgın'ı anlatayım."

Ayağa fırladı ve ağırlığını kötü durumda olan bacağından aldı. İki yumruğu da

masadayken bana doğru eğildi. Ona uysal bir ifadeyle bakarak beklemek dışında bir şey yapamadım.

Bilge, " İlk olarak şunu söyleyeyim," dedi. "Salgın diye bir şey olmadı."

61: Amy

Çırak beni Kayıt Salonu'nda bıraktıktan sonra bir süre orada karanlıkta öylece durdum. Çırak'ın Bilge'yle neden gittiğini bilmiyordum— Çırak'a güveniyordum ama Bilge'ye güvenmiyordum ve Çırak'ın Bilge konusunda benimle aynı fikirde olduğunu düşünüyordum.

Her şeyin ötesinde sürekli olarak ailem için endişeliydim ve katili bularak, onları korumak istiyordum. Bu arzu, varlığıma kalp atışım gibi derinden işlemişti. Her yanımı bir öfke sardı. Bacak kaslarım titremeye başladı ama bu titremenin koşma isteğimden mi yoksa bacaklarımın altımda çökme isteğinden mi kaynaklandığını anlayamadım.

"Amy?"

Bir şaşkınlık bağırmasıyla karşılık verdim. "Ben Orion," dedi ve Dünya modelinin arkasındaki gölgelerden dışarı çıktı. "Daha önceden neredeydin?" diye sordum. "Seni gördüğümü sandım..." Orion mahcup bir şekilde gülümsedi. "Wi-com yer belirleyiciye bakıyordum. Bilirsin, eğlenmek için. Bilge'nin yakında olduğunu gördüm. Bilge'yle aram pek iyi değildir. O gidene kadar eğilip saklanmanın mantıklı olacağını düşündüm." "Senden de nefret ediyor, değil mi?" diye sordum. Orion başını salladı. "Sen ne yaptın?'

"Bu daha çok var oluşumla ilgili bir sorun." "Benim de aynen."

Orion saçlarını yüzünden geri çekti ve boynunun sol yanında beyazlaşmış bir yara olduğunu gördüm.

Orion, "Sana şey soracaktım," dedi, "Seni koşarken gördüm ve... Neden kaçıyordun?"

Bunu soran ikinci kişiydi ama sanırım tavşan tarlasındaki kızdan farklı bir şey söylemek istiyordu. "Emin değilim," dedim, "Ama sanırım artık koşmaktan yoruldum." "Anladım." Orion arkasına, Kayıt Salonu'na baktı. "Ben de öyle."

Her ne kadar gidecek yerim olmasa da, "Gitsem iyi olacak," dedim. Sadece orada durgun, hareket etmekten korkan ve ulaşılamaz gezegenlerin gölgesi altında çömelmiş bir şekilde duramayacağımı biliyordum. Orion arkamdan, "Görüşürüz," dedi.

Hastane'ye geri koşmadım. Yürüdüm. Vücut hareketlerimin beynimdeki düşünceleri boğduğu o ruh haline, ölü bölgeme girmek istemiyordum. Bacaklarımın yavaş yavaş yürümesine uğraştım, böylece zihnim hızlanabilirdi. Hastane bahçesinin havası nemliydi. Eğer Dünya'da olsaydım, yağmurun yağmak üzere olduğunu düşünürdüm—ama Dünya'da değildim ve buradaki yağmur, gökyüzündeki fıskiyelerden başka bir şey değildi. Arkamdan yaşlıca bir ses, "Bırak," dedi. "Merdivenlerden kendi başıma çıkabilirim." Merakla arkamı döndüm. O yaşlı seste bir bilgi ve iç görü vardı—onu tanıdım. Steela. Uyanmam sonrasındaki ilk koşumda şehirde Besleyici kalabalığını dağıtmış olan kadın. "Tamam Anne." Konuşan genç kadın, annesine benzemiyordu. Doktordaki muayenesi esnasında gördüğüm Filomina'nın sesindeki ölü monotonluk bu genç kadında da vardı.

Steela buğulu gözleriyle benim gözlerime baktı. Gözleri kahveyle karışık süt rengindeydi. Bir an için bana dikkatle baktı, sonra buruşmuş dudaklarında daha da buruşuk bir gülümseme oluştu. Dişleri lekeli ve eğriydi ve nefesinden soğan kokusu geliyordu ama gene de güzel bir gülümsemesi vardı. Gerçek bir gülümseme.

Kadın yeniden, "Anne," dedi.

Yaşlı kadın nazikçe, "Susar mısın?" dedi. "Birazdan geleceğim."

"Tamam Anne." Genç kadın oldukça sakin duruyordu. Sanki kurmalı bir oyuncaktı ve hareketi sona ermişti. Annesinin kaba sözleri onu hiç üzmemişti ve öylece durmak da onun için sorun değil gibiydi. Elimi uzatarak, "Sizi tekrar görmek çok güzel," dedim.

Steela'nın el sıkışması beklediğimden daha sertti. "Keşke ben de aynını söyleyebilseydim. Bu yerden nefret ediyorum."

Steela'nın kızı nazikçe, "Anne," dedi. "Seni şimdi Hastane'ye götürmemiz gerekiyor."

Steela hem yenilgiye uğramış, hem de muhalif görünüyordu.

"Anne." Kadının sesi iğneleyici olsa da nazikti. Oldukça tüyler ürpertici bir durum.

"Geliyorum!" Steela'nın sesi öfkeli bir çocuk gibi çıkmıştı ama görüntüsü kendisi için kararlar alamayacak kadar yaşlı, mutsuz bir kadını andırıyordu. Ne söylediğimi düşünmeden, "Onu ben götürürüm," dedim. "Yani zaten yukarı çıkacaktım. Sorun değil."

Kızı göz kırptı. "Eğer senin için sorun değilse, Anne—" "Evet, evet, iyi olur. Şimdi git." Steela kızının gidişini izledi. "Çok büyük bir utanç, kendi kızının *onlardan* biri oluşunu izlemek." *Onların* kim olduğunu sormak için ağzımı açtım ama Steela benim bir adım önümdeydi. "O beyinsiz ahmaklardan biri. Beni on iki yaşımdayken deli olarak etiketlediler ve bana çiftçilik eğitimi verdiler." Birlikte merdivenlere doğru giderken Hastane'nin arkasındaki bahçeye baktı. "O bahçeyi ben yaptım. Ben gelmeden önce orası çalı ve yabani otlarla kaplıydı. O zamandan beri şu mavi ve beyaz ilaçlardan alıyorum. Ama umurumda değil. O şekilde boş olmaktansa deli olup ilaçlar almayı tercih ederim. Keşke kızım da deli olsaydı. O şekilde onu daha çok sevebilirdim."

Boş. Onları tanımlamak için ne kadar iyi bir yol.

Steela kolumu tutarak, "Wi-com'da seninle ilgili söylenenleri duydum," dedi. Dirseğimi yamuk yumuk parmaklarıyla sımsıkı tutuyordu. "Sakın söyledikleri gibi olduğuna inanma."

"Ben sizin bu gemideki en zeki kişilerden biri olduğunuza inanıyorum." Steela kahkaha attı. "Zeki değilim." Kapılara ulaştığımızda yukarı baktı. "Hiç de zeki değilim. Sadece korkuyorum, hepsi bu." Dirseğimi daha da sıkı bir şekilde tuttu. Bir şekilde tırnaklarını geçirmek için en ince derimi bulmuştu. Kadının parmaklarını kolumdan çekmek istedim ama ona doğru bakınca beni bir yaşam simidi olarak kullandığını fark ettim ve boğulmasına izin veremezdim.

"Neden korkuyorsunuz ki?"

Steela boş bir şekilde önüne baktı. "Ben sonunculardan biriyim." Bana baktı ve aklımın karıştığını gördü. "Neslimin sonuncularından biriyim." Kapılar açıldı ve

içeri girdik ama Steela yavaşça ilerliyordu ve lobinin birkaç adım içerisindeyken tamamen durdu. "Buraya giren bir daha geri dönmez." "Saçmalamayın." Güldüm. "Buraya daha bu sabah geldim." Steela koluma baktı. "Unutmadım. Onların hiçbirini asla unutamam: Sunestra, Everar d, Albie'm... Hepsi sevgili, beyinsiz aileleri tarafından buraya getirilmişti ve hiçbiri geri dönmedi."

Endişe içinde dudağımı ısırdım. "Onları hiç görmedim," dedim ama kısa bir süre önce buraya alınan kadını anımsadım. Hemşire onu götürmüştü. Ama nereye?

Steela'yı ön masaya götürdüm ve tıknaz kadının ilgisini çekmek için öksürdüm. Kadın Steela'ya soğuk ve yoğun bakışlar atarak, "Ne?" diye sordu. "Kızı onu getirmeye gelmişti," dedim.

Hemşire başını salladı ve masasından bize doğru ilerlemeye başladı. "Onu dördüncü kata götürelim."

"Ama ne sorun olduğunu daha sormadınız bile."

Hemşire gözlerini devirdi. Steela'ya dönerek, "Ne sorun var?" diye sordu.

Steela, "Hiçbir şey yok," dedi.

"Kızın hayaller gördüğünü mü söyledi?"

Steela yüzünde endişeli bir ifadeyle, "O dedi ki ben... " diye başladı. Steela'nın eline vurarak, "Bu çok da kötü değil," dedim. "Yaşlı insanlar her zaman doğru düşünemez. Endişelenecek bir şey yok." Hemşireye baktım. "Bu yüzden hastaneye yatması gerekmez. Ben onu evine geri götürebilirim." Hemşire sıkkın bir ifadeyle, "Ne tür hayaller?" diye sordu.

Steela'nın yüzü karanlıklaştı. Gerçekten endişeli vc korkmuş olduğu belliydi.

"Ben...ben hatırlıyorum... " diye mırıldandı.

"Ne hatırladığını düşünüyorsun?" Hemşire, bir şeyler yazmakta olduğu flopiden başını kaldırmamıştı.

Steela, "Yıldızları," diye fısıldadı. Elini daha da sıkı tuttum. "Eskiden, Bilge şey dediğinde... "

Sesi canlılığını yitirmişti. Cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

"Ama... "

Tüm dikkatimi Steela'ya vermiştim. Titreyişinden anladığım kadarıyla söyleyeceği şey hayati bir öneme sahipti. Hemşire esnedi. "Ama bunun daha önceden olduğunu hatırlayabiliyorum. Kızıma hamile olduğum sırada—"

Hemşire, "Öyle bir şey olmadı," diye araya girdi. "Çok sayıda yaşlı aynı şeyi söylüyor. Geçmişi şimdiyle karıştırıyorlar."

Steela öfkelendi. "Bana neyi hatırladığımı ve neyi hatırlamadığımı söyleme!" Hemşire bilimsel bir tavırla, "Klasik sanrı durumu, yaş dolayısıyla oluyor," dedi. "Benimle gelin."

Hemşire masasının arkasından çıktı ve Steela'nın kolunu tuttu. Steela bana daha da sıkıca tutunarak hareket etmemeye çalıştı. "Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordum.

"Dördüncü kata."

Zihnim bir yarış halindeydi. Harley'i koruma görevinden kurtararak katilin gizemini çözmeye odaklanmalıydım. Ama Steela'nın kırılgan elleri titriyordu. Onun boğulmasına izin verenin ben olmayacağımı söylemiştim. Bir süre daha ona can simitliği yapabilirdim. Ayrıca o kilitli kapıların ardında ne olduğunu bilmeyi deli gibi istiyordum.

"Onu yukarı ben götürürüm," diye önerdim. Bu düşüncenin Steela'yı oldukça rahatlattığını hissedebiliyordum. "Buna izin... " "Umurumda değil."

"Doktoru aramama izin verin." Eli, kulak butonuna doğru ilerledi.

"Yok, hiç zahmet etmeyin. Oraya daha önce de gittim. Yolumuzu şaşırmayız."

Hemşire tereddütlü görünüyordu ama başını salladı. Birlikte asansöre giderken bizi dik dik izliyordu. Kaçmaya çalışacağımızı düşündüğü belliydi ama ben çağrı butonuna bastım ve asansörü beklemeye başladım.

Steela'ya, "Kaçabiliriz," dedim. "Bazı arka çıkışlar biliyorum— Seni kimse

anlamadan buradan kurtarabilirim." Bunu neden önerdiğimden emin bile değildim. Eğer tıbbi ilgiye ihtiyacı varsa, doktora ihtiyacı vardı. Sadece kadının tüm canlılığı gitmiş ve yerini korku almıştı ve bu beni içten içe öldüren bir durumdu.

Steela'nın eli titredi. "Kendimi o Büyük Oda'da kızıma hamileyken ve o yıldızlara bakarken görebiliyorum. Her şey tüm ayrıntılarıyla aklımda. Ama bu olmuş olamaz, değil mi? O hemşire çoğumuzun sanrılar gördüğünü söyledi. Belki yaşım yüzündendir. Doktoru görmem gerektiğine inanıyorum." Asansörün kapıları açıldı. Steela güvenle asansöre binene kadar kolunu bırakmadım. Parmaklarım üçüncü kat butonu üzerinde gitti geldi, kapılar kapanmadan bir an için tereddüt ettim ve sonra dördüncü kat butonuna bastım. Yukarı çıkmaya başladığımızda mideme bir ağn girdi. İkimiz de sessizdik. Asansör bir an için aşağı yukarı gitti sonra durdu. Işık, dördüncü katta olduğumuzu gösteriyordu.

Kapılar açılırken Steela, "Benimle kal," diye fısıldadı.

62: Çırak

"Salgın yoktu da ne demek oluyor?" diye sordum. Aklım çok karışmıştı. Bu hepimizin, yani benim, Besleyicilerin, Gemicilerin, hepimizin öğrendiği birkaç şeyden biriydi. Bu gemideki tüm çocukların öğrendiği ilk şeydi: Hep birlikte çalışmalı, gayretli olmalıyız çünkü yeni bir Salgın olsun istemey iz. Bu hayatımızın o kadar büyük bir parçasıydı ki, hasta olduğumuzu *düşünsek* bile kendimize ilaç vururduk ve tüm hapşırmalar Doktora rapor edilirdi. "Salgın filan olmadı. Elbette gemide bazı hastalıklar oldu—hatta bazıları oldukça hasar vericiydi—ama bir Salgın olmadı."

"Ama ölümler... Hâlâ Salgın'daki ölüm sayısını kapatmaya çalışıyoruz. Daha asıl sayılara yaklaşamadık bile ve Salgın çok uzun bir zaman önceydi." Şehirdeki boş karavanları ve gemideki bir sürü boş alanı düşündüm. Hâlbuki Salgın herhangi bir canlı hafızadan uzun süre önce gerçekleşmişti. "Bunu bana sen öğrettin. Bana gemi nüfusunun dörtte üçünün Salgın'da öldüğünü söyledin." Sesimdeki suçlama tonunu saklayamadım. Ama aslında şaşırmamalıydım. Arkadaki odada duran ampulden yıldızlar bunun yeterli kanıtıydı zaten.

"Ölümler oldu. Ama Salgın yüzünden değil."

"Ne demek istiyorsun?" Rollerimiz değişmişti. Artık sakin olan Bilge'ydi ve ben de panik sınırında olandım. Yaşamımın daha ne kadarının yalanlar üzerine kurulu olduğunu keşfedecektim?

"Benimle gel." Bilge bana bir şey göstermek istemiyormuşçasına iç geçirdi ama fikrini değiştirmeye fırsat bulamadan ayağa fırladım ve onu Büyük Oda'dan Gemici Katı'ndaki bölmeye geçerek Eğitim Merkezi'ne doğru takip ettim. Ayaklan parke zemine düzensiz bir şekilde basıyor ve topallamasını daha belirgin bir hale getiriyordu. Hem beni hem de dikkatini çekmek isteyen Gemicileri görmezden geliyordu.

Gemici Katı bana garip bir şekilde Amy ve ailesinin olduğu donma katını anımsatmıştı. Çevrede canlı yoktu. Tüm Gemiciler, şehirde Besleme Katı'nda yaşıyordu ve yer çekimi tüpünü kullanıyordu. Bunun yerine, donma katı gibi bu kat da tamamen metaldendi. Koridorlar laboratuvar ve ofislere ayrılıyordu. Bazılarının kapısında biyometrik tarayıcılar vardı ve bazılarıysa o kadar eski modaydı ki Güneş-Dünya'daki kilitlere benziyordu. Çoğunlukla kapıların ardında ne olduğunu önemsemiyordum. Bilge bana bilim insanları ve Gemicilerin ne çalıştığı ya da yaptığıyla ilgili hiçbir şey öğretmeye tenezzül etmemişti. Bir işin öneminin katın neresinde olduğuyla belirlendiğini az çok biliyordum. Yerçekimi tüpüne en yakın ofisler en az önemlileriydi ve hava durumu ayarları ve çamur örneği testleriyle ilgileniyordu. Koridorun ne kadar derinlerine giderseniz, o kadar önemli araştırmalarla karşılaşırdınız. Bu koridorun en fazla orta kısmına kadar ilerlemiştim. Orada bir güneş lambası araştırması gerçekleştirilmişti.

Bilge bizi koridorun en sonuna kadar götürdü. Bırakın kapılardan içeri girmeyi, daha önce koridorda bu kadar ileri yürümemiştim bile. Gemi diyagramlarında yaptığım incelemelerden, orada ne olduğunu biliyordum: Nükleer fizik araştırmalarının yapıldığı enerji odasına çıkılıyor ve onun içinden de doğrudan geminin kalbi olan motor odasına gidiliyordu. Onun ötesinde navigasyon bağlantısı vardı. Bilge oraya yalnızca en üst düzey Gemicilerin girebildiğini söylemişti. Bu kişiler *Godspeed'i* 49 yıl ve 263 gün sonra...yok yok, yani 74 yıl 263 gün—74 yıl sonra karaya indirecek kişilerdi. Lanet olsun... 74.

Bilge, enerji odasının kapısındaki biyometrik tarayıcıya parmağını uzattı. Tarayıcı nazikçe, "Bilge/Çırak erişimi sağlandı," dedi. Duraksadım. Daha önce o odaya girmemiştim. Ama Bilge karşı duvardaki kapıya doğru ilerlemeyi

sürdürüyordu. Kapı açıldığında geminin motorunda derin hırıltılar duydum.

Sonunda motoru görebilecektim. Motor odası aşırı sıcaktı. Yakamı çekiştirdim ve gömleğimin kollarını yukarı kıvırdım ama Bilge'de herhangi bir rahatsızlık belirtisi yoktu. Etrafımızda bilim insanları koşuşturuyordu. Bazılarının elinde şişeler ve metal kutular vardı ve neredeyse hepsinin kolunun altında, üzerinde önemli çizelge ve diyagramların yanıp söndüğü flopiler vardı. Bilge, "Beni takip et," dedi. Ama etmedim.

Gözlerim odanın ortasındaki şeye odaklanmıştı: yere gömülmüş, kocaman motora.

Nedense motoru hiç motor odasında olarak hayal etmemiştim. Yani motorun orada olduğunu biliyordum ama bu konuda hiç düşünmemiştim. Bilge'nin derslerinden motorun kabaca uranyumla çalışan bir nükleer reaktör olduğunu biliyordum. Her ne kadar devasa olsa ve baş kısmından ağır metal borular çıkarak çevresini sarmalamış olsa da, önümdeki şey bir test tüpüne benziyordu. Gizli bir *vızıldama, köpürme, vızıldama* döngüsü sürekli olarak tekrarlanıyordu. Bu geminin kalp atışıydı. Bilge dikkatimi nereye verdiğimi görünce ses yüksek," dedi. "Ve kokuyor da."

Yağ ve temizleyicinin kötü kokusunu fark etmemiştim. "Çok güzel." Bilge kahkaha attı ve bana daha dikkatli bir şekilde baktı. "Bu güzel filan değil." Bakışını motora yönlendirdi. Düz bir sesle, "Bu gördüğüm en çirkin şey," dedi. "Bunun ne tür bir motor olduğunu biliyor musun?" "Nükleer," dedim.

Bilge gözlerini devirdi. *"Daha* spesifik olarak tanımlasana?" Kayıt Salonu'ndaki motor şemalannı anımsayarak, "Kurşunla soğutulan hızlı bir reaktör değil mi?" dedim.

Bilge motorun ölçekli modelini cebinden çıkardı. Onu en son odasına gizlice girdiğimde masanın üstünde görmüştüm. Küçük iç kısımları görebilmem için modeli parçalara ayırdı. Motor, damarları ve organları olan ve yavaş bir *vızıldama, köpürme, vızıldama* döngüsü olan canlı bir şey gibiydi. Bilge, "Uranyum kullanıyoruz," diye devam etti. "Uranyum reaktöre giriyor sonra şuradan devam ediyor— " Motorun test tüpü dışında olan, tüpler ve kablolarla bağlanmış küçük bir kutuyu işaret etti. "Uranyum, nükleer yakıt döngüsünün arka kısmında yeniden işleniyor. Uranyumu tekrar tekrar kullanabilmeliyiz ki

sürekli yenilenen bir yakıt sistemimiz olsun." Anahtar sözcükler—kullanabilmeliyiz—dikkatimden kaçmadı. "Peki, kullanamıyor muyuz?"

Bilge, "Yakıt döngüsünün yeniden işleme kısmı, işleyeceğini düşündüğümüz şekilde işlemiyor," dedi. "Uranyumun etkinliğini sürdürebilmesi gerekiyordu."

"Ama sürdürmüyor, öyle mi?" diye sordum. Başını salladı.

"Hayır."

"Ne oluyor?"

Bilge'nin uzaklara bakmak istediğini fark ettim ama göz temasımızı bozmadım.

"Kısaca mı? Yavaş ilerliyoruz. Ve gittikçe Yavaşlıyoruz. Başta maksimum hızın yüzde 80'indeydik, sonra 60'ına indik. Şimdi bazen maksimum hızın yüzde 40'ına varabiliyoruz ama genel olarak hızımız daha düşük oluyor." "Geminin gezegene yanaşması bu yüzden mi ertelendi? Bu yüzden mi seyahatin bitmesi için fazladan yıllar geçmeli?"

Bilge kahkaha attı—Motor Odası'na girişimizden o yana ilk defa bir duygu belirtisi göstermişti. "Programın yirmi beş yıl gerisinde olmak mı? Keşke. Daha yolun yarısına bile varmadık. Şimdiden programın 250 yıl gerisindeyiz."

63: Amy

Doktor, dördüncü katta bizi bekliyordu. Bizi gördüğüne şaşırmadığına göre, alt kattaki şişman hemşire onu aramak için kulak aygıtını kullanmıştı. Ona güvenemeyeceğimizi biliyordum.

Doktor olması gerekenden fazla canlı bir ses tonuyla, "Steela, nasılsın?" dedi. "Amy onunla tek başıma ilgilenebilirim, sen odana geri dön." Steela'nın eli koluma kenetlendiğinde, "Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Ne?" Doktor şaşırmış görünüyordu. "Steela'yla birlikte geliyorum."

"Ama—"

Steela sesinde herhangi bir titreme olmadan, "Onun da gelmesini istiyorum," dedi.

Doktor kaşlarını çattı.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

Doktor'un dudaklarının çevresinde ince beyaz bir çizgi vardı. "İyi," dedi. Elindeki flopiye baktı. "Yatak 36 boş." Koridordaki üçüncü kapıya doğru döndü. Kapıda herhangi bir biyometrik tarayıcı yoktu — bunun yerine, Doktor cebinden büyük ve demirden yapılma bir anahtar çıkardı. Büyük Oda'da on yatak vardı. Duvarın her iki yanına beşer yatak konulmuştu. Doktor, Steela'yı odanın karşı kısmındaki boş olan tek yalağa doğru götürdü. Doktor, Steela'ya, "Seni bekliyorduk," dedi. Sırtımdan aşağı doğru bir soğukluk indi. Doktor, "Herkes için bir kerede bir oda dolusu yapmak çok daha kolay," diye mırıldandı.

Doktor yatakta duran muntazamca katlanmış hastane önlüğünü işaret etti. Steela bana baktı. Benim gitmeme izin vermek istemiyordu; ben de izin vermesini istemiyordum. Eli dirseğimi bıraktığında sanki güle güle der gibiydi. Doktor karşımızda sanki olağandışı hiçbir şey olmuyormuş gibi duruyordu. Steela tuniğinin üst düğmesini açarken elleri titriyordu.

Doktor'a, "Mahremiyetine biraz saygı göster," dedim. Söylediğimi anlamayınca onu dirseğinden tutup arkasına doğru döndürdüm. Steela'nın üstünü değiştirmesini beklerken Doktor duvarın yanındaki masada duran araçları kurcalarken arkası dönüktü. Steela'ya gizlice bakmak gibi bir niyeti yoktu— zaten neden olsun ki? O yaşlı bir kadındı. Hayır, yalnızca Steela'nın önünde giyinmekten utanabileceğim düşünememişti. Ona duyguları olan bir insan gibi bakmıyordu. Basit Besleyicilerle çok uzun süredir doktorculuk oynuyordu ve gerçek bir insanın nasıl olduğunu unutmuştu. Steela titrek sesiyle, "İşim bitti," dedi.

Bacaklarını tam önüne uzatmış bir şekilde yatakta oturuyordu ve çarşafı dizlerine kadar çekmişti. Odaya baktığımda diğer tüm hastaların aynını yaptığını gördüm ama onların hepsi Steela'nın tabiriyle, "beyinsiz ahmaklar"dı. Steela belki de bilmeden onları taklit ediyordu. Tunik ve pantolonu muntazam bir şekilde katlanarak yatağın ucuna konmuştu. Normal kıyafetlerinden çok daha dar olan hastane önlüğü Steela'yı önceki halinden daha kısa, ince ve hasta göstermişti. Ve çok daha korkmuş. Titriyordu ama kanımca odaya üflenen soğuk hava yüzünden değil.

Steela sesinde bir heyecanla, "Onlar nedir?" diye sordu.

"Sadece damar içi enjeksiyonlar." Doktor onları dışarı çıkardı.

"Beslenmen...için."

"Neden şu tıbbi ilaçlardan kullanamıyorsunuz?" diye sordum.

"Tıbbi ilaçlar yalnızca baş ağrısı, mide ağrısı gibi basit şeyler için kullanılıyor.

Bu durum çok daha ciddi."

Steela, "Diğerlerinde üç damar içi enjeksiyon yok," dedi.

Oda o kadar sessizdi ki, çevrede başkalarının olduğunu unutmuştum. Diğer yataklarda yatan yaşlılar uysal bir şekilde tavanı izliyordu. Besleyiciler. Ama Steela haklıydı—diğerlerinde yalnızca iki tane damar içi enjeksiyon vardı—bir tane sol ellerinde ve bir tane de sol kollarında.

"Üçüncüsü özel bir ilaç. Çünkü sen özelsin."

"Saçmalık."

Doktor alay eden bir edayla gülümsedi. "Çünkü burada sinir ilacı kullanan tek kişi sensin."

Steela dudaklarını ısırdı. Çırak gibi o da doktorun hayatı boyunca ona söylediği kadar deli olduğuna inanıyordu. Ve şimdi emin değildi— şimdi orada, ot gibi tavana bakan diğerleriyle birlikte olması gerektiğini düşünüyordu. "Onu daha incelemedin bile," dedim.

"Hmm?" Doktor dezenfektanla Steela'nın kolunu silerken yukarı bakmadı. "Onu iğne ve damar içi enjeksiyonlarla donatıyorsun ama daha onu incelemedin bile. Burada neler oluyor?" Sesim düşük ve derin çıkmıştı. Acaba doktor çok çok sinirlenmemin hemen öncesinde sesimin bu şekilde çıktığını biliyor muydu?

"Aşağıdaki hemşire bana durumu anlattı."

Kızgın bir şekilde, "Ne durumunu?" diye sordum. Bakışım önemsizdi; yukarı

bakmadı bile. Ama Steela bizi izliyordu.

"Sanrılar görüyormuş. Buradaki diğer herkes gibi." Doktor hızlı bir şekilde iki damar içi enjeksiyonu Steela'nın sol koluna bağladı sonra sağ koluna doğru üçüncü iğneyi götürdü. Doktor, Steela'nın derisini dirseğinin katlanma yerini sıktı. "Özel" damar içi enjeksiyon iğnesini kadının büyük, kalın mavi damarına batırdı. Steela acıdan zorlukla nefes alabildi.

Doktor her ne kadar ona besin sağlamak için olduğunu söylese de, tüpün sonundaki bekleme parçasına kalın koyu kırmızı bir kan huzmesi yayıldı. Düşünmedim. Doğrudan omzumu doktora sert bir şekilde vurdum ve doktor geriye doğru uçarak duvara çarptı. Onu kolumla yerde kıstırdım. Onun kadar büyük olmayabilirim ama öfke benim yanımdaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Bunun sadece bir damar içi enjeksiyon olduğunu söyledin—ama değil. Neden sürekli yalan söylüyorsun? Sakladığın şey ne?"

Bağırmam bittiğinde odada bir sessizlik oldu. Diğer dokuz hasta boş boş tavana bakıyordu ve hiçbiri herhangi bir şey olduğunun farkında değildi. Gözümün ucuyla Steela'nın gözlerini kırptığını ve bir adım ötesinde bağırdığımın farkında olmadan boş boş baktığını fark ettim.

"Steela?" diye fısıldadım.

Cevap vermedi.

64: Çırak

Eğitim Merkezi'ne geri döndük. Kendimi *Godspeed'in* Kayıt Salonu'ndaki model kadar boş hissediyordum, her ikimiz de bizi çalıştıracak motordan yoksunduk.

"Programın iki yüz elli yıl gerisindeyiz öyle mi?" diye sordum. Sözcükler, motorun hâlâ kulaklarımda yankılanan *vızıldama, köpürme, vızıldama* seslerinin yerine geçerek zihnimde yankılandı.

Bilge omuz silkti. "Yaklaşık olarak. Yüz elli yıl önce varmış olmalıydık—şimdi yüz yıl daha yolculuk yapacak gibi görünüyoruz. Belki. Eğer yakıt sistemi dayanırsa. Eğer başka herhangi bir sorun çıkmazsa." "Peki ya başka bir sorun çıkarsa?"

"O zaman gemi uzayda sudaki ölü bir balık gibi hareket eder diyebiliriz. İç reaktörler soğuyana kadar. Sonra da solar lamba ölür ve karanlıkta kalırız. Sonra da bitkiler ölür. Sonra hepimiz ölürüz." Geminin içinde hep bir aradaydık. Küçük odalarımız ve yalnız geçirdiğimiz zamanlar çok değerliydi. Daha önce geminin içinde aslında ne kadar da yalnız olduğumuzu hiç fark etmemiştim. Bizim dışımızda kimse yoktu. Önceleri hep iki gezegen arasına zincirlenmişiz gibi hissederdim ve onlara hemen ulaşamasak da onların orada, görünmez zincirin diğer tarafında olduklarını hissederdim. Ama değillerdi. Eğer başaramazsak, dışarıda bizi kurtarabilecek irileri yoktu. Eğer ölürsek, yasımızı tutacak kimse yoktu.

Bilge, "Şimdi anlıyor musun?" diyerek beni gemiye geri götürdü. Kafamı salladım, soruyu tam olarak anlayamamıştım.

"İşte bu yüzden sen—sen—lider olmalısın. Güçlü, inançlı bir lider. Salgın bir Salgın değildi. Geminin lideri, insanlara geminin gideceği gezegene ne kadar sürede varacağını söyledi. Gezegene varış anım kendilerinin, çocuklarının ve torunlarının asla göremeyeceklerini ve hatta içlerinden *hiçbirinin* göremeyeceğini söyledi. Geminin neredeyse ölmek üzere olduğunu anladıklarında ise olanlar oldu." Yüzümü Bilge'ye doğru kaldırdım. Gözlerim yaşarmıştı. "Ne oldu?"

"İntihar. Cinayet. İsyanlar ve kargaşa. Başkaldırı ve savaş. Eğer yapabilselerdi

duvarlardan geçerek uzaya atılırlardı."

"Salgın, bu olaylar mı? Gemi nüfusunun ölen dörtte üçü onlar mı— yani gerçeği öğrenenler?"

Bilge başını salladı. "Bunun sonrasında biri, en güçlü lider ayağa kalkarak ilk Bilge oldu. Hayatta kalanlarla birlikte çalıştı. Bu yalanı geliştirdiler. Sonraki ve sonraki nesle ölen insanları açıklamak için Salgın'ı buldular." "Nasıl hayatta kaldılar?" Bilge'nin bana verdiği bu bilgiyle insan nasıl hayatta kalabilir ki? Gezegene varamamak, daha önce duyduğumdan çok daha korkunç bir bilgiydi.

"İlk Bilge, hayatta kalanların çoğunluğunun bir aile üyesi olduğunu ya da hamile olduğunu fark etti. İnsanlar çocukları için herhangi bir şeye göz yumabilirdi." Şimdi daha da aklım karışmıştı. Başımı indirdim ve bu bilgileri bir araya getirmeye çalıştım. "Hayatta kalanların hamile olduğunu söylüyorsun. Ama o neslin hepsi hamile değil miydi? Eğer Sezon daha yeni olduysa... " Bilge gözlerini devirdi. "O kızın bunu anlamanı sağladığım düşünmüştüm. Sezonu Salgın zamanı Bilgesi oluşturdu. Onun öncesinde insanlar ne zaman isterlerse çiftleşiyorlardı. Bazıları hamileydi; bazıları değildi. Nesiller karışıktı. Salgın zamanı Bilgesi Sezon oluşturarak herkesin aynı anda hamile kalmasını garantileme fikrini geliştirdi. Sezon sonrasındaki tüm yeni nesillere, yeni toprakları göremeyecekleriyle ilgili bilgi veriyoruz. Ama daha doğmamış çocuklarının göreceğini söylüyoruz. Bu onların karmaşa ve isyanlara girişmemesi için yeterli motivasyona sahip olmasını sağlıyor. Bu motivasyon, bir nesillik gecikmeyi kabul etmelerini sağlıyor. Ve bir sonrakini ve bir sonrakini... " Düşünerek, "Donma katındaki su pompası... " dedim. "Ama o geminin asıl tasarımının bir parçası değil miydi?"

Bilge başını salladı. "Öyleydi. Vitaminleri doğrudan insanlara dağıtmak için kullanılıyordu. Ama Salgın zamanı Bilgesi onun için yeni bir kullanım alanı buldu."

Bilge karşıdaki duvarda duran çeşmeye doğru giderken sırıttı. Musluğun üstündeki dolaptan bir bardak aldı ve suyla doldurdu ve geri gelerek bardağı önüme koydu.

Ona baktım. Temiz, durgun ve hareketsizdi. Bana hiç benzemiyordu. İlk içgüdüm önümdeki bardaktan içmek yönündeydi, zira tüm Besleyici eşleri

çocuklarını sakinleştirmek ve yetişkinleri yatıştırmak için suyu kullanıyordu. Gözlerim büyüdü. " İçinde sadece hormonlar yok, değil mi?" diye sordum. Gözlerim zararsız görünen sıvıya odaklanmıştı. "İçinde başka bir şey daha var." Bilge karşıma oturdu. Su, aramızda bir duvar gibi duruyordu.

"Phydus var." "Ne?"

"Phydus. Salgın sonrasında geliştirilen bir ilaç." "Ne işe yarıyor?"

Bilge ellerini masanın üstünde tuttu, avuçlarım sanki lütuf ya da merhamet dileniyormuş gibi yukarı doğru tutuyordu—ya da belki de merhamet ettiğini düşünüyordu. "Phydus, insanların hislerinin hayatta kalma içgüdülerini geçersiz kılmamasını sağlıyor. Phydus aşırı uçlardaki hisleri kontrol ediyor, böylece insanlar bir daha o kadar fazla ölüme ve yıkıma neden olamayacaklar." Dilimde safra tadı hissettim. Bu *doğru* değildi. Bunca zamandır Amy o küçük odasında volta atarak gemideki yaşamın anormalliğini anlatmaya çalışıyordu—ben de onunla dalga geçiyor ve ne demek istediğini asla tam olarak anlamıyordum. Şimdi anlıyorum. Bir an için görüntüler gitti ve yalnızca öfkem kaldı. Sinirden gözüm dönmüştü.

"Eğer bu Phydus denen ilaç suyun içindeyse ve hislerimizi alıyorsa ben şu an neden bu kadar sinirliyim?" Masanın köşesine tütündüm ve sert, pürüzsüz tahta parçalarını parmaklarımın altında hissettim. Onu Bilge'ye fırlatacak kadar gücüm olup olmadığını düşündüm.

"Sinirlisin? Neden?"

"Bu *doğru* değil! İnsanları duygularından edemezsiniz! Tüm hisleri öldürmeden tek bir hissi öldüremezsiniz! Besleyicilerin bu kadar boş olmasının sebebi sizsiniz! Siz ve o ilaç!" "Herkes etkilenmiyor."

Yumruğumu masaya vurup da bardağın içindeki suyun dalgalanmasına neden olarak, "İlaç suyun içinde!" diye bağırdım. "Hepimiz su içiyoruz!" Bilge başını salladı ve uzun beyaz saçları hışırdadı. "Ama bu gemi embesiller tarafından idare edilemez. Besleyicilerin sorgulamadan yiyeceklerimizi yapmalarına ihtiyacımız var ama bazı insanların, senin gibilerin düşünmesi, gerçekten düşünmesi gerekiyor."

"Hastane... " dedim sinirle. " 'Deli' olan herkes. Biz aslında hiç de deli değiliz—biz sadece sudaki Phydus'tan etkilenmiyoruz. Ama nasıl... " Bilge daha cevap veremeden cevabı buldum. "Sinir ilaçları. Engelleyici ilaçlar. Onlar Phydus'u engelliyor; Phydus'un bizi etkilemesine engel oluyorlar." Bilge, "Yaratıcı düşünürlere ihtiyacımız var," dedi. "Senin kendin için düşünmene ihtiyacımız var, bilim insanlarının yakıt sistemi problemini çözebilmeleri için düşünmelerine ihtiyacımız var. Genleri sağlıyoruz—DNA kopyalayıcıları gördün—ve sonra doğuştan yetenekli olanların Phydus'tan etkilenmelerini engellemek için onlara engelleyici haplardan veriyoruz. Onların zihinlerinin yerinde olması gerekiyor."

Harley, Bartie ve Victria'yı düşünerek, "Neden sanatçılar?" dedim. "Sanatçılar işe yarıyor. Besleyicilerin zihinlerini meşgul etmek için eğlence sağlıyorlar. Besleyiciler bir şey hissetmeyebilir ama maymunlar bile sıkılabiliyor. Ayrıca bazı sanatçılar DNA kopyalarının dışında da düşünebiliyor. Onlarca yıllık yoğun araştırmaların çözemediği motor problemleri var. Yaratıcılığın kendini nasıl göstereceğini bilmiyoruz. Arkadaşın Harley mi? Ona mekânsal ve görsel yaratıcılık verildi. Bir ressam oldu—ama aynı zamanda kolayca bir teknik ressam hatta doğru hamleler ve istekle bir mühendis de olabilirdi."

"Biz sadece birer piyonuz. Bir amaç için kullanılıyoruz. Oyununuzu sürdürmeniz için üretilen oyuncaklarız."

Bilge sesini yükselterek, "Bu oyunun adı *yaşam,* seni lanet olası çocuk!" dedi. "Anlamıyor musun? Sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz! Sezon olmasa insanların yaşamak için hiçbir nedeni olmayacaktı. Phydus olmasaydı çıldırarak bu gemiyi yerle bir edeceklerdi. DNA kopyalayıcılar olmasaydı, hepimiz doğuştan embesiller olacaktık. Hayatta kalmaya *ihtiyacımız var!”*

"Peki ya o 'beyinsiz' Besleyicilerden biri büyüyüp motor problemini çözseydi?" diye sordum. "Ama onları Phydus'la o kadar zehirlediniz ki düşünemiyorlar. Neden hepsinin düşünmesine ve bu probleme yoğunlaşmasına izin vermiyorsunuz?"

Bilge gözlerini büyüttü. "Derslerini unuttun mu? Çatışmanın üç ana nedeni nedir?"

"Birinci olarak: farklılıklar," dedim otomatik olarak. Bu oyunu oynamak istemiyordum ama ona doğrudan cevap verme alışkanlığım vardı.

"Sonra?"

"Lider eksikliği." Artık sadece ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum.

"Ve son olarak?"

İç geçirdim. "Bireysel düşünce."

"İşte. Phydus, bireysel düşünceleri uzaklaştırıyor. Tabii bizim tarafımızdan özellikle oluşturulan yardımcı düşünceler dışındakiler!. Bu yapabileceğimizin en iyisi."

Bilge masaya yaslandı ve benimle göz göze gelene kadar parmaklarını metale vurdu. Bana derin bir bakış atarak, "Bunu anlaman çok önemli," dedi. "Bu hayatta kalmak için en iyi şansımız." Duraksadı. "Bu bizim tek şansımız."

65: Amy

Doktor elimi yana itti. "Bunu görmeni istiyorum."

Boş bir şekilde, "Neler oluyor?" diye sordum.

Doktor duygusuzca Steela'nın boş bedenine baktı. "Ah, onu."

"O mu? *O mu?”* diye bağırdım. "O bir dakika önce bir insandı! Ne yaptın?"

Doktor yatağın etrafında yürüdü ve boş damar içi ilaç poşetlerinden birini dürttü.

Ben daha sormaya fırsat bulamadan, "Bunun içinde bolca miktarda Phydus var.

Bir ilaç," diye açıkladı. "İnsanları pasif yapan bir ilaç."

Filomina'yı, Steela'nın kızını ve kendimi düşündüm. "Gemideki insanlara ilaç veriyorsunuz," diye fısıldadım. "Çoğuna." Omuz silkti. "Neden?" Doktor damar içi ilaç poşetini sıkarak, "Bu ilaç bir mucize," dedi. "Eğer bir sorun varsa, tüm toplumda olsa bile bu ilaç onu tedavi edebilir." "Siz şeytansınız," dedim. Bu sözler sonrasında zihnim gerçeklerin tamamen farkına varmıştı. "Gerçekçiyim."

Aşağı eğildim ve Steela'nın elini tuttum. Soğuk ve cansızdı.

Elini bırakıp dehşet içinde geri çekilerek, "Neler oluyor?" dedim.

Doktor, damar içi enjeksiyona dalarak hem beni hem de hastalarını unutmuştu.

"Söyledim sana: Phydus pasifliğe neden oluyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye bağırdım. Konuşmamın içinde bir panik kıvılcımı gizliydi.

"Pasiflik mi? Bu onları sakinleştiriyor. Barışçıl yapıyor. Pasif yapıyor."

"Ama o hareket etmiyor!" Sesim gittikçe daha fazla yükseliyordu. "Göz bile kırpmıyor. Öylece duruyor!"

Doktor endişeli halime şaşkın bir şekilde baktı. "Steela'nın—ve hepsinin—artık işe yaramayacak bir durumda olduğunu görmüyor musun? O ve diğer yaşlılar artık fiziksel olarak işe yaramıyor; gençler gibi iş yapamazlar. Artık zihinsel olarak da işe yaramıyorlar—Phydus'a uzun süre maruz kalmak kişinin zihnini yıpratıyor, Steela gibi engelleyici alsa bile. Nöronları Phydus ile boşalıyor ve ya gerçeklikle ilgili bir akıl karışıklığı yaşıyorlar ya da ilacın etkisini kırarak asileşiyorlar. İki şekilde de toplumumuza bir yük olmanın ötesine geçemiyorlar. Bu nedenle onlardan alabildiğimizi alıyoruz." Başını Steela'nın kanıyla dolu poşete doğru salladı. "DNA'sında belli bir algı ve zekâ var; onu geri dönüştürebiliriz. Yaşlılardan kullanabileceklerimizi aldıktan sonra onları uyutuyoruz."

Steela uyuyor gibi görünmüyordu. Ölmüş gibi görünüyordu. Sekiz yaşındayken ailemin bana aldığı köpek yavrusunu anımsadım. Parvo hastalığına yakalanmış ve hastalığı ilerlemişti. Annem veterinerin onu uyuttuğunu söylemişti.

Dehşetle, "Onları öldürüyor musunuz?" diye fısıldadım. Doktor omuz silkti.

"Teknik olarak."

"Teknik olarak mı?!" diye çığlık attım. "Ya ölürler ya da ölmezler; bir ortası yok bunun!"

Doktor, "Kapalı bir alandayız," dedi. "Bu geminin varlığını devam ettirmesi gerek." Bakışı Steela'dan bana göndü. "Gübreye ihtiyacımız var." Midemden

gelen safraları geri yuttum.

"Onu çıkar!" diye bağırdım. Damar içi enjeksiyona doğru saldırdım. "Artık çok geç. İlaç sistemine çoktan girdi."

İğneleri Steela'nın kolundan çıkardım ve doktorun yalan söylemediğini gördüm. Enjeksiyonun ucundan bir damla kan damladı ve başka hiçbir şey olmadı. Poşet bomboştu. Steela'nın kolu yatağın yanına çarptı ama Steela farkına bile varmadı. Doktor soğuk bir şekilde, "Amy," dedi, "bunu sa na söylüyorum çünkü gemiyle ilgili gerçeği bilmen gerekiyor. Bilge'yi sorguladığını ve Çırak'la konuştuğunu gördüm. Soruna yol açmanın, Bilge'yi sinirlendirmenin ne kadar tehlikeli olduğunu bilmek zorundasın. O kapak, Bilge'nin senden kurtulması için tek yol değil. Bilge tehlikeli Amy, çok tehlikeli ve gelecekte onun yolundan çekilmek için elinden geleni yapman gerekiyor."

İç geçirdi ve ilk defa hastaları için bir sempati, empati ya da herhangi başka bir his duyup duymadığını sorguladım. "Çırak seni getirdiğinde Phydus'tan etkilendiğini biliyordum. Bilge ve ben Phydus'un Godspeed'deki herkese verilmesinden sorumluyuz. Bu bizim görevimiz. Ancak her ne kadar Phydus barışı sağlasa da herkes için en iyisini sağladığını düşünmüyorum." Gözlerime baktı. "Ama eğer gemide soruna yol açarsan. Bilge seni buraya, dördüncü kata getirmemi isteyecek. Ve o iğneyi senin damarına enjekte edeceğim. Ve en başta bir sıcaklık, rahatlık ve mutluluk hissedeceksin."

Bakışını önce Steela'ya sonra da bana yöneltti. Steela'nın dudaklarında çok çok küçük bir gülümseme oluştu. "Phydus zihnini sakinleştirdiğinde vücudunu da sakinleştirecek. Kasların rahatlayacak ve daha önce hiç hissetmediğin kadar rahatlamış hissedeceksin."

Steela'nın vücudu çarşaftan aşağı sarkıyordu. Gülümsemesi gitti. Üzgün gözüktüğünden değil, dudak kaslarının gülümsemesini sağlayacak şekilde çalışamadığından dolayı.

"Vücudun o kadar sakinleşecek ki birden ciğerlerin nefes alma zahmetine girmemeye ve kalbin atma zahmetine girmemeye karar verecek."

Steela'ya yakından baktım. Tüm vücudunu gözlemledim. Göğüs kafesinin yukarı çıkıp aşağı indiğini, kalp atışını çok az da olsa duyabildiğimi hayal ettim.

Ama tüm bunlar sadece bir hayalden ibaretti.

Açık gözlerini kapatırken ellerim titredi.

Doktor, "Bu acısız bir ölüm," dedi. "Ama gene de ölüm. Eğer Bilge senin işe yaramaz olduğunu—ya da daha kötüsü bir bela olduğunu— düşünürse, senin başına da bu gelecek."

66: Çırak

Ağlama sesini kapıdan duyabiliyordum. Parmağımı tarayıcıya koydum ve daha ne yapmış olduğumu—yani bir odaya izinsiz girmiş olduğumu—anlayamadan kapı açıldı. Ama artık önemi yoktu—önemli olan Amy'nin yatağında yatmış, tüm vücudu titrer biçimde hıçkıra hıçkıra ağlıyor olmasıydı. Hemen yanına doğru giderek, "Ne oldu?" diye sordum.

Amy başını kaldırdı, gözleri eriyen yeşim taşı gibiydi. Sızlanarak bana doğru atıldı ve kollarını belimin çevresine dayayarak kafasını mideme gömdü. Tuniğimin üzerinden gözyaşlarının ıslak sıcaklığını hissedebiliyordum. Bir an orada öylece durdum. Vücudumun orta kısmına bağlıydı ve kollarımı nasıl tutmam gerektiğinden emin değildim. Hıçkırdı ve içgüdüsel hareket ederek kollarımı ona doladım ve ona sıkıca sarılarak ayakta kalabilmesi için gereksindiği güç oldum.

Bilge, gücün kontrol olduğunu ve lider olmanın en iyi yolunun herkesin size itaat etmesini sağlamak olduğunu düşünüyor. Amy'ye sarılmış dururken, gücün hiç de kontrol olmadığı gerçeğinin farkına vardım—güç dirençti ve direncini bir diğerine aktarabilmekti. Bir lider, diğerlerini kendisini daha da güçlü kılmaya zorlayan değildi; bir lider direncini kendi başlarına ayakta durabilmeleri için diğerlerine aktarmaya istekli olandı.

Bu gemiyi yönetmek için doğduğumu söyledikleri ilk günden beri hu gerçeği arıyordum. *Godspeed'i* yönetmenin diğer herkesten daha iyi olmakla, emredip zorlamak ve manipüle etmekle alakası yoktu. Bilge bir lider değildi. O bir despottu. Bir lider kuklalar oluşturmaz—insanlar oluşturur.

Amy geri çekildi ve yüzüme baktı. Açık renkli teni benekli bir kırınızı hal almış ve gözleri damarlanmış ve koyulaşmıştı. Burnunun üst kısmından dudağının

üstüne doğru bir damla yaş süzülüyordu. Yüzünü koluyla silerek gözyaşları ve mukuslarını koluna bulaştırdı. Gözüme daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Yatağının kenarına oturarak tekrar, "Ne oldu?" diye sordum. Amy bağdaş kurdu ve kafasını göğsüme yasladı. Phydus'u, Bilge'yi ve bu lanet gemideki tüm problemleri bir anda unuttum ve onu yatağa iterek öpücüklerle sorunlarını yok etmek istedim.

Amy, "Dördüncü kattaki kapalı kapıların ardında neler olduğunu öğrendim," dedi. Cümlenin ortasında hıçkırdı. "Bu korkunç."

Bana anlattı. Phydus kısmına geldiğinde Bilge'den öğrendiklerimi ona da anlattım.

"Bana da öyle oldu," dedi. "Yavaş ve mutlu hissettiğimde—ilaç yüzünden olmalı. Steela'da," Steela dediğinde bir an için tıkandı, "kullandıklarının aynısı." Başımı salladım.

Amy kolumu sıkıca kavrayarak, Steela'nın onun kolunu sıktığını hayal ettiğim şekilde sıktı. "Çırak, bir şey yapmalıyız. Bu doğru değil. Bu adil değil. Doktor ve Bilge ne düşünürse düşünsün, onlar *insan.* O ilaç bir şeytan. İnsanları bu şekilde kontrol etmemeliler!" Bakışları benim gözlerimden daha ötedeydi ve artık yanımda olmadığını biliyordum: Dördüncü kattaydı. "O ilaç insanların itaat etmesini sağlıyor. Bu Bilge ve Doktor'un gemiyi kontrol etmek için kullandığı hastalıklı bir yöntem." Bir yanım, çok çok derinlerime attığım ve Amy'nin asla görmesini istemediğim bir yanım Bilge ve Doktor'un yaptığı her şeyin de yanlış olmadığını düşünüyordu. Sonuçta...*işe yaramıştı*. Gemi onlarca yıldır barış içinde işliyordu. Ama sonra Phydus'la zehirlendiğinde Amy'nin bakışlarında olan o cansızlığı anımsadım ve kollarını hissettiğimde o yanımı daha da derinlere ittim. "Ve—ah, hayır!" Amy daha da fazla gözyaşlarına boğuldu. "Şimdi hatırladım! Ailem, donma katında! Tüm gün oraya inmedim. Ya bir şey olduysa?" Kalkacak gibi yukarı doğru meyil etti ama onu bileğinden yakaladım ve hafifçe yatağa geri düştü.

"Onları nasıl unuturum?" diye feryat etti.

İki elimi yüzünün çevresine koydum ve gözlerime bakması için yüzünü

çevirdim.

Elimden geldiğince düzgün bir ses tonuyla, "Sakin ol," dedim. "Harley tüm gün donma katındaydı. O konuda endişelenmene gerek yok. Sonra da ben giderim ve tüm geceyi orada geçiririm."

Amy'nin nemli gözleri, benimkiler arasında gidip geldi.

"Hiçbir işe yaramıyorum," diyerek iç geçirdi. "Burada saklanıp küçük bir kız gibi ağlamak dışında hiçbir şey yapamıyorum! Bak bana!" Ona baktım ama onu kendi düşündüğü şekliyle gördüğümü sanmıyorum. "Bu anlamsız! Ailemi kurtaramam, dondurulmuş insanları kimin öldürdüğüyle ilgili en ufak bir fikrim bile yok ve bu gemi—ki bu en kötü kısmı—hayatımın geri kalanı boyunca burada kısılı kaldım ve çevrem ilaçlanan, ölmek ve gübre olmak için dördüncü kata götürülen insanlarla dolu!" Tekrar kınlıyor. Bu aynı Doktor'un Amy'nin uyandığı gece donma haznesini kaldırdığı esnada camın üst kısmının kırıldığını izlemek gibiydi. Bir an için Amy'nin tüm parçalarının gevşek bir şekilde bir arada olduğunu ve sonra gözlerinden başlayıp ağzıyla devam ederek tüm vücudunun kırılıp dağıldığını gördüm. Elleri alnının iki yanındaydı ve parmaklan saçlarının arasında dolanıyordu. Avuç içlerini yumuşakça başına vuruyordu. Düşünmek istiyor, saçlarını çekiştiriyor, kafasını iki vana götürüyordu. Kendine eziyet eden o acıyı unutmuş gibiydi. Uzanıp saçlarını parmaklarından kurtardım ve ellerini kucağına geri götürdüm.

Bakışını yakalamak için başımı aşağı eğerek, "Bir yolunu bulabiliriz," dedim.

"Pes etme. Sen işe yaramaz filan değilsin."

Amy'nin başlattığı büyük siyaha boyalı çizelgeye baktım.

"Bu işi çözecek kişi sensin. Yaptığın şeyi devam ettir. Bağlantının ne olduğunu bul." Masasına uzanarak siyah boya ve fırçanın içinde olduğu kabı ona verdim.

"Bunu yapabilirsin."

Amy boyalı duvarına baktı ve bir an için ona odaklandı. Sonra yüzüne bir hayal kırıklığı ve umutsuzluk ifadesi çöktü. Tekrar yıkılmaya şans bulamadan ayağa kalktım ve çizelgenin yanına giderek dikkatini dağıttım. "Bunların nasıl bir bağlantı içinde olduğunu bulmaya çalış," diye ekleyerek listede onun dışındaki

insanları gösterdim. "Unutma, sen uyandın ama hayatta kaldın. Belki fişin çekilmeyecekti; belki bir tür kaza ya da benzeri bir şeydi senin uyanman. Listeye gerçekten uymayan kişi sensin. Sen olayın dışında olduğunda birbirleriyle nasıl bir uyum içine girdiklerini bulmaya çalış." Amy çizelgeye bir dakika daha baktı ve yavaşça başını salladı. Ayakta durdum, duraksadım sonra eğilerek onu başının üstünden öptüm. Bana baktı ve kalbim küt küt attı ve her ne kadar yüzünde hâlâ umutsuzluk izleri görsem de ikimizin geleceği için yeterince umudum vardı.

"Ben aşağı inip ailenin başında nöbet tutacağım. Sen dinlen," dedim. Yanağına dokundum ve başını avucumun içine sürttü. "Her şey düzelecek," diye ekledim ve bana inanmış olduğunu umdum. Umarım buna ben de inanabilirim.

67: Amy

Parmaklarımın her yeri siyah boya içinde kalmıştı. Önce şüpheliler listemi inceledim ama yapılacak pek bir şey yoktu. Bilge'ydi ya da Bilge ve Doktor birlikteydi. Ama *nedeni* Nedenlerini anlayabilirsem ne yapmam gerektiğini de bilirim. Çizgi ve sözcükler bulanıklaştığında duvara baktım. Çizelgelerinden tüm bilgileri, hatta alakasız olanları bile yazmıştım. Rastgele bir şey olamazdı. Bilge ve Doktor rastgele hareket etmezdi.

68: Çırak

Donma katı sessizdi. Öylesine derin ve içe işleyen bir sessizlik vardı ki, kendimi özel bir mülkten gizlice geçen biri gibi hissettim.

"Harley?" diye seslendim. Neredeydi? Bu katta nöbet tutuyor ve uyuyan donmuşları koruyor olmalıydı. Cevabım sessizlik oldu.

Donma hazneleri koridorlarında yürümeye başladım, yavaş yavaş yürüyüşüm hızlandı. Yetmiş numara civarına geldiğimde, sıraları koşarak geçiyor ve Harley'in ismini haykırıyordum. Panik olduğum için mideme sancı girmişti. Her attığım adımda, aynı soruyu soruyordum: Ya katil uyanık kurbanlara geçtiyse?

Köşeyi döndüğümde, Harley'in bedenini yerde ve bir kan havuzunun içinde görmeye tamamen hazırdım. Katil de kaçmış olmalıydı. Ama hiçbir şey yoktu.

Aptallık ediyordum. Muhtemelen kapağın oradaydı. Boynumdaki teri sildiğimde, parmaklarım wi-com tuşuna değdi. Hızla tuşa bastım. Kapağa doğru

ilerlerken, nefes nefese, "Com bağlantısı: Harley," dedim. *Bip, bip bip.* Kalbim güm güm çarpıyordu. Eğer cevap vermezse, geriye dönüp bir flopi alacaktım ve yerini belirleyecektim ve— Harley aksi ve sabırsız bir ses tonuyla, "Ne var?" diye sordu. "Neredesin?" diye bağırdım. "Donma katındayım."

"Ben de buradayım, tam olarak neredesin?" "Kapağın orada."

Rahatlayarak, derin bir nefes aldım. Elbette. *Elbette,* kapağın oradaydı. Paniklemiş olduğum için kendimi aptal ve kahrolası bir deli gibi hissettim. Hole doğru gittim ve oradaydı. Yüzünü cam pencereye dayamıştı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Niye orada durup, onları korumuyorsun?" Harley, "Beni bütün gün burada bıraktın!" diye haykırdı. "Kahretsin *sıkıldım,* tamam mı?"

"Amy'nin ailesi burada, tüm o yardıma muhtaç insanlar burada ve senden tek istediğim şey, oturup onları izlemendi. Bu senin için çok mu zor?"

Harley bana doğru gözlerini kıstı. "Gerzeklik etme," dedi. "Günün birinde Bilge olacaksın diye, etrafta dolaşıp bana emirler verebileceğini sanma." "O konuya girme bile. Geri gelip yıldızlara bakmak için ne kadar bekledin? Ya da hiç bekledin mi? Onlara sırtını dönmeden önce, hiç eriyen beden var mı diye kontrol ettin mi? Son adamın senin 'nöbet' zamanında *öldüğünü* hatırlıyorum."

Harley hızla bana doğru geldi ve her iki eliyle yakamı tuttu. Beni kapağın karşısındaki duvara doğru sürükledi. "Onları benden ne kadar süre gizledin? Bilge onları ilk ne zaman sana gösterdi?" "Neyi, yıldızları mı?"

"Yıldızları, yıldızları, elbette kahrolası yıldızları."

"Yalnızca birkaç gün önce gördüm."

"Yalanlar!" Harley beni duvara doğru iyice sıkıştırdı. Döndüm ve onunla mücadele etmeye çalıştım ama her ne kadar tırnaklarımı ellerine geçirsem de, beni bırakmadı. "Bilge ile çok yakınsınız." "Sanki başka şansım var da!"

Harley, "Eğer yıldızları görmüş olsaydı, belki de ölmeyecekti!" diye haykırdı.

Yüzü öfkeyle doluydu—ve gözyaşları parıldıyordu.

"Sen ne—kim?" Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Harley kederle, "Kayleigh!" dedi. Beni bıraktı ve ben de soğuk, metal duvarda birkaç santim kaydım. "Kayleigh. Belki yıldızları görseydi, yaşamaktan vazgeçmezdi."

Harley tekrar kapağa döndü. Avuç içlerini kapıya yasladı ve yüzünü de cam pencereye dayadı.

"Hiç iyi değil, hiç iyi değil," diye mırıldandı.

"İyi olmayan nedir?" Sesim şimdi sakindi. En son Doktor'un Harley'i haftalarca kapatması aklıma geldi. Kayleigh'in peşinden intihar etmek isteyeceğinden emindi. Hemşireler dikkatle ilaçlarını takip etmişlerdi ve Doktor da Harley'in her birini içtiğinden emin olmuştu.

"Harley, neden benimle gelmiyorsun? Geceyi burada, aşağıda geçireceğim. Sen odana git ve dinlen." Harley, "Hepsini kendine saklamak istiyorsun, öyle değil mi?" dedi.

"Efendim? Hayır!"

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum, biliyorum. Sen benim dostumsun, biliyorum." Tekrar pencereye doğru döndü. "Ama yine de, bir anlamı yok. Kahretsin, hiçbir anlamı yok." "Neyin bir anlamı yok?" "Ne kadar bakarsam bakayım, bir önemi yok. Asla yere inmeyeceğiz, öyle değil mi Çırak? Asla bu kahrolası gemiden çıkamayacağız. Bu me(al kafeste yaşayıp, öleceğiz.74 ve 263. Çok uzun. Kahretsin çok uzun... Dışarıya çıkmaya en fazla bu kadar yaklaşacağım, öyle değil mi?"

Ona hayır demek istedim, yanıldığını söylemek istedim. Ama yalan söylemiş olurdum. Ve şimdi, ah, şimdi anlıyordum. Bilge'nin neden yalan söylediğini ve tüm insanların çocuklarını gezegene inme umuduyla yetiştirmelerini sağladığını anlıyordum. Eğer bu umudumuz olmazsa, ne için yaşayabiliriz? Bizi canlı tutan şeyin bir yalan olmasının bir önemi var mı? Gezegene inme şansı elinden alınan Harley, boş ve umutsuz bir insana dönüşmüştü. Harley, yere çöktü. Yerde bir tuval vardı ama üzeri bir bezle kapatılmıştı. Ne çizdiğini sormaya cesaretim yoktu. Bunun yerine, onu orada bıraktım. Özgürlüğe en yakın olduğu yerde... Onu yıldızlardan uzaklaştıran kişi olmayacaktım.

Tekrar donma haznelerine döndüm. Bir yığın laboratuvar önlüğünü ve bir battaniyeyi bir araya getirdim ve büyük salonun önünde kendime bir yer hazırladım. Uyanık kalamazdım ama varlığımın katile engel olacağını umdum—ama eğer olmazsa, umarım asansörün zili çaldığında uyanırım. Çok yorgunum—çok yorgunum—ve geminin ağırlığı, yıldızlar, ümitsizlik, Phydus, Amy ve Harley, hepsi birden kâbus gibi üzerime çöktü.

Boyanın kokusuyla uyandım. *Harley,* diye düşündüm. Üzerinde yattığım laboratuvar önlükleriyle boğuştum. Kolları beni aşağıya doğru çekiyordu sanki ama sonunda kurtulmayı başardım. Derin derin nefes alarak, "Harley?" diye sordum. Asansörden arkamdaki donma haznelerine döndüm. Başlangıçta kan olduğunu sandım ama donma haznelerine yaklaştıkça, yalnızca kırmızı boya olduğunu anladım—yoğun, ama henüz kurumamış kırmızı boya. Hepsinin olmasa da bazı donma haznelerinin kapılarına devasa X çizilmişti. Bana en yakındakine dokundum—54 numara—ve boyada kırmızı bir parmak izi bıraktım. Sıraya doğru baktığımda, altı tane kapının üzerinde X işareti gördüm. Sonraki sırada yalnızca üç tane ve ondan sonrakinde de on iki tane vardı.

Aklıma ilk gelen şey, bunu katilin yaptığı oldu. Çözeceği insanları işaretliyordu..

Kafamı salladım. Ben asansörün yanında yatmaktayken, katil buraya gelmiş olabilir miydi? Hayır— bunu yapan kişi Harley olmalıydı. Ama yine de...

Her holü kontrol ettim. Hâlâ burada birisi olabilirdi ve işaretlenmiş kapıları saydım. Toplamda otuz sekiz kapı işaretlenmişti ve hiçbirinden onları kimin işaretlediği belli olmuyordu.

Katili gözümde canlandırdım. Ben uyurken, sessizce kurbanlarının kapısını işaretliyordu. Boya, Harley demekti. Dün geceki bağrışmamızın üzerine Harley intikam alıyordu. Beni korkutmaya veya ürkütmeye çalışıyordu. Ya da yalnızca aptallık ediyordu. Harley, bu Harley'in işi olmalıydı.

Uyurken, katilin çevrede dolanmasına izin vermiş olamazdım. Olamazdım.

"Harley?" diye seslendim.

Sessizlik.

Hol boyunca, kapağa doğru koşmaya başladım ama daha oraya varmadan, bir

şeylerin yolunda olmadığını biliyordum.

Üzeri örtülü tuval gitmişti. Her yer boyayla kaplanmıştı. Bir korkunç dakika boyunca, oranın bir suç mahali olduğunu düşündüm. Zemini ve duvarı kaplayan kan da, bir cinayetteki kan izleriydi. Ama sonra kendime geldim. "Hayır," diye fısıldadım çünkü eğer bu bir cinayet olsaydı, Harley ölü olurdu ama o burada değildi. Kapağın yanındaki kontrol kutusu kırılmıştı. Tuş takımının kapağı zorla kaldırılmıştı ve kapağın kapalı kapısından kutuya doğru ince teller çıkıyordu.

Harley içerideydi. Elinde tuş takımını tutuyordu. Çoktan kodu girmeye başlamıştı.

Kapağa vurdum. Harley bana zayıfça gülümsedi. "Onlara daha yakın olabilirim," dedi. Cama vurarak, "Yapma!" diye haykırdım.

Harley, kapağa doğru döndü. Tuş takımına kodu girmeyi bitirdi. Kapak açıldı ve Harley uzaya doğru uçtu. Bir anlığına, bana doğru baktı ve gülümsemesiyle veda ettiğini gördüm. Ardından yıldızlara doğru döndü. Ve gitmişti.

Kapağın kapısı kapandı. Geride yalnıza boşluk kalmıştı.

Harley gitmişti.

69: Amy

Yüzüme boya fırçası yapışmış halde uyandım. Harley beni böyle görseydi, gülerdi ve bana Boyalı Balık derdi.

Kapıda, yanıp sönen kırmızı bir ışık vardı. Yemek bölmesinin yanındaki küçük, dikdörtgen şeklindeki metal bölmedeki tuştu bu. Bastığımda, minik kapak açıldı ve büyük mavi-beyaz haplar dışarı fırladı. Demek bu kapak, bu işe yarıyordu. Engelleyici ilaç. Beni delirmekten koruyan ilaç.

İlaca iğrenerek baktım. Yutarken boğazıma batıyordu. Aşağıya inerken yakıyordu ve karnımda bir tepkiye neden olarak, midemi bulandırıyordu. Yiyecek kapağının tuşuna bastım ve içi yumurtaya ve peynire benzeyen şeylerle dolu bir poğaça geldi. Tek ısırık aldıktan sonra bıraktım. Neredeyse yorgundum. Gerçek bir şeyler istiyordum.

Duvarıma döndüm. Çırak'ın tavsiyesine uyarak, kendi adımı ve özelliklerimi göz ardı ettim. Cinayetin benimle ne ilgisi olabilirdi ki? İsmim ortadan kalktığında, cevabı gördüm. Farklı renklerde yazılmış kelimeler parıldıyordu.

Ordu.

Her kurban, ölmeyen kadın bile—hepsi ordu için çalışmışlardı. Laktik uzmanları, saldırı operasyonları ve biyolojik-silahlar. Öldürme yetenekleri için dondurulmuşlardı—ve onlar öldürülüyorlardı.

Ama neden ben? Neden benim fişim de çekilmişti? Benim bu olayla hiç alakam yoktu.

Çırak, "Belki senin fişinin çekilmemesi gerekiyordu. Belki de seninki bir kaza filandı," demişti. Bir kaza...

Belki de katil, başka birinin fişini çekmeye çalışıyordu... Ordudan başka birisini.

Tıpkı babam gibi.

Ayağa fırladım ve kapıya doğru koşmaya başladım. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Eğer katil beni değil de babamı öldürmeye çalıştıysa, her şey yerine oturuyordu. Savaşma deneyimi olanları öldürüyordu. Kapı açıldı ve Orion'a çarptım.

Mırıldanarak özür dilemeye ve yanından geçerek donma katına gitmeye çalıştım. Çırak'a keşfettiğim şeyi açıklamalıydım ama Orion güçlü bir biçimde bileğimi sıkmaya başladı.

"Bırak beni," dedim. Daha önce Harley beni kurtardığında, adamlar beni nasıl tuttularsa o şekilde tutuyordu. Aynı şekilde morluk oluşturacaktı.

Orion yumuşak bir sesle, "Bunu Harley çizmiş," dedi. Ondan kaçmaya çalışmaktan vazgeçtim ve elinde üzeri örtülü olan tuvali fark etlim. "Ona biraz kablo verdiğimde, bu tuvali sana vermemi istedi."

Merakla, "Nedir bu?" diye sordum.

"Bir resim. Senin için."

Orion beni bıraktı ve tuvali de kollarıma doğru bastırdı. Tuvale baktığımda, yüzü soldu.

Tekrar odama geri döndüm ve tuvali masama koydum. Örtüyü kailindim, örtüye biraz ıslak boya bulaşmıştı. Bugüne dek gördüğüm en güzel resimdi. Bir oto portre idi—tuvalin ortasında Harley vardı ve çevresi de gökyüzü ve yıldızlarla kaplıydı. Yüzünde coşkulu bir mutluluk vardı ve sanki bana sarılacakmış gibi kollarını kocaman açmıştı. Ayak bileklerinin çevresinde ve yıldızların arasında bir koi balığı vardı.

Harley'in yüzüne dokunurken, parmaklarım titredi ama hemen geri çektim: boya tam olarak kurumamıştı. Yüzündeki ifadeyi daha önce yalnızca bir kez görmüştüm. O da Kayleigh'den bahsettiği zamandı.

Derinlerde bir yerlerde, Harley'in bu tabloyu bana vererek ne demek istediğini anlamıştım.

Veda ediyordu. Dolayısıyla bir dakika sonra, Çırak Harley'in kendini öldürdüğünü söylemek için odama daldığında, şaşırmamıştım.

70: Çırak

Amy'de gözyaşlarının ötesinde bir şeyi vardı. Sessizce başını salladı. Sanki neler olduğunu biliyor gibiydi. Donuklaştı ama dün geceki gibi olmadı. Odaya girebilmem için geriye doğru bir adım attı.

Ve ben de onu gördüm.

Sessizce, "Harley," dedim. Ellerim titriyordu.

Amy, "Bana bunu Orion verdi," dedi. "Harley... Sanırım ölmeden önce yapmıştı... "

Çok gerçekçiydi, Amy'nin anlayabileceğinden daha gerçekçiydi. Kapak onu dışarıya doğru çektiğinde, hareket sebebiyle saçı daha da (lıizleşmişti ve gözlerinde daha fazla şaşkınlık ve evet, acı vardı — ama o kısa anda, kapağın kapısı kapanmadan ve gemi önüne geçmeden ve ıı/.ay onu yok etmeden önce, yüzünde bu bakış vardı. Bu neşe...

Amy, "Senin olabilir," dedi. "Sen ona benden daha yakındın. Bunu neden sana değil de bana verdiğini anlayamadım." Harley'in ayağında dolanan küçük balığı gördüm. Amy, Harley'in tanıştıklarında kendisine Minik Balık demesinin sebebini kızıl-turuncu saçları sanıyordu ama Harley ona hiç neden koi balığını çizdiğini anlatmamıştı—odasının neden koi balığı resimleriyle kaplı olduğunu anlatmamıştı—çünkü Kayleigh'nin en sevdiği hayvan koi balığıydı.

"Senin olmasını istedi," dedim. "Ona tanıdığı birini hatırlatıyordun."

Bir müddet sessizlik içinde oturduk. Resme baktık, Harley'in yaptığı şeyi ve neden bizi bıraktığını düşündük. Uzaklaşırken yalnızdı.

Duvarı işaret ederek, beni çekiştiren Amy, "Ne olduğunu anladım," dedi.

"Aralarındaki bağlantıyı anladım. Orduda savaş deneyimi bulunan kişiler.

Öldürülenler bunlar."

Çizelgeyi inceledim.

"Babamın ordu deneyimi var. Ya katil babam yerine yanlışlıkla beni çektiyse?" Amy'nin sesi çatladı. Bunun sebebinin babası için duyduğu endişe mi yoksa Harley'in gidişi mi yoksa her ikisi de mi olduğunu merak ettim. "Bu sabah uyandığımda, birisi düzinelerce küçük donma kapısını işaretlemişti. Önce Harley yaptı sandım... Ama katil, kurbanlarını işaretliyor olabilir..." Amy panik içinde elindeki defteri düşürerek, "Babamın kapısı da işaretli miydi?" diye sordu.

"Ben... Hatırlamıyorum." Babasının kapısına bakmamıştım— Harley'e bakmıyordum.

"Gidip kontrol etmeliyiz!" Amy kapıya doğru yöneldi.

Masasından flopiyi alabilmek için duraksadım. Holde hızla ilerlerken, başparmağımla flopiye dokundum ve erişim kodunu girdim. Asansör kapısı açılırken, bilgisayar, "Bilge/Çırak erişimi onaylandı," dedi. Yukarıya doğru çıkarken, wi-com yer belirleyici haritayı açtım. Amy, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Gözleri kapıdaki numaralardaydı. Zamanlayıcıyı geri sardım ve insanların ne zaman nerede olduklarına bakmaya başladım.

Dün gecenin haritasında, Harley'i gösteren nokta yavaşça yanıp sönüyordu ve çoğunlukla kapağın oradaydı. Ama bazen holde aşağı yukarı yürüyordu ve tüm donma katını dolaşıyordu. Tüm katta başka kimse yoktu—ben gelene dek. Sonra ben koşarak geldim ve durdum. Yanıp sönen noktam, Harley'inki ile birleşti. Ve kavgamızı hatırladım. Son kavgamızı...

Amy omzumun üzerinden bakmaya başlamıştı. Benim noktam Harley'inkinden ayrıldı ve şimdi donma katının önündeki asansörün yanında yanıp sönmeye başladı. Harley'inki kapak kapısından ayrılmamıştı. Son dakikalarında neler yaptığını merak ettim. Resim mi yapıyordu? Plan mı yapıyordu?

İleri sardım. Sabah olduğunda, Doktor ve Bilge'nin noktaları belirdi ama oyalanmadılar—doğrudan donma katının diğer tarafındaki laboratuvara gittiler. Süklüm püklüm Amy'ye baktım. "Uyuyakalmışım," dedim. Doktor ve Bilge'nin beni fark edip etmediklerini merak ettim.

Amy kafasını salladı. "Onlar değildi, öyle değil mi? Onlar donma haznelerine yaklaşmamışlardı bile." Tekrar wi-com yer belirleyici haritasına döndüm. Benim noktam hızla donma haznelerinin çevresinde gidip geliyordu—X işaretlerini keşfediyordum. Sonra benim noktam kapağa doğru gitti. İşte oradaydım ve Harley de oradaydı. Sonra onun noktası kayboldu.

Boğazım düğümlendi. Olay olduğu anda, Harley'in noktası bir anda haritadan kaybolduğunda ve geri gelmediğinde, gözlerim bulanıklaştı. Amy nefesini tutuyordu ve uzun süre öyle kaldı. Sonunda, "Oh," dedi.

Kapı, dördüncü katta açılırken, "Başka kimse gelmemiş," dedim. "Harley olmalı." "Ama Harley kapıdan hiç ayrılmadı, sen gelene kadar." Amy'nin gözlerine baktım. Harley, işaretlemiş olamazdı. Flopiyi işaret eden Amy, "O şey," dedi. "Yalnızca kulak tuşları olan insanları takip edebiliyor, öyle değil mi?" Kafamla onayladım. "Beni göremez, öyle değil mi?" Kafamı salladım. "Peki ya Orion? Bana tabloyu o getirdi. Oraya inmiş olmalı ve bu durumda onun bir kulaklığı yok, öyle değil mi? Onu kapatacak uzun saçları var ve boynunda bir yara görmüştüm—saçına doğru uzanıyor. Eminim onun bir kulaklığı yoktur. Bu durumda görünmez." Oh, Amy haklıydı. Orion.

71: Amy

Holün sonundaki kapı kilitliydi.

"Biz nasıl—?" diye kekeledim. "Ne yapacağız?"

Çırak kapıyı tekmeledi. Başparmağını tarayıcıya koydu ve tuşa baslı. İnanılmaz derecede yavaş bir biçimde aşağıya doğru inmeye başladık. Acıyana dek küçük parmağımı ovuşturdum, babama verdiğim tüm sözleri düşünüyordum. İlk katı geçerken, Çırak'a "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Çırak, "Biyometrik tarayıcı girişlerini kontrol ediyorum," dedi. Flopiye tıkladı. "Dün öğleyin Harley aşağıya gelmişti. Ben hava karardıktan sonra geldim. Bu sabah, Doktor ve Çırak aşağıya indiler ve öyle görünüyor ki hâlâ aşağıdalar, diğer laboratuvarda. Ama bak—Orion' un asansör geçişine dair hiçbir kayıt yok—yalnızca Bilge'nin tekrar girişini kaydetmiş ama Orion o zaman laboratuvardaydı." sonra tekrar beliriyordu.

"Bir numara yaparak, bizi atlatmayı başarıyor," dedim. Bu asansör daha yavaş gidebilir miydi?! Çırak, flopiyi cebine koyarken, "Yapamaz," dedi. "Asansör DNA'nı tarar. Herhangi bir numara *yapamazsın.* ” Kapılar açıldı.

Soğuk hava tıpkı bir patlama gibi bize çarptı. Düzinelerce donmuş açıktaydı. Tepsileri çekilmişti ve cam tabutlarında çoktan yoğunlaşma başlamıştı ve içerideki donmuş vücutları perdeliyordu. Açık olan tüm kapıların üzerinde X işareti vardı. Çırak haklıydı. Katil, kurbanlarını işaretlemişti, son cinayetleri için hazırlanmıştı. Ordu mensubu herkesi öldürüyordu.

Kafamda tek bir şey vardı.

"BABA!" diye haykırdım ve Çırak'ı aşarak, donma haznelerine doğru koştum. Kırklı numaraların bulunduğu koridora koştum ve orada orta kısımda babamın donmuş bedeni duruyordu. Camın üzerinde buğuyu sildim ve bir an babamın yüzüne baktım.

Soğuk cam kapağı kavradım. Şu an kapağı kaldırıp, beton zemine atacak kadar adrenalinim vardı. Babamı uyandırıp, onu buzdan kurtarmak ve tüm sıcaklığıyla bana sarılmasını istiyordum.

Bunu istiyordum.

Donmuş başının yanındaki elektrikli kutuya baktım. Işığı yeşildi, kırmızı değildi.

Orion yalnızca tepsileri çekmişti, bana yaptığı gibi onların fişlerini çekmemişti.

Çevremde paldır küldür sesler duymaya başladım. Çırak, koridorda aşağı yukarı koşuyordu, tüm donmuşları yerlerine geri kokuyordu ve arkalarından kapaklarını kapatıyordu. Babamın donmuş tabutunu donma haznesine geri koydum ve kapağını kapattım. Kapısındaki kırmızı X işareti beni sersemletti. 41 numaralı kapıya son kez baktım ve ardından koridorda ilerleyerek, çıkartılmış başka bir donmuşa doğru gittim.

Uzun sürmedi. Kapıları kapatmıştık ve tüm donmuşlar, güvenli bir biçimde donma hallerine geri dönmüşlerdi. Ve Orion görünürlerde yoktu.

Çaba harcamaktan nefes nefese kalmış vaziyette, "Bunu neden yaptı?" diye sordum.

Çırak'ın sesi yorgundu. "Yoluna ben çıkmıştım." Düşünürken aynı zamanda konuşuyordu ve cevapları verirken gerçeği de fark ediyordu. "Ben buradayken kapakları açmak... Beni uyandırırdı— kapılan boyayla işaretlemek çok daha gürültüsüz olurdu. Ve bir kez işaretledikten sonra... Elbette ben sana koşacaktım ve onun da çoktan işaretlemiş olduğu donmuşların tepsilerini çekmek için yeteri kadar süresi olacaktı... "

"İyi de neden?" dedim. "Neden uğraşsın? Eminim tekrar buraya gelip, göreceğimizi biliyordu... Onların fişlerini çekmemiş bile, sadece dışarıya çıkartmış."

Çırak duraksadı. "Sanki bizi test ediyor gibi." "Ne demek istiyorsun?"

"Bize planını gösteriyor. Ne yapacağımı görmek için bekliyor. Onların erimesine göz mü yumacağız yoksa onları geri mi koyacağız?" "Elbette babamın erimesine müsaade etmem!"

Çırak gözlerini bana doğru dikti. "Bu testin senin için olduğunu sanmıyorum."

72: Çırak

Amy'ye, "Şşş!" diye fısıldadım. "Sesi duydun mu?"

"Neyi?" diye fısıldadı ama onu susturmak için elimi salladım.

Hafif bir sesti. Bana motor odasını anımsatan bir vızıltı ve çırpma sesi gibiydi.

Ama olamazdı—motordan iki kat aşağıdaydık.

"Laboratuvardan geliyor."

Amy'le donma katı boyunca ilerledik. Amy endişeyle geriye doğru baktı. "Kapıyı açık bırakacağız," dedim çünkü babasını geride bıraktığımız için endişeli olduğunu biliyordum.

Laboratuvarın içine girdiğimizde, "Burası neresi?" diye sordu. Fısıldayarak konuşuyordu ve ben de gitgide artan vızıltı sesi yüzünden onu zar zor duyabiliyordum.

"Laboratuvar," diye fısıldadım. Laboratuvar bende gizlilik duygusu uyandırıyordu ve eğer wi -com haritası doğruysa, Doktor ve Bilge de buradaydılar. Duvarlara yakın hareket ediyorduk.

"Şu iğneleri daha önce de görmüştüm." Amy, Bilge'nin gemide yaşayan insanların sahip olmasını istedikleri özellikleri taşıyan büyük, boru şeklindeki şırıngaları gösteriyordu. "Burada onu yapıyorlar."

"Neyi?" Zeminden tavana doğru yükselen büyük amber renkli ve içinde köpükler olan tüpü gösterdi. "Bu şeye benziyor... " Kafasını eğdi. "Embriyolara?"

Amber sıvıda yüzen çöküntüye baktım ama benzetmeyi göremedim. Bugüne dek gördüğüm tek fetüs, düşük yapmış bir ineğe aitti. Daha büyüktü, kanlıydı ve bu minik, parmak kadar köpüklere hiç benzemiyordu. Amy'i laboratuvarın arka tarafına götürdüm. Odanın tasarımıyla sağa doğru verilmiş keskin açının arkasında saklanmış pompanın olduğu yere. *Vızıltı* ve *cızırtı* sesini çıkartan da bu pompaydı. Pompa açıktı ve dâhili mekanik sistemi Phydus'u ve yıldızlar bilir başka hangi maddeyi su sistemine katarken, titriyordu ve gürültü çıkartıyordu.

Pompanın başında Bilge duruyordu ve elinde koca bir kova kıvamlı sıvı tutuyordu.

Tam karşısında Doktor vardı.

Amy'i tuttum ve odanın köşesine gittik. İkisi de bizi henüz görmemişlerdi—henüz. Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve Amy de kafasıyla onayladı. İkimiz de çömeldik ve köşeden onları izlemeye başladık. Önümüzde bir sandalye vardı ve görüntüyü engelliyordu ama aynı zamanda bizi de saklıyordu.

Doktor, pompanın gürültüsü arasında, "Üzgünüm!" diye seslendi. Bilge, Doktor'a doğru giderek, "Kızın görmesine izin vermemeliydin!" dedi. Düzgün olmayan yürüyüşü yüzünden, elindeki kova sallanıyordu. Doktor endişeli görünüyordu.

"Kızın hizaya gelmesi için faydası olacağını düşünmüştüm."

"Phydus dışında hiçbir şey onu kontrol etmez. Neden ona Engelleyici haplardan verdin?" Bilge, kovayı yere koydu.

Amy kulağıma doğru, "Benden bahsediyorlar," dedi.

Doktor bir şey daha söyledi ama sırtı bize dönüktü. Ne dediğini anlayamadım.

Yerden tekrar kovayı alan Bilge, "Pekâlâ, kızı bu gece getiririz ve dördüncü kata alırız," dedi. Ve kovayı pompaya doldurdu. "Ben sanmıyorum—"

Bilge kovayı yere fırlattı. İçindeki sıvı etrafa sıçradı ama tıpkı bir şurup gibi yoğundu, dökülmedi. Doktor'un üzerine yürüyen Bilge, "Biliyor musun?" diye haykırdı. "Ne düşündüğün umurumda değil. Eğer en başta beni dinlemiş olsaydın, diğerinde de, şu an bu durumda olmazdık." "Sen ne demek—" Bilge, "Ne demek istediğimi biliyorsun!" diye kükredi. "Çırak! Çırak'ın yaşamasına sen izin verdin!" Amy kolumu tuttu. Öne doğru eğilmiştim ve tehlikeli bir biçimde yakındım. Ne konuştuklarını duymaya çalışıyordum. Doktor, "Çırak iyi durumda," dedi. "Bu Çırak değil. Diğer Çırak."

Doktor, gözlerini Bilge'ye dikti. Yüzü duygusuz ve soğuk görünüyordu ama kendini tuttuğunu anlayabiliyordum. Dudaklarının çevresi bembeyaz olmuştu ve yumruğunu sıkmıştı.

Bilge, Doktor'un reaksiyonunu umursamıyordu. "Bundan önceki Çırak! *Şu an* görevlerini yerine getirmesi gereken Çırak, o olsaydı ben de ömrümün son zamanlarını beyniyle değil de başka bir tarafıyla düşünerek geçiren bir ergenle uğraşıyor olmazdım!"

"Bana Çırak'ı dördüncü kata götürmemi söylemiştin ve ben de yapmıştım." Doktor daha dik duruyordu, cüretkâr. "Ama sana söylediğim gibi onu öldürmedin, öyle değil mi?" "Düşündüm ki — Phydus—" Bilge, "Bence sen biraz daha Phydus almalısın," diye gürledi. "Onu K şu an bile koruyor musun? Onu saklıyor musun?" "Düşünmüştüm ki..." Doktor ufalmış ve korkmuş gibi görünüyor du. "Wi-com haritasından kaybolmuştu. İntihar ettiğini sandım." Bilge homurdandı. "Emin olmak için hiç kontrol etmedin, öyle değil mi? Bak şimdi ne haldeyiz. Donmuşlar öldürüldü, bir tanesi de uyanık." "O çocuk öldü, Bilge. Yemin ederim öldü."

Bilge'nin ona inanıp inanmadığını ya da inanmak isteyip istemediğini bilmiyordum. Döndü ve kovayı tekrar eline aldı.

Kafasını pompaya doğru hafifçe çevirmiş olan Amy, "O nedir?" diye sordu.

Zihnim hızla çalışıyordu. "Su kaynağına bağlanıyor," dedi. Ve o kovada... Phydus.

Ayağa kalktım. Amy beni geride tutmaya çalıştı ama ondan kurtuldum. Bilge'nin onları daha fazla uyuşturmasına izin veremezdim. Suya daha fazla Phydus'un karışmasına izin veremezdim. O pompayı yok etmek *zorundaydım.*

Amy ile benim önümüzde duran sandalyeyi kaptım. Bilge, bana doğru dudağını büktü.

"Ne yapıyorsun burada?" Sandalyeyi kafamın üzerine doğru kaldırdım. "Ne yapıyorsun burada?" Bilge'nin sesi yükseldi.

Ellerim titredi. Önümde uzanan geleceği görebiliyordum — bir lider olarak, Bilge olarak değil. Ve artık Phydus olmayacaktı.

Gerçekten Phydus olmadan yönetmek istiyor muydum? Amy'nin bileklerindeki morlukları, Koğuş'taki anlaşmazlıkları ve bunların tüm gemiye yayıldığını düşündüm. Phydus olmadan *yönetebilir* miydim? Sonra aklıma ilaç verildiğinde, Amy'nin gözlerindeki bakış geldi. Sandalyeyi pompaya doğru fırlattım. Sandalye, metale çarptı ve zemine fırladı. Su pompası vızıldamaya ve gıcırdamaya devam etti. Bilge, "Ne yapıyorsun?" diye çığlık attı. "Sen delirmişsin! Tıpkı senden önceki Çırak gibi!"

"Asıl *sen* ne yapıyorsun?" diye haykırdım. "O Phydus, öyle değil mi? Manipülasyon ve zihin kontrolüyle geçecek yeni bir gün daha mı?" Bilge, "SEN ÇIRAK OLMAYA LAYIK DEĞİLSİN!" diye bağırdı. Beyaz saçları ardında uçuşuyordu ve deli gibi görünen asıl oydu. "Eğer bunu yapamayacaksan, bu gemiyi yönetemezsin! Sen lider olacak kadar güçlü değilsin! Asla yeterince iyi olamayacaksın!"

Üç adımda, odayı aşarak Bilge'ye ulaştım ve tam suratının ortasına yumruk attım. Bilge, kovayı düşürdü ve yere yığıldı. Burnu kanıyordu; yanağındaki ince deri kızarmıştı ve kırılmıştı. Eğildim, onu gömleğinden yakalayarak hızla doğrulttum. Konuşmak için ağzını açtı ve ben de ona yeniden yumruk attım. Düşmemesi için hâlâ bir elimle gömleğinden tutuyordum.

"Ben zayıf değilim," dedim. Sesim titriyordu ama korkudan değil, bastırılmış öfk eden. "Phydus'un kötü olduğunu bilecek kadar güçlüyüm ve onu kullanarak, insanları kontrol etmeye çalışman zayıflıktan başka bir şey değil. Eğer gerçekten güçlü olsaydın, kirli işlerini yapmak için ilaçları kullanmadan bu gemiyi yönetebilirdin."

Konuşmam bittiğinde, odadaki tek sesin benim sesim olduğunu fark ettim. Bilge, "Ne yaptın sen?" diye haykırdı. Ama bana değil—Amy'ye. Kafamı kaldırdım. Bilge'ye bağırıp, yumruk atarken, Amy pompanın yanına gitmişti. Kenarında ufak bir kapak bulmuş ve tüm telleri kopartmıştı.

Parlak telleri elinde tutuyordu. Gülümseyerek, "Eh, bu işe yaradı," dedi.

73: Amy

Eğer bu kadar kötü bir insan ve çarpık bir despot olmasaydı, Bilge'nin kırık burnu ve kanlı ağzı için üzülebilirdim. Ama önceden beni öldürmeyi planladığı düşünülürse—ve az önce de, Doktor'a beni dördüncü kata bırakmasını söylemişti—bu yaşlı ahmak için pek de sempati beslemiyordum.

Doktor, elini Çırak'ın omzuna koydu. "Çırak, ilaca ihtiyacımız var. Onun bize sağladığı kontrol olmazsa, bu gemi çalışmaz."

Çırak neredeyse razı olacaktı, bunu gözlerinde görebiliyordum. Çırak'ın bana bakmasını ve ilacın beni içten içe öldürdüğünü hatırlamasını umarak, "Bu doğru

değil," dedim. "Evet, ilaçlar olmadan daha zor olacak. Evet, eğer düşüncelerimiz ilaçla sersemleşirse ömrümüz boyunca gökyüzü olmadan yaşamak daha kolay olabilir. Ama bu yaşam değil, gerçek değil. Tüm bu keder içinde"—Gözlerim Çırak'ın gözleriyle birleşti ve ikimiz de şu an Harley'den bahsettiğimi biliyorduk — "aynı zamanda neşe de var. Biri olmadan diğerine sahip olamazsın."

Çırak, Doktor ve Bilge'den uzaklaştı ve bana doğru yaklaştı,

"Benden olmamı istediğin lider olamam," dedi. "Asla senin istediğin tür bir lider olmayacağım. Ve bu sebeple daha da iyi olacağım."

Bilge, Doktor'un etrafında dönmeye başladı. "Yap şunu," dedi.

"Neyi yapayım?" dedim.

Bilge, Doktor'un dikkatini tamamen üzerine çekmişti. "Başka bir tane yaparız. Farklı DNA replikatörleri kullan. Bundan kurtuluruz ve başka bir tane yaparız."

Çırak, *"Neyi* yap?" dedi. Gözleri irileşmişti ve sanki kendi düşüncelerinden korkuyordu.

Bilge, Çırak'a doğru döndü. "Sen kahrolası bir *ahmaksın.* Aynı DNA'ları paylaştığımıza inanamıyorum!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Çırak'ın sesi titriyordu. "Sen benim... Babam mısın?"

Bilge, işaret ederek, "Orada, orada!" dedi. O duvarın ardında iğneler ve içinde altın sarısı sıvı ve minik embriyoların bulunduğu büyük silindir vardı. "Ne—bazı DNA'ların anneme mi enjekte edilmişti?"

Bilge düş kırıklığı içinde kükredi. "Senin asla bir annen olmadı! Biz aynı insanlarız! Çıraklar klondur— aynı DNA, her şey aynıdır. Tek yaptığım şey, on altı yıl önce seni bir kavanozdan çıkartmak ve bir tüpe koymak oldu." Çırak, iğrenerek, "Biz aynı değiliz," dedi.

"Genetik kodlarımıza kadar, bizden önceki Bilge'lerin hatasız kopyalarıyız." Çırak'ın aynı olmadıklarını söylerken, bunu söylemek istemediğini biliyordum. Çırak, "Bu sebeple aynı erişimi paylaşıyorduk; bu sebeple biyometrik taramam

her yere girmemi sağlıyordu," diye mırıldandı. Bilgisayardaki hoş kadın sesi aklıma geldi: "Bilge/Çırak erişimi onaylandı." Bilgisayar, Çırak ve Bilge arasındaki farkı hiç anlamıyordu çünkü öyle bir fark yoktu. Çırak yüksek sesle, "Umurumda değil," dedi. Gözlerini doğrudan Bilge'ye dikmişti. "Aynı olmamızın benim için bir anlamı yok. Ben sen *değilim* ve senin verdiğin kararlan vermem. Derslerin umurumda değil; kuralların umurumda değil. Seni dinlemekten *bıktım.*

Arkamda hafif ayak sesleri duydum. Herkes Bilge ve Çırak'a öylesine odaklanmıştı ki, boynunda yaralar olan adamın ileriye doğru sessizce ilerlediğini fark etmemişlerdi. Orion, Çırak yumruk attığında Bilge'nin elinden düşürdüğü Phydus kovasına uzandı. Onun eğilme hareketi, önce Doktor'un daha sonra Çırak'ın ve ardından da Bilge'nin dikkatini çekti. Bilge'nin gözleri şaşkınlıktan irileşmişti.

Öylesine sessizce, "O burada," dedi ki, sözlerinden emin olamadım. Gözleri önce doktora sonra da önündeki adama döndü. "Öldüğüne yemin etmiştin." Kovayı kaldıran adam, "Ben de zaten ölüyüm, Bilge," dedi. "Senin yarattığın Çırak öldü. Ben artık Çırak değilim. Orion'um. Avcı."

Bilge ağzını açtı—bağırmak, öfkelenmek ve saçmalamak için— ama Orion Phydus'un bulunduğu kovayı onun kafasına geçirerek, onu susturdu. Yoğun sıvı Bilge'nin bedenine dökülürken, Doktor, "Geride dur! Dokunma!" diye bağırdı. Orion geriye doğru bir adım attı, gülümsüyordu. Çırak, Bilge'nin yardımına koşacak gibiydi ama kendini tuttu.

Bilge'nin yüzü kızgınlıkla buruşmuştu ama Phydus cildini kaplarken, bu ifade de kayboldu. Meraklı bir çocuk gibi kafasını eğdi. Dizleri çöktü ve yere yığıldı, bacakları önüne doğru yayıldı ve ağırlığını taşıması için kolları geriye doğru gitti. Yüzünde yavaş yavaş hafif bir gülümseme belirdi ve ardından o da kaybolarak, yüzünü anlamsız ve boş bir ifade kapladı. Yüzünde bir anlığına daha önce hiç görmediğim nazik ve huzur dolu bir bakış belirdi. Elleri düz zeminde kaydı ve vücudu yere yığıldı. Külçe gibi yığıldığı için kafası yere büyük bir hızla çarptı. Öylesine hızla çarpmıştı ki, irkildim. Phydus, tıpkı bir kan lekesi gibi bütün vücudunu kapladı. Ta ki durana kadar yavaş nefes alıp verişlerini izledim.

Bilge ölmüştü.

74: Çırak

"Onu öldürdün."

Orion kendinden memnun bir tavırla bana bakarak sırıttı. "Rica ederim," dedi. Bir yanım bunun harika bir şey olduğunu düşünüyordu, Bilge'yi öldürmek. O zorba bir diktatördü. Zalimdi. Bu gemideki herhangi birini, beni bile gerçek bir insan olarak asla görmemişti.

Ama aynı zamanda da üç yıldır birlikte yaşadığım ve büyümemde en fazla emeği olan kişiydi ve eskiden hep ona benzeyeceğimi düşünürdüm. Ve artık cansız bir bedenden ibaretti. Neden diye sormak istiyordum ama nedenini biliyordum. Gözlerim kendime rağmen, yaşlara boğuldu. O benim için baba figürüne en yakın kişiydi.

Orion kovayı yere koydu. Bana doğru yürüdü ve elini uzattı. Farkında olmadan ona karşılık verdim — gözlerim hâlâ Bilge'nin hareketsiz vücudundaydı. Orion kolumu hevesli bir şekilde yukarı aşağı götürürken, "Benim tarafımda olacağını biliyordum!" dedi. "Tam emin değildim—uzun süredir Bilge'nin kanatları altındasın ve fiş çekme olayına beklediğim tepkiyi vermedin—ama sonunda benim tarafıma geçeceğini biliyordum." "Senin tarafın mı?" Buğulanmış gözlerimi Bilge'den Orion'a yönlendirdim. Orion, benden yaşça büyük Çırak olduğundan artık teknik olarak geminin Bilge'si idi. "Gemide olanlardan hoşnut olmadığımı söylediğimde, Bilge beni Doktor'a gönderdi. Dördüncü kata götürülmemi istedi. Değil mi Doktor?"

Doktor sessizce başını salladı. Gözleri şok ya da dehşet duygusu dolayısıyla büyümüştü—hangisini hissettiğini bilmiyordum.

"Doktor benim dostumdu. Değil mi Doktor?"

Doktor bu sefer başını sallamadı, sadece Bilge'nin vücuduna baktı. "Düşünmüştüm ki yeterli Phydus ile... " diye fısıldadı. Yüzümü Doktor'un tersine doğru çevirdim. Her zaman yeterince ilaç verildiğinde herhangi birinin iyileştirilebileceğini düşünmüştür. Doktor insanların ilaçtan daha güçlü olabileceğini asla düşünmemişti.

"Bilge'nin beni bulmasına izin veremezdim, bu yüzden ilk iş olarak... " Orion

elini kaldırarak wi-com'unun olması gerektiği yeri gösterdi ve boynunu tırmaladı. Elini açtığında parmağının ucunda bir yara olduğunu gördüm. "Bu korkunç bir şeydi. Yaptığım en kötü şeydi. O şeyi tenimin altından kendi ellerimle çıkardım. Sanki ruhumu çıkarıyormuş gibi hissettim." Odadaki sessizliği yalnızca arada sırada yere dökülen Phydus'un sesi bölüyordu.

Orion devam etti. "Doktor wi-com'un gittiğini görmüştü ve Bilge de Bekçi Katı'ndan çok ender olarak ayrılıyordu... Gerçeği onlardan saklamak zor olmadı. Eski Kaydedici...bir kaza geçirdi ve ben de yeni hayatıma yelken açtım."

Amy, gözlerini Doktor'a dikerek, "Neden söylemedin?" dedi. Doktor, Bilge'nin vücuduna bakarak özür dileyen bir tavırla, "Bilmiyordum," diye fısıldadı. "İntihar ettiğini düşünmüştüm—yani ummuştum." Gözleri Orion'a döndü. "O gece Kayıt Odası'ndakinin *sen* olduğunu düşünmüştüm." Duraksadı. "Ama on yedi yıl olmuştu... "

"Beni bulmak için yan kapıya gitmen yeterliydi. İlk yıl boyunca duvarların ardında boru ve kablolar arasında saklandığımı biliyordun. Ama sonra fark ettim ki ne sen ne de Bilge beni aramıyordunuz bile. Sadece kendime yeni bir isim ve yeni bir ev bulmalıydım ve yarattığınız aptallar beni hiçbir soru sormadan kabul etti."

Çırak'a dönerek, "Ama" diye devam etti. "Kendimi hep kötü hissettim. Zira Bilge'nin ne yaptığını biliyordum. Bu gemiyle ilgili o kadar çok yanlışlık var ki." Gözlerime baktı. "Phydus yalnızca yüzeysel bir bilgi. Geminin motorunu öğrendin mi?" Başımla onayladım. Orion, "İyi," dedi. "Ve tabii görevi de biliyorsundur?"

"Görev mi?" dedim.

"Bu geminin asıl görevini?"

Amy, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Bana doğru yürüdü ve elimi tuttu. O ağladığında ben ona nasıl destek olduysam, o da bana oluyordu.

Orion, Amy'i görmezden gelerek, "Hiç neden burada olduğumuzu merak etmedin mi?" diye sordu. "Gemiyi çalıştırmak için—"

"Gemi otomatik pilotta. Biz olmadan da Centauri-Dünya'ya gidebilir." "Şey için

—"

Orion cümlemi daha başlamadan kesti, "Hayır. Bilge'nin söylediklerinin hepsi yalandı. Ona ihanet etmemin ardından senden çoğu gerçeği sakladı. Hayır, bu gemide olmamızın tek bir amacı var ve o da bu kapının ardında." Amy'nin ailesinin de içinde olduğu donma haznelerini işaret etti.

Amy, sesinde daha acil bir ifadeyle yeniden, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"En azından donmuş insanların neden burada olduklarını biliyorsun, değil mi?"

"Terraform^2, çevre ve savunma alanlarında uzmanlar."

Orion güldü. "Gezegeni bizden alma konusunda uzmanlar."

"Söylediklerin çok anlamsız," diyerek, Amy'nin elini daha da sıktım.

" Koloni kuracak olan *onlar,* biz değiliz. Asla değildik. Sonunda oraya ulaştığımızda bizi kullanacaklar. Terraform işlerindeki köleler ve—eğer gezegen üzerinde düşmanca uzaylılar varsa—askerler olacağız. Bizi çalıştırmayı ya da öldürmeyi planlıyorlar. Bizim büyük büyük büyük büyük bilmem kaçıncı baba ve annelerimizi köleler ve askerler yetiştirebilmek için bu gemiye koydular. Hepsi bu." Amy burnundan soluyordu. "Bu yüzden askeri deneyimi olanları öldürüyordun. Onların karaya varıldığında gemide doğan insanları savaştıracağını düşünüyorsun."

Orion, "Öyle yapacaklarını biliyorum!" diye kükredi. O an bağırdığında, içindeki Bilge'yi göreb ildim. "Ve eğer savaşacak düşmanlar yoksa o askeri deneyimi kullanarak bize köle işlerini yaptıracaklar. Mükemmel plan bu: onlar uyurken harcanabilir insanlar büyütmek!"

Amy, "Ama neden ben?" diye sordu. Sesi çaresiz bir fısıltıyla çıktı. "Benim fişimi çektiğinde, babam olmadığımı fark etmişsindir herhalde? Ben erimeden önce beni neden geri koymadın? Neden uyanmama izin verdin?"

Orion'un yüzüne yavaşça şeytani bir gülümseme yerleşti. Bakışları bana yöneldi. Yumruklarımı sıktım. Orion bir kaşını kaldırdı.

Orion, Amy'ye bakarak, "Sırlarımı paylaşamam," dedi.

Amy, "Babam bir köle taciri değil," dedi. "Ve eğer 'düşman' uzaylılar olursa, sizi savaşmaya zorlamayacaktır."

Orion omuz silkti. "Bundan nasıl emin olabilirsin ki? Ve" Amy başka bir şey söyleyemeden devam etti, "her şekilde önlem almak iyidir." "Senin önlem dediğin babamı öldürmek!"

Orion, Bilge'nin vücudunun arkasından Amy'ye baktı. Öldürmekle ilgili bir sorun yaşamadığı belliydi. Odanın diğer tarafındaki dondurma haznesine doğru yürüyerek, "Eğer bu hoşuna gitmiyorsa..." dedi. Kapıyı açarak eliyle içeriyi gösterdi. "İstediğin zaman kendini yeniden dondurabilirsin. Gezegene ulaşıncaya kadar uyur ve babanın gerçekte nasıl bir insan olduğunu görürsün. Yani," diye ekledi ve düşünerek, "eğer Çırak ve ben gezegene ulaşana kadar babanın yaşamasına izin verirsek tabii."

Amy, Bilge'nin ölü bedenini işaret ederek, "Sen de onun kadar kötüsün!" dedi sinir içinde.

Orion, "Ama seni asıl ne sarsacak biliyor musun?" diye sordu. "Çırak'ın söylediğim her şeye bir bakıma katılıyor olduğu gerçeği." Amy o güzel suçlayıcı bakışlarını bana yönelttiğinde, "Hayır, katılmıyorum—" diye başladı.

"Ve de karşındaki Çırak'ın onların fişini çekme fikrini bana veren kişi olduğu gerçeği."

Amy ağzını eliyle kapattı. Gözleri dehşet içindeydi ve bana bakıyordu. "Ona inanma," diye açıkladım. "Hayır, gerçekten, bu doğru. Bunun farkına vardın, değil mi Çırak?" Orion gülerek dudağını büktü ve ne kadar şey bildiğini merak ettim. Yüzüne baktım ve içinde kendimi gördüm. DNA'mız aynıydı ama biz aynı kişi değildik. Ama belki de aynı genetik kodumuza aynı hisler ve öz şüpheler ve korkular yazılmıştı.

Orion, "Neden ona söylemiyorsun? "diye devam etti. "Yoksa benim mi söylememi istersin?"

Amy, "Neyi söylemiyor?" diye sordu.

Orion'un dondurucu önünde durduğu yere doğru atıldım. Ellerim yumruklarını kavradı. Orion bana Amy ve Doktor'un duyamayacağı bir ses tonuyla, "Kız çok

güzel," diye fısıldadı. "Çok tatlı. Bu yüzden mi yaptın?" "Kapa çeneni," diye haykırdım.

"Onun yolumuza çıkmasına izin verme."

Bunu yapmam için bir sürü mantıksal neden olduğunu biliyordum. Orion, Bilge kadar çılgındı, kontrol yöntemi onunki kadar korkunçtu. Onu dondurulmuşları öldürmekten asla vazgeçiremezdim ve şimdiden neden olduğu ölümler için de cezalandırılmalıydı.

Ama Orion'u dondurma haznesine iterek, içeri kilitlememin nedenleri bunlar değildi.

Orion, "Beni dışarı çıkart!" diye bağırdı.

Kadranı çevirdim. Dondurucu üzerindeki tankın içinde tutulan sıvının kapağı açıldı ve Orion'un başının üstüne mavi benekli sıvı dökülmeye başladı. "Lanet olsun!" diye bağırdı. Yüzünde öfkeyle dolu bir ifadeyle kapıyı pençeliyordu. Amy yanıma gelerek Orion'u kapının üstündeki küçük pencereden izledi. Orion onu gördüğünde, gözleri şeytani bir parıltıyla doldu. Ona bir şey haykırmak için ağzını açtı. Kadranı yeniden çevirdim.

Dondurucu sıvı daha da hızlı akarak ağzını doldurdu ve onu su altında bıraktı. Artık yüzü sıvının altındaydı, yanakları kabardı, gözleri kanlandı ve kamaştı.

Bir eliyle pencereye bastırıyordu ve başparmağındaki yarayı fark ettim: Başparmağını benimkiyle ayıran tek şey.

Doktor, "Onu dondur, yoksa ölecek," dedi. "Gene Omuz silkti. "Onu dondurma işlemine hazırlamadın." Orion'un gözlerine baktım ve orada kendimi gördüm. Yumruğumu büyük kırmızı kare butona bastırdım. Kutudan bir beyaz buhar huzmesi çıktı. Orion yüzünü cama bastırdı-, gözleri şişmişti. Ama artık bizi göremiyordu.

75: Amy

Çırak, küçük pencereden Orion'un donmuş yüzüne bakıyordu. Arkadan kollarımı ona doladım.

Onu geri çekmeye çalıştım ama hareket etmiyordu, ben de onu tutmakla yetindim.

Doktor, "Bitti," dedi. "Onu uyandırmadığın sürece artık Bilge sensin." Çırak'ın yanımda kanının çekildiğini hissedebiliyordum. Çırak'ın eli titriyordu. "Onu yargılama işini karaya çıktığımızda yapılmak üzere öldürmeye çalıştığı insanlara bırakalım."

Babamı ve bu adama karşı nasıl bir yargıç olacağını düşündüm ve bu durum beni zerre kadar üzmedi.

Çırak titreyen bir sesle, "İçi insanlarla dolu bir gemiyi nasıl yöneteceğim?" diye sordu. "Phydus'un etkisi geçince yalanların farkına varacaklar. Öfkelenecekler. Bilge'den ve benden nefret edecekler."

Boynunun arkasından, "Senden nefret etmeyecekler," diye fısıldadım.

"Sinirlerinin tadını çıkaracaklar çünkü bu ilk kez gerçekten hissettikleri duygu olacak ama sonradan diğer hislerin farkına varacaklar ve onlardan hoşlanacaklar."

Çırak, "Benimle kalacak mısın?" diye fısıldadı. Nefesi, Orion'un yüzünü kaplayan camı buharlaştırdı. "Her zaman."

Çırak kulak butonuna bastı ve tüm gemiye aynı Bilge'nin tüm gemiye benden korkmalarını söylediğinde yaptığı gibi bir anons yaptı. İlk anonsu basitti.

Basitçe ifade etmek gerekirse, herkesin bir tür ilacın etkisi altında olduğunu ve hislerini yavaş yavaş yeniden kazanmaya başlayacaklarını anlattı. Çırak, onları ilk hissetmeye başladıklarında sakin kalmak konusunda yüreklendirdi, özellikle de hamileleri.

Doktor, pompayı tamir etmek için benden kabloları dilendi.

"En azından hormonları suya koymaya devam etmeliyiz," diye ısrar etti, "yoksa herkes akrabalarıyla çiftleşmeye başlayacak."

Katı bir şekilde, "Çoğu insan ensest yapmak istemiyor," dedim. "İlaçtan uyandıklarında, onlara ensestin ne olduğunu ve ne yaptığını ve de seks

yapmadan önce kan testi yaptırmaları gerektiğini açıklarız. DNA'yı test eden şu tarayıcılardan var. Yeniden Soy ağaçları yapmaya başlayabiliriz." Kabloları Çırak'a uzattım.

Doktor ona döndü. Çırak sadece ona soğuk bir şekilde bakmakla yetindi. "Artık ilaç yok," dedi.

Ve öyle oldu.

Sonradan, kalın eldivenli adamlar Bilge'nin zehirlenmiş vücudunu alarak onu Harley'in ardından o kapaktan attıktan sonra, Doktor Orion'u boş bir dondurma haznesine aldırdı. Odama güvenle dönüp, Harley'in resmini yukarıda görmemizden sonra, Çırak ikinci bir anons yaptı. Bilge'nin son anonsunu tekrar etti: Herkes Bekçi Katı'na gitsin. Oraya gitmeden önce gerçeği tartıştık.

"Harley'i bu öldürdü," dedim. "Gerçek. Gemiden asla ayrılamayacağını duyduğunda—" Sözcükler boğazımda düğümlendi. Çırak, "O gerçekle yaşamayacağını anladı," diye tamamladı benim için. "Donmuş insanları öldürenin Bilge olmadığını bilmeliydik. O bunun gerçeği aramana neden olacağını bilirdi ve senden gerçeği saklamak istiyordu. Senden ve diğer herkesten."

Çırak önce ellerine sonra da Harley'in resmine baktı. "Bir yanım gerçeği paylaşamayacağımızı düşünüyor, hepsini değil." Konuşmaya başladım ama Çırak sözümü kesti.

"Bir yanım gerçeğin onların hepsini öldüreceğini düşünüyor, aynı Harley'i öldürdüğü gibi. Bu büyük bir gerçek, kocaman bir gerçek. Öylece söyleyemeyiz. İnsanların onu keşfetmesini sağlamalıyız." Çırak, Bekçi Katı'na yalnız başına gitti. Platformda duracak ve insanlara, ilk defa olarak *hisseden* insanlara gerçeğin bir kısmını söyleyecekti, ama hepsini değil.

Artık Bilge'nin kendisi olduğunu söyleyecekti. Eski Bilge'nin öldüğünü söyleyecekti.

Onlara Phydus'u, sudaki hormonları ve Sezon'la ilgili yalanı anlatacaktı. Önce sinirlenecek hatta öfkeden deliye döneceklerdi ama sonra artık *hissediyor* olduklarını anlayacak ve Çırak'ın yaptıklarını haklı olarak yaptığını bileceklerdi.

Onlara motordan bahsedecekti ama programın ne kadar gerisinde olduğumuzu söylemeyecekti. Bilime, makinelere, mühendisliğe ilgisi olan herhangi biri Gemicilerle giderek motoru görecek ve bilim insanlarına sorunun çözümünde yardımcı olmaya çalışacaktı. Çırak onlara Orion'dan ya da donmuş insanlardan bahsetmeyecekti. Ama gerçeği de onlardan saklamayacaktı. Gerçeğin söylenebilecek kadarını söylerken, ben de ailemin Dünya'dan getirmiş olduğu not defterinden kopartılmış sayfalara tüm bildiklerimi yazıyordum. Sayfaları ortadan ikiye katladım ve onları Kayıt Salonu'na bıraktım. Bakan herhangi biri onları orada bulacaktı.

Birçokları bulmayacaktı. Bilmek umurlarında değildi; herhangi bir tür gerçeği aramayacaklardı. Bazıları arayacaktı—ve gerçeğe inanmayacaklardı. Ama diğerlerinin gerçeğe ihtiyacı vardı ve onun için yanıp tutuşuyorlardı; onu arayacaklardı ve olduğu gibi kabul edeceklerdi.

Sonradan Çırak'la Kayıt Odası'nda çalışmaya devam edecektik. Yanlış yazılmış tarihin elimden geldiğince çok kısmını düzeltecektim. Dünya'nın geçmişiyle ilgili tüm dosyalar tüm insanlara açık hale getirilecekti. Ve Çırak yanında çalışanların, gemi sakinlerinin yaşam kayıtlarını yapmaya başlamasını sağlayacaktı. Aynı eskisi gibi. Böylece boş uzayda süzülen bir geminin unutulmuş gölgelerinden daha fazlası olduklarını hissedebileceklerdi. Ama şimdi, mavi not defterimi açıp kalan boş sayfalara geçtim. Kalemimi ilk sayfada tuttum ve sonra yavaşça ilk sözcükleri yazdım.

Sevgili Anneciğim ve Babacığım...

76: Çırak

Bilge'nin öldürülmesinin ve Orion'un dondurulmasından sonraki, ilk gecede fark ettim ki o adamların her ikisiyle aynı DNA'yı paylaşıyordum ama onlar gibi değildim. Geminin gerçeği ikisini de farklı bir şekilde etkilemişti: Birini bir diktatöre, diğerini de bir sosyopata çevirmişti.

Üçümüz, aynıydık. Aynı bilgilerle büyütülmüş, aynı genetik materyalden şekillendirilmiş ve aynı gerçeklere maruz bırakılmıştık. Ama birimiz gerçeği yalanlar ve kontrolle sakladı, birimiz gerçeği kaos ve cinayetlerle değiştirmeye çalıştı ve ben... Ben hâlâ gerçeğin ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Ve de onunla ne yapacağımı.

Onlara Orion'dan bahsetmediğimde yalan söylemiş mi oldum?

Aynı Harley'i öldürdüğü gibi onları da öldürebilecek bir gerçeğe erişimlerini sağlamam yanlış mıydı? Peki, en büyük mutluluğum Orion'un Amy'ye gerçeği söyleme şansının olmamasıyken gerçekleri söylemeyi bir zorunluluk haline getirmeye ne hakkım var ki?

Sonuçta, onun bir yalana inanmasına izin verirsem Bilge veya Orion'dan ne farkım kalacaktı ki?

Geçmiş: Çırak

İşte olanlar. Bu gerçek.

Onu orada, o dondurulmuş camdan kutuda yatarken gördüm. Ve o farklıydı. *Gerçekten* farklı. Daha önce Güneş-Dünya'nın gün batımını hiç görememiştim ama işte oradaydı, buzlar arasında donmuş saçlarında, kuzu yünü gibi soluk renkli tenindeydi. Ve o gençti. Benim gibi.

O asla anlamayacak.

Aşağı gittim, sonra, ona bakmak ve hayal kurmak için. Bana Güneş-Dünya'dan neler anlatabileceğini düşünmek için. Nasıl da—bu lanet gemideki diğer insanlardan farklı olarak—benim Sezon'um boyunca *onun* benim yaşlarımda olacağını düşünmek için. Ve yalnız kalmak zorunda olmayacaktım.

Ve sonra o sesi duydum. Zihnimdeki küçük bir fısıltıyı, neredeyse— tam olmasa da—göz ardı ettiğim zar zor duyulan o sesi.

Ve o ses bana bir soru sordu. Soru şuydu:

Ya onun fişini çekersem ?

Ve başta onu göz ardı ettim. Ama ses daha da yükseldi. Ve daha da.

Kükremeye başladı.

Ben de, onu susturmak için uzandım ve Amy'nin soğuk başının üstündeki kutunun anahtarını çevirerek ışığın yeşilden kırmızıya dönüşmesini izledim.

Kafamın içindeki ses rahatladı ve rahatlatıcı sözcüklerle, buzlar eridiğinde onun bana gülümseyeceğini söyledi.

Tam orada bekleyecek ve ilk esneme, gevşeme ve kutudan çıkma safhalarında onun yanında olacaktım. Gözleri açıldığında, dudakları gülümsediğinde... Ama sonra bir ses duydum —

—Orion, karanlıkta ayaklarını sürüyor, kendi sesini dinliyor—ama o zaman onun Orion olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim beni izleyenin o olduğunu bilmiyordum.

Ben de asansöre koştum, bahçeye gittim ve bir anahtarı döndürerek bir kızı hayata geri döndürmemiş gibi davranmaya çalıştım.

Sonra alarm sesi geldi.

Ve sesler—*naa! nii!* —Amy'nin çığlığıyla birleşti. Acıyla attığı çığlıkla.

Ve sonra — pişmanlık. Hüzün. Kırık hayaller ve ümitler. O hayalleri ben kırmıştım.

Ben.

Ve onu hiçbir şey rahatlatmıyordu, bende hiç görmediği aşk bile.

Ve Doktor onun geri döndürülemeyeceğini söyledi; asla geri dönemeyecekti.

Ve biliyordum—*Biliyordum* —

Ona gerçeği asla söyleyemezdim.

77: Amy

Uzaya açılan kapağın önünde durup sırtımı soğuk metalden duvara yasladım. Gözlerim yıldızlara giden pencerede ve Harley'i ve uçmakla ölmek arasındaki o kısa anlarda neler hissettiğini düşünüyorum.

Artık oraya sık sık gidiyorum. Uyanışla birlikte, eskiden pasif bir şekilde etrafta gezinen gemi insanları kâşiflere dönüştü. Artık bahçelerde, Hastane'de geziyorlar

—Victria'nın kitaplarını okumak ya da Bartie'nin gitar çalışını dinlemek ya da Harley'in geriye kalan resimlerine bakmak için. Hatta bazıları Kayıt Salonu'na gidiyor ve bazıları orayı gözleri gerçekle tamamen açılmış bir şekilde terk ediyor. Kapağın yanı, tamamen yalnız kalabildiğim birkaç yerden biri. Çırak, bazılarının artık buranın varlığından haberdar olmasına rağmen herkesin o kata gitme izni olmasını güvenli bulmuyor. Ben de ona katılıyorum. Bu konuda kimsenin Orion'u aratmayacak işler yapmasını istemiyorum. Babamın kapısına boyanmış X harfi hâlâ duruyor, onu çıkartmak için o kadar uğraştığım halde.

Çırak, tuş takımını tamir ettirdi—ve iyileştirdi—öyle ki kodu tuşladığımda, kapak istediğim kadar açık duruyor ve ben de yıldızları cam pencereden istediğim kadar izleyebiliyorum. Evim buradan çok uzakta ama evime en yakın olabileceğim yer orasıydı.

Yıldızlara bakıyorum. Çok fazla yıldız var, dünya yüzeyindeyken görebildiğimden çok daha fazla. Her ne kadar sayıları çok fazla olsa da ve bana çok yakın görünseler de benden ışık yıllan uzakta olduklarını biliyorum. Gökyüzündeki parıltı, sanki elimi uzatıp yıldızları avuçlayabilir, onları karıştırıp birbirlerine dokundurabilirim gibi hissetmemi sağlıyor ama onlar o kadar uzak, o kadar ayrılar ki yanıyor olsalar bile birbirlerinin sıcaklığını hissedemiyorlar. *Kendi kendime işte yıldızların sırrı da bu, dedim. Sonunda, hepimiz yalnızız. Ne kadar yakın görünürseniz görünün, size kimse dokunamaz.* "Amy?"

Çırak başucumda durdu ve bir an için gözüme kaygı verici göründü, akbaba gibi.

Gene de ona gülümsedim.

"Bittiğine mutluyum," dedim.

Çırak gülümsememe karşılık vermedi.

"Bu çok rahatlatıcı. Sanırım her an ailemle ilgili endişelenmem gerekmezse burada güzel bir hayat geçirebilirim. Ah, bu kulağa nankörce geliyor. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Amy."

Ona baktım. Yüzü çok ciddiydi.

"Sorun ne?" Yüzümde güleç bir ifade vardı ama endişeliydim. "Bir şey mi oldu?"

Parmaklanın soğuk metal yeri sıyırarak kıvrıldı. "Aileme bir şey mi oldu? Yoksa her şeyi yapan Orion değil miymiş?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Çırak dudağını ısırdı.

"O zaman ne oldu? Gel, yanıma otur."

Çırak oturmadı. Bana söylediğinin güzel olmayacağını belli eden bir ses tonuyla, "Sana bir şey söylemem gerek," dedi.

Endişeli sessizliğine daha fazla katlanamayacağımdan, sonunda "Ne oldu?" diye bir çığlık attım.

78: Çırak

"Senin fişini çeken kişi bendim."

79: Amy

Kalbimin güm sesini duydum—bir kere ve sert—ve sonra da sanki kanım ve hislerim tüm vücuduma dağıldı ve sanki bomboş oldum, eskisi gibi dondum ve sanki hiçbir şey görmüyor ve hiçbir şey hissetmiyordum. Ama bu doğru değil. Çünkü bu konuda düşünür düşünmez, yeniden hissettim, *her şeyi* hissettim. Göremiyorum, nefes alamıyorum ama *hissediyorum.* Ve hissettiğim şey de öfke.

Bir an için düşündüm—hatalıymışım: bunu hissetmektense hissetmemek daha iyidir—ve sonra düşünmeyi bıraktım.

Bir şeyler söyleyerek bağırdım ama ağzımdan çıkan sözcükleri ben bile anlayamadım. Şimdi ayaktayım—nasıl kalktığımı anımsamıyorum ama ayaktayım. Ve ona saldırdım. Onun canını yakmak istiyorum— nasıl olduğu umurumda değil—*bir tür* acıya neden olabilmek bana yeter. iyi, sert bir vuruş yaptım ama onun canını yakmaktan çok şaşırmasına neden olduğumu biliyorum, ama gene de gözünün altındaki elmacık kemiği kızardı. Parmaklarım pençe halinde ve ona yeniden saldıramadan bileklerimi tuttu ve beni geri çekti. Ona tekme attım ama kısa bacaklarım onun uzun kollarını uzaklaştıramıyordu ve

yapabileceğim tek şeyi yaptım. Tüm nefretim boğazımdan fışkırdı. Çırak, "Üzgünüm," dedi.

Üzgün mü? *Üzgün mii?* Üzgün olmak yeterli değil. Sevdiğim. Her. Şey. Artık ulaşamayacağım bir yerdeydi. İstediğim her şey. Olduğum her şey. "Ölebilirdim!" diye bağırdım. "Neredeyse *ölecektim"* "Bilmiyordum"—sözcükleri takılarak söylüyordu—"yani demek istediğim—lanet olsun! Senin öyle olabileceğini—ve—" Neden diye sormak istedim. Ama tabii—bir nedeni yok. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Beni incitmek istememişti. Ailemle olabilmek için elimde olan tek şansı almak *istememişti. Beni metalden bir kafese kapatmak istememişti.*

Dünya'da ölmüş kadar olmama neden olmak istememişti. Sadece yapmıştı.

Geri dönüş şansı olmadığı gibi bir neden de yoktu. "Ama sana gerçeği söylemek zorundaydım. " Bu beni durdurdu.

İçimde bir şey acılı bir şekilde cuk diye yerine oturdu. Gerçek, kemiklerimi aşındırdı.

Babam gidip gitmemenin benim elimde olduğu konusunda yalan söylemişti. Kararı çoktan vermişti. Donma haznesindeki boş yer bunun için yeterli bir kanıttı.

Jason inanmak istediğim şeye inanmama izin vermişti. Tüm o gemi metalle ve yalanlarla bir arada duruyordu, herkes ya aldatan ya da aldatılandı.

Çırak dışında.

80: Çırak

Amy'nin yüzü taş kesildi ve hiçbir çatlak yok gibi. Çözülmesinden beri yüzünü hiç bu kadar hareketsiz görmedim.

Ellerim takıntılı bir şekilde ceplerimde kenetlendi. Phydus makinesinden koparılan kablolar ellerime geldi. Amy onları fırlatıp atmamı bekliyor, bundan eminim... Ama yapamam. Onların cebimdeki ağırlığı, başka bir yalanın da ağırlığı. Ama kafamda sürekli şu soruyu sorup duran bir ses var: *Gemiyi Phydus olmadan yönetebilecek misin?* Korkarım cevap hayır.

Ona söylemeliyim. Kabloları başka bir itiraf olarak ortaya koymalıyım. Ama bu onu daha da uzaklaştırır.

"Bunu yaptığımda... Fişi çektiğimde... " Sesim çatlamış bir şekilde çıkıyor, bu on dört yaşımdan beri olmamıştı. "Doktor'un seni geri koyamayacağını bilmiyordum. Seni uyandırıp seninle tanışıp konuşabilirim, bana Güneş-Dünya'yı anlatırsın sonra gitmene hazır olduğumda da seni tekrar dondururuz diye düşünmüştüm. Geri gidemeyeceğini bilmiyordum. Seni öldürme ihtimalim olduğunu bilmiyordum."

Tüm bunları büyük bir hızla söylemiştim ve sözcükler artık anlamsız bir şekilde çıkıyordu.

Amy bir şey söylemedi.

Nazikçe elmacık kemiğime dokundum ve vurduğu yere bastırdım, i Moraracak. Eğer daha yukarıya vursaydı artık siyah bir gözüm olacaktı.

"Gerçekten üzgünüm, biliyorsun," dedim.

Amy önüne bakıyordu. Onu geminin içine hapseden metale mi yoksa ona dışarıdaki evreni gösteren cama mı baktığını bilmiyordum. "Biliyorum," dedi.

Bu pek de davetkâr sayılmaz ama elimdeki tek şey. Yanındaki duvara yaslandım. Sırtıma bir perçin batıyordu ama umurumda değil. Bu belki de ona son kez bu kadar yakın oluşum.

Amy uzaklaşmadı. Bu da bir şey diye düşündüm, sanırım.

"Sadece seninle tanışmak istemiştim. Tüm hayatını mahvedeceğimi bilmiyordum."

Sessizlik.

Amy bakmadı.

Son: Amy

Uzaya açılan kapının köşesine kırmızı bir boya bulaşmış. Harley' den geriye kalan son iz.

Boyanın yanındaki pencereden yıldızlara baktım. Dışarısı yalnız ve soğuk bir yere benziyordu. Ellerimi pencerenin iki yanına koydum. Burası da yalnız ve soğuktu.

"Yalnız olmak istemiyorum," diye fısıldadım ve o sözcükleri kullanana kadar bunun ne kadar doğru bir cümle olduğunu fark edememiştim.

Arkamda duran Çırak'ın hareketlerini görmüyordum ama hissediyordum.

Bana doğru bir adım attı, duraksadı sonra elime uzandı. Kaçtım.

Harley gibi.

Kararlı bir şekilde yıldızlara baktım. Onlara değil de bize ulaşmaya çalışsaydı, acaba Harley hâlâ bizimle olacak mıydı?

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım ama burnuma tek gelen metal kokuşuydu. Bir zamanlar bildiğim hayat tamamen sona ermişti. Hava artık asla yaz ya da ilkbahar, yağmur ya da kar kokmayacaktı. Gözlerimi açtım ve Harley'in bizi terk etmeden önce gördüğü son şeyi gördüm. *Belki de yıldızların sırrının yalnızlıkla hiçbir alakası yoktu.*

Arkama uzandım ve Çırak oradaydı. Hep olduğu gibi... Elimi tuttu ama ben çektim. Bunun için hazır değilim.

Ama... Eğer Dünya'daki yaşamım sona ermek zorundaysa bırakalım bir sözle sona ersin.

Bir umutla sona ersin.

Serçe parmağımı onunkine doladım. Parmağımı sıktı ve bu dünya eskisi kadar soğuk gelmemeye başladı. "Benimle birlikte kalacak mısın?" diye fısıldadım.

"Daima."

BİTTİ